PERIOADA ALEXANDRIANĂ.

DEZVOLTAREA TREPTATĂ
DREVNIKH
FILOZOFICE .V'IKIIY
IN RELATIILE CU DEZVOLTAREA
CREDINȚELE PĂGÂNE.
VIS.
Sau. Novpckago.
PARTEA IV.
RELIGIA ŞI FILOZOFIA PERIOADAI ALEXANDRIENĂ.
Ponan el haee oish teshipiie jnvabit.
Virg. Aendd. L.i. ". "Și.
KIEV.
Vândut de Editura Librărie S. I. Aitov.
UUU.

imprimare dustymkzhetezh
sim, astfel încât, conform datei depunerii, să existe un număr legal de exemplare către Comitetul Cevsur. Kiev, 31 octombrie 1860.
Tsevsor Λ Vine.
Въ UVVERSVTEGOYIPY TIGRĂRII

REVIZIA CONȚINUTUL CEI PARTE A PATRA.
PERIOADA FILOZOFIEI ALEXANDRIENĂ ÎN APROPIERE CU RELIGIA VEMEI SAU.
Pagină

Pagină*

vgp
Pagină

PERIOADA IH.
FILOZOFIA ALEXANDRIANĂ ÎN ABORDAREA RELIGIEI VEMEI SAU.
(Din secolul I la 52# după R. Chr.).
Primul germen al Filosofiei, după cum am văzut, s-a format în Orient, în China și Nidia; apoi filosofia s-a dezvoltat nu numai în Asia, ci și în Europa, s-a dezvoltat tocmai în Grecia, în principal la Atena; în cele din urmă, în a treia perioadă, cele mai bune minți nu numai din

Asia și Europa, ci și din Africa iau parte la dezvoltarea sa; în special Alexandria, în Egiptul de jos, a devenit acum centrul mișcării filosofice. De aceea Filosofia acestei perioade este numită cel mai potrivit alexandrin.
Circumstanțele politice au contribuit la această extindere a activității filozofice și la înființarea noului său centru. Alexandru cel Mare dintre popoarele cucerite de el a format un stat uriaș, îmbrățișând nu numai Macedonia și Grecia, ci și Egiptul și Asia până la Indus. Este adevărat că după moartea întemeietorului său, acest uriaș stat, după unele mișcări interne, s-a rupt în părți care alcătuiau regatele Macedoniei, Egiptului (sub stăpânirea Ptolemeilor, sau Lagidelor)

Sunt sirian (sub stăpânirea seleucizilor), din care au apărut din nou mai multe state, în special Nergam (pe coasta de vest a Asiei Mici). Dar curând romanii au început să-și răspândească stăpânirea și au subjugat Macedonia (148 î.Hr.), Grecia (în 146 distrugerea Corintului și în 84 cucerirea Atenei), Siria (64), Iudeea (63 d.Hr.), Egiptul (30).). În acest fel, s-a format din nou un întreg, un singur mare corp politic, din care părțile individuale, oricât de diferite ar fi fost între ele, au primit o legătură puternică și au intrat în relații versatile. Aceste evenimente politice au avut cea mai semnificativă influență asupra cursului educației științifice în general și, în special, asupra soartei Filosofiei. Chiar și cu cuceririle lui Alexandru, limba greacă, știința și educația s-au răspândit în Asia și Egipt; în general, vestul și estul au început reciproc să producă o varietate de influențe spirituale unul asupra celuilalt. Știința greacă a atras locuitorii din Orient în Grecia și, invers, conceptele orientale au stârnit curiozitatea și participarea grecilor. Și odată cu victoriile romanilor, limba, literatura și educația greacă au pătruns și în Roma - pentru care primul motiv a fost apariția la Roma a trei filozofi greci, - Critolaus (Perepatetici), Carneades (Academician) și Diogene din Babilon (stoic din Seleucia), care a sosit aici în calitate de trimiși atenieni (155 î.Hr.). Astfel, în întreaga lume romană vastă, știința greacă a devenit proprietatea comună a tuturor popoarelor educate, iar limba greacă a fost înțeleasă nu numai de oamenii de știință, ci de toate persoanele educate din țările europene, asiatice și africane ale acestui regat. Dacă romanii, cu victoriile lor, au creat acest imens corp politic, atunci grecii, cu știința și arta lor, l-au animat

corp. Odată cu extinderea limbii și științei grecești, școlile de educație științifică s-au înmulțit în diferite țări. Pe lângă Atena, unde împărații Adrian și Marcus Aurelius au întemeiat, cu sprijinul statului, instituții de învățământ pentru Rthorini și Filosofie, adăpostul științei grecești a fost Roma, Antiohia și Tars (în Siria), Pergam, orașe din Bitinia și Capadocia, pe despre . Rodos, dar mai ales în Alexandria.
Alexandria, fondată de Alexandru cel Mare, a fost locuită de oameni de diferite națiuni - egipteni, evrei, macedoneni, greci, asiatici. După moartea lui Alexandru, Egiptul a căzut în mâna lui Ptolemeu Laga, sau Soter, care și-a ales Alexandria drept capitală și, cu ajutorul lui Dimitrie de Falernes, a fondat aici un muzeu și o bibliotecă, în

imensul cartier Bruchion, destinate resedinta regilor si pentru palatele dependente de ei. Muzeul este o clădire specială pentru oameni de știință, care nu avea nici rival, nici model; făcea parte dintr-un palat cu grădini și galerii, în care locuiau și mâncau împreună oamenii de știință, de la 30 la 40 de ani; muzeul avea propriile sale anumite venituri și propriul său președinte (al preoților), care era ales de regii Egiptului și apoi de romani. Oamenii de știință din muzeu erau angajați în cele mai diverse subiecte: erau filozofi, gramaticieni, critici, poeți, matematicieni, astronomi, geografi, medici, naturii; aici erau admiși oameni de știință din toate națiunile, cu excepția evreilor, care constituiau o societate separată. După vreme, în Alexandria au locuit și savanți creștini și au fondat aici o școală teologico-creștină. În apropierea muzeului se afla o bibliotecă, care chiar la întemeiere (la sfârșitul secolului al IV-lea î.Hr.) conținea până la două sute de mii de compoziții-1

i

Lovit". Am adunat majoritatea lucrărilor din literatura greacă, romană, evreiască, indiană, persană, etiopiană, babiloniană și feniciană. Deja sub Ptolemeu al III-lea (Everget), o parte a palatului „unde se afla biblioteca, nu putea conține cărți și, prin urmare, un anumit număr dintre ele au fost separate în templul lui Serapis, unde, încetul cu încetul, a fost adunată o altă bibliotecă. Când Iulius Caesar în 17 î.Hr. Chr. a ars flota egipteană, apoi biblioteca principală a ars din acest incendiu, în care, conform relatării cele mai moderate, au fost furturi de aproximativ 400 de mii de volume; dar această pierdere a fost parțial răsplătită când biblioteca din Pergamon, cedată senatului, a fost transferată de Marc Antonie în orașul în care domnea Cleopatra.Sub stăpânirea romanilor, biblioteca nu a mai crescut. Sub Teodosie, templul lui Serapis a fost aproape complet distrus. În cele din urmă, după victoria arabilor, Omer a distrus tot ce a mai rămas din biblioteca din Alexandria.

În circumstanțe favorabile, Alexandria a devenit curând orașul cel mai înfloritor. Se numea al doilea oraș din lume, o altă Roma, orașul orașelor2*; și pe bună dreptate: prin plăcerea și comoditatea locației (pe coasta Mediteranei), măreția și luxul palatului și clădirilor, mijloacele pentru cel mai extins comerț și cea mai înflăcărată curiozitate, ea a depășit Atena până la Roma la sfârșitul anului. secolul al III-lea î.Hr., iar pentru un grec care aștepta avere sau cunoaștere, nu exista oraș mai bun decât Alexandria. Ea a devenit centrul comerțului mondial și a tuturor mișcării mentale a timpului ei - un depozit

') Iosif. anuq. XU. 2.

'jfierodion IV. б. Ashiel Marcel, i. HHP. Cu. 16.

un loc al bunurilor mondiale și un loc al apropierii și confluenței opiniilor și tradițiilor lumii. Orientul și-a adus aici bogățiile, Occidentul întreprinderea și activitatea sa; Orientul și-a adus conceptele religioase, Occidentul și-a adus știința. Dacă victoriile lui Alexandru cel Mare și extinderea stăpânirii romanilor au contribuit în general la convergența și generalizarea conceptelor orientale și occidentale, atunci Alexandria a favorizat în mod special acest lucru; de aceea nu numai filosofia acestei perioade se numește alexandrin, ci toată această perioadă a mișcării mentale, imprimată cu caracter de sincretism, se numește și alexandrin.

Care a fost rodul apropierii dintre Occident și Orient, fuziunea conceptelor filozofice și religioase în Alexandria? În general, însuși sincretismul conceptelor și, în special, pe de o parte, modificarea ideilor religioase prin influența Filosofiei, transformarea credințelor într-o nouă formă de religie, într-o religie a cunoașterii, este sincretismul religios; Pe de altă parte, modificarea conceptelor filozofice prin influență religioasă, transformarea înțelegerii filosofice într-o nouă formă de filosofie, în Filosofie, ca să spunem așa, teologică, este sincretism filozofic. Să luăm în considerare atât Formele de sincretism, cât și caracterul general al Filosofiei din perioada II-a și, în final, vom prezenta o privire finală asupra întregii dezvoltări a credințelor păgâne și a învățăturilor filozofice ale lumii antice.

I. Sincretismul religios sau religia cunoașterii.

Convingerile religioase ale grecilor și romanilor s-au slăbit din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului, până la modernitate.

serios: religia publică și-a pierdut încrederea și respectul și adesea a fost chiar obiect de ridicol în neglijență. O vreme, în clasa oamenilor educați, locul convingerilor religioase a fost ocupat de convingerile filozofice ale stoicismului și epicureismului, dar în cele din urmă și ele au fost distruse de scepticism. Atunci viața morală a lumii clasice a prezentat cel mai trist spectacol, un spectacol de necredință și imoralitate, așa cum nicio altă epocă nu și-ar fi putut imagina. Din fericire pentru omenire, nici o corupție morală nu poate distruge pentru totdeauna nevoile religiei din sufletul uman; iar acum, odată cu pierderea convingerilor anterioare și o cădere morală profundă, din însăși conștiința acestei căderi s-a trezit o dorință de foc pentru noi convingeri și o străduință pentru renașterea spirituală, ca dovadă a destinului cel mai înalt al omului. Această dorință și străduință a spiritului putea fi satisfăcută pe deplin și, în decursul timpului, a fost într-adevăr satisfăcută doar de religia creștină cu revelația divină a Mântuitorului nostru; între timp, ei au încercat, dacă nu să vindece, atunci măcar să atenueze această boală morală a omenirii prin mijloace, pe care o reprezenta chiar cursul evenimentelor politice. Odată cu extinderea regatului macedonean, și apoi a regatului roman, grecii și parțial romanii s-au apropiat de popoarele din Orient, ale căror credințe religioase aveau mai multă putere și putere. Lumea romană, tânjind după adevărul care îi lipsea în religie, și-a întors cu lăcomie privirea către aceste tradiții și credințe din Orient, în ipoteza că vremurile străvechi sunt mult mai aproape de divin, că în antichitate se află începutul sentimentelor religioase, care au dat viata tuturor anticilor.religii, si ca in tarile indepartate ale Orientului oamenii sunt impodobiti cu asemenea bunatati.

figurile care le lipsesc deja grecilor și romanilor, În conștiința superiorității Orientului asupra Occidentului în raport cu religia, au început să privească cu respect la stricta viață morală și contemplativă a indienilor, la înțelepciunea egiptenilor. , Magicieni, preoți fenicieni și evrei; ei sperau să descopere printre aceste popoare necunoscute până acum o concepție mai pură asupra religiei și misterele prin care se putea apropia de zei și să le câștige favoarea. Și așa cum religia grecilor și romanilor nu avea caracter de exclusivitate și putea prelua cu ușurință noi religii, romanii și grecii au deschis de bunăvoie accesul liber la zeitățile și credințele

popoarelor din Orient. Deja de la începutul secolului al II-lea î.Hr. la Roma a apărut slujirea misterioasă a lui Falus din Est, iar slujirea lui Isis, Osiris, Astarte, Anantis, Cybele și Mithra a prins rădăcini. Cucerind Egiptul și Asia, romanii au jefuit temple peste tot și au adus zei străini în corăbii întregi în Panteonul lor, deschis tuturor religiilor. În același mod, grecii s-au apropiat din ce în ce mai mult de tradițiile Orientului, le-au adunat, le-au comparat cu ale lor și, găsind în ele un sens mai profund decât în credințele lor dispărute, au admis cu ușurință noile zeități ale Persiei, Siria, Babilonul în cercul zeilor lor, și ridicat la Atena există un templu cu inscripția: „zeilor Asiei, Europei și Africii, zeilor necunoscuți și străini. Și astfel, pe ruinele credințelor naționale, în perioada alexandriană, în lumea romană a apărut o nouă formă de religie populară, sincretismul religios.
Desigur, acest amestec de credințe diverse ale diferitelor popoare conținea o parte semnificativă de superstiții, mai ales că a fost ascuns la început în

vestnostts, MSHIDUVDZSHIM, oameni needucați. Când sincretismul religios a pătruns și în moșiile superioare, figurative, mințile gânditoare au vrut să purifice acest amestec discordant de idei pe cât posibil și să-i dea unul mai bun, mai rezonabil. Formă. Dar, de îndată ce rafinarea credințelor religioase a fost lăsată în seama minții de testare, el, fără îndoială. A trebuit să-i imprim propriul meu caracter, caracterul gândirii; și a impresionat cu adevărat acest personaj atât prin conținut, cât și sub formă de sincretism religios. După „conținutul meu, acest sincretism nu a fost nici o reprezentare estetică și o expresie artistică a Divinului, nici o personificare abstractă a scopurilor practice ale lichidelor publice și private, precum fostele religii ale grecilor și romanilor; acum era vorba despre conceptul posibil corect despre Dumnezeu și relația Sa cu lumea și cu omul. Pierzându-și propria cale, rpesvii, însetatul de adevăr din religie, a acceptat în sânul său totul pentru a extrage din ei adevărul dorit, cel mai demn de pre-referințele oamenilor cugetători de atunci. Este adevărat că toate aceste religii păgâne, fiind un produs firesc al spiritului uman, erau pline de neajunsuri și erori și, prin urmare, în „rezultatul lor, nu puteau da separat ceea ce nu aveau în sine, nu puteau constitui. o adevărată religie.Dar pentru lumea păgână, aproape de căderea sa definitivă, era necesar, ca să spunem așa, să facă un calcul cu el însuși, a fost necesar să cerceteze tot ceea ce a produs de-a lungul secolelor în domeniul religie, pentru a vedea mai clar ce nu putea face singur, pentru a se convinge în sfârșit de propria sa extremă neputință în afaceri

editor și în conștiința mea a acestei neputințe de a găsi un stimulent pentru a accepta religia creștină, revelată divin. Între timp, înainte de a ajunge la un asemenea rezultat, această conștiință trebuia mai întâi să-și testeze forța, să testeze puterea gândirii umane în alegerea și rafinarea ideilor religioase, ceea ce este într-adevăr cazul în sincretismul religios al perioadei alexandrine. Pe de altă parte, Forma religiilor anterioare, Forma credințelor imediate și a ideilor nesocotite, nu mai putea satisface spiritul vremurilor; odată ce convingerile directe pierdute, specifice religiei, nu mai puteau fi restaurate pe aceeași bază; în locul acestor convingeri, a rămas de găsit pentru noua Formă de religie noi, dar deja mediocre, convingeri

ale minții, pe care se bazează cunoștințele actuale. Astfel, atât prin conținut, cât și prin formă, sincretismul religios era diferit de fostele religii ale Greciei și Romei. Împreună cu aceste religii, el a aparținut religiei individului, ca al treilea moment al acesteia cu caracterul ei aparte. Sincretismul alexandrin aparținea domeniului personalității, deoarece zeitățile sale sunt înțelese și acționează ca ființe personale, deși acest concept al lor nu este exprimat, cu siguranță, și cu atât mai mult pentru că ceea ce este aici este personificarea unuia dintre copiii bătrâni în mod sălbatic. la fel ca în religiile greacă și Riga. personificarea gândirii precise, reprezentarea ei obiectivă; aici Divinitatea este înțeleasă nu ca o krdslta, de ca un scop practic, ci ca un gând, și cu atât mai mult - nu ca o reprezentare concretă, în nici un fel obiect al unei gândiri umane contemplative, întrucât L trădează înțelegerea sa, o clădire, deşi de neatins pentru o lungă perioadă de timp de cunoaştere, ca

idealul lui. Prin urmare, numim sincretismul alexandrin o religie a cunoașterii: este o religie a cunoașterii nu numai în conținutul ei, unde Divinul este gândit și împreună subiectul cunoașterii, deși se află în afara limitelor unei minți umane clare, dar și în Forma ei, pentru că în această purtare nu este doar o religie de convingeri și credințe directe sincere; nelimitat de autoritatea legendelor, s-a îndreptat către cerințele rațiunii, deși nu a respins invențiile fanteziei, a căutat sprijin în modul filosofic de înțelegere, deși a considerat Filosofia însăși doar un mijloc pentru a-și atinge scopul. momentele anterioare ale acesteia, dar au devenit și mai înalte decât ambele, au exprimat cea mai înaltă dezvoltare a conștiinței religioase. Aici Divinul nu mai este o unitate armonioasă a ființei fizice și spirituale, ca în religia frumosului; zeii nu sunt esența forțelor vii și a fenomenelor naturale, sau instauratori asemănători oamenilor ai vieții moral-civile; Zeitatea sincretismului religios este mult înălțată deasupra naturii și a lumii umane; Nici măcar nu are o legătură directă cu ei; echilibrul dintre natural și spiritual este distrus aici; dar din aceasta cauza, constiinta religioasa a ajuns la conceptul de Dumnezeu, mai demn de natura divina, si deci mai aproape de adevar; spiritul nu se amestecă cu materia, cel ceresc cu cel pământesc, Creatorul cu creația; El se va ridica peste el, ca un gând asupra unei ființe imaginabile; dar, în același timp, lumea nu numai că a venit de la el, ci este și controlată de el. Cu acest concept de Dumnezeu, sincretismul religios alexandrin s-a ridicat deasupra conceptului de Dumnezeu atât în religia romană, cât și în filosofia stoică și epicureană.

Și
înlocuind pentru adepții ei romani religia lor populară: zeii romani sunt zei practici și pământești; dar eu, zeitatea stoicilor, nu sunt decât latura activă a naturii materiale; dacă zeii epicurieni sunt înălțați deasupra lumii pământești, atunci, în același timp, exilați în spațiile goale ale universului, ei nu au nimic de-a face nici cu creația lucrurilor, nici cu guvernarea lumii. - Odată cu conștiința unității lui Dumnezeu, exprimată în sincretismul religios, toate celelalte ființe divine au primit aici o valoare relativă, chiar mai subordonată decât în religia romană; toate sunt doar forțele de serviciu ale unei singure Zeități, mijlocitoare între El și lume, dar coborâte din El, ca lumea; pe de altă parte, zeii privați ai romanilor

erau reprezentanți ai intereselor private, lumești ale omului, iar ființele demonice ale religiei cunoașterii sunt mediatorii apropierii morale a omului de Bagh. În fine, religia frumuseții și a oportunității, neavând doctrină teoretică, nu a reprezentat un suport solid pentru moralitate; mai mult, influența morală pe care ea o putea avea asupra unei persoane se limita doar la cercul relațiilor sale, viața pământească; Morala stoică, și cu atât mai puțin cea epicureană, nu a depășit acest cerc. Dimpotrivă, religia cunoașterii, cu doctrina ei teoretică despre Dumnezeu și relația Sa cu lumea și cu omul, i-a determinat moralitatea; întrucât Divinitatea este mult înălțată deasupra lumii, atunci omul se află la distanță de Dumnezeu și în această depărtare de El este cufundat în materie și, parcă, pângărit de ea, pentru că materia, în contrast cu Dumnezeu, este o izvorul răului nu numai fizic, ci și moral; prin urmare, scopul activității umane constă în purificarea spiritului de senzualitate, în strictă

ayeetacheev viu, slăbind toată carnea ■ umbra irisului, apropiind omul de Dumnezeu; Într-un fel, întregul interes al moralității este transferat aici din viața prezentă în viața viitoare.

Să vedem acum unde și sub ce forme a fost exprimată această religie a cunoașterii în perioada alexandriană? Am văzut deja că două elemente au intrat în componența sincretismului alexandrin: răsăritean și apusean, credința și cunoașterea; dar în sincretismul filozofic predomina elementul occidental, în timp ce în sincretismul religios predomina elementul răsăritean. Cu toate acestea, chiar și în religia cunoașterii, baza confuziei a fost fie elementul occidental, fie cel oriental, astfel încât în primul caz religia cunoașterii s-a apropiat mai mult de Filosofie, iar în cel de-al doilea - mai mult de credințele Orientului, nefiind nici exclusiv una, nici alta. Principalul lucru care a venit din Orient în religia cunoașterii este viziunea emanată a religiilor din India și Egipt. Unitatea, pacea și imuabilitatea lui Dumnezeu în sine-însuși; ieșirea din El a universului fără a-I tulbura pacea și a-I schimba esența; un număr de ființe intermediare între Nyam și om; originea în lumea răului independent de Dumnezeu; conceptul de materie ca principiu impur și sursă de rău; viziunea ascetică asupra vieții; rituri misterioase pentru purificarea spiritului, pentru ridicarea contemplației interioare și uniunea cea mai strânsă cu Dumnezeu - acesta este conținutul perspectivei emanative, care din Răsărit a devenit parte a sincretismului religios. Asimilat această viziune orientală, care se deosebea esențial de învățăturile Filosofiei antice grecești, Greg nu a vrut, totuși, să renunțe la această moștenire a părinților lor, cu atât mai mult cu cât, odată cu tradiția orientală, credința s-a răspândit acum în lumea romană. acea

Învățăturile Filosofiei grecești provin dintr-o sursă mai veche, din învățăturile înțelepților antici ai Orientului, care ea însăși urcă într-un singur centru, la o singură revelație. A rămas doar să aleagă acele doctrine filozofice care favorizau cel mai mult elementul religios și puteau fi recunoscute drept cea mai adevărată expresie primitivă! înţelepciune. Asemenea învățături au fost văzute în Filosofia pioagoreică și platoniciană; și de aceea le-au folosit imediat pentru sincretismul religios, ca element occidental. Așa-zișii restauratori ai pitagorismului și platonismului, deși se considerau doar filosofi, erau în esență reprezentanți ai unei noi forme de

religie, religia cunoașterii. Acesta este primul tip de sincretism religios, o religie a cunoașterii bazată pe elementul occidental.
Pe de altă parte, popoarele din Orient, aducând cu ele credințele lor în lumea romană, au adoptat limba greacă și odată cu ea și știința greacă. Oricât și-au înălțat înțelepciunea străveche, ei nu au putut, totuși, să neglijeze cunoștințele grecești. Dar au vrut să studieze științele grecești în felul lor, supunându-le propriilor concepte; fără a renunța la credințele lor, au folosit Filosofia greacă doar ca mijloc de a le explica și de a le expune. Aşa erau gnosticii; erau considerați eretici creștini; dar ei erau mai mult decât un eretic; erau pur și simplu teologi păgâni care, în sincretismul lor religios, foloseau liber toate credințele, fără a exclude religia creștină; Gnosticismul este al doilea fel de religie a cunoașterii, în care elementul oriental a servit ca bază. Printre popoarele răsăritene și evreii care locuiau în Alexandria,

purtat și de mișcarea generală a sincretismului; măcar unii dintre ei, contopind cu conceptele religiei lor doctrina emanativă a Orientului și unele concepte ale Filosofiei grecești, au constituit o nouă, misterioasă, doctrină filozofico-religioasă, iar alții i-au fost adepții, deși în secret. Aceasta este Cabala, în care, ca și în gnosticism, elementul oriental predomină asupra celui occidental.
A. Religia cunoașterii – cu o predominanță a Occidentului
nud ELEMENT.
Două grupuri de gânditori erau reprezentanți ai religiei în această formă. Ele diferă doar prin faptul că diferitele elemente ale filosofiei grecești trebuiau să stea la baza credințelor orientale. Unii au conectat aceste credințe cu conceptele pitagoreenilor, alții cu învățăturile lui Platon.
a) Concepte religioase în legătură cu Piel-
du-te la PEMOM,
Credințele orientale din lumea romană s-au exprimat în primul rând în legătură cu pitagorismul; dar în această confuzie este necesar să distingem o altă direcție dublă: în primul rând, una practică, care avea ca scop nu atât o cunoaștere intelectuală a divinului, cât o dispoziție religioasă, sfințenia vieții, asceza și teurgia; în al doilea rând, teoretic, care și-a îndreptat atenția în principal asupra doctrinei numerelor și ideilor. Reprezentantul primului a fost Apollonius din Tyana, iar al doilea - Moderot și Nnko-makh.

aa) Apollonius din Tiana”.
Când a început amestecul de credințe orientale cu aroganța lui Pitha nu poate fi determinat cu precizie; după toate probabilităţile avea o legătură cu învăţătura şcolilor alexandrine, despre a căror activitate nu avem informaţii adecvate. Știm doar că pe vremea lui R. Khr. în Alexandria existau deja mulţi adepţi ai ideilor religios-pitagorice. Primul dintre ei în timp, al cărui nume s-a păstrat în istorie, este Apollonius din Tyana, care s-a născut în timpul domniei lui Cezar Augustus și a ajuns la o vârstă înaintată. Despre viața lui avem informații ample în biografia (Vita Apoilonü), care a fost întocmită de străvechiul Philostratus la porunca împărătesei Iulia Domna (soția lui Alexandru Sever), conform unor surse necunoscute nouă, în semn de laudă a eroului său. Această biografie este plină de ficțiune până la punctul în care se poate numi mai degrabă un roman decât o biografie. În

activitatea sa reformatoare, Apollonius Philostratus înfățișează idealul filozofico-religios al neopitagorismului și stabilește scopul biografiei - de a recomanda această nouă învățătură ca singurul mijloc real de îmbunătățire morală și religioasă a oamenilor, de restabilire a relațiilor cu zeii, şi chiar la o adevărată îndumnezeire a vieţii umane. Mai mult, așa cum sugerează unii scriitori4 *, Philostratus a avut în vedere să prezinte o paralelă a neopitagorismului cu creștinismul și Apollonius cu Iisus Hristos, pentru a arăta că limbile

') Din orașul Tiana până în Cappadocia.

o De exemplu. Eusebiu din Cezareea în vremea noastră Vaig în eseul său „Apollonius von Tyana und Chrístus.a Tüb. Zeilschr, blană Tbeolog. 1832) 4 într-o ediţie separată p. 112 în das

Lumea cehă a avut un fondator extraordinar, miraculos, al unei noi doctrine. El îl prezintă ca pe un făcător de minuni; asigură, de exemplu, că Apollonius cunoștea toate limbile fără să le învețe; a coborât sub pământ pentru a-l vizita pe Trifonie, fiul lui Apollo; alungă un duh rău dintr-un tânăr; a înviat fecioara; a prezis viitorul sau evenimentele îndepărtate; chemat la pretor pentru că nu voia să fie surprins de poezia lui Nero, el a dispărut de la curte și în aceeași zi, la aceeași oră, s-a prezentat în alt oraș etc. Povestind despre aceste minuni, aparent în imitație Evanghelia și actele apostolice, Philostratus asigură că toate aceste acțiuni au fost îndeplinite de Apollonius nu prin magie, ci prin putere divină și iluminare specială; demonstrează chiar imposibilitatea și copilăria magiei, ceea ce nu-l împiedică, totuși, să asigure că oricine mănâncă ficat de dragon va începe să înțeleagă limbajul animalelor și să vadă în viitor. Merită să infirmăm realitatea miracolelor extrase dintr-o astfel de sursă? - După Philostratus, Apollonius, respectând înțelepciunea misterioasă și profundă a popoarelor răsăritene, a călătorit la Magi, Indieni, Egiptul de Sus și Grecia.și eu însumi am dus o viață mai strictă; imitând-o pe Pioagora în toate, nu mânca animale pentru mâncare, nu purta haine de lână, ci doar lenjerie preoțească; mergea descult, nu se tundea, se abținea de la vin și nu-i pasă de legăturile conjugale.

Din scrierile lui Apollonius5 6 * numai un deschis

5) Se spune că el a scris: viața lui Pieagoras, despre divinație de stele, despre sacrificii, despre oracole și despre legământul profetic.

despre victime (conservat în seria £ a lui Præpar. Eyapç. IV. 13). Din acest pasaj se poate observa că, conform învățăturilor lui Apollonius, Dumnezeul Suprem se deosebește de zeii subordonați, că El este mai presus de orice contact cu lumea, că toate lucrurile pământești, nu numai animalele, ci și plantele, sunt poluat de materie și că, de aceea, Ființa supremă trebuie cinstită nu prin jertfe, și nici măcar prin rugăciuni, exprimate în cuvinte, ci prin închinare pur spirituală. Philostratus în biografia sa își expune învățăturile. Este greu de decis dacă totul i-a aparținut lui Apollonius însuși; este adevărat, cel puțin, că așa au fost conceptele adepților săi în secolul al II-lea și la începutul secolului al III-lea d.Hr., când a scris Philostratus. Principalele dintre aceste concepte sunt următoarele: scopul Filosofiei este răspândirea adevăratului Dumnezeu-milă și închinare lui Dumnezeu6, în timp ce poeții au distorsionat religia cu mituri imorale despre zei7'. Pe lângă Dumnezeul Suprem, există zei inferiori, subordonați ®* *. Esența divină atotpătrunzătoare se dezvăluie sub diferite Forme; nu toate aceste forme au aceeasi valoare. Cea mai pură revelație vizibilă

a Divinului este soarele și, prin urmare, cei care sunt mai aproape de lumina pură a soarelui din Orient au idei mai adevărate despre Dumnezeu și despre lume. Lumea este un animal și, în plus, un mascul-femeie, o ființă autosuficientă și cândva evidentă; totul în lume depinde de predestinația divină<0>; fenomenele maligne ale naturii sunt doar pedepse ale naturii umane. Esența omului este divină; prin noroi-

') Vita Apall. IV. 40.-') Ibid. V. 14-17. — ·) Ibid. IH. 34.—
·) Ibid. VLII. — '·) Ibid, VIU. 7. - ') Ibid. Sh. 34.
4. IV. 2

creştere şi virtute, el însuşi devine zeu12'. Sufletul este nemuritor, dar rătăcește prin diferite corpuri, ceea ce poate fi indicat în exemple, E). Corpul este o temniță în care sufletul, legat de senzualitate, trebuie să se lupte cu excitații dezordonate prin toate mijloacele. Să o elibereze din această temniță și să o readucă într-o stare mai bună este lucrarea solilor divine (cum a fost Apollonius) 11) și adevărata Filosofie servește ca mijloc pentru aceasta. Adevărata Filosofie se preocupă nu atât de cunoștințele științifice, nu excluzând știința pitagoreică a numerelor15, cât de cunoștințele religioase practice. Esența adevăratei înțelepciuni este puritatea vieții și închinarea dreaptă a lui Dumnezeu. Pentru aceasta, evlavia obișnuită și numai moralitatea nu sunt suficiente; de asemenea, este nevoie de autocunoașterea morală și de adevăr, care depășește veridicitatea obișnuită, doar negativă. Expresia celei mai înalte înțelepciuni poate fi văzută în modul de viață ptagoreean, în abstinența de la carne și vin, în celibatul și negarea oricărui sacrificiu sângeros ca necurat. Cine posedă această înțelepciune depășește măsura naturii omeneşti16’ și i se dau cele mai înalte daruri: puterea miraculoasă și cunoașterea ascunsului și a viitorului, ajungând la atotștiință17’.

Gi) Moderat și Ή IKONAKH.

Moderat, originar din Hades18) a trăit, după toate probabilitățile

■>) Ibid. HIV. 7.18. Vil. 32.-■') Ibid. III. 19-22.—'<) Ibid. VSH. 7. -
■) Ibid. III. 30. - „·) Ibid. VII. 32.
Ibid. IΠ. 18. VII. 14. Apollonius a spus: „te èeiwt πάντα În urmașii SĂI a promis: χοιθ'αρψ fà wu σο* ushapsh Mosh. VL il - IÊ) Gades, sau Gadeir în Spania.

pod*, pe vremea lui Nero, în podea. masa 1.; iar Niyomam din Heraz * 9) la mijlocul secolului al II-lea al cronologiei creştine. Dintre aceste lucrări s-au păstrat doar fragmente, al căror conținut ne prezintă următoarele concepte;

Tot ceea ce există este aranjat de Mintea divină după numărul care a existat în El ca început și prototip al lucrurilor și care, fiind el însuși necondiționat imaterial, este substanța lor adevărată și imaterială. Dar, după cum toate numerele provin de la unul, tot așa și Dumnezeu Însuși, inițiatorul ormelor, este un număr, și anume unul. Din această unitate primitivă, prin alteritate, apare dualitatea; și de aceea unitatea însăși, conform acestui sens dual, este par și impar, este un număr masculin-feminin. Unitatea în sine este Mintea divină, Forma Formelor, binele, Apollo, soarele etc.; dualitatea care decurge din unitate este începutul inegalității, opoziției, excesului și lipsei; există materie, întuneric, haos, natură, baza unei ființe divizate; există mama zeilor, Isis, Artemis, Demetra, Afrodita etc. Toate celelalte numere provin din unitate și dualitate, deoarece

unitatea este activul, iar dualitatea nedefinită este cauza materială. Și de aceea în toate sunt două temelii: unul este dumnezeiesc și bun, άγα&οποιόν, celălalt nu este dumnezeiesc și rău, χαχοποων, unul corespunde unei ființe armonioase și hotărâte, celălalt uneia dezordonate și nedefinite; primul formează și conține, al doilea distruge și schimbă lucrurile; primul este Forma, al doilea este materia. Deci - cum numerele, după care totul este aranjat, sunt esența gândurilor divine, atunci conformitatea cu legea, în lume, este mintea unei persoane.-

") Ceraia in tara Gelead, ym Perz.

G

Epocile și organizarea vieții morale nu sunt doar într-un sens mai larg ceva divin, ci și direct o revelație a Divinului. Dar acest principiu divin este contrazis în materie de anti-Dumnezeu, baza dezordinii, predominant morală. În spațiul aerian dintre Divin și zeul ceresc există demoni, între care, prin urmare, sunt și binele și răul. Aceeași opoziție a binelui și a răului, divin și nedivin, trece prin întreaga lume morală, care, prin urmare, necesită vindecare și împăcare. Pe de o parte, o persoană poate obține o astfel de vindecare eliminându-se de contactul cu impuritățile a tot ceea ce este material, iar acest lucru este facilitat de purificări și regulile unei vieți stricte, voodoo, indicate de Apollonius în spiritul Pithago-Reyoka. doctrina; iar pe de altă parte, restabilirea relației lor cu Divinul, care necesită o nouă inițiere și închinare, (dar. măsură extremă pentru masa poporului; „pentru că un număr mai mic de oameni care sunt capabili să-L cunoască pe Dumnezeul suprem; .fără mediere senzuală, umblați cu El direct în contact cu cunoașterea și o dispoziție pios-religioasă a spiritului.

Conceptele Rrlngyuznyr în legătură cu platonismul.

Efortul grecilor și romanilor din acest timp de a uni elementele occidentale și orientale, de a influența educația <ioo-oofică cu religia publică, chiar mai mult decât cea a lui Atsollonius din Tyana și a adepților săi, a fost exprimată de așa-zișii restauratori ai Platonism. Principalii reprezentanți ai acestei direcții au fost Plutarh și Lu-mvniy.

Și

aa) Plutarh.

Plutarh s-a născut în Chaerone (în Beotin) la mijlocul secolului I d.Hr. Chr. și a trăit până pe vremea împăratului Hadrian. Prin educația și creațiile sale, el a dobândit de la contemporanii săi faimă, onoruri și demnitate, pe care chiar și împărații romani i le-au acordat. La bătrânețe, a fost îmbrăcat cu demnitatea preotului lui Apollo Pythian. Plutarh a fost unul dintre cei mai prolifici și elocvenți scriitori ai epocii sale și, în aproape toate epocile, a fost plasat alături de cei mai excelenți scriitori din cele mai bune vremuri. În scrierile sale domină direcția morală și religioasă. Este atât de educat încât nu se lasă dus de amestecul brut de idei religioase care au pătruns în masele oamenilor; dimpotrivă, el încearcă să cureţe religia populară de ideile goale şi superstiţioase; înfățișează în cele mai sumbre culori consecințele dezastruoase ale superstiției, face ateismul din ea, îl consideră chiar mai rău decât ateismul, unul dintre cele mai mari rele. Temându-se de superstiție, el găsește nepermis să introducă în rândul grecilor riturile religioase ale barbarilor și condamnă mai ales religia siriană și evreiască, despre care, însă, nu avea o înțelegere adecvată. Dar, cu toate acestea, el nu a scăpat de înclinația generală

a timpului său de a atribui un fel de semnificație religiilor străine; el recomandă slujirea lui Osiris și Isis, care, după el, sub nume ciudate semnifică adevărații zei. Nu există zei, spune el * ”, nici barbari, nici greci, zei ai sudului sau nordului,
'·)■' De Isid. et Osir. 67.

dar toate popoarele plătesc onoruri diferite sub diferite nume aceleiași Rațiuni divine, care aranjează totul și este subordonată forțelor, paznicii popoarelor, după deosebirea obiceiurilor și legile lor. Așadar, asimilându-și diferitele concepte ale altor popoare, nu le îndepărtează decât Forma din aceste idei, le transformă, le modifică și le contopește cu elementul grecesc, cu conceptele filozofice, în principal ale lui Platon. Să cităm principalele trăsături ale sincretismului religios, așa cum s-a dezvoltat în conceptul lui Plutarh.
Dumnezeu este realitate necondiționată, ființă inseparabilă și eternă; Se potrivește doar cu numele existentului, al unui și al binelui. Cu toate acestea, în ideea lui Dumnezeu trebuie să distingem între ideea lui Dumnezeu în sine și ideea lui Dumnezeu, creatorul lumii. În sine, Zeitatea este înconjurată de un întuneric tainic pentru noi, - nevăzută pentru noi, ἑαυτό γαρ άδηλον ημΐν, Vede, dar ea însăși este nevăzută; Este prea departe de pământ; Substanța lui pură ar fi, ca să spunem așa, pângărită prin intrarea în contact cu lucruri supuse schimbării și morții. Fiind minte și gândire în sine, νους hai λόγος, Ea rămâne invariabil în odihna ei veșnică; dar cum bunătatea și cunoașterea minții constau în mișcare, atunci Rațiunea divină, locuind în lumea invizibilă și misterioasă, trece în lumea fenomenelor prin mișcarea naturii, diferită de El. Cu toate acestea, Mintea divină nu își pierde unitatea din aceasta; toată diversitatea, toată diferenţa existentului apare în fiinţa inexistentului2I).
Ibid. 62. 3йКЛ. Ce a făcut cu ei doi?
'3) De Ei ap. Delph. 20. aAl' tv tiv oli dei to on, ospe$ on to en, the & etegitii, Zaphora ton ovtoij hi yivtatv ¿¡¡¿standatia ton non ovtoi.

Deoarece Zeitatea este liberă de orice existență senzuală, este indecent să o confundăm cu imaginile senzuale sub care este reprezentată, credeți că zeii sunt opere de artă umană sau animale sacre; false sunt toate miturile antropopatice ale poeților; și chiar și explicația fizică a acestor mituri, ca la stoici, transferul numelor divine la elementele și produsele naturii, în general la lucruri trupești, schimbătoare și trecătoare, contrazice natura divinului într-o măsură atât de mare încât nu este cu greu. diferă de lipsa de Dumnezeu deschisă.
Dar cu cât Zeitatea este mai îndepărtată de orice corporalitate, cu atât mai puțin poate fi singura cauză a fenomenelor lumii sensibile. Așa cum nimic bun nu s-ar putea întâmpla în lume fără Dumnezeu, tot așa nimic rău s-ar putea întâmpla în lume dacă totul în ea ar veni de la Dumnezeu; pentru că a-L recunoaște pe Dumnezeu ca autor al răului, așa cum fac stoicii, înseamnă a distruge ideea lui Dumnezeu. Prin urmare, rămâne să acceptăm două principii superioare opuse, principiul binelui și principiul răului; pentru că numai această dualitate radicală poate explica diferența și opoziția care predomină, cel puțin în lumea sublunară; pentru însăși posibilitatea originii lor, este necesar ca o dualitate nedefinită să se ridice la unitate cu o dualitate nedefinită,

la Formă - una fără formă. Dar acest principiu al răului și al multiplicității nu trebuie căutat numai în materie lipsită de calitate, așa cum au făcut stoicii; pentru că răul, ca ceva pozitiv, nu poate fi produs din ceva fără calitate; în plus, în niciun moment dat, materia nu poate fi considerată cu adevărat fără calitate; dimpotrivă, așa cum în orice formațiune se transformă o substanță determinată, tot așa și în formațiune

Activitatea formativă a lui Dumnezeu avea o anumită substanță capabilă să-și primească influența: Dumnezeu nu putea crea o substanță corporală din corporal, nici din neînsuflețit - suflet, ci putea doar să aranjeze o substanță dezordonată și în mișcare aleatorie. Acum, dacă acest ultim motiv ne îndeamnă să atribuim materiei1 niște calități inițiale, să presupunem în ea, cel puțin în germen, cinci elemente inițiale (referindu-ne la ele și la eter), atunci primul ', - acea materie și "poate fi începutul răului, - îi obligă pe „HJas” să admită un astfel de început al lui, pe care îl deosebesc atât de Dumnezeu, cât și de materie. Această înclinație malefică este numită cu diferite nume: printre perși este Arimai, printre egipteni este TNfov, în mitologia greacă este Radeet, sau Arestare, la Emiedocles este vrăjmășie, printre pivagoreeni dualitate, nedefinit etc., Raprov. , sau sub un alt nume, mai specific, - sufletul rău al Lumii. Acţiunile sale1 se găsesc}· în toată lumea; din ea provine în natură1 tot ce este dăunător, în sufletul omului – orice excitare dezordonată1, tot ce este contrar rațiunii și* inutil; Dimpotrivă, materia, considerată ca materie; deși face loc atât răului, cât și binelui și, deși în părțile inferioare ale lui predomină puterea rea1, totuși, în adevărata sa esență, dorește binele și divinul, îl iubește și „îi permite să se umple și să se umple. fertiliza1; acțiuni. împotriva acelui rău pe care îl evită; prin urmare, încă aparține unei esențe mai bune și divine; ea este femininul pentru natură, Isis a egiptenilor, Cântarea mitului platonic; numai substanţa noastră terestră poate fi comparată cu Hө-vis, care; fiind cuplat cu Typhon, acesta este doar în secret și slab fertilizat de spiritul mântuitor al naturii;

Astfel, cel de-al doilea principiu al lumii este din nou împărțit în două părți, dintre care una tinde spre divin și este el însuși de natură divină sau semi-divină; numai forța rea a naturii, doar sufletul rău al lumii se opune cu adevărat unui principiu bun. Din acțiunea Divinității, lumea fenomenelor și-a luat naștere în materie, când Ființa bună a revărsat în ea imaginile și revărsările de sine, iar natura, fiind transformată după rațiune, a prezentat imaginea Existentului în fenomen, esența spirituală - în materie, a produs o lume armonioasă și frumoasă - κόσμον. Deci, lumea nu este separată de Dumnezeu: ceea ce intră în manifestare și se deschide în mișcarea ordonată a lumii este însăși Mintea divină; Dumnezeu se raportează la lume nu ca un artist, ci doar la opera sa; puterea divină locuiește în lume, ενεστιν όντω, și o conține; sufletul lumii nu este numai lucrarea sa, ci este și o parte a lui Dumnezeu; a venit nu numai prin El, ci și de la El. Într-un sens, totuși, acest lucru nu se referă la întregul suflet al lumii, ci doar la o parte a acestuia; deoarece cu elementul său cel mai înalt există și un element inferior în el; constă din mintea divină, revărsată în materie, și dintr-o forță discordantă, dintr-un suflet rău, constă din începutul unității și începutul alterității; și de aceea, în toate părțile lumii, lângă bunătate există

răul, aproape de ordine - dezordine, aproape de constanță ordonată - schimbare; Cerul însuși este împărțit în sfere de egalitate și alteritate, adică în sfere de stele și planete fixe; dar numai eu în primul este multitudinea corpurilor și în cel din urmă uniformitatea mișcării; sufletul uman din cea mai bună parte a lumii

*3) Ce este. Plat C. 2. η Й φνχτ?,.., ¿vx Jçyov ¿orí τον &eov μονον ìXSLà *btl ¿v& vtt* autoiï Шa xai iti? ¿vtov xttl ¿ντον féyovtv.

sufletul pământesc are rațiune și liber arbitru, din cele mai rele - aspirații nerezonabile și senzualitate; în ambele părţi aceste părţi sunt inseparabile, după cum se vede din faptul că mintea în gândirea reală trece de la repaus la mişcare, iar senzualitatea unei impresii schimbătoare se stabileşte în dăruire, δόξα; raţiunea este alteritate în egalitate, iar latura senzuală a sufletului este egalitate în alteritate. - Astfel, două forțe opuse domină universul și, deși predomină cea mai bună dintre ele, totuși, cea mai rea, (ράυλη, nu dispare niciodată, απολέσΰαι, nici din suflet, nici din trupul lumii. Nu numai că această opoziție a forțelor trece prin natură și prin lumea umană, dar elementele inferioare și mai rele nu sunt excluse necondiționat din tărâmul divin; pentru că Dumnezeul suprem, deși există un spirit pur, necondiționat perfect, dar tocmai pentru că în această spiritualitate El este mai presus de orice contact cu lumea, sunt necesare ființe mediatoare de natură mai puțin pură; astfel de ființe intermediare nu sunt doar zei cerești vizibili, ci și mai mulți demoni. A nega existența demonilor ar însemna să respingi orice comuniune a zeilor cu oamenii. - Dumnezeu asigură pentru lume; dar se poate vorbi despre Providența Sa într-un triplu sens: în sensul cel mai înalt, Providența este voința și gândul celui mai înalt Dumnezeu, prin care este susținut universul; într-un alt sens, este grija zeilor cerești pentru ființe muritoare și întreținerea nașterii; în a treia, în sfârșit, este supravegherea demonilor asupra acțiunilor umane. Zeii cerești sunt stelele, între care soarele, imaginea vizibilă a Dumnezeului suprem, ocupă primul loc. Sub soare sunt demoni, care, deși cu mult superiori oamenilor în știință și putere,

Cu toate acestea, după proprietățile sufletului și trupului lor, ei sunt cufundați în senzualitate, accesibili bucuriilor și tristeților și au o natură supusă schimbării și, într-un anumit sens, chiar muritoare. Demonul, prin liberul arbitru, se poate înclina și spre rău; iar dacă, pe de o parte, nu numai oamenii pot deveni eroi și chiar demoni, ci și zei demoni, atunci, pe de altă parte, este posibil ca demonii, cu înclinație spre senzualitate, să coboare în corpurile umane. Demonii trăiesc pe lună, această graniță a două lumi, schimbătoare, pământească și neschimbătoare, cerească. Luând parte la Providența Divină, ei pot influența și sufletul uman, conferindu-i capacitatea de a prezice. Însăși mintea omului este doar acea parte a sufletului care, atunci când este cufundată în corp, nu este absorbită de materie și, prin urmare, de fapt, nu se află în om, ci în afara lui și ar fi mai corect să numim nu rațiunea, νους, ci demonul.

Întrucât Dumnezeu guvernează lumea, cursul ei nu depinde de necesitatea naturală; dimpotrivă, Providența divină schimbă multe lucruri în el, nu după cursul lui firesc; dacă totul ar fi supus legilor naturii, atunci atât Providența, cât și Divinitatea ar fi de prisos; între timp, destinul și Providența, legea mondială și voința divină sunt complet diferite, iar prima este doar o consecință a celei de-a doua. Dar

această dependență a tuturor lucrurilor de voința divină nu distruge voința umană, iar Divinitatea nu este făcută cauza răului.
Sufletul omenesc, întunecat de viața trupească, necesită o atenție deosebită din partea Providenței Divine, beneficii deosebite, supranaturale; și nu poate exista nicio îndoială că ele sunt de fapt date omului. Este posibil să cred asta

nu comunică zeii buni vreun dar al lor celor cărora le sunt favorabili, că nu-și anticipează intențiile cu revelații de tot felul, înștiințări, oracole, vise și prevestiri? (πέμποντβς αγγέλους, φήμας hai ένύπνια χαè οιωνούς). De unde ar putea veni însăși cunoașterea noastră despre Divinitate, dacă Ea însăși nu ne-ar comunica atât fiecare bine, cât și aceasta, proprietatea cea mai caracteristică Lui? Dacă această cunoaștere se bazează pe revelația divină, atunci este cu atât mai pură, cu atât mai puțin amestecul de concepte proprii este în noi: cea mai înaltă revelație este o stare de suferință a sufletului, în care devine un instrument al Divinului, este o stare. de entuziasm; este adevărat că sufletul, în timp ce se află în trup, nu se poate preda în toată puritatea și plinătatea lui însuși acestei influențe superioare și, prin urmare, fiecare revelație este produsul a două mișcări, una naturală și una produsă de Dumnezeu însuși.posibilitatea de a reprima și prezentând spiritului divin o receptivitate posibil pură, virginală. Această acțiune supremă este realizată prin anumite mijloace, sau cel puțin facilitată de ele: pe partea obiectivă, intermediarii sunt parțial demoni care transmit mesajul zeilor către suflet și parțial unele obiecte materiale, cum ar fi evaporarea unei peșteri libiene. , sub influenta zeilor si cu ajutorul demonilor exista excitatie de entuziasm; din partea subiectului, capacitatea de a accepta revelația este condiționată de liniștea sufletului și de renunțarea la
D® Pyth· zăpadă. 21–2 όντως ο xalovpsvoc ¿v&ova tao poc soim plțrt tïvtu *wros<uv &)oivt την ptv Λ itiitov&s της ψυχή C ίρα την ài ωί ΐνίνί Μηοί ΐνίνί φυοί ΐνίνί φυ

senzualitate; în acest sens, viața sobră pe care o duc preoții lui Isis poate servi ca pregătire pentru comuniunea cu Divinul. Revelația interioară însăși este ceva instantaneu: gândul la Divin luminează sufletul deodată, ca fulgerul, atinge ca dintr-o singură lovitură Ființa Primară necorporală și în acest contact primește revelația adevărului.
Cu credința în Providență, credința în nemurirea sufletului este indisolubil legată. După moarte, trupurile sufletelor rătăcesc, și anume, fie coboară din nou în trupurile umane, fie se ridică la nivelul vieții demonice și chiar divine. Numai pe acea parte a mormântului poate fi atinsă cunoașterea pură a lui Dumnezeu. În viața pământească, conceptele despre Dumnezeu sunt expuse și închinarea lui Dumnezeu este stabilită, parțial de poeți, parțial de legiuitori, parțial de filozofi. Dar nici primul, nici al doilea nu pot fi judecători în această chestiune. Imaginile jalnice sunt prea departe de adevăr; iar legiuitorii, în acest caz, sunt adesea forțați de filozofi să contrazică în multe privințe. Rămâne să dăm decizia despre lucrurile divine Filosofiei; ea ar trebui să aibă dreptul de a expune conceptele despre Dumnezeu și de a explica riturile și festivalurile prevăzute de legi; chiar legile trebuie să o abordeze; ca profesor al adevărului; dar Filosofia se apropie de cele mai înalte adevăruri doar în momentele de entuziasm și contact direct cu Divinul.

Întâlnim aceleași concepte pe care Plutarh le are în Ma-Tyra și Apuleius (din Madavr în Numidia) despre cele două principii ale lumii, despre neînțelesul lui Dumnezeu, despre materie, ca principiu al răului, despre ființe mijlocitoare între superioare.

lume senzuală și senzuală, care include parțial demoni, parțial zei, și anume nu numai zei vizibili sau stele, ci și ființe invizibile, precum cei 12 zei olimpici etc., despre natura demonică a sufletului uman, despre dorința lui de a unește cu ea un spirit bun, sau însăși Zeitatea (care în Apuleius este tema cunoscutei povești a lui Cupidon și a lui Psyche) etc.
bb) N u m la n i-lea.
Numeniu, din Apamea în Siria25), în propria sa țară a avut deja ocazia să se familiarizeze cu concepte și tradiții religioase orientale, pe care le respecta foarte mult. Nemulțumit de starea Filosofiei grecești după Aristotel – în care a văzut doar declinul acesteia – el s-a predat complet lui Platon și lui Pitagora; Am crezut că au adevăratele concepte despre Dumnezeu și închinarea lui Dumnezeu, dar nu le-au exprimat cu suficientă claritate din cauza precauției necesare. El credea, însă, că înțelepciunea greacă vine din Orient, că Platon a împrumutat noua învățătură de la Pitagora, iar Pitagora de la egipteni, magi, brahmani și evrei; Folosind tradiția rabinică și chiar istoria Evangheliei, Numeniu a încercat să arate, prin explicații alegorice, acordul profeților evrei cu Filosofia sa, a citat ziceri din Moise ca profet și a susținut că Platon este Moise, dar vorbind doar în Attic26) . Scrierile lui, din
a) Trăit, cel mai probabil, în a doua jumătate a secolului al II-lea după R. Chr.
a") C Um. Alex" Strom. I.54S

din care s-au păstrat doar fragmente, s-au bucurat la un moment dat de faimă tare; a existat chiar un zvon că Plotin ar fi împrumutat de la Nu-menia bazele Filosofiei sale, - în respingerea căruia, totuși, a scris unul dintre cei mai excelenți studenți ai săi, Ameliu.
Învățătura lui Numeniu, din câte o știm, este următoarea:
Este imposibil să nu deosebim, împreună cu Platon, ființa necorporală de corporală: prima este existenta, cea din urmă este doar apariția. Corpul, sau materia, este baza oricărui rău, nedefinit, lipsit de viață, divizibil, schimbător și inexistent; dimpotrivă, primul necorporal, sau Divinitatea, este necondiționat - existent, neschimbător, simplu, etern, Rațiune și bine. Cine vrea să se ridice la conceptul acestei substanțe, el, după exemplul lui Platon, trebuie să se abțină de la plăcerile senzuale, să practice științele matematice și apoi să exploreze natura Unului. Ea poate fi contemplată doar departe de tot ceea ce este sensibil și totuși nu poate fi cunoscută de oameni. Întrucât corporalul și corpul sunt complet opuse unul față de celălalt, este imposibilă o corelație directă între ele; Dumnezeul suprem, imuabil în sine, nu poate acționa el însuși asupra materiei pentru a forma lumea din ea. Dacă, prin urmare, Platon vorbește despre Dumnezeu, creatorul lumii, atunci aceasta se referă la o ființă diferită de Dumnezeul suprem, se referă la cel de-al doilea zeu, sau Demiurg, la o astfel de ființă în care mulți zei inferiori și ființe mediatoare sunt reduse la unitate. Neformând lumea în sine, Dumnezeul suprem este doar tatăl lui Dumnezeu, creatorul lumii. Dar această a doua cauză pornește

de la prima fără a produce nicio schimbare în ea. Darul lui Dumnezeu nu este ca

pentru dăruirea omului: în acest din urmă caz, cadoul merge la primitor și îl părăsește pe cel care dăruiește; nu este așa cu darurile lui Dumnezeu; dimpotrivă, precum cunoștințele comunicate altuia nu părăsesc profesorul, tot așa mintea creatoare comunicată celei de-a doua cauze rămâne tot în Dumnezeu care dăruiește. Al doilea Dumnezeu este însă diferit de primul: primul Dumnezeu este unic (simplu), imobil, bun în sine, nu are contact cu materia și, prin urmare, nu acționează, ci doar contemplă. Dar cel de-al doilea Dumnezeu este doar o imagine și o imitație a celui dintâi (èixàv òvaa καί μί-μημα), El este bun numai în mod derivat (iaovaia τον πρώτον} și de aceea nu are o esență pură și simplă, ca primul. îşi îndreaptă privirea spre materie, şi extinzându-se în lume, el însuşi este despărţit de materie şi intră în mişcarea ei.Astfel, cel de-al doilea Dumnezeu este de natură duală, διττός; este întors către suprasensibil şi către sensibil; în acest sens. ultima relație, el poate fi numit identic cu lumea, ca sufletul său; creat 281 * 48
”) Etțșeb. præp, ev. XI. 18, 20. p min ow vțtvtnf lOiò<) vei «« o devveçoc ireçi t« noita nal aio&ita.
48) Proci, în Tim. IL 95. A. patera min vaiti primul, poii-tin ^nd^yn, poem Æâ al treilea, ò гар аосмот лат «νтфу о трито* ieri òso*.

Ca urmare a naturii lumii, pătrunsă de acțiunea educațională a Run, dar la care participă și materia, totul se împarte în două substanțe opuse. Prin urmare, sufletul uman nu este format din doi! numai laturi, dar tocmai din două suflete, rațional și nerezonabil Cu opusul lor, ei se luptă constant, ca binele și răul; iau răul în sufletul meu din materie; însăşi întruchiparea sufletului este răul. Gândul există înainte de unirea cu trupul; coboară în corp pentru vinovăția sa, pentru că s-a îndepărtat de adevărata sa esență. -Sufletele impure rătăcesc de la un trup la altul, trecând chiar în creaturi nerezonabile; dimpotrivă, purificarea se contopește cu Ființa Primordială chiar până la indiferență.Viața trupească depinde în general de activitatea divină dătătoare de viață; odată cu îndepărtarea sa, corpul moare. Esența sufletelor constă în număr, cea mai înaltă și singura ei binecuvântare este înțelegerea, prin care doar noi participăm la Divin. Înțelegerea în sine este un dar de la Divinitate pentru sufletul uman, asemănător cu Bim. Pentru a primi acest dar, trebuie, departe de tot ce este senzual, în pace desăvârșită, să aibă comuniune numai cu Primul Bun; cu toate acestea, contemplarea numerelor poate fi recomandată ca mijloc pentru poezia lui Blat.
În conceptele pe care le-am expus aici despre așa-numiții restauratori ai pitagorismului și platonismului, istoricii lui Philo-
Jambl ap. Stob. 1066. ¡vota tv Jw ""1 ταυτότητα akmtsnova τζ< ψυχηί
T<*r arf *#Λ>**Jftv/Wyrtrty
h. ir. A

Sofiile recunosc un amestec de elemente orientale și occidentale, dar totuși vor să vadă Filosofia în acest amestec; între timp, de fapt, nu este altceva decât expresia uneia dintre formele religiei păgâne, religia cunoașterii. Reprezentanții acestor concepte înșiși s-au recunoscut parțial ca reformatori ai vechii religii și în toate au

urmat modul de viață al preoților, ca Apollonius din Tyana, parțial ei au fost într-adevăr preoți, ca Plutarh; toţi au filosofat, călăuziţi de Pinagoras sau Platon, dar au filozofat hotărâtor în formele religiei. Deci, pentru jumătatea ionului, Filosofia nu are un scop în sine, ci servește doar ca mijloc pentru cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu și închinarea lui Dumnezeu. El neagă, ca imorale, toate ideile mitice ale poeților despre zei și, în consecință, respinge vechile credințe ale Greciei și Romei, iar în locul lor introduce noi concepte religioase: despre esența divină, revelată în lume sub diferite Forme, dar nu amestecarea curgătoare cu materia; despre materie ca principiu rău și spurcat; despre esența divină a sufletului uman; despre constrângerea și întinarea ei de către materie; despre nevoia de a elibera sufletul din închisoarea cărnii și de a-l ridica la Divin; despre necesitatea unei astfel de călăuziri a solilor divine care să-i învețe pe oameni în mod practic - înțelepciunea religioasă, sau închinarea corectă a lui Dumnezeu, constând nu în sacrificii și rugăciuni verbale, ci în ridicarea religioasă a spiritului și într-o viață strictă, ascetică; despre posibilitatea ca o persoană de pe pământ să se ridice, cu astfel de mijloace, deasupra naturii umane obișnuite - să dobândească o perspectivă specială și o putere miraculoasă și, după moartea trupului - să fie eliberată de rătăcirile purificatoare prin diferite corpuri și

mergi direct la o stare mai bună, fericită. – Moderat și Nicomachus sunt mai implicați decât Apollonius în latura teoretică a pitagorismului; dar chiar și cu ele toată învățătura se reduce la interesele religiei: numerele pitagorice sunt aplicate zeităților, - unitatea este Apollo, dualitatea - Isis, Afrodita etc.; prin întreaga lume, chiar la temelia lucrurilor, trece opoziţia divinului şi nedivinului; la mijloc între unul și altul, demonii, buni și răi, se repezi în spațiul aerian; opoziţia binelui şi răului se exprimă mai ales în lumea morală, care, prin urmare, necesită vindecare şi împăcare; Mijloacele pentru această vindecare sunt pur religioase: purificare și o viață strictă, ascetică, avertisment împotriva pângăririi prin contactul cu materia; pe de altă parte, consacrarea și un fel special de închinare la Dumnezeu; în cele din urmă, în depărtare, este indicat scopul religios al oricărei activități - restabilirea comunicării cu Divinul, care poate fi realizată fără medierea senzuală - cunoașterea divinului și evlaviosul - starea de spirit religioasă a spiritului. – Iar Plutarh, ca și Apollonius, respinge toate miturile antropopatice ale poeților, de unde fosta religie a Greciei și Romei; Explicația fizică a acestor mituri, pe care stoicii au făcut-o, neagă și ea, în consecință neagă acele convingeri filozofice și religioase ale stoicismului, care au înlocuit pentru o vreme credințele poporului grec și roman. Respingând convingerile și credințele anterioare ca fiind nedemne de Dumnezeu și la fel de semnificative ca ateismul deschis, el nu elimină totuși ideile și tradițiile religioase ale altor popoare; dimpotrivă, respectă zeitățile și religiile tuturor popoarelor, asumându-și în ideile lor religioase
h

și legendele fie o idee generală, fie o regulă simbolică de viață, fie o indicație a unui caz din istoria demonilor. În consecință, Plutarh a trădat complet sincretismul religios al timpului său; el vrea doar ca judecătorii în alegerea și interpretarea acestor tradiții și în general

în instaurarea religiei să nu fie poeți și nici măcar legiuitori, ci doar filosofi. Prin denumirea însă de Filosofie, pe care se bazează toată afacerea religiei, el nu înseamnă știință în sensul propriu al cuvântului, ci inspirație religioasă; Filosofia, după Plutarh, își extrage cele mai înalte adevăruri numai din revelație, care este dată aleșilor în momentele de entuziasm și contact direct al sufletului cu Dumnezeu. Sub influența acestui gen de Filosofie, el învață despre neînțelesul lui Dumnezeu în sine și odihna Lui; despre trecerea Minții divine din lumea invizibilă în lumea fenomenelor; despre opoziția radicală a începutului binelui și al răului, sufletele dumnezeiești și rele ale lumii; despre ființe intermediare între divin și non-divin, despre zeii cerești sau stelele și demonii, despre care este expusă o întreagă teorie; despre influența directă a demonilor asupra sufletului uman; despre necesitatea și validitatea ajutoarelor supranaturale pentru om și mai ales a celei mai înalte revelații; despre mijloacele de a realiza această revelație, parțial obiectivă, care sunt mijloacele materiale care contribuie la entuziasmul entuziasmului și influența demonilor, dezvăluind oamenilor voința zeilor în vise, oracole etc., - parțial subiectivă, ce sunt liniștea sufletească și renunțările la senzualitate; despre natura demonică a sufletului uman; despre migrațiile și rătăcirile atât ale demonilor, cât și ale sufletelor umane; despre coborârea primului în corpurile umane:

• ascensiunea acestuia din urmă la nivelul vieții nu numai demonice, ci și divine. - Este necesar să se demonstreze că acest gen de concept nu aparține Filosofiei, ci religiei păgâne? – În fine, învăţătura lui Numeniu este de acelaşi conţinut şi spirit. El produce toată Filosofia din Răsărit, adună cu sârguință toate tradițiile orientale, religioase, și după acestea compune concepte despre Dumnezeu și relația omului cu El; învață despre opoziția începuturilor corporale și corporale și mijlocirea lor - Dumnezeu făcător de pace; despre originea răului din materie; despre preexistența sufletelor și depărtarea lor de esența originală, pură în timpul întrupării lor; despre rătăcirile sufletelor pentru purificarea lor și unirea sufletelor purificate cu Ființa Primordială, chiar până la indiferență etc. - Am indicat aici doar principalii reprezentanți ai sincretismului religios din perioada alexandriană; între timp, viziunea lor asupra subiectelor religiei era aproape proprietatea comună a oamenilor de gândire din acea vreme; chiar și stoicii de mai târziu, precum Seneca, în special Epictet și Marcus Aurelius, trebuie să fie atribuiți numărului lor. Începutul Filosofiei, după Epictet, este conștiința propriei noi slăbiciuni301; cine vrea să fie bun trebuie mai întâi să se convingă că este rău. Filosofia este doar un mijloc de satisfacere a unei nevoi morale; scopul ei este să-l întărească pe cel care are nevoie de ajutor, să consoleze spiritul, înăbușit de nesemnificația tuturor lucrurilor omenești; motivația ei este grija unei persoane pentru vindecarea sufletului său, adică pentru bunul său moral Filosof, - spune Epictet, -

30) Disertație. Il, 11, 1. nnnais&isvs rífe him ¿a&wtiat,.
pr. 5. Stôb. Serin. 1.48.
Слич. M. Aurei. 111. 14. sandps boi&ei* & ti act ï«f ficaio'.

există un medic la care oamenii nu sănătoși, ci bolnavi împlinesc 83 de ani). - Acest gen de învățătură, aparent, are un caracter religios, deoarece această nevoie a spiritului este sursa inițială a religiei, iar viziunea asupra lumii determinată de conștiința sa nu poate decât

să fie religioasă. Filosofia, învață Epictet, este ceva sacru și misterios, un mister care nu trebuie profanat de frivolitate, o chestiune de o importanță extremă, care nu trebuie întreprinsă fără ajutorul Divinului. Un adevărat înțelept, spune Marcus Aurelius, este un preot și slujitor al zeilor, un mesager trimis oamenilor de Zeus pentru a-i face să înțeleagă că se înșală în ideile lor despre bine și rău, domnul, pe care El însuși l-a împodobit cu un sceptru. și diadema ca dovadă, că un om poate fi fericit chiar și atunci când nimic din lume nu poate fi numit al lui; nu el, ci Dumnezeu însuși vorbește prin gura lui și se opune lui Dumnezeu care nu respectă cuvintele lui. – Înțelepciunea, astfel înțeleasă, nu mai este Filosofie, ci religie; pentru că el învață și acționează nu în numele rațiunii umane, ci în numele lui Dumnezeu însuși. Subiectul, care în fostul stoicism era mulțumit cu propria sa putere de rațiune și voință, își caută acum un sprijin în convingerile religioase; inima tânjește după Zeitate, numai de la care speră să primească putere și înțelegere și stăpânire asupra infirmităților omenești și a nevoilor vieții. – Astfel, sub influența credințelor orientale, Filosofia greacă a trecut în cunoașterea religioasă! Similar

”Pr. 17.Oisserl. III. 23. 30. itnftïiv torni, το τφν <ptlo-οοφου αχολιΐ́ον' ον 9ιΐ́ τ,ο&ίνταΐ́ ¿£ιλ&ιϊν, "Â* ¿λγηοανταΐ́.   yaz òvjj În τ» e.

Som, sub influența filozofiei grecești, un amestec de idei religioase diverse în Orient a fost reelaborat într-o religie a cunoașterii. Acolo, în religia însăși, cunoașterea predomină ca element occidental; aici, in cunoasterea insasi, religia domina, ca element oriental.

B. Religia cunoașterii cu o predominanță a elementului oriental.

Religia cunoașterii, cu o predominanță a elementului oriental, s-a exprimat, așa cum am văzut, în gnosticism și Cabală. Este adevărat că Cabala a apărut nu printre popoarele păgâne, a căror religie o luăm în considerare aici, ci printre evrei; dar compoziția sa nu includea conceptele doctrinei lui Moise, ci ideile păgâne ale Orientului; în plus, este imposibil să nu acordăm o oarecare atenție Cabalei și pentru că este în legătură cu Filosofia lui Philo, care deschide perioada Filosofiei alexandrine.

a) Gnosticism.

Gnosticismul este derivat etimologic din cuvântul γνώσις, care în majoritatea scriitorilor greci înseamnă cunoaștere obișnuită; la Platon, însă, este folosită în sensul cunoașterii superioare, metafizice: γνω-νις el are același lucru cu επιστήμη των άλη&ων καί όντως οντων, - gnoza, sau știința adevăratului existent cu adevărat (cartea VI Rep. ., rostit Prot., Phaedrus, Theet.), și gnosticii, sau adepții binecunoscutei învățături, înțelese prin cuvântul γνωσις cunoașterea superioară, secretă a sacramentelor.

Ranguri 4P, salvate într-o tradiție specială și disponibile doar pentru elită. Într-adevăr, gnosticii au compus o doctrină diferită de cunoașterea obișnuită și au construit-o cu atâta îndrăzneală încât istoria speculației umane cu greu ne prezintă ceva asemănător; trecând peste limitele lumii senzuale, ei au alimentat convingerea că s-au cufundat în sânul lumii spirituale, în abisul vieții divine, de unde au provenit și de unde, după înțelegerea lor, trebuie să se întoarcă neț ființe care poartă. înăuntrul lor o rază de lumină cerească.

Gdostrdzm s-a revelat în toată puterea sa la începutul secolului al II-lea al erei creștine, dar germenul său este incontestabil mai vechi decât creștinismul. Urme de gnosticism se găsesc deja BŢ| în traducerea anilor 70, unde însuși cuvântul γ^σις3^ este folosit Bț tomi, dar în sensul în care l-au înțeles gnosticii, adică în sensul cunoașterii lucrurilor secrete. Încă înainte de apariția lui Hri-cTțșpCTB?, în Alexandria, acest loc colectiv al tuturor neamurilor, mai ales în școala evreiască, cele mai eterogene învățături și credințe convergeau între ele, până acum nu aveau nimic în comun între ele; Și nu numai în Egipt, ci și în Palestina și în M. Azi, Topii din Câmpia Babiloniană și Victoria lui Alexandru, demolările multilaterale dintre perși, iudi și greci, și iudai, persani și greci. greci, au fost întâlniți și măturați. Acest amestec de credințe, înainte de creștinism, a format un lanț neîntrerupt de învățături speciale, a căror ultimă verigă era gnosticismul. Pe vremea apostolilor, învățăturile persane, iudaice, egiptene, care conțineau semințele gnosticismului, ca și Cabala, erau deja răspândite.

»4) Nair. 1. Sai "g. P" st * 3 * ummyu^nu^mk.

în majoritatea acelor ţări în care au venit să proclame religia divină, care urma să le înlocuiască pe toate celelalte; iar până la sfârșitul secolului I, învățăturile gnostice au pătruns deja în societatea creștină, și-au format propriile școli și i-au înșelat pe cei neexperimentați în credință. De aceea Ap. Pavel, în 1 Joelania către Timoei, îi îndeamnă pe credincioși să nu se ocupe de „fabule, μν&ος și genealogii nesfârșite 35”, despre care au vorbit gnosticii în zonologia lor, și să se îndepărteze de la „vorbirile nefolositoare și contradicțiile false. -numită cunoaștere, χνώσιςΜ).„În ciuda zelului Părinților Bisericii care s-au opus gnosticismului, ea a existat de câteva secole și a căzut până în secolul al V-lea, după o lungă luptă cu creștinismul.

Caracteristicile generale ale învățăturilor gnosticilor sunt următoarele:

Dumnezeul Suprem este tatăl necunoscut, παιήρ αγνω-στος, și fără nume. El singur este spiritul, numai El este lumina care luminează totul și puterea care trăiește în toate. Din timpuri imemoriale, El a cuprins și ascuns în Sine plinătatea desăvârșirilor Sale, πλήρωμα, a cărei totalitate este ceea ce există cu adevărat și veșnic. Dar materia nu este Dumnezeu, nu vine de la Dumnezeul suprem și este nevrednică de El; El nu intră în contact cu ea și nu o poate atinge. Prin revelația sau revărsarea perfecțiunilor divine, ființa trecătoare a fost comunicată unei multitudini de ființe; dar există o gradualitate între ele, astfel încât unele sunt imperfecte decât altele, dar printr-o măsură de distanță față de ființa supremă, care singură este perfecțiunea absolută. Potrivit rudei lor

«} cap. I. Art. 4. ”) Cap. VI. st, 20.

toate aceste ființe, sau eoni, αιώνες, sunt împărțite în trei rânduri prin perfecțiune. Primul ordin al eonilor sunt cele mai pure ieșiri ale Divinului, ca și cum atributele Sale ar constitui pleura Divinului; ultimii membri ai acestei plerome se alătură spiritelor pure de rangul doi, care constituie lumea mediatoare și guvernează de aici lumea inferioară. Cele mai mândre și mai puternice dintre aceste chemări, unindu-și eforturile cu eforturile capului lor, pentru a deveni

independente de Ființa supremă, au creat lumea materială, planetele pe care locuiesc și pământul pe care au așezat oamenii. creat de ei. Numărul de eoni aparține și Dumnezeul evreilor, o zeitate imperfectă, o figură subordonată. Al treilea rând de eoni, expirând din al doilea, dar rău și complet separat de primul, s-a revoltat împotriva eonilor din al doilea și primul rând și a încercat să smulgă persoana de la ei. El a dorit răul, a sfătuit răul, a ademenit la lucrurile grosolane ale existenței materiale și i-a scufundat pe cei ascultători de el în el. Acestea sunt spirite pământești care nu au primit și nu au reținut în sine cea mai mică rază de lumină cerească și nimic nu le poate întoarce la pleromă. - Viața tuturor acestor ființe, - eoni și oameni, este un câmp de testare, regret și suferință; dar este și un câmp de purificare. Eonii pe care i-au mântuit și aceia dintre oamenii care au primit o rază de lumină divină, se vor ridica deasupra lumii materiale cu ajutorul mântuirii eonului lui Hristos, care, deși nu este fiul lui Dumnezeu, a venit totuși din Tatăl suprem, unit în această lume cu Iisus uman ъ în timpul botezului său, a predat doctrina adevărului, gnoza, unora dintre ucenicii săi și îi va ridica în sânul lui Dumnezeu pe cei care îl vor urma cu credincioșie. Aceste nasuri, și anume eu nu-

bastoanele mele duhovnicești vor pătrunde prin regiunile îngerilor de jos și vor intra în pleromă, unde vor lua parte la sărbătoarea Sophiei cerești, adică la beatitudinea Ființei Supreme, cu care se vor contopi din nou. Oamenii spirituali vor rămâne în tărâmul eonilor inferiori, în timp ce oamenii materiali nu se vor ridica nici măcar pe tărâmul planetar. Renașterea completă a tot ceea ce a fost Dumnezeu și a fost smuls de la El va restabili armonia primitivă, iar scopul creației va fi atins atunci când tot ceea ce a revărsat de la Dumnezeu se va întoarce în sânul Său.
Deși misterioasa cunoaștere, γτωσις, a constituit ea însăși pentru gnostici adevărata purificare, ουιολντρωσις, totuși ei au împrumutat de la creștini botezul, ca semn de primire la rangul de oameni spirituali, și Euharistia, ca emblemă a unirii mistice cu o ființă care aparține. la pler. Pentru a smulge omul de legăturile materiei și de spiritele care o guvernează și de a se uni cu eonii puri ai vliromei, gnosticii s-au îndreptat către teurgie și magie, care la vremea lor erau de mare folos printre filozofi și preoți și chiar printre evrei; au folosit și talismane (abraxas) și uneori au coborât la rolul de prestigiatori. Gnosticismul a fost împărțit în multe secte, al căror domeniu principal de dezvoltare a fost Siria, m. Asia și Egipt. Fără să luăm în considerare toți sectanții mărunți, ne vom opri atenția doar asupra reprezentanților principali ai gnozei, asupra gnosticii sirieni și egipteni, la care se dezvoltă cu cea mai mare deplinătate; nu putem totuși să tăcem despre primul, cunoscut istoric 37) precursor al ei, Simon Samariteanul.
Mosheim (Gesclnch. der Schigeabrüder r. 19 și d>) au fost numărate topește fondatorul primei școli gnostice a Eufratului; dar el

1. Simon GAMAP Y T I H I Y Y.
Simov Samaritan (din orașul Gitfón) este cunoscut în primul rând ca magician, γόης - El cunoaște magia, care, după captivitatea evreilor din țările centrale ale Asiei, s-a răspândit la evrei, Siria, EiSHK și Grecia. Deși magicienii care combinau metafizica și asceza cu teurgia erau numeroși pe vremea lui Simon, totuși el i-a întrecut pe alții în

farmecele sale și a câștigat o faimă atât de puternică în Samaria, încât oamenii l-au numit „marea putere a lui Dumnezeu”, ή δύναμις ιόύ άεον ήμεγάλη. Contemporan al apostolilor și martor al minunilor pe care le-au făcut, el a înțeles creștinismul din acel punct de vedere practic asupra căruia Oy își concentrase deja activitățile. El a văzut în el arta desăvârșită de a comanda forțelor secrete ale naturii și spiritelor cerești să facă minuni, ceea ce a fost subiectul căutării tuturor înțelepților păgâni din acea vreme. Pentru a realiza această artă, s-a botezat și a vrut să cumpere daruri miraculoase ale Duhului Sfânt de la apostoli pentru comori; dar respins de ei, s-a limitat la propria sa învățătură și credință, compilate din tradițiile religioase ale Orientului păgân și ale Greciei. Această credință se bazează pe ideea ieșirii a tot de la Dumnezeu la diferite niveluri ale ființei. Pe aceste trepte s-a așezat prea sus, ca o manifestare deosebită a lui Dumnezeu. Atunci, așa cum a fost chemat Isus Hristos și a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Si-
ve se referă la vremurile istorice ale gnosticismului; nimeni nu știe când s-a născut, unde a locuit și ce a învățat.

Mon a vrut să meargă și mai departe și s-a recunoscut drept „marea putere a Ființei supreme38’; considerându-l pe Dumnezeul evreilor doar ca un Înger subordonat, el s-a numit „cuvântul lui Dumnezeu, prototipul perfecțiunilor, paraclitul, participant la toate proprietățile divine 39)” și astfel și-a atribuit toate predicatele lui Ormuzd. și Hoover Zend Vesta, Anson Kabbalah și Logosul creștinilor b. Poate că aceste concepte nu au fost exprimate de Simon însuși despre sine, ci i-au fost atribuite de discipolii săi, care, evlavioși față de ei înșiși, au vrut să-l înconjoare cu tot ceea ce putea să trezească respect pentru el și pentru ceilalți. — Principalele trăsături ale învățăturii lui Simon sunt următoarele:

Ființa Supremă se dezvăluie prin diverse manifestări, dar în sine rămâne o identitate constantă și neschimbătoare. Este rădăcina universului, ρίζωμα των οντων**, un foc care produce două ordine de acțiuni — acțiuni vizibile, adică creații materiale și acțiuni invizibile, adică creații spirituale, deoarece toate aceste creații apar în timp. sau scurgerea acestui foc central, această sursă originală de lumină. Ființa Supremă, sau centrul luminii, a produs mai întâi trei cupluri, συζυγίας, ființe care sunt temelia lucrurilor; este Spirit și Concept, [νους hai ènívoia) Voce și Gând [φωνή χ έννοια) Considerare și Atenție

'·) Irineus adv. beres 500 20. Aceasta este virtutea lui Dumnezeu, pe care o numesc mare.

«) Eu sunt cuvântul lui Dumnezeu; Sunt frumos; Eu sunt paracletul; Sunt atotputernic, sunt toate lucrurile lui Dumnezeu. Ir» «bid. asa de Grozav* Comentariu, în Matematică* c. 24 V. 4. p. IU

Theodorets, Baeretic. fabnl. L. L p. 192

kapge {λογισμός χ. ¿ν&ΰμησις). Gândul Divin, En-nia, este mama a tot ceea ce există - ea (ca Ormuzdom, Ensof și Logos al lui Philo) a creat primele rânduri de spirite, Arhangheli și Îngeri, și prin ele întreaga lume, încredințată controlului lor. Dacă există rău în lume, atunci el nu a venit de la Dumnezeu, ci a apărut în lumea inferioară din următorul motiv: spiritele, create prin gândirea divină și desemnate să conducă lumea, i-au invidiat superioritatea înaintea lor (ca Ahriman Ormuzd).); s-au simțit umiliți de simplul rol al instrumentelor și au

hotărât să se elibereze de această umilință. Au pus mâna pe obiectul invidiei lor, l-au ținut captiv, au smuls lumea de jos, pe care ei erau stăpânitori, din lumea superioară, căreia îi erau supuși și, pentru a împiedica întoarcerea Enniei la fosta ei stăpânire, au întemnițat. ea într-un corp uman. De atunci, răul, sau cel puțin imperfecțiunea, a triumfat asupra binelui și un curs trist al lucrurilor a fost revelat în această lume. Ennia, supusă reinstalării, aservită Formelor și legilor lumii materiale, neputând să se dezvolte liber în ea și să se ridice la Prima Lume, din care a emanat, în aceste lungi rătăciri a fost subiectul unui abuz constant reînnoit din partea a spiritelor indignate. Ea a languit în cea mai crudă suferință, până când în cele din urmă Ființa supremă, nemulțumită de aceste tulburări din guvernarea lumii, a decis să o elibereze și să restabilească armonia originară a lucrurilor. Trecând prin toate gradele de ființă de la cea mai înaltă Ființă la om, tatăl Enniei le-a apărut tuturor ființelor în Forma lor caracteristică și, în cele din urmă, le-a apărut samaritenilor sub forma lui Simon în orașul Gitton. Helena, sclava Tiriană, care a trecut prin toate gradele de cădere și umilință și a fost răscumpărată de Simo

nom, este o imagine a umilirii și căderii divinei Ennia413. Pardoseala lui Ennius este Duhul Sf. 4g> în prunikos, προΑ νεικος43) și chiar Minerva 44); iar tatăl Enniei este tatăl Minervei, adică Jupiter45).
Dumnezeul evreilor este doar un înger subordonat al Enniei și, prin urmare, Profeții sunt doar instrumente ale unei ființe subordonate.
Legislația îngerilor (dată poporului evreu) este coruptă chiar la început de ambiția lor; au prescris nu atât legile naturii, cât regulile arbitrare; și de aceea puterea supremă a lui Dumnezeu, Simon, a venit în lume pentru a elibera oamenii de această lege.
Această libertate a dat în curând roade. Pe vremea lui Irineu, morala simonienilor era deja atât de coruptă, încât ei predicau deschis regula periculoasă că în acțiunea exterioară nu există nici moralitate, nici imoralitate.
*') Elena din Tir, după Simon și adepții săi, este una și aceeași persoană cu Elena, soția lui Menelau, care a fost cauza războiului troian. De atunci, Elena-Ennia a reușit doar să cadă mai adânc.
Spirit, yai'£v / "o, pentru a însemna un nume feminin a fost introdus în obiceiul de la Chochmah și Binali, yagz și l" en Cabalisti și οοφία ale Alexandrienilor.
<') Cuvântul TTçovvítxoc a desemnat inițial încercări voluptuoase împotriva inocenței; în acest sens grecii s-au exprimat: ίπ^βννίχινβ» τάντην, a violat-o. Prin urmare, lui Ennii Synonianna i-au adăugat cuvântul > prunikos pentru a-și exprima cea mai profundă cădere din lume.
**) Ennia este Minerva, ca οοφία și πνιίμα.
Ucenicii lui Simon i-au adus un fel de omagiu sub numele de Jupiter și au onorat-o pe Ennia sub numele de Minerva.

Sigmon a avut mulți adepți, care în război s-au împărțit în secte separate; între ei, balul principal al sectei lui Menandru, care s-a numit și „puterea supremă a lui Dumnezeu trimisă în lume” — și după el au repetat acest lucru Montanus, Mayes și Mahomet, fondatorul sincretismului religios într-o nouă formă, din elemente pur orientale.
Adepții lui Simon s-au răspândit în principal în Siria, Frigia și chiar Roma4®. Iustin Martirul mărturisește că la vremea lui, adică la

mijlocul secolului al II-lea, Simon și Menandru aveau încă numeroși adepți; La sfârşitul aceluiaşi secol scrie şi Clement al Alexandriei. După Simon și Menandru, au apărut curând școlile gnostice (foste cele creștine). La începutul secolului al II-lea-ιό, exact c. 420 ani* 47', aceste scoli erau deja in Siria si Egipt, in Italia si m. Asia; din care reiese că semințele gnosticismului au fost împrăștiate în aceste zone mult mai devreme și au ocupat mult mințile. Aceste școli s-au format mai întâi în Siria și de acolo s-au răspândit în Egipt și în alte locuri; de aceea, vom lua în considerare și mai întâi pe gnosticii sirieni, apoi pe cei egipteni.

2. Principalii reprezentanți ai gnosticilor sirieni au fost aa) Saturnin și bb) Vardesan.

aa) Saturnină.

Saturninus, după unii scriitori, un elev al lui Simon și Menandru și un suchen Basilida, s-a născut în Angio-

4c) Teodoret. haèreU fabuì. I. 1.

47J Eusebii HisL eccles. BUNĂ. 24. — Catalog, roman, în grafie Moratorii, italic. T. Ili. p. 854.

chimic si a trait in constiinta lui Hadriad. După ce a făcut un frâu bun din diferite credințe religioase care circulă în Siria „Și punând la baza ei o viziune dualistă asupra dezvoltării lumii, el a făcut ca * șeful gnosticilor sirieni și ORI să cunoască el însuși creatorii învățăturii sale-sadogo48 1.

Ființa Supremă, învățată Satu Rain, este O/tshr necunoscută, πατήρ άγνωστος. Cu toate acestea, El se deschide și își manifestă perfecțiunile, deoarece forțele ființei, 3ννάμ$τς τρϋ αντος, curg din Trebuie, epuizându-se treptat pe măsură ce se îndepărtează de Sursa lor Primară. Dar această cădere nu se extinde atât de departe (qdv în Cabala) încât ultimii membri ai acestui lanț să se piardă în regiunea întunericului; răul nu este legat de membrii intermediari (Keliphoth) cu marele lanț de ieșiri ale Ființei supreme 49). Pe ultima treaptă a lumii luminii se află cesp> îngerii, reprezentând cel mai de jos grad de perfecțiune din lumea spirituală. Aceștia sunt creatorii lumii vizibile și conducătorii diferitelor părți ale ei. Diferențele lor explică diferențele în creație. Acești șapte îngeri nu erau duhuri rele; au creat lumea corporală numai pentru a îndepărta din regatul întunericului o regiune independentă, de unde să lupte mai bine împotriva ei; cu toate acestea, ei nu sunt spirite pure de lumină, deoarece se aflau pe scena victorioasă a lumilor superioare; chiar s-au despărţit complet de Dumnezeu şi s-au smuls din această sursă de bunătate DF vddpshn fiinţe. De aceea i-a afectat cu greu

<·) Corect adv. Tu esti blocat I. 22. Theodore Heires. Fab. 1. 3. — Epif. Moștenitorii 23

«·) В вы Зендааестѣ царство Аримава отдѣмао pe «aporia Ormizhm.

reflexie slabă a luminii; totuși, această reflecție le-a inspirat dorința de a se întoarce pe tărâmul luminii. Dar, deoarece niciunul dintre ei individual nu a putut reuși acest lucru, și-au combinat eforturile pentru a păstra această reflecție în creația mâinilor lor, asupra cărora aveau să conducă. Dar au produs doar un vierme, care s-a târât cu greu pe pământ și nu s-a putut ridica. Dumnezeu. Era un bărbat. Dar Ființa supremă s-a îndurat de el și i-a trimis o rază de viață dumnezeiască, care l-a animat. Această scânteie divină, care

curge de la Dumnezeu, este tot ce se va întoarce într-o zi de la om la sânul Divinului. Astfel, Ființa supremă nu a creat el însuși nici omul, nici pământul. Dumnezeul evreilor, deși nu este perfect, nu conține nimic rău; dimpotrivă, el este adversarul lui Satana. Satana este începutul oricărui rău în lumea spirituală și fizică - și capul demonilor care se grăbesc să-i ajute pe cei vicioși și să-i facă un instrument de corupere a binelui. Prin urmare, cei buni, pe de o parte, erau supuși legilor lumii sublunare, stabilite de îngeri și de capul lor, de Dumnezeul evreilor, pe de altă parte, erau atacați și ademeniți de duhurile rele și de îngerii lor. , oameni corupti. Soarta binelui era în primejdie; era nevoie de un Mântuitor. Atins de soarta tristă a oamenilor, Părintele necunoscut le-a trimis Puterea supremă, o fiinţă necorporală, fără Formă reală, nenăscută dintr-o soţie5*4. Acest Mântuitor, Hristos, care s-a arătat în formă umană, a adus binelui un ajutor mult mai mare decât ceea ce răul a primit de la demoni - adus pentru a distruge puterea oamenilor răi, a demonilor.

”) Theodorel. haeret. fabulos. V. 4. Ayívfqtot, ae&paroc, irtliet.

Eu sunt Dumnezeul evreilor, a cărui legislație conținea atâtea obstacole și, în cele din urmă, să dau oamenilor de lumină mijloacele de a se ridica deasupra acestei ordini de lucruri. Mai mult, prescripțiile ascetice trebuie să întărească în om raza de lumină care i-a fost împărtășită de Dumnezeu, pentru a deveni vrednice să se întoarcă la izvorul originar a tot ceea ce este curat. Căsătoria a fost stabilită de îngeri și de Dumnezeul evreilor, sau chiar de Satan cu ea, pentru a continua descendența aderenților săi orbi. Prin urmare, oamenii, luminați de o rază de lumină divină, trebuie să renunțe la unirea trupească și astfel să prevină răspândirea unei astfel de ordini imperfecte a lucrurilor. Abținerea de la căsătorie este cel mai bun mod de a purta război împotriva lui Satana, a Dumnezeului evreu și a îngerilor săi. Odată cu încetarea rasei oamenilor puri, totul pur se va întoarce în sânul Ființei supreme.

bb) Vardesan.

Fondatorul celei de-a doua școli gnostice din Siria, Vardesan, s-a născut la mijlocul secolului al II-lea la Edessa, unde erau folosite învățăturile persane, evreiești, creștine și grecești. Făcând cunoștință cu ei, a fost la început un adversar al gnosticismului, dar apoi el însuși a devenit interesat de acesta și a devenit șeful unei numeroase școli gnostice.

Două principii, învățat Vardesan, există din timpuri imemoriale: unul este Tatăl necunoscut, sau Dumnezeul suprem și etern, trăind în lumină și binecuvântat de desăvârșita puritate a ființei sale; celălalt este materia eternă, o masă întunecată inertă, invizibilă, sursa răului, mama lui Satana. Când Dumnezeu, binecuvântat de plinătatea vieții și perfecțiunile sale, a decis să răspândească această binecuvântare și această viață dincolo

el însuși, apoi s-a deschis! o multitudine de ființe care participă la natura Sa și au primit numele de zone, άιωνες (ca și în Cabala, ființele care au revărsat de la Dumnezeu sunt numite El). Prima ființă produsă de Tatăl Necunoscut a fost elasticul Său, σύζυγος, pe care El l-a așezat în paradisul ceresc, unde ea a devenit mama Fiului Dumnezeului celui viu, Hristos, adică, există numai ἔννοια Si-MON) pentru a se revela pe sine. ca o ființă care ar fi chipul Său sau Fiul Său. Hristos, sau Fiul, a fost urmat de sora și soția sa, Duhul Sfânt,

πνεύμα, sau Sophia - axa-mot (t "ep), * înțelepciunea (și πνεύμα este feminin aici, ca mama tuturor vieții, ca άρχη). γενεσιουργός). Hristos și soția sa Pneuma, esența primei forțe de creare a păcii, b, de fapt, au produs două fiice - două re-forme de pământ și apă, care, împreună cu alte două genii - foc și aer, elemente zayvayut. Există șapte astfel de syzygies, sau ieșiri într-o pereche, constând din creaturi de sexe diferite, există șapte M). Cu ajutorul a patru eoni, prototipurile Elementelor, Fiul și Pneuma, sau Sophia, au creat lumea și pământul și, în general, tot ceea ce este vizibil. Cele șapte sizigii cu Tatăl necunoscut și Gândul Său constituie pleroma, πλήρωμα, jumatatea divină (sau oda, după alte sisteme gnostice). Pe lângă cele șapte syzygies, există și un șapte special. pentru că forțele creatoare, după ce au creat lumea, stabilesc ca conducători alte forțe inferioare care trăiesc pe propriul nostru yLaeoTyK (soarele, luna și cinci planete, cunoscute de dryav-iim) și poartă numele lor. Cele douăsprezece spirite siderale locuiesc și ele în cele 12 constelații ale zodiacului și, pe lângă

vi) YoFrvma Syr.4iupm 63> r. 330.

tobo există alte treizeci şi şase de spirite astrale numite Decani, ôexavoiW). Capul șapte spirite planetare - aceste imagini ale Tatălui și Mamei lumii invizibile - produc o influență asupra întregii creații, în special asupra pământului, iar alte spirite siderale nu sunt străine de aceeași influență în lumea fizică și morală; bunăstarea sau nenorocirea vieții, abundența sau lipsa, într-un cuvânt, soarta omului și a pământului depind de voința lor. Este adevărat că membrul omului se poate hotărî liber pentru acțiune și că Ființa supremă, încredințând lumea stăpânirii unor spirite minore, ca vinovată de aceasta, nu a renunțat la o influență asupra lumii, ci asupra lumii. pe de altă parte, manifestările sale senzuale depind încă de soarta astralului. - Suiruta lui Hristos, Pneuma sau Sophia-Achamoth, fiica soției Tatălui Anestian, era departe de a fi la fel de perfectă ca mama sau fratele ei. Ea era rodul unei scurgeri impure, o rază slabă care cădea din Ființa supremă. Prin urmare, Sophia este atât un principiu spiritual, cât și unul fizic, asemănător ființelor siderale; spiritual, ea este Duhul, πνεύμα, soția lui Hristos, iar fizic, ea este sufletul lumii, care este din Gândul lui Dumnezeu! a trecut într-o serie de lucruri materiale, cu ajutorul elementelor au creat lumea vizibilă și a intrat în relație cu materia. Totuși, această îndepărtare a eonului din pleromă și a poziției dintre două lumi a fost o anomalie care trebuia corectată. Sophiei i-a plăcut la început să creeze, sau mai bine spus, să gestioneze. formarea materiei prin de-

6q) Astrologii pentru fiecare dintre cele 12 semne ale zodiacului au înclinat 10 stele, sau a 30-a parte a constelațiilor; în consecință suma acestor treizeci de numere a fost 360, care, împărțind-o la 10, a produs 36 de zile, ale căror începuturi au fost 36 denoi.

miurge, care i-a urmat ideile. Dar curând ea și-a simțit singurătatea în depărtare de pleurom și a început să-și plângă pentru poziția ei, de suflet religios, al cărui simbol este, își plânge starea în această lume, când ea, fiind încurcată în mrejele lui. existența pământească pentru o lungă perioadă de timp, va înțelege în sfârșit diferența ei de tot ceea ce o înconjoară. Această iubire lâncețoasă a Sophiei pentru lumea superioară a condus-o pe calea de întoarcere la patria ei. Dar

trebuia să se facă demnă de ceea ce, totuși, îi depășea puterile. Fratele și soțul ei, Hristos, pe care îl lăsase în urmă, i-au venit în ajutor, dându-i însă libertate deplină. Ea a văzut în el imaginea perfectă a Luminii Divine, L-a iubit cu toată puterea ei, iar El a călăuzit-o pe calea purificării și, în cele din urmă, s-a unit din nou cu ea, ca și cu soția sa originară. Această soartă a Sophiei este o imagine a soartei sufletului uman care a căzut ca Sophia. Sufletul uman se naște în eoni și, prin urmare, este și izvorul Divinului. Dar ea a încălcat porunca divină și, pentru a-și curăța vinovăția, a fost izgonită într-un trup format din materie, care este izvorul răului și o ține captivă, parcă, într-o temniță. Din eoni omul a primit un suflet spiritual, ψυχή πνευματική, în contrast cu sufletul, ψυχή, ca început al vieții. Numai sufletul care a venit din lumea spirituală este nemuritor; sau ceea ce este la fel, doar omul interior, spiritual, este nemuritor; dimpotrivă, trupul, σαρξ άισ&ητή, umanul exterior, hylic (din ΰλη substanța) ca aparținând lumii materiale, nu se va lepăda niciodată de sufletul spiritual și nu se va uni niciodată cu acesta. Doar o persoană materială este supusă sorții, adică controlului forțelor siderale, între timp, ca persoană spirituală,

Boden ve tot ceea ce are legătură cu viața spirituală; sufletul spiritual este liber pentru că este dat de soția lui Hristos, care, fiind Divină, nu poate fi supusă legilor lumii materiale. Sufletul spiritual, deși a emanat din pleromă, nu are conștiința naturii sale cerești. Prin urmare, a fost necesar ca Hristos să apară pe pământ pentru a lumina sufletul în originea și scopul superior. Dar El nu avea nimic pământesc; Era îmbrăcat cu o frunte cerească; moartea sa a fost doar aparentă (docetism) și s-a întors din nou la pleromă, unde trebuie să se întoarcă și sufletul spiritual.

3. Gnosticismul egiptean, bazat pe aceleași principii ca și sirianul, luând pe deplin în sine elementul credinței egiptene, le-a dezvoltat mai pe scară largă și cu mai multe cunoștințe. De asemenea, a fost împărțit în mai multe școli, dintre care următoarele trei erau principalele: aa) școala lui Vasilides, bb) Valentina și c) Ofitov.

aa) V a c i l i d b.

Basilide, originar din Siria, se credea că a fost un discipol al lui Menandru, un adept al lui Simon. Dar în anul 125 al erei creștine a devenit celebru în Egipt și și-a predat doctrina, probabil în Alexandria. A murit ok. 135 de ani. Esența învățăturii sale este următoarea:

Dumnezeu, inexprimabil, fì-εός άρρητος, fără nume, άνω-ì>όμαστός, nenăscut, αγέννητος, sau veșnic, la început în Sine-însuși a cuprins pe ascuns plinătatea desăvârșirilor Sale; dar când le-a manifestat, au luat ființă multe ființe particulare ca el, pe care toate

încă₽ era* Ώιη. Și această revelație nu este nimic ce nu pot vedea în imaginea lui Eίο ^al tău, El a rămas în ochii schimbărilor. Prima dintre aceste ființe, întâiul născut, lrkno-γονος, Ludovic al meu, νους; din Spirit vine Mintea, Mtyoç, realitatea Minții - Mintea. φρόνησις, iv Razumela - Înțelepciunea, σοφιία, din Înțelepciunea - Forța, dúvajaiç, m Syly - Adevărul, dizhioevts, din Pravda - Pace, ¿κρηνη. Primele cinci dintre aceste ieșiri sunt mentale, iar ultimele două sunt calități morale. Aceste șapte revărsări, împreună cu Dumnezeul suprem, alcătuiesc oga (ca în cazul egiptenilor YΠ1 al zeilor

principali), sau primul cer. După cum primele șapte duhuri sunt doar revelația Ființei supreme, tot așa șapte duhuri curg din nou din ele, reflectând imaginea inițiatorilor lor și locuind al doilea cer. Din acestea din urmă, șapte spirite au luat ființă din nou, repetându-și imaginile Ie-ului și ale mediului Egveshyuch deasupra lor, iar din scurgerea a șapte spirite, reflectând imaginea de ordinul cel mai înalt deasupra lor, crește și crește până în 365. au apărut ceruri, sau lumi spirituale, în fiecare dintre koyarykhs trăiesc șapte duhuri. Numărul 365 cuprinde întreaga serie de ieșiri treptate ale Ființei supreme și poate fi numit cuvântul misterios αβραξας, acolo - deoarece 365 de ceruri spirituale constituie platforma, πλήρωμα, a ieșirilor divine. Și odată cu aceste revărsări, Zeitatea a rămas nemanifestată și fără nume M), și toate revărsările care au ieșit din el, ca niște imagini una ale altora, nu mai sunt.
”) afinat prin valoarea numerică a nsѢk a literelor sale exprimă suma 365; a PQ a ξ a e
I 2 IOO I în 1 200.
5 *) curbe adv. haeres. II. 46. 2 dolari.

Doamne un broxas. Ieșirile lui Dumnezeu diferă între ele: cu cât se îndepărtau mai mult de Ființa nervoasă, cu atât deveneau mai puțin perfecți; s-au diminuat în perfecțiunea lor, fără a se abate, totuși, de la scopul lor, și fără a tulbura armonia care domnea între ieșiri egale sau rom. „Dar pe lângă Dumnezeu, lumina și bunătatea supremă, există un alt principiu etern, sinele întunecat și rău. Noul ati a început să existe pe cont propriu - pe web, fiecare dintre ei era mulțumit cu el însuși și ca unul, așa că nu mi-au plăcut celălalt în sine imperfecțiunile și răul. Dar când forțele întunericului, la marginea regiunilor inferioare ale spiritelor pure, au marcat lumina care pâlpâia deasupra lor din lumile superioare și l-au recunoscut ca fiind cel mai bun al lor, au vrut să ia parte la el și să se amestece cu el. Și într-adevăr, au invadat cu forța lumea spiritelor, au produs în ea confuzie și dezordine, τάραχος hai σΰγχνσις αρ/ίχ?/ '5' și au îmbinat regiunea întunericului cu regiunea luminii. Apoi a rămas ca Înțelepciunea Divină să ia măsuri pentru a restabili adesea armonia. Pentru a separa lumina de întuneric, i.e. divin din materie, Dumnezeu a permis crearea unei lumi vizibile, ca o lume pentru marele act de purificare, διάκρ·ισις, unde fiecare lucru ar avea ocazia să iasă din confuzie și să se întoarcă la natura sa originară. Deoarece lumea inferioară este o imagine sau o reflectare a lumii superioare, atunci lumea noastră sublunară a fost produsă și de Arhonul, ά$χωί', al lumii care se ridică direct deasupra noastră. Dar, făcându-și munca, acest Arhon a fost doar un instrument al Ființei supreme; înainte de asta, el a fost doar un simplu instrument care a dus la îndeplinire idei divine în lume,
·") Ccm. Alex. Orr. li. R. 408.

pe care el însuşi l-a înţeles. Și vedeți, el este doar un instrument al providenței Sale, tuo^oga, în stăpânirea lumii. De aceea lumea, oricât de îndepărtată de Ființa supremă, reflectă totuși imaginea Lui în sine și o deschide celor care au cheia înțelegerii. Pe de altă parte, deși principiul rău a fost trezit să se amestece cu el în creație numai prin contemplarea binelui, și prin această amestecare cu el a fost deja parțial și el însuși purificat, pentru că spiritele au încercat să-i dea o formă rezonabilă: totuși, el adus de la sine la diferite ființe

într-o măsură mai mare sau mai mică, într-o măsură mai mică, răul, ca imperfecțiunea fizică, sau un amestec străin lor. Dar nici în admiterea acestui rău nu se poate învinovăți Providența divină, care conduce toate lucrurile la dezvoltarea forțelor, care sunt puse în mod natural în ele. — Sufletul omenesc este o rază de lumină cerească, care, de la începutul lumii, a fost în continuă migrație cu întunericul, pentru a se despărți, în conformitate cu economia generală a lucrurilor cerești împrăștiate în materie, de orice material. sau amestec hilic și, în timp, revine la începutul său. Sufletul trece nu numai prin diferite grade ale vieții animale, ci și prin diferite etape ale civilizației popoarelor. Îngerii desemnați popoare întregi și indivizi guvernează aceste perioade de îmbunătățire sub supravegherea Arhontului lumii vizibile. Instinctele rele care împiedică sufletul să se elibereze de lumea materială și să se ridice în lumea superioară sunt spiritele rele, care au fost inițial străine sufletului, dar care, ca urmare a confuziei și confuziei primitive a lucrurilor divine și hilice. , unite cu vea in asa fel incat au constituit al doilea

»·) Clem. Alex. Strom. IV. 509.

suflet; este sufletul animal, ψυχή προσφυής άλογος, spre deosebire de sufletul rațional, ψυχή λογική. Imaginile, Είδωλα, ale obiectelor materiale se agață de acest suflet rău, care ne transmit dorințe rele asemănătoare firii lor și constituie în sufletul nostru adaosuri, προσαρτήματα, de cea mai deplorabilă calitate; pentru că astfel intră caracterul în noi, de exemplu. un lup sau o maimuță, un leu sau un urs, adică prin observarea proprietăților lor, dorințele și pasiunile similare cu dorințele și pasiunile lor sunt comunicate sufletului și imităm acțiunile animalelor ale căror calități le-am absorbit cu ochii noștri. Simpatia noastră față de lumea materială se extinde nu numai asupra regnului animal, ci și asupra plantelor și pietrelor, iar de la această confuzie primitivă pernicioasă a lucrurilor, omul a fost o adevărată contracție a lumii, μιχρόχοσμος. Dintr-o astfel de unire cu lumea materială a venit păcatul, care este la fel de mult un fenomen fizic ca și ființele create bune. Cu toate acestea, răul văzut la indivizi nu există în ansamblu; nu numai Dumnezeu, ci și întregul tărâm superior al luminii este înălțat deasupra luptei începutului întunecat împotriva luminii curate; și chiar și în sferele inferioare, răul care a venit pe lume nu este inutil pentru bine; din amestecul luminii cu întunericul și ființa materială provine diversitatea vieții spirituale; mai mult, în lupta împotriva răului moral, ființele învață să reziste ispitei sale, în care au căzut deja o dată; iar în rasa umană, pasiunile, ca element al începutului întunecat, ar trebui doar să îndeamnă o persoană să se purifice de ele; şi de aceea întreaga viaţă trupească a sufletelor este economia curăţirii lor, οικονομία των καθάρσιων, care trebuie să fie realizată prin diferite trepte. În acest scop, ispășirea primului

născut din Duhul, νους, care s-a unit cu omul Isus, care a murit pe cruce. Răscumpărătorul îi eliberează pe credincioși de influența chiar și a îngerilor care au participat la crearea lumii sau la fuziunea luminii cu întunericul și ridicând credincioșii cu gradele inferioare de revărsare divină, îi unește mult mai strâns cu Dumnezeu decât au fost inițial. unit cu El... Pentru o astfel de unire, pe lângă o viață și o credință stricte, este necesară cunoașterea doctrinei (gnostice) a

ieșirilor; totuși, în credința însăși nu există altceva decât contemplație spirituală, pură și simplă, căreia i se dă adevăratul titlu, γνώας, fără concluzii și dovezi51.
Vasilid a avut numeroși adepți care nu s-au oprit nici în secolul al V-lea 5S).
bb) Valenti n.
Valentin, pe care Irineu îl consideră a fi șeful tuturor gnosticilor din cauza importanței teoriilor sale, a fost un elev al lui Basilide și, după moartea sa, al lui. BINE. În vârstă de 136 de ani, și-a atras atenția în Alexandria prin învățătura sa și, în curând, cu scrierile sale.
Conform teoriei lui Valentin, dublul este o serie de manifestări și ființe, care sunt toate legate de o cauză principală, dar nu sunt asemănătoare între ele. Unele dintre ele sunt revelații directe ale plinătății vieții divine, în timp ce altele sunt revărsările unui spirit subordonat. Capul ambelor serii de ființe este cea mai perfectă Ființă, Abisul, βυ^ός, care
»*) Clem. Alex. Stnom. IL 363.
5β) Hìeronim" Contea vigilent a 2. p. 123.

pe care nici o minte nu o poate măsura. Este imposibil să puți și continuarea nemărginită a existenței sale. El a fost întotdeauna; El este înaintea tatălui și a începutului, προπάτωρ, προαργή', El va fi mereu; Nu îmbătrânește M). Revelația, διά&εσις, a perfecțiunii Sale a dat naștere unor ființe spirituale. Aceasta nu a fost creația, pentru că El nu a produs ceea ce nu exista, ci a revelat doar ceea ce era ascuns și concentrat în pler, πλήρωμα', și de aceea ființele cărora le-a dat ființă se numesc revelații, $ia' δέσεις, și tot prin forțe, δυνάμεις și, ca părți ale Ființei supreme, prin eoni, άιωνες. Bythos, petrecând un număr infinit de secole în tăcere și odihnă, a hotărât să se dezvăluie și pentru aceasta și-a folosit Gândul, êvvoia, care singur era cu El și care nu este o manifestare a ființei Sale, ci este izvorul oricărei manifestări. , mama care a acceptat sămânța creațiilor Sale. Fiind o singură esență cu El, Gândul, έννοια, poartă și numele Χάρις, frumusețe, bunătate, Σιγή, tăcere n*Αρρητον, inexprimabil. Prima manifestare a Gândului divin a fost Auch, νους, sau, cu alte cuvinte, Ennia, impregnată de By-thos, a dat naștere Duhului, Unul Născut, μονογενής. Deci, Bieos (βύΐΐος abis) este masculin; dar considerat în stare de unire cu Ennia, El este soț-soție, άρρενό&ηλυς. Spiritul este prima manifestare a puterilor divine, prima dintre eoni, începutul tuturor lucrurilor; prin El se dezvăluie Divinitatea, pentru că fără actul care I-a dat ființă, totul ar fi cufundat în adâncurile Byeos, iar încercarea de a cunoaște ceea ce Primul nu dezvăluie - ··)
··) Irenaeus adv. haeres. L. 1. str. 1.
*') Ken Akun Egvptyai, vezi partea I. Egiyetszh. religios Accept?" 6"

născut, există o crimă. Eonii mai departe sunt revelația lui Dumnezeu în special, esența Formelor Ființei supreme, numele Aceluia, a cărei plinătate NU poate exprima perfecțiunea NICIUN NUME. Unele dintre ele sunt masculine, iar altele sunt feminine (în conformitate cu ideea de expirare și naștere). Femeia Zon este asemănătoare cu soțul Eon, dar mai slabă decât el. În Bioos, totul este unul, dar de îndată ce El dezvăluie, atunci apar contrarii și împreună syzygy, cuplu sau combinații precum „Bioos” și Ennia; unul este doar complementul

celuilalt; masculinul este principiul formator, iar femininul este cel revelator. Din uniunea lor matrimonială vin alți eoni, imaginile lor. Luate împreună, ele constituie pleroma lui Bythos, plinătatea proprietăților și perfecțiunilor Aceluia pe care în întreaga esență nimeni nu-l poate cunoaște decât pe Unul Născut. Împreună cu Unul Născut (Spiritul) a venit soția Sa, Adevărul, άλή&ετα, iar acest cuplu cu Bythos și Ennia constituie primul cuaternar, izvorul tuturor lucrurilor6,). Revelaţiile Duhului întâi născut şi Adevărul sunt Raţiunea şi Viaţa, λόγο; καί ζωή, iar revelația lor sunt Omul și Biserica, άν&ρωπο; καί εκλησία. Acest al doilea cuaternar, împreună cu primul cuaternar, constituie tifonul *g}. Din Logos și Zoe au venit cinci perechi de eoni, constituind dsiateria, iar din Aneropos și Ecclesia, șase perechi, constituind a doisprezecea. Decimalul este format din eoni: Βύΰτος, aparținând esenței

•m) Și în acel concept de cuaternar este exprimată ideea egipteană a cuaternarului. Vezi Egiptul. rel. aproximativ al 6-lea.

*') Și Ogdoada lui Valentin privat, pentru totdeauna, în imitație a Ogdoadei teogoniei egiptene.

purta Bythos și ΛΓΖξζς, împărtășania; „Αγήρατος, fără vârstă în „Ενωσις, conjuncție; „Αυτοφυής, întotdeauna de aceeași esență și Ηδονή, plăcere; 1Ακίνητος neschimbător și Σΰγ-κρασις, confuzie; Μονογενής, singurul născut și Μακαρία, b Cei doisprezece, Παριτάταστάτας, includ: ; Πατρικός, patern și „Ελπίς, speranţă; Μητρικός, matern și „Αγάπη, iubire; „Αείναος, etern și Σύνεσις, prudență; „Εκκλησιαστικός, referitor la adunare și Μακαριότης, fericire; θελητός de dorit și Σοφία înțelepciune63 Toate aceste revelații ale lui Dumnezeu erau curate și reflectau razele proprietăților divine. cu cât îl ocupau, cu atât Îl cunoșteau mai puțin și se apropiau mai mult de imperfecțiune.Această diminuare a perfecțiunilor originare a ajuns chiar la o cădere.Dar această cădere nu s-a întâmplat brusc și complet, mai mult, a apărut dintr-o bună intenție. , dintr-o străduință de cunoaștere. Ființe, cu atât mai ardeau de dorința de a-L vedea și de a înțelege. Această pasiune, născută în zonele superioare, ca să spunem așa, s-a concentrat în întregime în ultimele dintre ele, în Sofia. De vreme ce, din fire, nu a fost creată pentru un asemenea grad de perfecțiune, stăruind în dorința de imposibil, a suferit o luptă atât de puternică și periculoasă pentru ea încât a fost

”) Multe dintre aceste nume sunt traduceri în greacă a arabescurilor numelor proprietăților divine cunoscute de cabaliști.

ar fi fost distrus dacă Dumnezeu nu ar fi trimis să ajute et eon / opyea, „Ορος, spiritul de limitare, care nu a existat, nona în plerom armonia a fost păstrată, iar mingea a fost chemată la viață pentru restaurarea ei. El a întors Sophia până la limitele ființei sale, acționând predominant asupra ei cu numele misterios Jao (7αω)M).Dar eonii au simțit mai mult sau mai puțin aceeași pasiune ca și Sofia și au luat parte la suferința ei.Astfel, armonia a fost ruptă în sânul lui. pleroma; și de aceea a fost necesar să o restabilim aici; este necesar a fost o reînnoire, sau răscumpărare etc.) Goruo a început această răscumpărare și, pentru a finaliza lucrarea, Duhul ia născut pe Hristos și pe soția sa Piesma^ πνβνμα. Hristos a explicat zonelor secretul revelațiilor Ființei supreme și le-a luminat că ei nu-L puteau cunoaște pe El decât prin aceste revelații treptate și, în final, prin

intermediul Singurului Născut, ca prima dintre aceste revelații. Această explicație i-a satisfăcut și cu recunoștință față de inițiatorul lor, s-au întors la pacea și fericirea lor de odinioară. S-au iubit și au devenit ca ei înșiși reciproc, astfel încât au fost unul și același cu Spiritul, Rațiunea, Omul și Hristos, și alții - Adevărul, Viața, Pneuma iar Biserica, adică armonia pleurei a fost complet restaurată. - Și din recunoștință, au decis să-l glorifice pe Bythos cu o creație care să îmbine tot ce era frumos în natura lor. Acesta era fiul lui Iisus, cuprinzând în sine sămânța vieții divine, pe care avea să o nască.

„) 'ash, numele lui Dumnezeu printre Bakhiks și Ofits, compus din literele az folosite în misaiio-nisip astrologic * pentru a descrie sistemul tmazhetzhoy: i înseamnă ©oljatse, a-lună, ω - Saturn.

•Despre Clem. Alex. Didascal. orient, p. 794, ed. Sylb.

nrrotrshtt în toate ființele ivnъ nlyaroma. Isus a fost Duhul Sfânt al revărsării și a fost pentru lumea noastră la fel cum a fost Hristos pentru romi. Această lume inferioară, deși nu este la fel de pur spirituală precum zhyairoma, nu este un pământ pământesc, ci o regiune intermediară, învecinată cu lumea nuclear-lunar și controlând lumea, deoarece ea însăși controlează lumea superioară. Această lume mijlocitoare s-a întâmplat în felul următor: în timpul străduinței și suferințelor ei, Sofia, fără unire cu telitul, eroiabea femeia-eon, care venea din dorința mamei sale de a se uni cu Bithos. Aceasta este Sofia de jos, χάτβο Σνφία. (la fel ca akamot, achamekh al Cabalei, a doua salcie din 10 Sefir). Ea este o creație imperfectă, &α?ωμα (nepurtatoare) în sensul că intră puțin în sânzurile ei de viață divine și este purtată de patimi; de aceea se mai numeste si prunavos Nr.). Prunikos, sau Vivshi Sofia, Sophia-akhamot. neputând să se ridice cu magicianul ei în pleroma, ea s-a aruncat în haos și s-a amestecat cu el. În fiecare săptămână > eroarea și recuperarea ei sunt doar o repetare a destinului mamei ei. În starea ei de umilință, tristețe și melancolie, râsetele și bucuria alternau în ea; Oma a prevăzut acum distrugerea ei, apoi imaginea luminii, tânăra a căzut departe de loaorago, a aprins toate forțele ființei ei; uneori „Eu, dorințe pătimașe, am născut multe ființe care se învecinează și pleromei, dar numai prin ea, precum sufletul de primăvară, sufletul de lume (demiurg) etc.; uneori producea, sau mai bine zis, puterea ei extragea din haos mai multe obiecte materiale: din lacrimile ei venea apa, iar din zambetele ei.

”) C”, mai sus la. 43.

secta, din tristetea ei - materie opaca. În cele din urmă, ea s-a întors cu o cerere la Hristos pentru ajutor. El a trimis la primul ei Horus, care în fiecare stadiu al ființei readuce ființele la limitele caracteristice lor și purifică fiecare ființă de tot ce îi este străin, și de aceea se numește σταυρός, înglobând, όρο&έτης, stabilind o graniță, λυτρωτής, răscumpărător, καριισισ. >>ς , eliberator. În cele din urmă, Horus i-a trimis eonul lui Iisus, căruia i-a fost destinată să-i fie soție. Iisus a instruit-o, a eliberat-o de suferința ei, a unit-o cu Dumnezeu și a ridicat-o la Pleroma, cu care a fost unită prin mama ei, ultimul membru al celui de-al doisprezecelea. Și totuși, Sophia cea mai de jos, sau Sophia-akhamot, nu rămâne în pler; ea se repezi între această lume perfectă și prima dintre lumile inferioare

(intermediare). Aici ea creează și guvernează după ideile comunicate de Mântuitorul, iar la rândul ei are un mijlocitor mai puțin perfect decât ea însăși, mai aproape de materie și, ca să spunem așa, amestecându-se cu lumea pe care o construiește prin ea. Acesta este Demiurgul, δημιουργός. Natura lui nu era nici pneumatică, nici hilic, dar le includea pe amândouă. Avea în sine atât raza vieții divine, cât și elementele lucrurilor fizice. De aceea, a putut să creeze o a treia lume, inferioară, în creația căreia Sophia-Achamoth, asistată de soțul ei Isus, a folosit Demiurgul ca unealtă și a format șase dintre ele lumi, sau regiuni, dincolo de aceasta, ca multe spirite pentru conducerea lor. Aceste șase regiuni erau imaginea lumii superioare, iar spiritul care le controla era cu Demiurgul și al lui.

mamă cu imaginile înaltei Ogdoad Pleroma. Dar imaginea este întotdeauna imperfectă decât originalul. Imaginea lumii superioare, înscrisă de Răscumpărător, era frumoasă și curată, dar s-a schimbat în rău prin imitarea Demiurgului; pentru că el (ca și Archon Vasili da) nu înțelegea ideile pe care le punea în aplicare. Întrucât, prin acțiunile sale, a descoperit ordinea lucrurilor, pe care nu a înțeles-o, revelația sa nu putea fi decât imperfectă și este nevoie de o revelație interioară, precum pneumatica pe care o primește de la Dumnezeu, pentru a înțelege arhetipul din ea. Creația produsă de unealta Sophiei nu numai că nu exprimă imaginea lui Bieos și puritatea sa, dar indică adesea doar natura acestor două ființe, adică Demiurgul și Sofia, acest tată, πατήρ și această mamă a celor vii. , μήτηρ των ζωιαων . Acest lucru este evident mai ales în crearea omului. Întrucât Demiurgul a vrut să creeze omul numai după chipul lui, omul a primit doar un început hilic; între timp, toate ființele trebuie să reflecte în sine razele vieții divine. Pentru a atinge acest scop, Sophia l-a informat pe Demiurg, fără știrea lui, sămânța luminii divine și Demiurgul fără *, a transferat-o în mod deliberat persoanei. Prin urmare, s-a întâmplat că această creație și-a surprins inițiatorul descoperind în sine ceva mai înalt decât toată lumea inferioară. Invidia Demiurgului trezită de aceasta a devenit o nenorocire pentru om. Vasho-i gleyii eb cele șase spirite care împărtășeau acest sentiment. Demiurgul i-a interzis omului din paradis, unde era, kag. plantează pomul cunoașterii. Și când un bărbat a rupt această obsesie, Demiurgul l-a răsturnat din regiunea aerisită a paradisului. în această lume materială, aspră, în care sufletul său, asemănător cu sufletul creatorului, era îmbrăcat cu un principiu hylic, subordonator; shim it la influenţa spiritelor materiale67'. Materia în sine, vkts,

nu yul ceva real; oma este ceva mort, beiior* la modă, plin complet cu orice „element al viitorului AMvn, nu există decât gol, χιένωμοι, umbra realității, σκιά tou ék-tteç, timM), σκόΐϋς. Dar dacă viața divină trebuie să pătrundă „existentul” tău, iar aiteriumul rezistă acțiunii apei a Divinului, atunci „are un adevărat viciu, rezistență, o cale” de a fi rău. Acest mod de a fi este geniul răului, Samosha, „și dă naștere” acestui geniu. Așadar, corpul, fiind material, constrânge sufletul uman și spiritele hylice trezesc în el dorințe nesăbuite, astfel încât o persoană era în pericol de a desăvârși „deformarea, deși Sofia nu l-a susținut cu o putere invizibilă, care întărește sămânța lui. viaţa divină, raportat la sud. Prin ea ei biruiesc răul și puterea

materiei, se spiritualizează din ce în ce mai mult, devin adevărați pneumatiști, îl descoperă pe Dumnezeu însuși în această ceață inferioară în care s-au cufundat, iar Mântuitorul va veni să elibereze tot ce este pneumatic care este asemănător firii Sale. În acest sens, toți oamenii se împart în trei clase: în oameni pneumatici (spirite-cenusa), având atât germenul vieții divine, cât și exprimând viața în lume; shlicheskmkh (senzual * verificare) urmărește orbește pasiunile, care sunt inspirate de mm ¿materie ¡și spiritele care o controlează, și pe mentalul (spiritual) ocupând mijlocul dintre aceste două clase. Oamenii bacchi devin nemuritori numai atunci când își îmbracă pneumo {tyvI/ka}, aceste mantii de invincibilitate; flatați de înțelegerea superioară a pneumaticei, ei nu înțeleg alte lucruri; chiar şi la credinţă nu sunt induşi decât în mod miraculos

chish. Ive, -Biosh, N. r. Software, S76.

ei înșiși” care sunt făcuți doar de dragul lor; dar chiar și așa, ei pot ceda doar demiurgului – un grad foarte scăzut de fericire ββ). Oamenii Hylic strigă la perfecțiune și nu pot atinge niciodată puritatea sau fericirea. Dimpotrivă, pneumatica nu va atinge niciodată acel stadiu de perfecțiune, pe care se va arunca de pe principiul psihic, care a servit aici doar ca organ (veWojlu) națiunilor. Așa cum în lumea spiritelor superioare, unde a avut loc un anumit fel de cădere, era necesară un fel de revelație și răscumpărare, tot așa și în regiunile inferioare, unde căderea a fost mult mai profundă, au fost necesare și revelația și ispita. În general, era nevoie de o răscumpărare specială în fiecare lume în care trăiesc spirite de orice fel. Nu s-ar fi putut desfășura fără un agent special, care a fost întotdeauna primul dintre spiritele fiecărei clase și care reface mereu, mai mult sau mai puțin perfect, asemănarea celui mai înalt esnu-shiem. În ceea ce privește lumea locuită de oameni, Demiurgul împărțea cu singurul său izbăvitor psihic, strălucitor pe care nu se putea gândi decât să-l aștepte. Dar Demiurgul, fiind doar psihic, nu-și chema nici mama, nici promisiunea, nici pleroma, nici acțiunile sale .
falsitatea și natura Mântuitorului. Există un Mântuitor

ββ) Origen Conir, Celsum, trad. MosgeMma, r. 580.

·”) Aceasta este ideea străveche a indienilor că sufletul (aima) servește doar ca un organ sau coajă (lingă s'arira) al spiritului (pou-rousha)·

τβ) Adven b^es, 1 c 1. $ 10.

afară pe Isus, chipul lui Hristos, Mântuitorul suprem; și era drept ca cel care a creat lumea după ideile Sale să-I aducă pe acei locuitori ai pământului care s-au putut ridica la Pleromă. Dar, în același timp, acest Răscumpărător - Iisus era imaginea cuaternarului suprem și era el însuși, ca să spunem așa, un cuaternar, constând din principiul pneumatic, primit de la Sophia-Achamoth, din principiul psihic, preluat de la Demiurg, din Forma trupească, alcătuită cu artă inexprimată, și în cele din urmă din Mântuitorul suprem, Hristos, unit cu el. Răscumpărătorul, luminat de Hristos, le-a descoperit oamenilor cele mai curate adevăruri, și cum căderea omului a venit din neștiință, atunci cunoașterea, γί'άσις, comunicată lui de către Răscumpărător a fost adevărata răscumpărare și dragostea pe care a inspirat-o în pyaeumatics (adică gnostic kam) la aceasta lumina pleromei, i-a înălțat în lumea luminii. Așa a fost răscumpărarea lor. Pentru oamenii psihici, era nevoie de o răscumpărare mai puțin spirituală, iar pentru ei a fost

împlinită de Mântuitorul psihic după ce Hristos a fost despărțit de el. Ea a readus oamenii psihici la limitele naturii lor, a eliberat principiul psihic din ei de hylic și le-a oferit primului mijloc de a-i depăși pe cei din urmă la distrugerea lui în formă de inel, deoarece distrugerea materiei, adică a răului, este singurul scop al ordinii actuale a lucrurilor. Nu există nicio ispită pentru oamenii din gylicia, pentru că, ca urmare a firii lor, trebuie să piară.7
„Principiul pneumatic al Răscumpărătorului oamenilor psihici, împreună cu pneumatica, din care era un tip, s-au înălțat în regiune. al Cel mai înalt Hristos; iar principiul său mental s-a întors în regiunea Demiurgului, care, cu bucurie-

”) Ириней тамъ же § 14. to mir hoikon hi f&oran horin.

după ce am acceptat revelația supremă făcută de Răscumpărător, i-am predat puterea supremă în zona sa. Toți psihicii îl urmăresc acolo; între timp, cum piaumaticii sunt uniți cu Hristos cel mai înalt, cum sunt uniți cu Isus. Când scopul mântuirii va fi atins pe deplin pe pământ, atunci ordinea actuală a lucrurilor va înceta; atunci focul, răspândit și ascuns în lume, va ieși în el din toate părțile și va distruge materia, ultima casă a răului. Atunci spiritele, ajunse la deplina maturitate, vor intra în pleromă. pentru a se bucura de toate plăcerile unirii intime cu sizigiile lor, după chipul eonului-Iisus, care se va uni acolo cu sizigia sa, Sophia-akhamot. Pe lângă această liniște, ανάπαυαις, care au intrat în pleromă, vor ajunge la cea mai înaltă cunoaștere posibilă a lui Dumnezeu, astfel încât ei înșiși vor deveni Minte și Viață, Spirit și Adevăr și nu numai că vor putea trece linia de separare dintre ei și Bythos. Cu toate acestea, psihicul își va primi satisfacția în zona Demiurgului, în afara ply-roma, ca loc de mijlocire, τότος μεσότητας; și atunci armonia cerească primordială va domni din nou în univers, iar beatitudinea vieții divine, care curge din izvorul tuturor, Bythos, va îmbrățișa toate treptele ființei.
Un număr semnificativ de adepți ai lui Valentin arată că mulți dintre contemporanii săi simpatizau cu conceptele sale. Peste tot unde și-a predat doctrina - în Egipt, Roma și mai departe. Cipru, - și a găsit studenți numeroși și entuziaști. Dar, după moartea sa, doar câțiva dintre ascultătorii săi și-au păstrat învățătura în forma sa inițială, în școala din Secundus, în timp ce majoritatea

”) Valentini fragno, in calce opp. Irenaei, ed. MassueL

ețffți bucuros să separă sørts. sub runadodivom Ptso-dom | ed, Ifcpça, Nolarbas, HeraDAeon, Theodotus și Alexandru, — Mdogiya rondtha Valentine a învățat. sine în Ofntj, după ce a învățat acest lucru mai mult de la șarpele, õgnç, care joacă un rol în vd ÍWP

c) O F i t i.

Totul curgea dintr-o Ființă supremă, „al doilea bunic era necunoscut rasei umane în care; la tvdor nedzts4suno este încă foarte m condus. Această veste arde S^estro estd, Abisul, sursa de lumină în Primul chschtsoddm 13) În prima creație a spiritelor, sau; ns-current was, D/odgm* Bvnosa, X^vt'o¡ux>, r plan vevlev-nr$. Etd. taristdennod mtsodr plânge și Tăcere, ^γή. d shpg ond este primul; ant a creației primei persoane-Ityta, apoi tsdzy este îmbrăcat și ca „yuorodd^ wo“n>“oi”ro7 *· Noi, daderatrtsodmdya ca soție, oazigos a lui Dumnezeu, am dat naștere lui TsnFMRъ πνεύμα. Pneuma este sursa de scurgeri ulterioare, este mama lui μήτηρ τών ζιΐίνηαν, Mude

rrrt zeu, η òct'^ ^οφία. În vederea Ființei supreme, PJO: Gând și, Tsnevvd, există același element al începutului Întunericului, Haosul. Mamă, apăs totul, Pneuma, caută cea cerească în care se află Sophia, contactul cu cusăturile lumii spirituale. , a fertilizat-o cu o unire divină, prin această unire producând o ființă, o căsătorie perfectă și o căsătorie perfectă, Hristos și a doua Saphia> 73

73) Ca şi cabaliştii Adam-Kadmoy.

'<) T|)epdof/eL« Naeged. Ubulf| L. lt c. ,14.

Sofyo-eyasiyaot * 7b); sau altfel, Ființa supremă era încântată de frumusețea pe care o reprezenta lumea concepută în Gândul său, dacă ar fi să fie realizată prin Înțelepciunea Sa; Pentru a realiza acest flagel în lumea spirituală și pământească, El a hotărât în Gândul Său cu Înțelepciunea Sa să creeze două ființe, dintre care una perfectă ca El Însuși, Hristos, să fie călăuzitor și salvator a tot ceea ce va veni de la Dumnezeu, și a doua, mai puțin perfectă, adică Sophia, ar fi patrona a tot ce ține de materie; și, mai mult, în așa fel încât tot ceea ce este perfect ar transpira mai puțin perfect și ar duce în lumea superioară tot ceea ce ar avea vreo rază de lumină și ar vrea să-și urmeze puritatea cerească. Din cealaltă la Pneuma, pli; Înțelepciunea cerească putea avea contact cu materia, era nevoie de un agent inferior, mediator. Acesta este Sim-akhamot. Ea a căzut în haos, dar planând peste elementele creației, peste haos și întuneric, nu s-a cufundat în nii, ci în cauza luminii cerești care se afla în ea. Iar dacă ar putea urca la mama ei, Pneuma, dacă Gândul divin nu a coborât în materie, nu a transformat materia în rău, ci doar a comunicat mișcarea haosului, sufletul mf>i Prin această mișcare s-a format din materia ei. înconjurând numai tăbanul ceresc . Pe de altă parte, în ciuda tuturor eforturilor ei, ea nu și-a putut înceta propria jurisprudență și teorii. Apoi, ca Hristos, împreună cu Bi-eos, Enviya și Pneuma constituind un cuaternar, - Sf. Biserica (tip de biserică pievmaticov, adică gnostici) pe-

”) În limba ezoterică, Hristos este numit și bărbatul ■ partea dreaptă, iar syzygos-ul său bărbatul-femeia, partea stângă a EDIODULUI I.

sa bucurat de beatitudinea spiritelor pure, trezirea lui, Sophia-Achamoth, a rămas printre materie, unde era epuizată până în punctul în care deja își pierduse gândul la mama ei. Creația pe care a început-o nu s-a putut sfârșit; pentru aceasta era nevoie de un alt agent, inferior, care să aibă în sine mai puțină lumină cerească și mai multă asemănare cu materia; iar Sophia - achamoth, în îndepărtarea ei de Dumnezeu, a născut într-adevăr un asemenea fel de demiurg - Ialdabaoth, adică fiul întunericului, pchgy y'-b''76). După aceea, Sophia - achamoth - acest prototip atât al căderii în materie, cât și al răscumpărării pneumatice - a simțit povara cu care corpul ei o împovăra și și-a dat seama de eroarea ei; s-a hotărât să iasă din poziția ei și, în cele din urmă, eforturile ei obositoare au readus-o la starea inițială; Neapărând niciodată a lui Plirom, ea nu a intrat în ea, ci a ocupat zona de mijlocire, τόπος μεσότητος, unde a primit o mai curată, s-a lepădat de a ei și a ridicat cu nerăbdare un obstacol care o pleca pe soacra Spiritului Mira. Fiul Sophiei - achamoth, Ialdabaoh, kanul demiurgului lumii, a primit elementul haotic de la mamă, iar de la mama sa - entuziasmul pentru creativitate. Conform firii sale, a repetat, în domeniul său, munca de creație a lui Bieos. El a născut un înger care

era chipul lui. Acest înger a produs al doilea, al doilea al treilea, al treilea al patrulea, al patrulea al cincilea, al cincilea al șaselea; toate cele șapte (7. spirite planetare) s-au reflectat reciproc în sine și totuși diferă unul de celălalt și trăiau în șapte zone diferite, unde, ca al optulea, zona mamei lor comune, Sophie-akhamot, aparține. Numele acestor șase îngeri

'") Sub numele de Ialdabaoea, ofiții l-au înțeles pe Dumnezeul evreilor.

buștean, născut de Ialdabaoth, sunt: Iao, t?t>, Saba o v, Adonai, Elon, Oreus (din „lumina pm”) și Astafeusk (din inundația Howii, pentru că era ¿ιι'σκοηος πρώτης ν όατος αργής). aceste spirite, Aldabaoo a format alte spirite de rang inferior, și anume Ate-lob, Arhangheli, Forțe și Puteri, care aveau să conducă părțile individuale ale creației.aroganță, a crescut diviziunea dintre spiritele pure și cele care sunt în orice relație cu materia , iar din egoism el însuși și-a rupt legătura cu lumea superioară. întreaga lume pentru el însuși. Prima creație pe care a produs-o cu ajutorul asistenților săi a fost omul. A trebuit să reflecte în sine nu numai imaginea sa, ci de asemenea, puterea lui; între timp, el și-a dezvăluit doar slăbiciunea. Omul, după ce a lăsat mâinile celor șase duhuri, era doar o masă fără suflet, pe care ialdabaoo însuși trebuia să o inspire suflarea vieții. Dar, în același timp, o rază de lumină, primită de el de la mama sa, a trecut de la el la o persoană. Cu o asemenea privare de lumină, Sophia a vrut să-și pedepsească fiul pentru că a fost plin de tact. a părăsit-o nerecunoscător. Omul, patronat astfel de un geniu mai înalt decât creatorii săi, înzestrat cu rațiune, νους și perspicacitate, ¿νΟνμησις, și-a urmat înclinația spre ct. lumină, a adunat în sine lumina întregii creații și a exprimat în sine imaginea nu a lui Ialdabaoth, ci a Primului Om, Ființa supremă. Cu furie, acest demiurg s-a uitat la creatura, care se ridica mult deasupra lui și a regiunii sale. Privirea lui, furie

acum un ^ invidios, pătrundea până în adâncurile materiei și se reflecta în ea, ca într-o oglindă. Această reflecție, fiind animată, a devenit o ființă plină de ură, lăcomie și invidie. Era Satana, un spirit în formă de șarpe, όφιμμορ-φος, un spirit de șarpe, un νους viclean. Ca urmare a aceleiași mânii, Yaldabaoth a creat lucrurile pământești, cele trei regate ale naturii cu toate defectele lor. Prin intermediul creațiilor sale, <>8b a decis să pună stăpânire pe om și să-l închidă complet în lumea materială, ca zonă exclusivă. Dar omul s-a răzvrătit împotriva acestui lucru prin puterea înțelegerii și înțelegerii sale; apoi Ialdabaoy a hotărât să-l priveze de lumina cerească, elementul său pneumatic, formând o soție din enfimistss (εν&ύμησις) într-o soție. Dar Sofia, pe ascuns de om, a salvat acest început al luminii, de care demiurgul voia să-l lipsească. Aeneimisis a fost frumoasă până în punctul în care copiii demiurgului au fost purtați de farmecele ei și au avut copii de la ea, îngeri, ca ea. Aldabaoe a favorizat dorințele lor în speranța că o vor lipsi de începutul spiritual pe care l-a primit de la naștere; dar speranta lui a fost inselata, pentru ca Sophia a salvat acest inceput. Pentru a îndepărta oamenii de patrona lor și de lumea superioară, Ialdabaoh le-a interzis să mănânce din arborele cunoașterii, care le-ar putea dezvălui cele mai înalte secrete. Dar această poruncă nu a fost păzită; pentru a

distruge planul demiurgului și a-i pregăti pe cei patronați de ea pentru aceste mistere, Sophia l-a trimis pe geniul lui Ophis, „Οφίς, sau simbolul său, înfuriat, ceea ce i-ar conduce să încalce porunca aroganței. Sărit de geniu. și mâncând fructele, au înțeles lucruri divine.Între Dark Aldabaoe a avut destule să se răzbune pe ei.El a aruncat primul cuplu uman și materia în corpul material, ca în temnița sufletului.

chiar înainte de a primi sufletul de la demiurg, omul avea deja un corp de vreun fel, dar acum, după ce a intrat în zona țintă. el atât de „pare dublu uşurat. Din fericire, Sophia, mereu atentă la soarta omului, a extras vara și a înghițit lumina cea mai înaltă, sământa vieții divine. Ea nu înceta să-l informeze despre un bărbat și să-l protejeze cu tandrețe de toate pericolele; ceea ce era necesar pentru el, pentru că până și OFIomorPhos cu demomii lui l-a torturat cu cruzime. Primul cuplu era într-o stare de uni-pit, ceea ce le-a paralizat sufletele. Dar când Sophia le-a informat despre raza de lumină pe care a păstrat-o pentru xiasianul lor, când le-a dezvăluit cel mai înalt destin al lor, ei au fost profund întristați de conștiința goliciunii lor și de materialitatea trupului lor, de nenorocirea lor față de variantă de moarte pe care o purtau în sân. Dar a fost mângâiată de speranța că a ajuns cândva într-o stare mai fericită, când au fost eliberați din închisoarea lor, sau din acoperământul pământesc, în care erau întemnițați. Iaadabaoe și îngerii lui au încercat să înăbușe acest impuls în ei, stârnind> în yah rea dăruire de cuțite, pasiuni furtunoase, libertatea pământească cu amăgirile și tristețile ei. Belikov, numărul de oameni care s-au înmulțit din primul cuplu a fost înșelat; dar mângâierea iubirii cerești, Sophia, care era vigilentă asupra participării roșului uman, i-a protejat pe aleși de această denaturare. Nakoyeets, ea a apelat la compasiunea mamei sale, Piescha, - la cererea căreia Ființa supremă L-a trimis pe Hristos să dea banii. Mântuitorul Ceresc, s-a unit cu sora sa, Sofia, a străbătut lumea celor șapte preoți channet, a apărut în fiecare dintre ei în propria ei formă, a ascuns în același timp ființa sa cea mai înaltă, a atras la sine toată lumina, găsind în ei .

și pe pământ a intrat în omul Isus. Atunci Isus s-a îmbrăcat cu autoritatea divină. Aldabaoth, de teamă că nu-și va distruge împărăția, l-a trădat urii evreilor; dar Hristos și sora lui au lăsat pe pământ doar învelișul său trupesc și i-au dat un trup aerisit, astfel încât el era alcătuit numai din principii psihice și pneumatice; rămânând o vreme pe pământ, a primit, la mijlocirea Sofiei, acea cunoaștere desăvârșită, acea adevărată gnoză, γνωσις, pe care a comunicat-o doar unor foarte puțini dintre studenții săi, capabili de nemamă a lui. După aceea, intrând în zona de mijlocire ocupată de Aldabaoth, Iisus a luat un loc lângă el, fără știrea acestuia din urmă, pentru a primi în sine toate sufletele de lumină, purificate de Hristos. Când nimic spiritual nu rămâne în regiunea Yalda-baotha, atunci răscumpărarea va fi încheiată și va veni sfârșitul lumii, adică sfârșitul întoarcerii luminii la pleromă.
Ofiții și-au exprimat vizual învățătura cu un desen sau așa-numita diagramă. Era alcătuită din două regiuni, cea mai înaltă și cea mai joasă, separate printr-o linie întunecată sub numele de Gheena.- I. Regiunea cea mai de jos era formată din două cercuri mari, a) cel mai

jos și b) cel mai înalt, a) primul, Cel mai de jos cerc era format din zece cercuri mici, ridicate direct unul deasupra celuilalt. Aceste zece cercuri sunt locuințele celor șapte forțe stelare și ale celor trei genii care controlau afacerile lumii materiale inferioare, și anume Aldabaoth, Isus și Sophia. Aceasta este zona metenso-matozei, prin care sufletele oamenilor psihici trebuie să treacă de mai multe ori, pentru a trece sau pentru noi încercări,

cercuri, de asemenea plasate unul deasupra celuilalt. Acestea sunt locuințele celor șapte spirite planetare (Saturn, Luna, Soarele, Jupiter, Venus și Mercur) prin care regiunile trebuie să treacă sufletele pneumatice în pleromă; și de aceea au trebuit să se adreseze fiecăruia dintre aceste șapte spirite cu o cerere pentru trecerea lor liberă; Pe laturile acestui cerc sunt înscrise formulele acestor rugăciuni; deci de exemplu. lui Ialdabaoeu (Saturn) sufletul se adresează cu următorul apel; „O, primul și al șaptelea, născuți pentru a domni cu putere! prezentându-ți semnul vieții în acest sigiliu, (σφραγίς, comunicat pneumaticilor prin botez); Deschid ușa închisă lumii prin puterea ta și trec liber prin regiunea ta. Fie ca Haris (x"rpíç) să fie cu mine, tată, ea să fie cu mine!" — Linia care separă cel inferior de cel superior, sau Gheena, pare a fi locul purificării finale a Aldabaoth și a oamenilor psihici. - 2. Cea mai înaltă regiune a) este formată dintr-un cerc mare deasupra Gheenei, în care sunt patru cercuri mici situate transversal; aceasta este regiunea Sophiei, sufletul lumii; b) peste această zonă sunt așezate trei cercuri, unul al lui Bythos și Ennia, celălalt al lui Pneuma și al treilea al lui Hristos; prin urmare, aceasta este zona cuaternarului, St. Tsernvi; c) direct deasupra acestor cercuri se ridică încă trei cercuri, unul deasupra celuilalt; conform descrierii destul de inconsistente a diagramei de către Origen, aceste trei cercuri trebuiau să exprime al doilea cuaternar, constând din proprietățile Sophiei, (χάρις și ζωη, a treia proprietate nu este indicată). Dar dacă acest al doilea cuaternar se afla în învăţătura Ofiţilor, atunci el, ca subordonat, ar fi trebuit să fie exprimat prin cele trei cercuri atribuite de Origen primului cuaternar; dimpotrivă, cele trei cercuri cele mai înalte ar trebui să fie

înseamnă primul cuaternar, ca sursă de mro „turmă”! Oricum ar fi, toată această diagramă, până la observația corectă a lui Origen, este o abreviere simbolică vizuală a învățăturilor Ofiților:
Ofiții s-au împărțit curând în multe secte, ale căror șefi erau sectele Sithitol și Katznitai. Principalele puncte de dezacord între sectele ofite au fost întrebările despre căderea omului și despre influența bună sau dezastruoasă a geniului asupra lui. În ciuda râvnei Părintelui Bisericii și a legilor lui Iustinian77) îndreptate împotriva ofiților, aceștia au existat până la mijlocul secolului al VI-lea.
Gnosticismul este un amestec al celor mai diverse concepte și idei: conceptele creștine și speculațiile cosmologice și teosofice, care alcătuiesc cea mai importantă puritate a religiilor antice din Orient, în special ideile religioase ale caldeo-persanului și, mai secret. , relatarea * din epoca-daneză (în principal Vasilkda și Valentina) ™}, iy^ dublu - alexandrin și cabalistic81); dar pentru mine aceste concepte eterogene sunt reduse la un început. Ivy-chenie de la Dumnezeu al tuturor ființelor spirituale, oeyau-deiya treptată și degenerarea acestor ființe pe măsură ce se îndepărtează de sursa lor, răscumpărarea

și întoarcerea lor la puritatea Creatorului și, dar restabilirea armoniei existenței aerului a „acesta, (ma-*)

”) Anul 530. Codex Justin. L. 5. 18. 19. 2i.
») Metter, Hist. crit. du Gnostic. a 2-a editie. Bacsis. 105-126.
”) Ibid. p. 76-105.
··) Ibid. p. 55-75.
'') Ibid. p. 136-159.

M

starea adevărată și cu adevărat divină a tuturor în sânul lui Bos: acesta este centrul gnosticismului, în jurul căruia sunt grupate toate celelalte reprezentări ale sale. Moateism și pangeism, sniri-tuadzm și materialism, creștinismul și păgânismul i-au furnizat materialul din care a alcătuit un sistem, în general spre deosebire de oricare dintre învățăturile anterioare sau contemporane, luate separat.

Ce este gnosticismul în esența sa? >Pentru a evalua corect acest Fapt remarcabil, acest fenomen curios în mișcarea morală a primelor secole ale erei noastre, nu este necesar, după cum remarcă pe bună dreptate Materia 82), să ia gnoza pentru ceea ce nu a vrut să fie - căci depărtându-se de creștinism. Dar asta au făcut în orice moment, contrar tuturor principiilor lui. Ei considerau gnosticismul ca o ramură separată a creștinismului, îl considerau o sectă și o erezie, în ciuda îndepărtarii extreme a începuturilor sale din creștinism. Justiția ne cere să o considerăm dintr-un alt punct de vedere, ca un ansamblu de sisteme în care, desigur, există mai multe elemente creștine, dar în care predomină cosmogonia, teogonia, pneumatologia și avronologia Persiei, Egiptului, Moise și Filon. peste ele într-o asemenea măsură încât reprezintă eclectismul este cu totul nou. Într-adevăr, am în comun cu creștinismul doar anumite expresii, cu care el a combinat un sens cu totul diferit de sensul lor în învățătura creștină, astfel încât ar fi nebun să înțelegem intenția gnosticilor în această ultimă clădire.

Pe de altă parte, gnosticismul nu este filo-

JF?**'*".H)|> "1.... ■
. f*) Jfctó· ·!♦ O Λ—XL

Partea a IV-a. β

sistem sofic. Ea se află în afara domeniului cursului istoric al Filosofiei: nu decurge din dezvoltarea sa anterioară și nu formează baza pentru mișcarea ulterioară a gândirii filozofice. Fiind format din diverse idei religioase și fiind angajat în „mituri și genealogii nesfârșite” ale spiritelor, nu are niciun conținut propriu-zis - filozofic; în subiectul și direcția ei aparține cercului Teologiei, sau mai bine spus, Teozofiei. Cu atât mai puțin gnosticismul poate fi atribuit Filosofiei după metoda ei: nu este lanțul de raționament logic la care ne-au învățat grecii; aceasta este predarea vederii directe. Începutul ei nu constă în depăşirea limitelor lumii sensibile, în aşezarea unei lumi inteligibile, care să explice istoria, sau drama primei; este acceptat doar ca ei să înceapă să nu se îndoiască nicio clipă în contemplațiile lor și să nu coboare niciodată de la înălțimea lor la cerințele dialecticii. Expunerea gnosticilor nu are nicio dovadă; este un fel de povestire sau legendă. — Ce este gnosticismul dacă nu este atât Filosofie, cât și erezia creștinismului?

Neaparținând religiei creștine, chiar și ca erezie, gnosticismul este însă o religie. El consideră că sursa lui este tradiția sacră, păstrată din generație în generație din cele mai vechi timpuri și, parțial,

tradiția învățăturii orale a Mântuitorului, care, așa cum spunea, nu a fost înțeleasă și denaturată nici măcar de cei mai apropiați ucenici ai Săi. Întreaga compoziție a gnoyas a fost formată din ideile religioase ale Orientului, în special cele persane și egiptene. Scopul său este pur religios: nu numai cunoașterea lui Dumnezeu și relația Lui cu ordinea reală a lucrurilor, ci și răscumpărarea rasei umane și întoarcerea la sânul Divinului. Mijloacele propuse de el pentru aceasta,

de asemenea pur religios: mijloace interne - credință și mai înaltă, cunoaștere spirituală, γνωσις; extern - sacramentele și riturile, care includ botezul, Euharistia etc., înțelese în raport cu spiritul întregii doctrine. În cele din urmă, gnosticii au avut și slujitorii lor de Religie - episcopi, presbiteri și chiar profețe Yu). — Pe de altă parte, în ciuda unor împrumuturi semnificative de la creștini, gnosticismul este o religie păgână. Dacă gnosticii vorbeau despre Isus, despre răscumpărare, despre Biserică etc., atunci ei au dat acestor cuvinte un sens complet diferit de cel al creștinilor; tot ceea ce au împrumutat de la creștinism este schimbat de ei în așa măsură încât a încetat să mai fie creștin; a rămas o asemănare doar în expresii, dar nu și în sensul lor esențial. Dacă unii gnostici se considerau creștini, creștinii însă i-au exclus puternic din societatea lor. Dar fiind o religie păgână, gnosticismul nu a fost una dintre fostele religii păgâne. În spiritul sincretismului, alegând dintre toate religiile la îndemâna lui ideile pe care le considera cele mai sublime și adevărate, le-a dat un nou sens și o nouă Formă, pe care niciuna nu o avea: nu-i păsa să exprime ideea de Frumusețea în ideile sale despre Divinitate, ca în religia greacă antică, sau ideea de experiență, ca în religia romanilor, dar despre înțelegerea Divinului în sine și în relația Sa cu lumea și om; trăsătura esenţială a oricărui gnosticism este cunoașterea, gnoza; este pus de el mai presus de credință și, ca trăsătură distinctivă, este chiar numele ei. Așa a fost gnosticismul

”) Ibid. T.I.R. 356. in*

ultimul fenomen al lumii persistente în domeniul religiei sale, a fost încheierea tuturor religiilor sale, - religia

Cum este cunoscută forma religiei? Gnosticismul a avut numeroși adepți chiar și în numeroase școli din Siria, Egipt, Asia Mică, insulele mediteraneene, Italia, Galia și Spania. Dar nicăieri nu a avut partea lui de majoritate și nicăieri nu a câștigat partea guvernului. Acest lucru se datorează faptului că el nu era un sistem complet; a constat dintr-o serie de sisteme, libere și independente unele de altele, iar într-o asemenea condiție i-ar fi fost imposibil să dobândească succesul universal. Tsrdtom, „ъ CftW * * în mod fundamental, nu a reprezentat morala publică, care să permită politicii să-i ia locul în radio; a fost o colecție de speculații > capabile să înșele mai mulți suedezi, adică popoare, să formeze teosofi, dar practici. În continuare, el domnule, aparent înfuriindu-se în eroarea sa fundamentală, neavând entuziasm pentru credința evreiască, evitând persecuția și înțelepciunea, respingând mărturisirea publică a teoriilor sale Și cel vechi dispărând în mulțime în loc să-și declare deschis ъ lui ș4W- Dar principalul este că gnosticismul a fost un reprezentant al vechiului început, care, după atomul însuși, nu este capabil să stea în lupta cu începutul dătător de viață al noii ujpa, cu alte creștine; dar însuși

cursul lucrurilor, vechiul trebuie să cedeze loc noilor invenții umane, revelației divine.
În numele semnificației morale și sociale pe care creștinismul o deține întotdeauna, noi
• 9 Ibid. T. 1. str. VU.
h ··' * * " t
*íi

&
DOJYASHAGO „Iloodsyago, AiTORaturago și „istoric”, iar ii-torii posedau politeismul grec și roman, gnosticismul și-a continuat totuși existența în timpul pf-vah-urilor celor șase secole de creștinism; între timp, Cabala, formată din aproape aceleași elemente, nu a existat deschis nicăieri, nici măcar ca școală.
b) Cabala
Cuvântul lar (Kabbalaii) vine de la bip (kabbel) și înseamnă un lucru primit prin transmitere, trădare, scris sau oral. Unii rabini cred că această învățătură i-a fost comunicată lui Adam de către îngerul Raziel în timp ce era încă în paradis, dar din nou de la el după căderea sa, că mai târziu i-a fost descoperită lui Sev, care i-a transmis-o lui Enoh. Potrivit unei alte saga, Avraam a primit-o mai întâi, de la care, prin patriarhi, a trecut la Moise. Talmudul babilonian85 susține că Cabala a fost primită de la Bagh de către Motej de pe Muntele Sinai, atât în scris, cât și oral, și că prin tradiție a ajuns la Tayaaim, la organe, sau la profesori de tradiție religioasă apărute la începutul secolului I î.Hr. Alții îl recunosc pe Ezra drept creatorul Cabalei; și în cele din urmă, cei care sunt mai puțin prejudecăți arată spre Zoroastru, adică către doctrina cunoscută sub numele său, cu care evreii au avut ocazia să se familiarizeze în robia babiloniană. După toate probabilitățile, Cabala, în principalele sale trăsături, a fost deja formată de Ta-naim, acești cei mai vechi și mai respectați învățători din Israel, dintre care ultimul a fost Iuda, creatorul Mishnah, care a adunat și a transmis posterității toate cuvintele
“) Tratat Kiduschin, fol. 49.

M
predecesorii lor. Imediat după moartea lui Iuda, până la sfârșitul secolului al II-lea d.Hr. Chr. un nou rând de profesori, Amoraim, s-a format, explicând și suplimentând Mișhia; comentariile lor și noile tradiții de-a lungul a trei secole s-au înmulțit până la extrem și au fost adunate sub numele de Gemara (ych „d), adică cea care termină sau termină tradiția; și în cele din urmă, Gemara și Mishnah sunt unite sub un singur nume comun de Talmud, Thalmud), adică predarea sau cunoașterea prin excelență. Nu numai în Gemara, ci și în MishnM) este deja menționată „istoria Mer-kaba” (canel *)” nwirts Maase Mercabah, carul ceresc al profetului Daniel), care poate fi raportat în cel mai scurt prezentare generală numai celor mai de încredere, rezonabile și onorabile persoane; și conform cuvintelor lui Maimonide8” și al altor scriitori evrei demni de credință, „sub numele istoriei lui Merkaba, se înțelege una dintre cele două părți ale Cabalei, și anume tratatul teologic, în timp ce a doua parte, „ istoria creației (Lmpy-l Maase Bereschith^) este doctrina naturii.Deja în antichitate au existat probabil mai multe lucrări cabalistice, după cum se vede din titlurile citate de unii scriitori;și două lucrări au ajuns până în vremea noastră din antichitate: 1) un scurt tratat de cifre și litere, de conținut cosmologic, constituind cartea Sefer Yetzira (pth » „>oo

Sepher Jezirah, cartea creației). În ea, învățătura cabalistică a fost declarată pentru prima dată în scris, așa cum cred mulți oameni, de către Rabbi Akiba (Rabi Akiba). Acest rabin a murit în anul 135 al erei creștine în timpul răscoalei evreilor, entuziasmat de o lună imaginară *)

·*) Tratat Haguiga, a doua propoziție.

') Mòre Nebuchim, pref.

soi, Barkhokhboy (Bar Kohba) sub Hadrian. După moartea lui Akiba, discipolul său, Simon ben-! Se crede că ohai a scris 2) a doua carte cabalistică: Zoiar (vн Sohar), adică sfântul / ne, sau doctrina lumii spirituale, - despre Dumnezeu, spirite și sufletul uman. Această lucrare constă din trei părți: a) cartea sacramentului (nggoizp alei Saphra diz-oiutha), b) o colecție mare (iet ν“πν idra raba), unde Simon ben-Yohai este înfățișat printre toți prietenii săi și c) o mică colecție (nom νήν idra sata), unde Simon, pe patul de moarte, dă ultima instrucțiune ucenicilor săi; este evident că ultimele două părți au fost adăugate primei după moartea lui Simon. Aceste cărți au fost ținute secrete de evrei multă vreme. În secolul al XIV-lea, Abraham ben-David a scris în ebraică un comentariu despre Sefir Jetzira, iar acest comentariu, în care conceptele lui Aristotel sunt adăugate conceptelor cabalistice, a fost publicat împreună cu textul pentru prima dată la Mantua în 1562 și la Amsterdam în 1642; dar cu puțin înainte de această ediție, cartea lui Ietsir a fost pentru prima dată tradusă în latină de Postel și tipărită la Paris sub titlul: Abrahatni patriarchae liber Jesirah, ex hebraeo versus et commentariis iiluelratus a Guiiieltno Pestello. Paris, 1552. in-fol. În secolul al XVII-lea, baronul Rosenrot a introdus Europa în Cabala mult mai mult cu lucrarea sa: Kabbala denudata, seu doctrina Hcbraeoruin Iranscendentalis. T.I. Salisb. 1677. in-4°; T.II. Liber Zohar restitutus. Francf. 1684. in-4*. Prezintă un număr destul de mare de texte cu o traducere destul de corectă și, printre altele, cele mai vechi trei fragmente ale Zoharului și, de asemenea, în locul textului, se oferă o analiză sau o revizuire detaliată a acestuia. Conține, de asemenea, numeroase extrase sau tratate întregi de noua Kabba-

răsfoit. Vzrocheii, sunt tot timpul aici. yygo < al-lea ledyo al impunerii învățăturii cabalistice; este doar material pentru compilarea sistemului. În secolul al XVIII-lea, rabinul Avraham Kogen Irira sau Gvrra își acru comentariul în limba spaniolă despre Cabala sub titlul: Ușa Raiului, care este în război cu limba ebraică și în cele din urmă J Baron aga Rovenrot în latină - sub titlul ed: Porla Smiagit. Acest comentariu asupra istoriei filosofiei este predominant și nu ghidat în expunerea Cabalei. Dar Kogan Irir a înlocuit adevăratele principii ale Cabalei cu cele mai recente tradiții ale școlii cabalistice a lui Volan Loria și le-a modificat prin amestecarea conceptelor lui Platon, Aristotel, Plotin, Irokl, Avicenna, arabă. Literatura cabalistică a Yevreevs este destul de bogată în monumente. - Vom impune învățătura cabalistică după cele mai vechi cărți ale ei: Yetzira și Za-> wo. Ietsira. Bazele tuturor lucrurilor sunt zece sephiroth (tgroo Sephiroth, din grecescul σφαίρα, „Fera”) și douăzeci și două de litere ale limbii ebraice și, prin urmare, împreună reprezintă treizeci și două de căi minunate ale înțelepciunii” ^.

a) 10 sefir nu sunt altceva decât primele zece numere, sau calcul abstract, care exprimă cele 40 de principii de bază ale lui Shzei8E).

Iar activitatea divină și existența lumii sunt reprezentate de acea formă abstractă a celor 40 de numere, dintre care fiecare este ceva infinit, tyA.
*·) 1 rjïâfea, 1 Mnmn.
·') Gadal 1, vreddzhev. al 9-lea.

că dziya eyamyar mƀt kotsa nn în viitor, yan to upo* mers, nu în adâncime, w în înălțime901; în toate lucrurile, în ciuda diferențelor lor, au uniunea unității.
Perrai siovra, singur, este Duhul Dumnezeului celui viu; iar Duhul este gândit, cuvânt cu glas.
Ala ev „respirație (ptto wi Ruach Meruach), care emană din Spirit; această respirație conține 22 de litere (evreul tău), care, totuși, alcătuiesc o singură respirație.
Cele trei sunt apa, care vine din respirație, sau aer. În apă, a risipit întunericul și a construit pământul (de aici și apa înălțimilor, ca și la chinezi).
Patru este focul care vine din apă, împreună cu care formează tronul slavei, roțile cerești (carele în viziunea lui Daniel, ofanim), - serafimi și berze.
Restul de șase sefir sau chiel reprezintă expansiunea lumii spre est și vest, sud și nord, în înălțime și adâncime91*.
în două feluri Duhul lui Dumnezeu, adică gândul și cuvântul lui Dumnezeu induce succesiv elementele naturii din ea însăși și, prin urmare, saa este principiul distribuitor și chiar substanța lumii; lumea este gândul și cuvântul lui Dumnezeu, făcut în natură. - Dar în cele din urmă, svFvr este legat de primul său început (cu Dumnezeu însuși prin Duhul Său viu), așa cum flacăra este legată de marcă; pentru că Domnul este unul și nu este altul: ce sunt atunci, înaintea Unului, numerele și cuvintele? E5CH Adică atât numărul, cât și cuvântul, sau întreaga lume, nu este altceva,
») 1Sh. vrml. 4lv.
»'} Ibid, prop. Este 3.
»») Ibid, pred. Este 5. și

ca revelație a lui Dumnezeu însuși, singura existentă cu adevărat. Dar acest gând (despre identitatea lui Dumnezeu și a lumii) este o mare taină care trebuie păstrată cu sfințenie (pentru că, desigur, se opune hotărâtor învățăturii lui Moise, potrivit căreia lumea, creată de Dumnezeu din nimic, este un mare mister, este complet diferit de El). Așadar, „Taci din gură ca să nu vorbești despre ea și păstrează-ți inima ca să nu speculezi despre ea; dacă inima îți alunecă, întoarce-o la locul ei (adică dacă te hotărăști să vorbești despre acest secret, atunci reține-te imediat); deoarece în acest scop a fost compusă conjuncţia W).
b) Literele constituie, parcă, limita dintre lumea mentală și cea senzuală; pe de o parte, fiind legate de respirație, sau de aer, conțin un element material; dar pe de altă parte, fiind un produs al Duhului, ei poartă în sine un element spiritual. Așa cum în limbajul uman literele sunt Formele sensibile ale cuvântului și gândirii, tot așa în raport cu tot ceea ce există, ele sunt Formele generale nu numai ale cuvântului și gândului divin, ci ale lucrurilor înseși, care sunt același cuvânt, același gând divin. Numai prin inerenta lor, prin amprenta lor în lucruri se poate recunoaște în univers și în toate părțile sale gândul suprem și cuvântul divin; și numai prin ele se descoperă Spiritul divin în natură. „Din 22 de litere, dându-le Forma

și figura, amestecându-le și combinându-le în felurite feluri, Dumnezeu a format sufletul tuturor, 4TÓ El a format și va forma
9S) Ibid. Capitolul 1, sugestie al 6-lea. Este ușor de concluzionat din aceste ultime cuvinte că cabaliștii, ca și Pneagoreenii, aveau un fel de alianță legați printr-un jurământ de a nu divulga ideea principală a învățăturii lor.
»♦) Capitolul 2, propoziţia. al 2-lea.

a trăi, dacă OEFirurile sunt principiile de bază ale tuturor lucrurilor, atunci literele sup sunt cele mai importante forme (deși, de fapt, doctrina literelor este doar aplicarea numerelor asupra lucrurilor).
Literele sunt împărțite în trei grupe: trei rădăcini (în sos, trei mame), șapte duble * și douăsprezece simple95). Ele sunt exprimate în principal în trei domenii ale naturii: în aranjarea generală a lumii, în împărțirea anului sau a timpului în general și în educația omului. În structura generală a lumii, există trei litere rădăcină (w „n), adică trei numere reprezintă apa, aerul și focul (w, ca șuierat, reprezintă focul, ca mut, apa și, cu o respirație ușoară , aer). Focul este o substanță cerească; apa, condensându-se, a devenit o substanță pământească; în sfârşit, între aceste două principii ostile, există un aer care le desparte şi le împacă, stăpânind peste ambele. În împărțirea anului, aceleași trei numere semnifică vremurile sale principale: vara, corespunzătoare focului; iarna, semnificată (în Răsărit) prin ploaie, sau stăpânirea apei, și timpul temperat, adică primăvara și toamna, în conformitate cu aerul. În sfârșit, în structura corpului uman, trei numere sunt: capul, inima sau pieptul și stomacul lui Et), iar în sens moral: meritul, vana și legea care se determină reciproc *>.
Cele șapte duble (p'che i") reprezintă contrarii, sau cel puțin astfel de lucruri ale lumii care pot servi la două scopuri opuse. In toate-
») Capitolul 2, propoziţia. 1. ') Capitolul 3, propoziție. 3. >”) Ibid, Prop. 4.
') Ibid, propunere. 1.

Există șapte planete în univers, iar influența lor asupra lucrurilor pământești este fie benefică, fie dăunătoare; într-o săptămână - șapte copii și șapte nopți; sunt șapte uși în propriul nostru corp; două capete, două urechi, două nări și un corn.
Douăsprezece „litere (px” oz tun m) simple cu &- corespund celor 12 semne ale zodiacului, 12 luni ale anului, 12 membre principale ale corpului uman și 12 atribute principale ale naturii noastre, care sunt: vederea, auzul , miros, cuvânt, hrană, naștere, atingere, mișcare din loc în loc, mânie, râs, gând și somn.
Deci Forma materială a gândirii, reprezentată prin 22 de litere ale alfabetului, este în același timp Forma a tot ceea ce există, pentru că în afară de om, univers și timp, nu există altceva decât infinitul. Fiecare grup al acestor Forme, în ciuda tuturor diferențelor lor, este un sistem care are propriul său centru, propria sa ierarhie, ca să spunem așa; „pentru că unitatea domnește peste trei, trei peste șapte, șapte peste daѢddd-tsy, dar fiecare parte a sistemului este inseparabilă de toate tsro-chih'№).“ Universul are ca centru un dragon ceresc (una dintre constelații) ; centrul ființei umane este inima; baza anilor o constituie schimbările zodiacului. În cele din urmă, deasupra celor trei sisteme emkh - deasupra omului, universului și timpului, lrr - deasupra literelor și chiel sau svFIR „există Domnul,

adevăratul Rege, stăpânind peste toate lucrurile timp de secole fără număr,0,)."
Deci, Dumnezeu este mai presus de orice, și totuși El este dincolo de numărul și literele, adică de începuturile și Formele lucrurilor lumii: fiecare
”) Capitolul 4, propoziție. 1, 2, 3.
'··) Capitolul 6, propoziţia. 3.
'') Ibid, propoziție. 2.

ACEL element își are sursa în elementul cel mai înalt din toate — principiul său comun în Spiritul divin. Prin urmare, Dumnezeu însuși este atât materia, cât și Forma universului. Este adevărat că Ots nu se limitează doar la această materie și Formă; Fiinţa lui nu este epuizată de ei; dar pentru asta nimic nu poate exista în afara Lui; Substanța Lui stă la baza tuturor ființelor și toate poartă amprenta gândului Său.
Zohar. Dumnezeu, „vechi în vremuri” * „Regele lumii”, este o tradiție a misterelor, de nepătruns a celor de nepătruns. Înainte de a crea orice Formă în cele șapte lumi și de a crea orice imagine, El era singur, fără Formă, ca nimic, și în această stare nicio minte nu-L poate înțelege. Dar El a vrut să Se descopere în atributele Sale, * - fiecare atribut separat; iar în acest caz, ca cauză supremă a revelaţiilor, El este Infinitul, En-soph (rpo pN En-soph). S-a revelat în primul rând cu zece Sephira, zece lumini care strălucesc cu Forma împrumutată de la El și răspândesc o strălucire orbitoare peste tot.
Aceste 10 seftsr nu sunt altceva decât atribute divine, care în sine nu au nicio acțiune substanțială; ele reprezintă doar limitele în care s-a închis esenţa supremă a lucrurilor, sporind gradele de întunecare cu care lumina divină şi-a aburit strălucirea infinită pentru a se lăsa contemplată. Ambele, desigur, sunt inerente în sephirah; altfel El nu s-ar fi putut descoperi prin ei; dar El nu locuiește în întregime în qih; Nu este doar ceea ce este revelat sub aceste Forme. Sephira nu îmbrățișează Infinitul, care este sursa acestor Forme și cine

în sine nu are niciunul; în timp ce fiecare Sephira are un nume cunoscut, Ov singur nu are și nu poate avea unul.
Totalitatea tuturor atributelor divine, sau sephirah, constituie cea mai deplină și mai înaltă dintre toate manifestările divine. Ea este numită o persoană primitivă sau cerească, Adam - Kadmon (p>etr o * 7N visele lui Adam Kadmon, Adam Haah). „Nici o formă, nicio lume”, spune Simon ben-Yochai ucenicilor săi, nu ar putea exista înaintea Formei omului ceresc, Adam Kadmon; pentru că conține toate lucrurile și tot ceea ce există există prin ea<<Și).“ Astfel, Adam Kadmon nu este altceva decât Forma necondiționată a tot ceea ce există, sursa tuturor celorlalte Forme sau a tuturor ideilor; într-un cuvânt, gândul suprem, sau cuvântul meimra); el este numit și cel mai înalt dintre cei șapte Arhangheli, Mihail și Metatron, deoarece adversarul său este Belialom (bull oíν Adam Beba!), inițiatorul creațiilor impure (nyyaiz .izeihe Mercabah temeah) sau Samael (ьмх> o Samad), îngerul morţii.
Prima și cea mai înaltă dintre toate manifestările divine în special, într-un cuvânt, prima sephirah este Coroana (ipe Kether), numită așa pentru că ocupă un loc deasupra tuturor celorlalte. Nu este un întreg indiferent, fără Formă și nume, un necunoscut misterios, care precede orice lucru, chiar și atributele, adică Eu-soph. Este prima privire a

luminii divine și este numită punctul primar. „Când Nepătrunsul dintre cei nepătruns a fost încântat să se arate, El a produs
Zogar Ch. Sh: idra raba, fol. <44. recto.

punct; până când acest punct luminos a ieșit din sânul Său, Infinitul era încă complet ignorant și nu a răspândit nicio lumină,* se spune în Zohar „03”. Prima se-Fira, datorită primatului său, este numită și „antic-iim * (NρΊП” Athica), spre deosebire de „vechiul în vremuri” sau „vechiul din vechime”, * adică de la En-sof . Se mai numește și „capul alb* (nw Resclia chiwra), deoarece toate culorile, adică toate conceptele, toate modurile de a fi definite, există încă în el într-o formă uniformă. Ea, în cele din urmă, este numită „fața mare” * -p-iy arich anpin), deoarece conține toate atributele mentale și morale, care, în special, constituie „fața mică” (ryi iw Seir anpki). - Din prima Sephira provin două principii, aparent opuse, dar în realitate inseparabile, unul masculin sau activ, celălalt feminin sau pasiv: primul se numește Înțelepciunea (gtoep Chacbmah), al doilea - Înțelegerea Binalii). Înțelepciunea este numită și tată, iar Rațiunea mama. Toate aceste trei sephirah-uri sau persoane, adică Coroana, Înțelepciunea și Înțelegerea, spre deosebire de restul celei de-a 7-a sephirah, constituie cea mai înaltă manifestare a „Străvechiului de Zile*; ele înglobează și unesc tot ceea ce este și sunt ele însele legate de „Străvechiul”. dintre cei din vechime,* pentru că totul este El și El este totul. Ca expresie a atributelor divine
ï η Partea E fol. recto, - Această formare a punctului primar în afara cabaliştilor explică concentrarea lui Dumnezeu în propria sa substanţă, Zimzum. A deschis un spațiu în Divin care nu este un vid perfect, ci un anumit grad de lumină cea mai slabă > unde are loc formarea lumii.
'·<) Zig. Ch, 3. fol. 291, verso et recto.

top toate cele 10 sefir corespund zece nume divine. Coroana Sepira corespunde numelui divin Iegye (tpm, eu sunt), Înțelepciunea - numele Ieg, sau Yak (,-p), Înțelegerea - Iehova (mrv). În raport cu ?t, lumea spiritelor, prima sephirah exprimă animalele cerești ale lui Ezechiel (pvn ChaioIts ζωα), a doua - ofanim (cnaaw Ophanim, roți), a treia - areelim - (rtm'mch de la Ariel). În raport cu universul, primii trei svFirs înseamnă trei ceruri, ca și celelalte șapte - șapte planete'05). Întrucât primele trei eefrr sunt numite, printre altele, fețele lui q sunt una cu „Cel Antic”, atunci cabaliștii înșiși îl reprezintă cu trei capete, care, totuși, alcătuiesc unul; iar pe această bază, celelalte sefire, care sunt dezvăluite din primele trei, sunt considerate trei câte unul. "Vechi. - se spune în Hydra-suta' "61, - binecuvântați să fie lor #! - există cu trei capete care alcătuiesc unul; și așa cum Cel Antic este reprezentat de numărul trei, la fel sunt toate celelalte lumini care luminează. noi cu razele lor (toate celelalte sefmre) se înţeleg şi într-un număr tripartit. *··)
*··) Unul dintre comentatorii de mai târziu, Corduero (născut în Spania, trăit la mijlocul secolului al XVI-lea) dă primelor trei heroirni altceva, mai cunoscut filozofic; se spune (în lucrarea sa: Pardes Rimonim, fol. 53, recto): *Trei sephirahs, adică Coroana, Înțelepciunea și Rațiunea, trebuie considerate ca unul și același lucru. Primul reprezintă cunoașterea, al doilea reprezintă cunoscătorul, iar al treilea reprezintă cunoscutul. Pentru a explica această identitate, trebuie amintit că cunoașterea lui Trord este diferită de cunoașterea lumii; dintre acestea din urmă, posteriorul

diferă de lrznashchshch subiodtd și obiectul cognoscibil; între aceeași ca și Creatorul însuși.
«·«) Zogar Ch. 3. fol. 348, verso.

A patra și a cincea euphira sunt, de asemenea, două principii opuse, activ sau masculin și feminin sau pasiv; prima dintre ele este rețeaua Milei (íoπ Chesed), a doua este Adevărul (p Din). Ele înseamnă expansiunea și concentrarea undelor divine; * din primul vin sufletele oamenilor, din al doilea - căsătoriile. Cele două rele ale atributului sunt numite și cele două mâini ale Divinității; unul dă viață, celălalt moarte. Lumea nu ar putea exista dacă ar rămâne împărțiți; da — nu există adevăr fără milă; de aceea sunt uniţi în centrul lor comun, în a şasea sephira, - Frumuseţea» Thiphereth). Mila corespunde numelui divin al lui Em în lumea Îngerilor - ordinul lui Hashmalim (cnbwrt ■ Chosmaiim), între planete - lui Saturn. Adevărul este în legătură cu numele divin al lui Eloah (gby Eloah), din corurile angelice - cu serafimii (spotsh Serapbim), de pe planete - cu Jupiter. Frumusețea coincide cu numele divin al lui Elohim (o\u003e ny Elohim), din rândurile angelice cu Shinanim [hejgyaz Sinanim], de pe planete - cu Marte.
Cele trei sephirah care urmează, adică a șaptea, a opta și a zecea, sunt atribute pur dinamice, reprezentând Divinitatea ca cauză, ca forță universală, ca principiu productiv al tuturor lucrurilor. Primele două dintre ele, reprezentând masculinul și femininul în această nouă societate, sunt: Triumph (nu Nezach) și Glory (tip Hod). Prin numele lor se înțelege expansiune, înmulțire, putere, pentru că toate forțele lumii ies din sânul lor. Ele sunt unite într-un început comun, reprezentat de organele generației, într-un început constructiv, care constituie o Sephira dată și se numește Fundația (ty** Jeeod). Sed-
Partea IV.7

sefirul meu - Triumful corespunde numelui divin Savaoh (gpmeh "Iehova Sabaoth), de la Îngeri - Tar-shtamm (qwwifi), de la planete - soarele. A opta Sephira, Gloria corespunde numelui divin El Savaoh (lmcheh *?m El Sabaoth), lumea Îngerilor - Fiii lui Dumnezeu (ovòn 'ez Bene E! ohim \ din planete - Venus. A noua Sephira este în legătură cu numele divin El hai (ή bm El Chai), din clasa Îngerilor - cu Ishim (e3 "» n Ischirn), din planete - cu Mercur.
În cele din urmă, a zecea și ultima Sephira este Împărăția (rro% Malchoth'. Ea exprimă nu orice nou atribut, ci doar armonia care există între toate celelalte atribute și stăpânirea lor completă asupra lumii. Această Sephira corespunde numelui divin. Adonai (wtn Adonai), între Îngeri Heruvimi (o'agle Cherubini), între planete - luna.
Totalitatea tuturor celor zece seFiri, după cum am văzut, este omul ceresc sau ideal, L dam Kadmon; iar această totalitate a zhh este, după cabaliştii de mai târziu, a) prima lume, lumea ieşirilor, olam atziluth (ggb'hm obis Olam aziluth \\ sau lumea începuturilor eterne, nesupusă nici unei schimbări. După aceea , eeeirs sunt împărțite în trei clase, dintre care fiecare reprezintă Divinitatea în altă privință și întotdeauna sub forma unei trinități inseparabile. Primele trei sephirah sunt pur mentale sau metafizice; ele exprimă identitatea ființei și gândirii și constituie ceea ce cabaliştii de mai târziu au numit b) lumea mentală, olam muskal » muscal), sau, în raport cu creaturile, lumea creaţiei, olam beria (rw'in beriah), lumea fiinţelor complet spirituale, Îngerii şi Arhanghelii. Următorul

trei sefir (4, 5 și 6) au caracter moral; ele exprimă Divinitatea ca „”: identitatea Adevărului, Harul în Frumusețe și, prin urmare, sunt numite virtuți (mi „Mid-doth), sau în) lumea sentimentelor (răul abis Olam Mungaseli), și în relație cu natura - lumea formelor, olAm yecira (gтцgyu Jelzirab), lumea planetelor şi a corpurilor cereşti. În sfârşit, din ultimul sefir se dezvăluie că Divinul este principiul creator al tuturor, şi de aceea ele constituie d) lumea naturii , sau natura în esența și începutul ei (sawì "n obi" O)am hainulba) și în relație cu însăși ființele naturii - lumea culorii, ilam acia (gtu "Asia), lumea creaturilor pământești supusă continuului. schimbări.
Astfel ssfpra (cu excepția primului și ultimului) sunt reduse la trei triplete, iar fiecare dintre ele este exprimată printr-un termen, constituind centrul său. Un astfel de centru al sefirului mentalului este Coroana, sefirul moralului este Frumusețea, iar restul este Împărăția. Vѣnets - aceasta este o substanță, o Ființă unică, necondiționată; Frumusețea este cea mai înaltă expresie a vieții și a perfecțiunii morale; Împărăția este prezența permanentă, imanentă a tuturor seFirilor din lume, prezența reală a lui Dumnezeu în mijlocul creației, care este exprimată și prin cuvântul Sche'hinah Schechinah).
Aceste trei triplete sunt numite și cele trei persoane sau personificări simbolice. Coroana (așa cum am menționat deja) este Persoana Mare, Cel Străvechi (íwnp yr-»p» Athica Kadischa); Frumusețea este Regele sfânt, sau pur și simplu Regele (yupr keya Malka Kadischa) și Shekinah sau Împărăția este Matrona, sau Regina (wow» Matronitha). Frumusețea este ca soarele, Shekinah este ca luna: adică, ființa reală este doar o reflectare a frumuseții ideale. Regele și regina, 7'

care împreună sunt numite și două persoane (paires mr du Parwphin, όόω πρόσω na), alcătuiesc un cuplu care revarsă constant în lume o nouă mică mică și continuă și păstrează constant opera creației. Activitatea lor merge fie de sus - de la soț la soț și de acolo la întreg universul, adică, pornind din adâncurile lumii mentale, se revarsă din ce în ce mai mult asupra obiectelor naturale, fie, dimpotrivă, merge de jos de la soție la soție. soție, de la lumea reală la ideală, de la pământ la cer și aduce în sânul lui Dumnezeu ființe demne de această întoarcere. Deci hai să strigăm. sufletul își are originea în Mintea supremă, unde Formele ființelor încep deja să difere unele de altele și care este de fapt sufletul universal. De acolo, dacă ar trebui să fie un suflet masculin, el coboară prin începutul Grației, sau expansiunii, iar dacă este feminin, atunci prin începutul Mândriei, sau al concentrării, și în cele din urmă se naște în această lume prin unirea Regele si Regina, care pentru nasterea sufletului sunt la fel ca barbatul si femeia pentru nasterea trupului 'J7). Când sufletul și-a îndeplinit misiunea pe pământ și este copt pentru cer, atunci prin propria sa mișcare, prin iubirea pe care o stârnește și o trăiește, el urcă în lumea ideală; apoi Regele și Regina se unesc din nou, dar într-un alt scop decât data anterioară, „și în felul acesta se trage viața de sus și de jos, izvorul se reînnoiește, iar marea, mereu plină, își revarsă undele peste tot 107. >."
Cabaliștii vizualizează ordinea seFirs în trei moduri: în primul rând, sub forma a 10 concentrici.
Zogar Ch. 3. fol. 7.
···) Ibid. Partea 1. f. 60-70.

jçjwi, sau mai bine zis, nouă cercuri, ayanertanyayakh în jurul „un punct - centrul lor comun; în al doilea rând - și sub forma unui copac, pe care ei îl numesc arborele vieții (oprește-te la „Ez cbaim), și în poziție opusă, astfel încât rădăcina lui, adică Coroana, să fie deasupra, iar Împărăția este dedesubt; în al treilea rând, sub forma unui corp uman, în care Coroana este capul, Înțelepciunea este creierul, Rațiunea este inima, pieptul - Frumusețea, mâinile - Harul și Adevărul, Eu sunt etc. În această asemănare a proprietăților divine cu corpul uman, Cabala practică (expusă în Tikunim, pe lângă Zohar) vede un mijloc misterios, cu ajutorul diferitelor nume ale lui Dumnezeu, de a vindeca boli ale diferitelor părți ale corpului uman. - Pe lângă aceste Figuri, noii Cabaliști au inventat mai multe canale (ptpeh Zinoroth) pentru exprimarea senzuală a relației care există între Seviri.

În sfera însăși atributelor divinului a existat o creație care a precedat prezentul, au fost lumi înaintea celei în care locuim; dar s-au stins ca niște scântei care suflă din vatră; aceasta pentru că Dumnezeu nu a locuit în ei într-un mod permanent, că El nu apăruse încă sub Forma în care El păstrează și continuă inerentul Său creaturilor. Acea Forma, fără de care organizarea fermă și constantă a ființelor finite este imposibilă, este Forma unui om ideal, combinând în sine, dincolo de atributele mentale și morale ale naturii noastre, diferența dintre sexe (așa-numita în Zohar). , echilibru, No. Rny Mathkelah), ca o condiție pentru dezvoltarea și continuarea bătăliei creaturilor și, în general, realizarea treptată a tuturor Formelor de viață; fără această Formă, era posibilă doar curgerea dezordonată și, ca să spunem așa, anorganică. Cu toate acestea, acestea

lumile antice nu au dispărut complet; au pierdut doar locul de odinioară, ocupat de universul actual; și de îndată ce Dumnezeu s-a reprodus pe Sine sub Forma omului, ei au intrat, deși sub nume diferite, în sistemul general al creației; au devenit mai jos, au ocupat treapta cea mai de jos din univers și s-au ridicat ușor deasupra neantului; ele reprezintă a fi pur pasiv, Adevăr fără Har, un loc în care totul este severitate și adevăr, da>; unde totul este feminin fără un principiu masculin (yzrchl „chpy Athar de-nukba), adică. unde totul este inert și inactiv, ca în materie. Aceste lumi antice au devenit locuințe de pedeapsă pentru crime, deoarece sufletele vinovate trebuie să renaască în gradele inferioare ale creației și din ce în ce mai aservite materiei. Din ruinele lumilor antice au ieșit ființe malefice, instrumente ale adevărului divin, demoni (așa-numitele cochilii, kelipot. pchspr Kclipoth), care nu sunt altceva decât materia și pasiunile care depind de ea. Materia este limita în care lumina și viața se sting; este, parcă, umbra revelațiilor divine; este sfârșitul lor, așa cum un om ideal este începutul lor.

Îngerii, prin originea lor, aparțin lumii a doua, lumii: creație (olya beria), dar locuințele lor încep din lumea a treia, forma lumii (ol. iecira), adică din spațiul ocupat de planete și corpuri cerești. Capul acestei gazde invizibile este Metatron, a cărui misiune este menținerea unității, armoniei și mișcării tuturor sferelor. Lui îi sunt subordonate miriade de spirite, împărțite în zece rânduri după numărul de zece seFirs. Unii dintre acești Îngeri subordonați sunt responsabili de lume

'·") Jug raba, fol, 142 recto.

stvennym I mental; acestea sunt yyprim: Algol al purității, Tarapie le, milă - Rahmiel, adevăr - Tzadkiel și faimosul Raziel, adică Îngerul secretelor, păzind cu gelozie tainele înțelepciunii cabalistice,,<0; altele sunt distribuite pe diferite sfere și elemente; deci unul guvernează mișcările pământului, celălalt luna și alte corpuri cerești; unul se numește Îngerul focului, Nuriel, celălalt este lumina, Uriel, al treilea este responsabil de distribuția timpului, al patrulea este vegetația etc. - Demonii sunt cele mai grosolane și imperfecte Forme, tot ceea ce exprimă absența de viață, înțelegere și ordine. Asemenea Îngerii, și ei sunt împărțiți în zece grade, conform cărora întunericul și impuritățile sunt din ce în ce mai îngroșate și intensificate. Primii doi pași sunt absența oricărei Forme și organizații vizibile, care, conform cărții Genezei, au precedat formarea lumii; a treia treaptă este locul întunericului, care la începutul facerii lumii plutea deasupra prăpastiei; acesta este urmat de așa-numitele șapte corturi (tehn sau? Scheba hechaloth), sau iadul în sensul său propriu, reprezentând toate tulburările lumii morale și chinul care o urmează. Cele șapte corturi ale iadului se împart și se subdivid la infinit. Capul acestei lumi întunecate este Samael, adică îngerul otrăvii și al morții, ispititorul Evei.
Omul este o Zeitate vie, inerentă pe pământ (pmpp ypz'ie'® Schechintha thatbah); în corpul său concentrează toată natura (este un microcosmos) 1I); iar prin trinitatea sufletului său el înfăţişează trinitatea supremă. Natura sa spirituală constă din a) spirit, neshama (mren
'*·) Zogar Ch. 1. fol. 40-41, 55, 146 recto, ibid. fol. 191 recto.

New&aroa), kan-ul celui mai înalt grad al fiinţei sale; b) de la ¿yum, rua&ъ (ch *) ruach), ca sursă de urări de bine și stacojiu, într-un cuvânt, atribute morale, și c) de la putere, nefesh {timid Nephesch), nevătămător „asociat cu trupul. , vinovatul instinctelor o acțiune a vieții animale. Spiritul provine din sufletul suprem Jfydpe-cffw* din Frumusețe, forța de viață din Regate.” Pe lângă aceste trei suflete, există și Forma exterioară a omului, care există separat și înaintea formațiunilor corpului nostru, într-un cuvânt, ideea de trup, cu trăsături individuale care ne deosebesc pe fiecare dintre noi. Ea coboară din rețea și devine vizibilă din momentul concepției omului. (Noii cabaliști numesc această imagine un principiu individual (nw Jecbida), - Așa cum ființa umană a universului este rezultatul principiilor masculine și feminine, tot așa omul pământesc, creat după imaginea sa, este format din ambele principii etnice. , și mai mult, nu numai în trup, ci și după suflet.” Înainte de a intra în lume, fiecare suflet și fiecare duh este format dintr-un bărbat și o femeie, uniți într-o singură ființă; la intrarea în lume, aceste două jumătăți sunt separate în corpuri animate diferite. Când vine timpul căsătoriei, Dumnezeu îi unește din nou și apoi ei, ca și înainte, constituie un singur suflet și unul și un singur trup. Sufletele coboară pe pământ pentru educație. În însăși necesitatea naturii sale finite. , pentru a juca de dragul universului, trebuie să contemple spectacolul făpturii, pentru a se realiza pe ea însăși și originea și în cele din urmă să se îndepărteze în acea sursă inepuizabilă de lumină în viață, care se numește gândire divină.
Zohar Ch. 1. fol, 91, verso.

kaet dogma preexistenţei sufletelor şi a transmigrării (nbpLhz BeguJguU). „Așa cum toate lucrurile lumii, spaima creației, erau inerente gândirii divine în Formele proprii lor, tot așa și sufletul omenesc, înainte de a intra în lumea acestei lumi, a existat înaintea lui Dumnezeu în ceruri în ceruri. Forma pe care o păstrează pe pământ și tot ceea ce știu pe pământ, o cunoșteam deja înainte de trecerea lor pe pământ 113>. „Dacă sufletul nu își împlinește scopul pe pământ, dacă nu ajunge la conștiința de sine, atunci trebuie să înceapă o altă viață, după aceea o a treia, devenind mereu într-o poziție nouă în care să poată desăvârși perfect în ea însăși ceea ce îi lipsea. În timp ce sufletul nu a ajuns la perfecțiune, „aa se mișcă în gândurile și acțiunile sale prin reflecție și frică, dar la cel mai înalt nivel al dezvoltării sale, oia trece în contemplație și iubire, își pierde caracterul individual și sărută dragostea (ppv” 'wn Nescbikiü d'rchuuu) este indisolubil legat de Dumnezeu. Totuși, toate lucrurile lumești - nu numai duhul, ci și trupul vor intra și la început, din care au cusut * 1 * "', pentru că Dumnezeu este nu numai începutul, ci și sfârșitul tuturor gradelor creației; El este unul, fără a privi nenumăratele Forme în care este îmbrăcat

Pe lângă Cabala teoretică, pe care ați descris-o ca fiind falsă, există și Cabala simbolică și practică.

Simamimvskam Cabala pretutindeni capătă un înțeles misterios, atât în natură, cât și în om, și mai ales în Sf. Scripturi. Tot ceea ce în natură ne lovește

*'3) Zohar Ch. 3. fol. 615 verso

1 N) Ibid, Ch. 2. fol. 218, verso*.

»15) Ibid. Partea 1. fol. 21, recto.

sentimente, are un sens simbolic; fenomenele și Formele, cele mai materiale, ne pot dezvălui ceea ce se întâmplă în gândul divin, sau în mintea umană. Primul deschide alfabetul ceresc al mamei, iar ultimul - fizionomia. „În tot spațiul cerului care înconjoară lumea, există Figuri și semne, cu ajutorul cărora se pot dezvălui cele mai adânci secrete. Aceste Figuri sunt compuse din constelații și stele, care pentru cei înțelepți sunt subiectul contemplației și al plăcerii misterioase. Aceste Forme strălucitoare sunt Formele literelor cu care Dumnezeu a creat cerul și pământul; ele exprimă numele Său tainic şi sfântP7)." - Iar "fizionomia nu constă în trăsăturile exterioare ale feţei, ci în cele care sunt înfăţişate în mod misterios în adâncul nostru. Trăsăturile feței sunt modificate după forma imprimată pe fața interioară a spiritului; numai spiritul produce fizionomie, atât de înțeleasă de înțelepți. Când sufletele și spiritele coboară pe pământ, atunci fiecare are deja o anumită Formă, care este apoi imprimată pe față8>. „- Toate fețele umane sunt reduse la patru tipuri sau Figuri ale carului misterios al lui Ezechiel, adică la tipuri de om, un leu, un bou si un vultur1 19 *.

Mai ales în St. Scriptura nu trebuie să se oprească la învelișul ei exterior, litera ei; înțelept (adică * 117

Ibid. Partea 2. fol. 76, recto.

117) Ibid. Partea 2. fol. 130, recto.

11E Ibid. Partea 2. fol. 73, verso.

11') Ibid. Partea 2. fol. 73, verso.

Cabaliștii) trebuie să-și înțeleagă sufletul, care este temelia tuturor celorlalte, iar acest lucru îi va pregăti în viitor pentru contemplarea sufletului acestui suflet însuși, care trăiește în Scriptură. Cărțile sacre, parcă scrise din inspirație divină, cuprind în fiecare cuvânt profunzimea înțelepciunii. Dacă această profunzime nu este dezvăluită în mod direct, atunci un sens mistic trebuie să fie ascuns în spatele sensului literal. Chiar și literele și accentele în sine au propriul lor înțeles special, așa cum, în general, nu există nimic neimportant și nesemnificativ în toată Scriptura. Dumnezeu i-a dat lui Moise Sf. cărți cu toate punctele și accentele și, împreună cu acestea, l-a informat în fiecare secțiune, vers, cuvânt, în fiecare literă și punct despre misterul ascuns. În consecință, Cabala simbolică trebuie să arate mijloacele de descoperire a sensului misterios din aceste cărți. Există trei astfel de mijloace: Gematria (γεομετρια, Nvno»j), notaricon (pvшггй) și themura (î-rwn). a) Gematria (studiul numerelor în general) este fie aritmetică, fie figurativă. Aritmetica constă în faptul că literele cuvintelor sunt luate drept numere (semnele până la ·· sunt unități, până la x zeci, până la η sute) și apoi se înlocuiește un alt cuvânt cu același conținut numeric pentru a explica textul ; de exemplu. cuvântul hmgo (Mesia), este echivalent cu șapte șerpi (Nachasch), prin care se înțelege Satana, care, sub forma unui șarpe, a ispitit-o pe Eva și a adus moartea în lume; o astfel de coincidență înseamnă că Mesia îi va elibera pe credincioși de puterea șarpelui și a morții; valoarea numerică a ambelor cuvinte este următoarea: „=40, W-300, h=10, n=8=358; e=50, n=8, w=300=358. — În plus, dacă numerele cuvântului „Mesia* 358 sunt adăugate prin

”) Ibid. Partea 3. fol. 152, verso.

toa

discordie, adică 84-5-1-3, atunci va fi 16, iar 16 este de patru ori I, prin urmare, există un număr exact în cuvântul Mesia, ceea ce înseamnă că El este acea piatră patruunghiulară (mnw pm Eben Schethia) a păcii, care a existat înainte de lumea aspectului. Figuratul Heme a tria explică semnificația misterioasă a Sf. Scripturi din literele date de roi de vulpe (tradiție) de mari, mici, transformate, schimbate, lipsă sau introduse între rânduri, b) Note de cal (din ootare) este compilarea unui cuvânt din mai multe litere inițiale sau finale; kak yaa-prvm. în cuvântul oy (Adam) vedem litera inițială a cuvintelor: Eepy (Adam), ip (David) și nwo (Mesia), iar de aici concluzionăm că sufletul lui Adam (care a trăit 930 de ani) s-a mutat în trupul lui David (care a trăit dispărut de la Adam până la întregul mileniu 70 de ani) și va trăi într-o zi în trupul lui Mesia, c) Temur, sau deplasarea, învață cum, prin rearanjarea literelor oricărui cuvânt, să descoperim ceva misterios în aceasta; de exemplu, nw* (Je-eaoaeach adică aducerea de bucurie) prin rearanjarea literelor dă ceva (Mesia); Yemo (Michael) dă (Malea-chi), etc.

În cele din urmă, Cabala practică se ocupă de numele lui Dumnezeu și ale spiritelor indicate în Cabala teoretică. Ea învață cum, prin pronunția unor nume cunoscute, sau chiar cu ajutorul unui gând despre ele, să producă diverse acțiuni în regiunile cerești și să aibă o influență asupra lumii sublunare. În special unul care știe să pronunțe corect cuvântul luncă ”(Iehova), poate săvârși diferite tipuri de vrăjitorie cu el. Cu acest cuvânt, potrivit cabaliştilor, Moise şi Iosua au făcut minuni.

Pe baza Cabalei se impune un mement religios oriental. La ideile de religie a evreilor au depășit aici conceptele de religie a caldeo-persanului; astfel, de exemplu, este gândul la lumină, ca principiu spiritual și bun, în întuneric, ca principiu material și rău; Ev-soph al cabaliților este Ceruan - Zvereve din Zendavesta, Adam Kadmov și Cuvântul divin, teishga, este iadul Ormu, Belial, sau Samael este Aram n, oiyam-beriya este lumea lui Feru erov, Îngeri de diferite grade sunt izeds, demoms sunt virgine, ad - dutsak etc.; în cele din urmă, aici s-a adăugat într-o proporție semnificativă un element al învățăturii egiptene, de exemplu, despre ieșirea a tot din Beth, despre formarea lumii în cadrul Divinității, despre numirea sufletelor umane și reașezarea lor, despre corespondența. a corpului omenesc la ieșiri divine și vindecarea misterioasă care vine de aici ii. Interpretarea mistică a lui Ev. carte - Aristobulovo: Cabala practică - este teurgia egipteană. Dacă Cabala este o învățătură transmisă din cele mai vechi timpuri prin tradiție, atunci putem spune că această tradiție în sine este un amestec pestriț de concepte religioase, împrumutate în momente diferite de la acele popoare cu care evreii au fost vreodată în contact strâns. Tot acest amestec religios de idei este dizolvat de mai multe concepte filozofice înțelese în Alexandria: doctrina numerelor este pieagoreică, primele patru numere rădăcină sunt tetradismul pitagoreic, zece seshir este zece pioagoreean, simbol al plinătății și perfecțiunii ; însăşi mistica doctrinei numerelor este apartenenţa primordială a pielagorilor; olam atzilut, lumea principiilor eterne și neschimbate, este lumea ideilor platonice; preexistența sufletelor, cunoașterea ca amintire dintr-o viață anterioară și unitatea primitivă a sufletului masculin-feminin, separarea acestuia

în două jumătăți, și apoi aspirația reciprocă a ambelor pe pământ - împrumutate tot de la Platon; diviziunea tripartită a sufletului este aristotelică.

Compusă din aceleași elemente ca și gnosticismul, Cabala are același sens ca și ea. Pe de o parte, este o religie, pentru că se referă la tradiția sacră și se ocupă de obiecte de credință, dar, pe de altă parte, este o încercare de cunoaștere, pentru că dorește în mod arbitrar să explice obiectele unei religii supra-date. prin propriile sale considerații, nu stânjenit de autoritatea sa. Iar combinarea a două astfel de elemente este religia cunoașterii; Divinitatea aici este doar o Ființă imaginabilă, care în prima sa manifestare, în Adam Kadmon, se dezvăluie ca o ființă personală. Având în sine diverse elemente, religioase și filozofice, Cabala, ca și gnosticismul, este un sincretism religios, care însoțește sincretismul filosofic.

II. Sincretismul filozofic.

Din fuziunea conceptelor orientale și occidentale s-a format nu numai sincretismul religios, ci și filozofic. Formarea acestuia din urmă a început cu evreii din Alexandria. Despre originea însăși a Filosofiei evreiești-alexandriane nu avem deloc informații istorice și putem concluziona despre ea doar din relațiile generale ale vremii. Deja sub Alexandru cel Mare, printre altele, evreii s-au stabilit în Alexandria; numărul lor a crescut semnificativ sub primii Ptolemei, sub patronajul cărora s-au stabilit în Egipt, astfel încât s-au răspândit în curând în toată țara și au constituit un număr semnificativ.

partea cititoare a populaţiei alexandrine. Desigur, în relațiile zilnice cu grecii, în relațiile civile și sociale cu ei, cu dominația limbii grecești și frecventarea școlilor grecești, evreii nu puteau evita influența lumii din jurul lor asupra lor, nu puteau decât să schimbe parțial puritatea și exclusivitatea caracterului lor național și pur - educația lor evreiască nu putea decât să treacă încetul cu încetul în educația evrei-elenă. Cel mai important rol în acest sens l-a jucat, desigur, Filosofia greacă, ca centru al educației grecești la acea vreme. La început, ea putea influența modul de gândire al evreilor din Alexandria nu direct, prin intermediul educației generale; și după aceea, și din partea lor, ar fi trebuit să se trezească dorința de a studia chiar de la izvor știința acelui popor de la care atât de multe fuseseră deja împrumutate; iar cunoașterea mai strânsă a evreilor din Alexandria cu știința greacă s-a transformat treptat într-o participare mai profundă la ea și astfel s-a dezvoltat printre ei Filosofia evreo-greacă. În filosofia lor, ei au fost la început eclectici. Ei și-au dezvoltat învățătura, fără îndoială, nu într-un domeniu pur filozofic, ci într-un domeniu religios. Scopul principal al eforturilor lor a fost o înțelegere profundă a religiei lor, iar Filosofia le-a servit doar ca mijloc pentru aceasta. De aceea nu le-a păsat deloc de consistența strict științifică, ci au împrumutat de la filosofi pentru a putea găsi de la ei potrivite pentru scopul lor, nefiind atenți cărei școli îi aparțin gândurile pe care le asimilează și în ce legătură au fost exprimate inițial. . Cu toate acestea, aceste împrumuturi nu și-au exclus propria viziune și, dacă au dezvoltat-o puțin într-un sens științific și, prin urmare, nu au reelaborat în mod independent împrumutul, atunci

prin aceasta, trebuie să fim în continuare considerați sincretiști, care au avut în vedere propriul principiu; este adevărat că principiul lor se dezvăluie doar parțial într-un sistem independent; dar prin aceasta Filosofia alexandrino-evreiască, adică a pierdut atât o anumită caracteristică, cât și un adevărat sens. Această caracteristică, pe de o parte, îmi este comună cu învățăturile religioase și filozofice ale neopitagoreenilor și ale platonicienilor de mai târziu, și anume, opoziția dualistă a Divinului și a pământului cu consecințele ei; dar, pe de altă parte, și-a primit particularitatea prin relația dintre toate aceste concepte cu dogma și conștiința evreiască. Semnificația sa istorică constă în faptul că, cu „viețile sale despre înălțarea necondiționată a lui Dumnezeu deasupra lumii și sfințenia lui Dumnezeu., Ea a contribuit la dezvoltarea ulterioară a filozofiei în rândul neoplatoniștilor, așa că este greu de decis dacă aceasta din urmă a fost mai entuziasmat în mișcarea sa de știința greacă, sau influențează ora convocarea evreiască.
De la ce oră începe filozofia iskan evreo-alexandriană, este greu de determinat. Unii văd urme ale acesteia în traducerea alexandriană a cărților Vechiului Testament din 70 și urm. Dar aceste urme sunt atât de slabe încât nu pot servi drept dovadă a influenței directe a Filosofiei grecești asupra acestei traduceri, cu atât mai puțin a cunoașterii de către traducători a unei doctrine care ar fi asemănătoare Filosofiei lui Philo. Apoi, în celebrul evreu peripatetic Aristobul (aproximativ 160 de ani î.Hr.), găsim o cunoaștere clară și neîndoielnică a evreilor alexandrini cu Filosofia greacă; dar direcția ulterioară, teosofică, nu este vizibilă nici măcar la Aristovulus. - Terapeuții egipteni și ramura lor - Esenienii sunt în cea mai strânsă

legătură nu numai cu Filosofia iudaico-alexandriană, ci și cu neopiegorismul. Sash

céffil otiti, desigur, sunt numiți numai discipoli și mitooishi ai Scripturilor Vechiului Testament, dar cât de puțin, de fapt, aderă la ele, este clar din faptul că alta Pysagii ei yzyaenyaKgg complet alegoric tí1 iau O-lichesky, bătut. jos literal1 sensul lor în trup, și numai sufletul alegoric al Scripturii. Caracterul distinctiv al învățăturilor lor este aceeași viziune dualistă1 asupra lumii ȘI a vieții, pe care am văzut-o deja în theogoi pio-opio-agorean. Momentul apariției Therapeutics și Esseev este necunoscut. Semnul cel mai evident al originii eroice a școlii lor poate fi găsit* în caracterul său dbgmatic mai degrabă decât în datele istorice. Dar acest personaj își are rădăcina în PoopioaToreizai, din care provine nu numai direcția filozofică a Therapeutics și Yeseeev, ci parțial obiceiurile și obiceiurile lor. Și întrucât neopiao-agoreismul datează de la începutul secolului I î.Hr., atunci nu putem extinde originea sectei terapeutice dincolo de același timp. S-ar putea dovedi că ea a fost imaginea zbjDasi în același timp cu neonitatoreismul grecesc. Odată cu amestecul de naționalități și forme de educație care s-a desfășurat în Alexandria, din aceeași școală filozofică s-au putut ivi ramurile grecești și evreiești. După toate probabilitățile, că aici, în secolul I î.Hr. Pioa-horeismul reînnoit a alcătuit centrul aspiraţiilor filozofico-religioase, care se regăsiseră deja la evrei înainte, Şi că de aici s-a dezvoltat într-o anumită direcţie Filosofia evreiască, dintre care cel mai deplin reprezentant era Sysyema lui Philo.
PHILON (care a născut, aproximativ 20 î.Hr.) se distinge de predecesorii săi prin completitudine și consistență, iar KIKIMI și-a ridicat conceptele într-un sistem. Esențiale ya-YrIvl&nie și general, concepte de bază ale acestui sistem pot fi deja, Partea IV. 8

SH
bucătar”, văzut la predecesorii lui Philo; dar, în timp ce (ne-am oprit la aceste concepte generale și numai în Etică a dezvoltat câteva prevederi particulare, Philo a încercat să dezvolte viziunea despre lume a școlii sale în toate direcțiile, să aducă diferitele elemente ale Alexandrismului evreiesc în legătură și armonie și să-i afirme pozițiile morale. metafizic.În toate acestea este imposibil să nu vedem influența puternică a Filosofiei grecești și a educației științifice superioare a lui Philo, dar prin aceasta, el își exprimă punctul de vedere evreiesc cu nu mai puțină certitudine decât altele;când conceptele de Est și Apus. sunt amestecate, elementele evreiești și grecești nu rămân el este în echilibru; dimpotrivă, acesta din urmă este subordonat primei; sistemul său este o astfel de transformare a dogmei evreiești în care se reține conținutul ei esențial, ci doar forma greacă. i se dă ştiinţa.
Între timp, la fel cum în sincretismul religios amestecul de concepte orientale și occidentale era exprimat cu o preponderență a uneia sau a altora, tot așa și în sincretismul filozofic a fost necesar să se dezvăluie predominanța nu numai a elementului răsăritean asupra celui occidental, ca și în Filon, dar şi vestul peste est. Un asemenea raport al acestor două elemente îl găsim în Filosofia neoplatonică. Pe de o parte, și în această Filosofie, un element oriental sau religios participă în mare măsură; Plotin și încă mai mult Porfirie, ca și stoicii, sunt angajați în explicarea alegorică a miturilor, a teologiei naturale și apără politeismul, cultul păgân și manticismul, iar

neoplatoniștii de mai târziu, începând cu Iamblichus, consideră restaurarea religiei ca fiind cea mai importantă a lor. sarcină; dar pe de altă parte, în neoplatonism, elementul occidental, filosofic este și mai exprimat: în acest sens

viii, în ceea ce privește acuratețea conceptelor științifice, completitudinea și consistența combinației metodice de gânduri, filosofia neoplatoniștilor este mult mai înaltă decât învățăturile lui Filonov; conceptele, în special cele exprimate în învățăturile filozofice și religioase ale lui Neopythas-Goreeni, platonicienii de mai târziu și Philo însuși, sunt reunite în ea doar în totalitatea viziunii filozofice asupra lumii; numai în ea doctrina, care avusese mai înainte caracter de tradiţie, este ridicată într-o nouă teorie; numai în neoplatonism concepția transcendentală a Divinului a fost realizată cu strictețe și s-a încercat să derivăm sistematic totul finit din necondiționat.
Astfel, în sincretismul filozofic al acestei vremuri, trebuie să se distingă două direcții:
A. Preponderența elementului oriental asupra celui occidental: aceasta este Filosofia lui Philo,
B. Preponderența elementului occidental asupra celui răsăritean: aceasta este Filosofia neoplatoniștilor.
A. Sincretism filozofic cu predominanța elementului răsăritean: Philosophy of Philo.
(În secolul I. Khras. vară).
Noii academicieni s-au îndoit de realitatea adevărului prepozițional și s-au mulțumit doar cu adevărul subiectiv; dar aceasta s-a întâmplat din faptul că ei o căutau numai la om, ca subiect gânditor, și și-au limitat cercetarea numai la ei; între timp, este subiectul cel mai înalt al înțelepciunii și, în același timp, cea mai înaltă sursă de adevăr.
Cel mai important și aproape singurul obiect de cunoaștere 8'

pentru cei înţelepţi este Dumnezeu1”'. Numai Dumnezeu este bDakO, este perfect, primordial real; totuși finitul este imperfect și vid; iar materia, ca bază comună a finitului, este inexistentă și rea. Dumnezeu este infinit și, prin urmare, nicio calitate finită nu poate fi transferată Lui. El nu este creat și, prin urmare, este imposibil să-L comparăm cu ceva creat ^ El este înălțat mai presus de lume, ca eternul mai presus de schimbare, acționând peste pasiv, atotcuprinzător peste întrupat, Duhul peste materie, Creatorul. peste creație. El nu numai că nu se amestecă cu lumea, nu numai că nu există în spațiu și timp, nu numai că nu are o imagine umană și pasiuni umane, nu numai că nu participă la rău, dar în general nu are nicio asemănare cu creaturilor, pentru că eternitatea se opune finității lor.Dumnezeu, schimbarea lor — Imuabilitatea Lui, natura lor complexă — Simplitatea Lui necondiționată, Dependența lor — Libertatea și autosuficiența Lui necondiționată. Și nu numai Dumnezeu este străin de imperfecțiunile lucrurilor finite, ci este incomparabil mai înalt și toate perfecțiunile lor: () nu mai bun decât virtutea și cunoașterea, chiar mai bun decât frumusețea bună, mai curat decât unitatea, „sfânta sfințenie”. Niciun predicat nu i se potrivește; Oi nu are proprietăți (aztozoç). Și cum orice nume exprimă o proprietate, niciun nume în sensul propriu nu poate fi atribuit lui Dumnezeu; iar ceea ce nu poate

fi desemnat sub nici un nume, prin nicio proprietate, nu poate fi înțeles; şi de aceea Dumnezeu în esenţa sa este de neînţeles. Putem ști doar că El există, dar nu-l putem numi pe chmb El
,,d) De plant. N. 359. M. 2Î5. H. ZΓά?τα τα

Există. Așadar, ființa este singurul predicat pe care îl putem atribui în mod adecvat Lui; numai numele Sy (o c3v, sau io ov) exprimă esența Sa, și nu orice acțiune sau putere a Lui.
Negarea tuturor predicatelor finite de sine presupune cea mai înaltă perfecțiune în Dumnezeu. El nu numai că este cea mai înaltă ființă, ci conține și în sine tot gh-ul real; este prototipul frumuseții și sfințeniei, este mintea universului t); El există pretutindeni, umple și vede totul; El este tot ceea ce este real,123' pentru că numai Lui este a fi cuvenit în sensul propriu. Prin urmare, activitatea originară îi aparține și Lui Însuși, numai Lui. Este la fel de firesc ca El să acţioneze, precum este ca un foc să ardă, şi de aceea Dumnezeu acţionează fără încetare şi stă la baza acţiunii tuturor creaturilor; toate acţiunile lor, indirect sau direct, sunt reduse la Dumnezeu ca unică cauză. Nu putem decât să-L cunoaștem pe Dumnezeu în acțiunile Sale și să-L definim doar ca o Putere atotputernică.
Mult înălțat mai presus de tot ce este finit, Dumnezeu nu poate intra în lume cu esența sa; El îi este inerent numai prin activitatea sa. Dar El nu poate acţiona direct asupra lumii; Perfectul nu trebuie spurcat prin contactul cu materia; și de aceea este necesar să admitem ființe care mijlocesc între Dumnezeu și lumea vizibilă, cu care s-ar combina acțiunea lui Dumnezeu asupra ființelor lumii. Între timp, fiecare acţiune divină presupune un arhetip spiritual; și așa mai întâi
|,a) Mfgr. Alg. 466. Tòf των ίλών νουν τον ■â'eôv.
,1β) Leg. alega. i, 69, M, „Lte eh ko) apoi π<ΰν autos av”

imaginile care preced toate lucrurile create constituie lumea mentală a ideilor. Ideile nu sunt doar arhetipuri, iar împreună cu cauzele active, - forțe (δυνάμεις), care pun în ordine materia dezordonată și își imprimă proprietățile fiecărui lucru. Prin urmare, se poate spune, de asemenea, că lumea primitivă este formată din forțe invizibile care înconjoară Zeitatea, ca o suită. Prin intermediul acestor forțe spirituale Dumnezeu își exprimă activitatea în lume și produce în ea ceea ce, datorită înălțării sale deasupra finitului, nu poate produce direct; ei sunt slujitorii și vicarii lui Dumnezeu suprem, mesageri prin care El comunică oamenilor voința Sa, mijlocitori între El și lume, manifestări (λόγοι) ale minții universale, care acționează asupra formării și organizării lumii, legături indisolubile, răspândit de Dumnezeu în întregul univers. Acestea sunt sufletele curate pe care grecii le numeau demoni, Moise le numea îngeri și la care oamenii se întorc în rugăciune. Acestea sunt prelungiri ale esenței divine, o parte (τμήμα ia) a Divinului, revărsările Sale, prin care golul finitului este umplut de realitate.
Aceste forțe sunt nenumărate; dar sunt reduse la un anumit număr de altele mai înalte; și anume, în Dumnezeu există două puteri supreme, Bunătatea și Puterea. Prin Harul Său, El a creat totul, prin puterea Lui El guvernează totul. Bunătatea poate fi numită ιλεός, iar Puterea κύριος; prima este numită și putere creatoare, milostivă și milostivă, iar cea din urmă, regală, legislativă și pedepsitoare. Dar există încă

o a treia forță care leagă și mediază ambii nervi”; este Λόγος, în care Dumnezeu este la fel de bun ca Domnul.

Λόγος este cea mai importantă dintre toate forțele, deoarece în ea toate acțiunile lui Dumnezeu sunt reduse la unitate; El este cu siguranță mediatorul universal între Dumnezeu și lume. Λόγος este Rațiunea divină activă în general, ideea care combină în sine toate celelalte idei, forța care unește toate celelalte forțe, totalitatea lumii suprasensibile sau forțe divine; și de aceea El combină în Sine în cel mai înalt grad toate acele predicate care se potrivesc acestor forțe. Ca mijlocitor între Dumnezeu și lume, El stă la granița ambelor, împărțindu-le și unindu-le împreună; El nu este necreat, ca Dumnezeu, și nu este creat după chipul unor lucruri finite. El este Fiul Său întâi-născut, vicarul Său și mesagerul Său, care transmite lumii poruncile Sale, interpret (εςμηνευς), explicând lumii voința divină, un Înger, sau mai bine zis, un Arhanghel, care transmite revelații și acțiuni divine. , un instrument, prin care Dumnezeu a creat universul. Pe de altă parte, Oya este mijlocitorul lumii în relația sa cu Divinul; mare preot, acționând pentru el.
Λόγος se referă la lume parțial ca un prototip la o imagine, parțial ca o forță la un fenomen. După cum Dumnezeu este arhetipul Său, tot așa El însuși este arhetipul pentru toate celelalte lucruri, ideea prin care sunt formate; și mai ales cu spiritul uman El este într-o afinitate atât de strânsă ca prototipul său, încât El însuși poate fi numit primul om. Acest arhetip al lumii este împreună sufletul ei, forța care o mișcă în interior; El este o Raţiune artistică şi constructivă şi dătătoare de viaţă-fertilizantă 126); El este îmbrăcat cu pace ca cu haine; El este
π♦) Qu. гег, див. „Nici nenăscut ca &eos al utv-ului născut ca ¿meis* ,2S) Ibid* B* 489. ^Spermatic jtaì tehnic *ai deios "сщ

CQțftrb,, даэдодй <o., »i, ?>*3KW fea dW®;
n^ça ,pp> (дощдо „Мадд ^¡fta др ,друрдго,. dod^p^иеддмцШ. ддаудой и оддат^ . эр·
L'RU "DDyad/Sh '; W badadetvVDVDkh ^l, "irr^Og do^vddotsd ¡ad edvrtvedry. Tdkj-kak otb <Б^a Г(med&ed> schiododododrt .^do ^.reddriedaddo. dzad i^rredf^. To .^cqșpp^HcjBo .krdo^ur, ^r$d (și lrotdorprdoddo ^ EDDOY ^, oddoy , nd^ ^rrbhrddolost, ^zadyaedddot. mdazhrto eddostda, :edo vj.dorѣ dodan oudo^doya, kj idoot :dodau, ovdidoo^dt? d^g wddosu ..dreddadr^tb (Tsogu, -to ^todaded.^chi trdro^ur^date^da^;(esdi.ds,8 deystvruededdot, .vdadied, .W și yes₽ya "ldodahosch, YAG (Coi; a, apoi)
na^r itsdat;&f .addao ^edr>,chv^st₽(4dn»>.<A??Φ0₽g medidemъ, ,p ;? uitsedt;v^dd!a,ъ. Ctd i^eddo np^ W.tfJWr сда д црвдрю ,^/vddaB· Oda .- ,to i.y ecт дачINO yaudaida ÇWlfiW Uww>5) ÕPÍfWWQe {^o&φρς),, ^dazmODve& (wi.?9'·(wi.?).. dadvdcvddae, -dauctr^moe, dr ,?prsobdee 6w«> all, not sudastvdartsyche, duda $ tdcdre. Tsat> eiiy(drch«i- rid.Cy^ .drsredetvode" 4>/og'a ustal' 1(tsyr, .dedechddlѣavaya dd dey .med. ,dr m$₽$ dd V>i mirѣ dd^.u^ e
tSHR YLR DO "F eff-fib rj.iyrѣ ED₽stdenddo>: tdoo-daaddo foiflp ^ddada õpmwrçe ie^o, svrdas^ edddv aedla, doed adij, .. reddedbde??, fldda, .edsch .D .D . D ytsrr, doededyachy Zh ?. Odida. ,($ra^od- , m, f.a .predyurdido.edachada, to doded (/da), edded (¿/DoD deoarece Brr, rocad dnadaѣ l.ch^r^ro-doido ;(w'pw' -w'- W^)- dozhry da ^ib.da edshda. unit .iedditsind, and dotom

— .dodovѣka .eddrvdgo, Adama τον \lSau} Cu toate acestea, succesiunea actelor de creație nu trebuie luată ca o succesiune de fapt;

iyurndoch i¿yudorremvdo, capabil să se îmbunătățească în grade de topire individuală. Lumea ae beapamalen, în și nu s-a format în timp, pentru că timpul, ca o operă de doi ani, s-a petrecut împreună cu lumea. Lumea se formează, deci | Și este susținută de actul divin, iD / pentru că păstrarea lumii este o continuare a activității creatoare, întrucât nu se oprește niciodată, atunci în lume nu este nimic trecător, există o materie. , incapabil de mol * non de prdpatno iv sine idei divine.
(Universul este plin de viață și suflete, și de aceea sunt plin de suflete în aer. Cele mai curate dintre ele și mai îndepărtate de pământ, nu sunt niciodată purtate de dorința de plăceri pământești, până rămânând în spiritualitatea lor. slujesc Odl al lumilor „În kayaestva mesagerii Săi și mijlocitori între El și Dimpotrivă, cei care, după propria mea dorință și după înclinațiile mele, sunt mai aproape de pământ, coboară în trupurile muritorilor și sunt purtați de vârtejul vieții senzuale, din care doar câteva ajutoare ale înțelepciunii se ridică din nou deasupra pământului. opusul se aplică demonilor buni „și răi (îngeri); pentru că cei care sunt reținuți de senzualitate nu pot fi răi; prin urmare, sub numele a demonilor răi, trebuie să se înțeleagă numai sufletele umane.- Sufletele, prin originea lor, se află în cea mai strânsă relație cu Dumnezeu În esența sa pură și indiferent de părțile sensibile constitutive care provin din unirea cu corpurile, nu este altceva decât putere divină, una dintre acele revărsări ale Dumnezeirii, care în starea lor inițială se numesc unghiuri, decenii, părți EDY

etc. Dar toate aceste forțe rămân inseparabil legate de forța originară din care au provenit; sunt părți ale ei, inseparabile de ea. Același lucru trebuie spus despre mintea umană. Fiecare persoană, prin natura sa spirituală, este în afinitate cu Mintea divină, este o imagine și o parte a esenței divine; între timp, întrucât sufletul hrănitor și simțitor este format din particulele de aer ale seminței, rațiunea vine în noi din exterior; el este de aceeași substanță cu ființele divine; si de aceea numai el nu este ceva ce pier in om . Trăsătura distinctivă a acestei naturi superioare a noastră este puterea gândirii și liberul arbitru.
Această natură umană superioară în cursul vieții pământești, desigur, nu se poate manifesta în puritatea ei. Atâta timp cât spiritul este conectat cu corpul, până atunci omul este doar o combinație a laturii animale cu latura umană adecvată. Omul se află la granița naturii muritoare și nemuritoare și, în această privință, el este lumea într-o formă mică, cea mai înaltă și excelentă fiind printre creaturile muritoare. Oricât de mare ar fi acest avantaj, este însă imposibil să compari omul cu ființe pur spirituale. Abia după moartea trupului, sufletul se bucură din nou calm de viața sa superioară, la care, prin urmare, ia parte numai în νους fără forțele spirituale inferioare. Dar sufletele rele sunt osândite să rătăcească prin trupuri noi,28).
ue) Qu. zile. oală. ine. 209. Человѣческий нуш есть pasaj ¿υ thaiçetòv всеобщей души ? deoarece ovdèv de &*ions hat* apa^tioiin ci numai
O să se întâmple.
Ii7) MioL. opif. 3x5. Ht s an&ropos kadamen intelectul psx^oota* lo/ps al makasia phyOdos ecmageyon trecerea sau aguegasma gtgonos.

Dormi. I. 641. Acestea (ale sufletelor) ai min ta avtrçoya hai uni-&i ai &nite biou po&ousai palind^omusin av&is.

Rațiunea se opune la om senzualității, sufletul trupului; deoarece sensibilul din suflet este doar ceea ce este înrudit cu trupul și își are rădăcina în el. Învelișul tău pământesc este rău și cauza răului pentru spirit; este o închisoare dezgustătoare din care dorește să iasă, ca poporul Israel din Egipt, un mormânt din care se trezește la viața adevărată numai prin moartea pământească. Cât timp trăim în trup, ne este imposibil să comunicăm cu Dumnezeu; carnea (<τάρξ) nu permite ca spiritul divin să locuiască în noi; bine pentru că este doar plăcere nerezonabilă, iar binele sufletului este Divinitatea.
Cu o asemenea relație de sensibilitate cu spiritul, nu este de mirare că toată lumea este supusă păcatului. Însăși intrarea în viața pământească provine din plăcerea păcătoasă a senzualității și, în orice caz, unirea sufletului cu trupul are consecința ei de întinare; de aceea, oricui se naște, oricât de bun ar fi, din cauza însăși intrării în lume, păcatul i se naște; nimeni de la naștere până la moarte nu poate fi eliberat de păcat'*, chiar dacă a trăit doar o zi.
Dacă senzualitatea este rădăcina răului, atunci, în primul rând, omul ar trebui să se îndepărteze de el pe cât posibil. Și de fapt, cel virtuos privește plăcerea, bogăția și altele asemenea, parțial ca pe ceva indiferent, parțial ca pe un rău necesar; nu se mulțumește cu limitarea dorințelor și pasiunilor, ci încearcă să le stârpească complet, să obțină o apatie perfectă; chiar şi în satisfacerea celor mai irezistibile nevoi
Vit. Ale mele. II. 157" JC al αν yàç o at ytvvyzòc he* tMyevyet re αμαρτάναν.

și
„aere* se mărginește la cel mai simplu posibil. Cu toate acestea, cu acest efort uman de a scăpa de influența senzualității, îi este imposibil ca ființă senzuală să realizeze a doua. Ce-i mai rămâne, cum să nu recurgă la puterea cea mai înaltă din el, să împrumute pentru bine puterea de care îi lipsește? Și într-adevăr, virtutea Vedelor provine din înțelepciunea divină; numai Dumnezeu plantează virtuți în suflet și ar fi cu totul orb să credem că ele ne aparțin nouă înșine; numai atracția puternică a lui Dumnezeu ne face posibil să ne ridicăm deasupra senzualității și chiar și dorința noastră este adesea vătămată de har în așa fel încât își alege instrumentele înaintea oricărei fapte bune din partea noastră, chiar înainte de însăși nașterea noastră; la fel, pătrunderea în bunătate le reușește numai celor pe care divinul Λόγος îi păzește în toate. Virtutea se bazează pe înțelepciune, sau pe rang, așa cum au predat filozofii greci; dar sub numele de înțelepciune, sau cunoaștere, trebuie să înțelegem altceva decât ceea ce au înțeles ei: adevărata știință are un singur obiect, Zeitatea; fundament nefals al înțelepciunii, chiar dacă adevărata înțelepciune este credința.
Virtutea trebuie să fie nu numai teoretică, bazată pe cunoaștere, ci și practică.Este imposibil să contracarezi cu succes răul care se cuibărește în sensibilitate fără a-l ataca în propria sa zonă și fără a renunța la relațiile obișnuite ale vieții - din onoruri, bogății și plăceri; Mai mult, virtutea practică este o pregătire necesară pentru cea teoretică, iar în atom este imposibil să nu-i condamni pe cei care

evită munca în folosul societății umane, și distrași în grabă de la studii, se laudă cu disprețul față de lume înainte de a fi. ispitit.

yebya în lupta împotriva sъ ny. Dar, pe de altă parte, virtutea teoretică prevalează asupra celor practice'30'; numai înțeleptul se dedică exclusiv înțelepciunii divine; între timp, cel rău iubește doar neliniștile vieții civile, iar cel care tinde spre virtute își împarte atenția între aceste două direcții opuse.
Din punct de vedere moral-religios, cunoașterea are o semnificație inegală. Nu numai științele enciclice (matematică, gramatică etc.), ci și multe dintre studiile filozofice au o semnificație subordonată. Enciclica wowy este doar o pregătire pentru înțelepciune, nu înțelepciunea în sine; Filosofia nu este mai bună decât ei, de îndată ce nu își pune ca scop cunoașterea lui Dumnezeu și autocunoașterea morală. Este adevărat că Filosofia este cel mai înalt dar al Divinului: numai prin ea se completează cunoașterea: nu orice parte separată a lumii, ci tot ceea ce este real constituie subiectul ei; cu atât mai puțin, propriul său scop este stabilit doar într-o persoană în binele sufletului său; filozoful este medicul, obligat să vindece bolile vieții umane; Pot realiza acest lucru doar acţionând asupra spiritului uman; De aceea, Logica și Știința Naturii, oricare ar fi demnitatea lor, sunt mai jos decât tocilarii, pentru că numai în ea Filosofia ajunge la ultima buclă.
Spuneam că scopul Filosofiei, din partea ariciului moral, este vindecarea morală a omului, sarcina sa imediată este autocunoașterea. Dar această autocunoaștere ne duce mai departe decât noi înșine. Cu cât pătrundem mai adânc în noi înșine, cu atât mai clar ajungem să ne cunoaștem nimicul;
Í3O) Migr. A br 413. θεωρητικόν rii ¿μ*1νων filai η μάλλον οικειον-

suntem convinși că numai Vot este înțelept, iar spiritul uman este prea slab pentru a înțelege natura lucrurilor; Să ne amintim doar cât de des simțurile noastre ne înșală, cum se schimbă senzațiile și judecățile odată cu liniile și circumstanțele, cât de diferite și relative sunt chiar și conceptele morale ale oamenilor, cât de puțin cunoaștem esența și sufletul nostru, cât de puține ne cunoaștem esența și sufletul, cât de mult chiar filozofii se ceartă între ei despre cele mai importante chestiuni de cunoaștere — iar noi, împreună cu noii Academicieni, vom renunța la toate pretențiile la cunoștințele noastre. Numai așa putem spera să ajungem la adevăr. Cine vrea să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să se lepede de sine însuși, să-și întoarcă gândul de la tot ce este trecător, trebuie să devină Dumnezeu. În același mod, și invers: oricine se leagă de sine însuși, el cunoaște Infinitul. În sine, nicio ființă creată nu poate ști nimic despre El; este posibil să-L contemplăm numai atunci când El ni se descoperă. Înțelepciunea și virtutea, așadar, nu sunt doar expresia rațiunii umane, ci producția ei deasupra ei înșiși, subordonarea voinței și gândirii umane unei Ființe din afara și deasupra lumii, - Dumnezeu.
Dar chiar și această perfecțiune religioasă are diverse forme și grade. Virtutea este o chestiune de asceză (asceză), sau de instruire, sau de natură. Aceste trei feluri de virtuți sunt, desigur, legate între ele, dar la oameni diferiți una sau alta poate predomina. Și dacă da, atunci aceste trei Forme nu sunt identice în demnitatea lor. Gradul cel mai de jos este ocupat de virtutea ascetică; ea mai trebuie să obţină prin

luptă ceea ce se dă altora fără muncă, ca dar divin; care sa desăvârşit prin învăţătură, rămâne în virtute

invariabil, între timp, ca un ascet uneori vacilează și cade și, prin urmare, nu aparține celor desăvârșiți, ci celor care încă se străduiesc spre perfecțiune. La cel mai înalt nivel se află cel al cărui părinte se stabilește prin învățare; dar și mai sus este autodidactul, pentru că acum nu trebuie doar să fie desăvârșit, ca primul, ci direct desăvârșit; înțelepciunea sa, ca tot ce este mai bun în natura umană, este un dar direct de la Divin, ungerea geniului religios.
Ce fel de înțelepciune este aceasta și unde ne poate conduce? Am văzut deja că Divinitatea nu poate fi cunoscută de nicio ființă creată, că El se manifestă doar prin mijlocirea puterilor divine. Prin urmare, ne-am aștepta ca contemplarea acțiunilor divine în lume să fie cea mai înaltă cunoaștere pentru noi. Și într-adevăr, meritele acestui gen de știință nu pot fi negate; dar, pe de altă parte, nu ne putem mulțumi cu influența mediocră pe care ne-o oferă știința. Numai lui Dumnezeu îi aparține activitatea completă și originară; El singur este obiectul demn al aspirației noastre. Dar Divinitatea nu poate fi cunoscută în puritatea și plinătatea ei în nicio revelație a Sa vizibilă. Nu este posibil, totuși, să-L înțelegem în imediata Sa, independent de tot ceea ce este între Dumnezeu și om? Atingerea acestui scop nu este imposibilă; nu este imposibilă o asemenea înălțare la Divin, în care spiritul se ridică nu numai deasupra lumii sensibile, ci și deasupra oricărei ființe derivate în general, chiar deasupra ideilor și Lo/od, astfel încât, luminat de lumina nepâlpâitoare a Divinității , să-L contemple în unitatea Sa curată, să poarte în sine nu numai pe mesagerul lui Dumnezeu, ci pe Dumnezeu însuși, pentru ca din fiul

Λόγος și deveniți zeul lui Dumnezeu. Este evident că ceea ce este imposibil fără cea mai înaltă iluminare și că motivul acestei iluminări mai înalte nu este altul decât extaticul corespunzător. Deoarece conștiința de sine finită nu poate „obiecționa” Divinul, atunci orice rămășiță a acestei conștiințe de sine „doar” HÓ3-tulburează puritatea contemplației; pentru a practica BbW yѢ însuși, o persoană trebuie să ripéfláfbcrf absolut pasiv acțiunea divină, prin renunțarea completă la sine'-syaibgO să devină demnă de a fi Dumnezeu; trebuie să lași deoparte nu τόΒβο teyo, observația senzuală și vorbirea, ci lăsându-te în inspirații profetice'; într-un anumit fel, intelectul kbri-bantskagO '(Koribanty1-airetsi KybëLy YO'F^Y-giy) ar trebui să devină ca un copil, mut și biconștient; astfel încât strălucirea divină a ochiului de inspirație al gyrorului să poată coborî asupra unei persoane. este necesar ca soarele conștiinței să fi intrat în el; lumina omenească trebuie să se radă în divin; prin urmare, extazul este Forma OuiestvekUya de profeție. Dar această profeție nu este potrivită pentru cazuri speciale, excepționale; o persoană înțeleaptă și virtuoasă este un profet; el nu se îndepărtează de el însuși, ci, nó dispărând în el, Obebebeyveyb a gândirii și conștiinței sale, în 4 noi trăiește spiritul divin al spiritului, și-l Mișcă indiferent de voința sa, kyii Corzi de muzică instrument de in. Pe această irOrb-ness inconștientă se bazează susceptibilitatea de a dormi yѢ vѢiyyyaiy Snam. Dar această înălțime a contemplației, desigur, nu poate fi soarta tuturor; înțelepciunea, aspirând la ea, Neapărat trebuie să pară ceva misterios, masa yedsytup-

giym, care ar trebui să fie ascunsă de ochii irb-Faya, ca o Comoară care poate fi înzestrată numai de ôb-sacru. Cazul în cauză, ÔI Mb-

Gute a fi virlZHNY cuvinte; oyy suy> del personal oriirta; ^töLn^yUo, 4la ambele NIH Motóo și vorbește NUMAI cu cei care aveau un fel de Oyyiѣ.

Învățăturile lui Philon, deschizând o nouă perioadă a mișcării filozofice, sunt în cea mai strânsă legătură cu starea anterioară a Filosofiei. Când noua Academie a zdruncinat dogmatismul epicurienilor și stoicilor și odată cu el și certitudinea obiectivă a cunoașterii umane în general, a rămas ca conștiința filozofatoare să dezvolte sau să dezvolte în continuare această direcție sceptică, așa cum au făcut-o și modificările ulterioare ale lui Pyrrho; sau indică o nouă sursă de cunoaştere a adevărului. Neo-Meagorthienii și ulterior platonicienii au încercat să deschidă o astfel de sursă, transferând Suveranitatea Filosofică în domeniul cunoașterii religioase. Dar în timp ce ei, mai mult teologizând decât filosofând, și-au exprimat direct gândurile religioase, fără să-i pese de aprobarea lor formală, Philon a fost primul care a opus filosofic scepticismului noii Academii o nouă sursă suprasensibilă de cunoaștere a adevărului. Pe de o parte, el, împreună cu Noii Upgraderi, admite slăbiciunea și nesatisfăcătoarea cunoștințelor umane, chiar împrumută argumente de la ei pentru a dovedi acest Fap; dar, pe de altă parte, în însăși conștiința nesiguranței acestei cunoștințe, se trage un impuls „- plângere de un adevăr superior, sincer, a cărui realizare o consideră nu numai posibilă, ci și o faptă, cel puțin pentru naturi alese. Tagam

hi) De ebrieU 382' si 388 1A

Astfel, scepticismul noii Academii i-a servit lui Philon ca punct de plecare pentru ieșirea conștiinței filozofice într-un nou câmp de cunoaștere religios-filosofic.

În ceea ce privește conținutul, ca doctrină religioasă și filozofică, Filosofia lui Philo se întemeiază pe principalele sale rădăcini, pe de o parte, în conceptele religioase ale poporului evreu, pe de altă parte, în pământul științei grecești. El însuși a exprimat clar această relație a învățăturii sale cu revelația iudaică și filozofia greacă. El recunoaște Sfânta Scriptură a poporului său drept izvorul celei mai profunde înțelepciuni, deoarece cuvânt cu cuvânt Ea a venit din inspirația divină, care se extinde până la traducerea greacă a cărților sacre; de aceea, așa cum însuși Filon asigură, nu caută nicio altă sursă de înțelepciune: explicația cărților sacre constituie pentru el propria sa Filozofie a poporului său (πάτριος φιλοσοφία)', iar el însuși își dezvoltă gândurile aproape exclusiv explicând cărțile cărților, pentru că le recunoaște ca fiind cele mai importante revelații cărți noi și autorul lor cel mai mare dintre toți profeții, chiar cel mai mare dintre toți oamenii și, ca un adevărat rabin, din fiecare cuvânt al acestor cărți, chiar și din Forma din fiecare cuvânt al traducerii alexandrine, el deduce cea mai profundă învățătură. Din toate acestea putem vedea suficient ce semnificație a avut pentru Filon autoritatea religiei iudaice. Cu toate acestea, această autoritate nu îi era exclusivă; el nu neagă existența înțelepciunii în afara religiei poporului său; el se referă la filozofi, magicieni și gimnosofi greci;

îl numeşte pe Platon mare, chiar sacru, ίερωιατονί32); vorbesc despre sacru

ίη) De mundi incorn 502. M. 952, H.

nom al societății pitagoreenilor, despre unirea sacră a oamenilor divine - Parmenide, Empedocle, Zenon, Cleanthes etc. 133); înaintea tuturor țărilor lumii, el exaltă Hella ca leagăn al științei și al educației cu adevărat omenești; dovedește și mai mult respectul său pentru filosofia greacă prin faptul că a folosit pe scară largă învățăturile lui Pieagoras, Platon, Aristotel și stoici și că și-a format propria viziune filozofică sub influența acestor învățături. Centrul oricărei înțelepciuni pentru el este, desigur, Teologia, în care, în mod firesc, aderă la dogma evreiască; dar Filosofia, şi chiar ştiinţele enciclice, sunt, în opinia sa, un ajutor indispensabil acestei Teologii; iar o asemenea ştiinţă nu putea fi găsită decât la greci. Prin urmare, deși îl plasează pe legiuitorul poporului său mai presus de toți filozofii greci, el nu neagă semnificația acestora din urmă; Legea iudaică, după el, conține înțelepciunea cea mai pură și cea mai desăvârșită, iar Filosofia conține aceeași înțelepciune, doar într-o formă mai puțin pură și completă. - Pentru a îmbina mai strâns în Filosofia sa învățătura religioasă a poporului său cu conceptele filozofice ale Greciei, Filov s-a îndreptat, pe de o parte, la presupunerea că Filosofia greacă însăși a apărut din revelația Vechiului Testament și, pe de altă parte, de mână, la o explicație alegorică a cărților Vechiului Testament. Prima presupunere i se părea fără îndoială; a crezut că Heraclit și-a împrumutat învățătura despre contrariile ființei, Hesiod și Platon despre crearea lumii din cartea Geneza,

trace) De provii II. 48.

în) Qu· rer. div. hær. 503 M. Incorr. mundi 490 M.

greirrkie zakonodatedd adunat din Pentateuch135 'și așa-numitul. Împărăția, de asemenea, cu ce libertate se bucura cineva de interpretarea SHIT-Rddesky a Scripturilor; S-a crezut că această încercare de explicație este o „yurma” esențială a unei înțelegeri mai profunde a Scripturilor, că în conținutul ei totul constă dintr-o țesătură de alegorii, că în toate, conform vvdmm° | Andy>, adaugă lucruri indiferente, trebuie să se adauge lucruri indiferente. caută sensul cel mai profund. În felul acesta, dacă în Filosofia lui Fido păstrează religia evreiască și cărțile ei, atunci când dă o explicație alegorică a acestora, se pune pe masă, propria sa atitudine față de ele, că sensul lor literal nu îl împiedică să vadă. în ele tot ceea ce este corespunde doar modului său de a gândi.

Philo și-a început să filosofeze nu cercetând condițiile și limitele cunoașterii pentru a o urma. sistemul său teosofic, dar invers, de la creatorii săi despre esența lui Çpra și a lumii, trece la o privire asupra nyauna; această viziune nu este o consecință, ci o consecință a meta-frtsch£ (zho ts teodogrcheskogo învățături. - La baza întregului sistem evreiesc, el crede opoziția dualistă a lui Dumnezeu și a lumii, infinită și finită, dar prin acest prim pas el consideră dificultatea dezvoltării tsoadtia despre Dumnezeu; deoarece, ca urmare a acestei opoziții, este nepotrivit să se transfere definițiile finale și lui Dumnezeu; între timp, ca idol al lui Dumnezeu în general, suntem

denotat numai prin astfel de trăsături finale; deoarece fiecare pretenție despre Dumnezeu se bazează pe concluzia de la aceste obiecte la fundamentul lor necondiționat și fiecare definiție a acestui absolut poate fi doar împrumutată.
'··) Da Ju¿ 54õ IL

m lumea ta și conștiința de sine. Dacă, înțeles, Fyaoyѣ hoi începe să cedeze de la Dumnezeu predicatele finale, acelea nu pot exprima deja nimic pozitiv despre memorie; Teologia sa trebuie să se limiteze la negaţii. Totuși, acest lucru contrazice presupunerea lui că Dumnezeu este real necondiționat, iar sistemul lui Philo nu îi prezintă absolut niciun mijloc de a elimina acest pro-shvorachil. Prin urmare, în înfățișarea lui pe Dumnezeu, el fără * fluctuează furios între o descriere pur negativă a Lui, conform căreia nici un predicat nu i se potrivește, ŋ pozitiv, conform căruia toată perfecțiunea posibilă ar trebui atribuită lui Yen. Nu este treaba ta să rezolvi această contradicție; ne-a fost suficient să-i indicăm baza.
Dacă Dumnezeu, ca Ființă necondiționat perfectă, este incomparabil de mult înălțat deasupra a tot ceea ce este finit și cade peste întregul câmp al gândirii umane, atunci rămâne ca o persoană să realizeze această perfecțiune numai în acțiunile Sale; de aceea, este destul de firesc ca Philon, dorind să vorbească despre Dumnezeu într-un mod pozitiv, să aibă mai mult VIGO pentru a vedea această latură. Dar cu cât esența divină este separată mai puternic de lume și cum, totuși, ființa necondiționată și finită depinde de cauzalitatea divină, cu atât mai mult trebuie să fi simțit Fvlon nevoia acelui mediu, în care acțiunea alergării lumești asupra lumea ar fi posibilă. El recunoaște ideile ca astfel de mediatori, sau, ceea ce este la fel, forțe, cauze efective. Cum se poate înțelege aceste forțe în Philae, ca ființe personale, ffJií - forțe impersonale? Ei sunt solii lui Dumnezeu, Îngerii către care oamenii se îndreaptă în rugăciune: în aceste cazuri, se pare, personalitatea chW divin este incontestabil exprimată;

și se dovedește a fi instabil când acordăm atenție celorlalte caracteristici ale acestora. Însuși numele ideilor și forțelor ne îndeamnă să le gândim doar ca proprietăți ale esenței divine; în plus, forţele lui ati nu numai că sunt furnizate una în afara celeilalte, asemenea persoanelor, ci apar şi una în cealaltă, ca concepte generice şi specifice, astfel încât superiorul include pe cel inferior. Desigur, nu putem trage de aici concluzia că Philon nu le-a personificat - expresiile sale în acest sens sunt foarte pozitive - dar este cu atât mai evident că nu a înțeles clar conceptul de ființă personală a acestor ființe și nu a stabilit în mod consecvent - că în vremurile străvechi, totuși, se întâmpla în general destul de des. În învățăturile lui Philo despre forțe, două idei se intersectează, - religios despre personal și filozofic despre ființele intermediare impersonale; el folosește ambele concepte în practică, neobservând contradicția lor; nici nu a putut observa, altfel aceste forțe și-ar pierde imediat rolul de mediator, natura lor duală, potrivit căreia, pe de o parte, trebuie să fie identice cu Dumnezeu, pentru ca finitul, prin ele, să poată participa la Divinul, iar pe de altă parte, să fie diferit de El, astfel încât Divinitatea, în ciuda acestei participări, rămâne încă în afara contactului cu lumea.

Filon nu a indicat în mod clar vreun fel de origine a forțelor de la Dumnezeu, numindu-le fie o expansiune, fie o ieșire, fie părți ale Dumnezeirii; nici relaţiile lor reciproce între ele. - În diferite locuri ale scrierilor sale, el calculează diferit forțele principale; totusi, cel mai adesea el spune ca in Dumnezeu exista doua forte supreme, - Puterea si Bunatatea; Eu asta merge cel mai mult la sistemul lui; întrucât rădăcina ei este o dorință arzătoare de asistență și revelație divină, atunci proprietățile Divinului, prin care El este comunicat omului, trebuie

au fost de cea mai mare importanță în ea; și aceasta este Atotputernicia și Bunătatea divină, pe care Philon, împreună cu Platon, le numește neinvidioase și deci comunicative. El are a treia putere supremă Λο / ος, dar în raport cu primele două forțe el nu se exprimă în același mod: atunci Dumnezeu însuși se află direct între cele două forțe principale, astfel încât Λόγος este doar produsul lor comun, apoi pe dimpotrivă, Λόγος în comparație cu cele două forțe este recunoscut ca fiind cel mai înalt, astfel încât oricine nu-l poate înțelege, îi rămâne să se țină de puterea creatoare, sau cel puțin regală. Din această tremurare a conceptelor este clar că Philon nu și-a stabilit pentru sine o teorie fermă despre corelarea forțelor divine.

În relația lui Λο'γοςΆ cu Divinul, se repetă aceeași ambiguitate pe care am văzut-o în conceptul de puteri divine în general. Pe de o parte, Λόγος apare ca o proprietate a lui Dumnezeu, identică cu înțelepciunea divină, iar pe de altă parte, ca o ființă independentă. Nu avem dreptul să eliminăm această contradicție prin acceptarea dublului Lo-γος&, sau a formei duble a existenței Sale, astfel încât într-una El să rămână în esența divină, ca putere sau proprietate, ca Λόγος ένόιά&ετος, și celălalt ar fi reținut în apariția Sa independentă de esența divină, ca Λόγος προφορικός. Philo însuși nu indică nicăieri această diferență; oricât de des i se întâmplă să desemneze relația dintre vorbirea umană și gândirea prin expresia stoică ς'ϊ. Dacă Philon ar fi permis într-adevăr forma duală de a fi Λόγος'ζ, atunci ar fi menționat undeva despre trecerea de la o stare la alta.

roz; н9 W "R ED YASH" · data W' zdet h, aici ^ovddedochie, despre care F#LOD. de zabrtrsya. - Tsrtsnedezhido dts 4ργρ&; ledeosde, ^ddd^aya, din b^natural, edo vrtsror,, detsdodeo, iEDyuedde,, nu wQfflb sub forma ^ots, $ deoarece mch de 4°WR nici utv (erzdtedede, Tsvde^Sh' ^o B9$ Ψ« ¥MÍWW despre personalitate brzhostden^ksj sde, apoi im^t sdde și aici. Contrast, ^zhertdennouu tsodendnde fundație - materie, VDoruir, - așteptați MDODZh, · -π. Philo în OTTj. idaonoed CONCEPT Q idetedi#! dee^r vaet nerdder ογρ/α, supdedetiyu., - Filsde sh?, mrg tsrr, - a lua creația lumii în sensul ei propriu, d admitere ^transformare, dezd^deshcho și strrider, sochrt^, vdsch^ rtvb, care au fost anterior în haodtscheodem cu ^ eni ^. În o.sdad ^-nom al educaţiei sale pentru pace, nu este nimic aici, roşu ^ vndedo. C in doctrina sufletului omenesc, op CR vddetsd sub cercetare $> DOG cercetare; todde tsrrtiedodrdo^nrst rjfr rç senzualitate, du-te, în general duvd și, corpul are W o semnificație aparte, kata vyr.a^etsir.du^^stndesvdeo hdrdk^e^d. întregul său sistem.

Edoyu protdeorolzhnostiyu, determinat, și edodaddende Etica,. Eventual-More otrescheche od chudetdezdyart ^. sog devenind.lyaed in el lucrul principal si toate nrredruchedi # drdchde. {codul va primi^ caracterul de numai negatedde^,. Palet eotestdendea, ce despre lucrurile morale

unde B$> ^.'W-WRWRft ar fi trebuit să-i placă cel mai mult^ Filrrta, krdordd, deedde. mai mult decât un trobodey, dedaviddeschl senstdeddosdy, imrda.su^che-skaya. Iar la femela Del, stoicismul nu avea nvdee .. deIYaOD on, Etica sa, ca si alte lucruri, ero odedead, Vtsrodemde Stoicismul este, toedo vtsdeshdeo, strdoiu,

y In acelasi" rtn. srgo vnutrypigo cereale szhzhche-skadchk rbraad odată încrederea necondiționată a unei persoane în propria morală stă zhrdavdon în el cu conștiința universală grѣ-shvdrstiI · Chedrvsh dodiin pentru a fi eliberat de influența sentimentelor de părtășie; od being a senzuala fiinta, sam ov le AKWTb. asta e ușor; chvdzh rămâne la el, dacă recurg, „la Puterea cruțată și invidia de la el W K AOBR, îi lipsește sprijinul? Prin urmare, orice minciună, uchzhg fadots, decurge numai din înțelepciunea boa-estdoyafi, iar pentru o persoană, adevărata înțelepciune este Bțp& TaWb, într-un fel, o dezvoltare negativă a virtuții, renunțând la senzualitate, primește, desigur, într-o loedadeddora, o afirmatie.. natura şi activitatea umană, dar într-un arici din-nofenim în „Botostvu.
Desăvârșirea întregii filozofii religioase a lui Philon a fost exprimată în învățătura contemplației extatice .
sedadeo. disponibile în general pentru oameni; mișcare ievd-tuyishauo otravă ** mania bolta snokrodie; Fvdosofiya, ar trebui să-saduikdood gest către Dumnezeu, ajungând la sfârșitul lui. Dar, prin urmare, nici un alt concept nu poate face lumină asupra originii interioare a acestui sistem a br$r. obesvdichzh impulsul ei nervos. Impulsul edo, zdodnzhya shnstdeado în dorința arzătoare a acelui mediu de viață cu Infinitul, care este ddsti-gadtiod prin ascensiunea sistematică la El. Hainaut. mai aprins „MW se bazează pe două presupuneri; vocer-vn * b, IDi sentimente de nesemnificație a tot ceea ce este finit, și odo-badsts duzodnry, și moral, noblețe și nevoi

pentru noi cel mai înalt ajutor, pe care Philon însuși îl recunoaște drept rezultatul final al oricărei observații de sine și cu care toată învățătura lui este atât de profund impregnată; în al doilea rând, pe convingerea că nevoile pe care nici propria noastră putere, nici întreaga lume finită nu le pot satisface pe deplin, sunt pe deplin satisfăcute doar de o putere din afara și deasupra lumii. De la prima presupunere, despre slăbiciunea și nesemnificația a tot ceea ce este finit, a existat dorința de a întări opoziția dintre tot ceea ce este finit și divin în cea mai mare măsură posibilă, de a elimina de la Dumnezeu toate trăsăturile finite și asemănătoare omului, de a atribui toată realitatea și toată perfecțiunea exclusiv lui Dumnezeu și, prin urmare, să lase în urmă umanul, de fapt, doar latura spirituală a esenței sale, dimpotrivă, să recunoaștem senzualitatea ca un amestec străin de ea, un opus necondiționat al spiritului, sursa oricărui rău. ; în același mod, dimpotrivă, din a doua presupunere și convingere a apărut sarcina - de a căuta medierea între finit și Infinit, de a produce tot finitul din activitatea divină, eliminând însăși Divinitatea de orice contact cu lumea și pentru a deschide calea omului spre comuniune cu El, în ciuda distanței necondiționate dintre ei. Datorită acestei eforturi duale, Philo a adoptat pentru sine o parte din învățăturile diverșilor filozofi greci și o parte din conceptele Vechiului Testament. Trasându-și gândurile din două, prin natură și conținut diferite surse, nu a putut realiza o unitate necontradictorie

în învățătura sa. El începe cu o Zeitate care nu are nicio proprietate, dar același Dumnezeu este și Dumnezeul personal al religiei iudaice, protectorul miraculos al poporului israelian; cu doctrina forţelor divine, el vrea să stabilească o trecere de la o idee abstractă

Dumnezeu la finit, chiar și această învățătură devine instabilă din amestecul de idei eterogene; Ideile platonice nu se armonizează cu Rațiunea universală a stoicilor și cu credința iudaico-persană în îngeri; chiar și Λόγος se află într-o relație îndoielnică între o ființă personală și o putere impersonală, iar Philon nu intră în definiția exactă a gradelor care mediază între Dumnezeu și lumea fenomenelor. Dacă în Etica sa se alătură stoicilor, atunci nu mai puțin în doctrina sa despre virtuți, categoriile filozofice și tipurile teologice rămân una lângă alta fără reconciliere. Deja cea mai de bază direcție a sistemului filonian era o contradicție, o direcție care necesita cea mai internă conexiune cu Ființa supremă, al cărei concept în mod direct făcea însă imposibilă această legătură. Dar toate aceste contradicții nu sunt ceva întâmplător, nu sunt rezultatul sincretismului, un concept de grupare fără niciun început, ci sunt cuprinse în însăși natura Filosofiei, care a luat un anumit punct de vedere, este o expresie a conștiinței care a a descoperit dezintegrarea cu sine și cu lumea. — Această dezintegrare a spiritului cu sine însuși era atât de străină poporului grec și Filosofiei sale, încât abia în secolul al III-lea după R. Chr. acest mod de gândire s-a înrădăcinat în pământul grecesc și s-a dezvoltat într-un sistem mai plin în școala așa-zișilor neoplatoniști, sub predominanța elementului filozofic asupra celui religios.

B. Sincretismul filosofic cu transferul elementului occidental peste cel oriental: Filosofia neoplatoniștilor.

(De la al 3-lea tabel, la 529).

În dezvoltarea istorică a Filosofiei neoplatonice

Dar

se pot distinge trei stecede. Vedernykh, Llonshv crede că principalele fundații ale sistemului, „el modifică al doilea Lorfyrgi la același în Formă și rabinul va da mai departe în paragrafele subordonate. Construcția unui lanț în această primă unitate este cea mai simplă; principalele meadoiviches» temeiuri sunt clar distribuite, cursul științific al învățăturilor ed este supărat de niciun interes terț. Cu toate acestea, cele mai noi de la Plotin sunt mai puțin dezvoltate, puțin neuniforme până la nu mai multe pauze; răbdarea necesară bunicului prelucrării metodice, cu tot diadeutachetul doedot, nu este în raport egal cu îndrăzneala ideilor călăuzitoare și măreția perspectivei generale. A doua etapă, parțial deja pregătită de Porphyry, smulsă de la Yam-bmyua, În schimb, predominanța interesului este speculativă. - elementul philo-<w«aro este acum îmbunătățit, pozitiv - reli-giozvdj; restaurarea politeismului devine sarcina principală a codului neoplatonic; de aici vin schimbările sistemului metaeddic, care nu au beneficiat deloc de caracterul său învăţat. Abia în școala ateniană, inspirată cu zel din scrierile lui Aristotel, neoadatonismul revine la știința riguroasă și Proclus, cu luxul rar al unei sida yalvitice, se angajează să reconstruiască tot ceea ce a lucrat de ea într-o formă extinsă, în toate părțile, la fel de radiant sistem Tsona această a treia etapă a neoplatonismului este istoric * Productivitatea filosofică a școlii și spiritul grec antic în general a

fost protejată, de care era și Proclus conștient, numindu-se ultima verigă din lanțul de aur al lui Hermes trismegistus. Dintre toți neoplatoniștii numiți aici, vom acorda o atenție deosebită învățăturilor lui Plotin, deoarece caracterul neoplatonismului s-a exprimat cel mai mult în el.

SH
a) Predominanța dobânzii speculative asupra dobânzii pozitive-relative
Plotin, av).
În zadar scepticii s-au îndoit de fiabilitatea observației senzoriale: „s-au îndreptat către obiecte exterioare și, într-un astfel de caz, este întotdeauna potrivit să ne îndoim dacă aceste obiecte sunt percepute de fapt prin observație în forma în care există cu adevărat? Prin urmare, se poate pune la îndoială și validitatea ideilor noastre, deoarece ele se referă la obiecte care se află în afara LOR, și nu ne oferă un semn suficient pentru a verifica dacă își exprimă corect esența. Dar când scepticii, fără cercetări suplimentare, concluzionează din aceasta că o persoană nu poate cunoaște adevărul, atunci ei presupun că adevărul este poziționat în obiecte care sunt în afara sufletului și că la noi doar observațiile și medierea servesc ca organ de cercetare. în acest adevăr exterior. care însă sunt insuficiente în acest scop. Esdob acest predozhadm a fost corect, apoi a fost de prisos UOIa'L Scepticii să-și dovedească gândul; imposibilitatea distribuirii adevărului nu ar fi atunci simplă, doar o probabilitate, ci și o certitudine deplină. Deja și direct, fără investigații speciale, este clar că observațiile și preevenimentele sunt ceva esențial diferit de stirriturile spațiale. obiecte și conțin ceva complet diferit de ceea ce $m& sunt sdido, lucruri. Ride, așadar, a rămas, dobândit
• “)i Vmivrolivl p Vpshgb, v Lvnoishmmy * v * ' ZON g.
&. în yshp Vb sh G.; JȚM, vb 270 w> R. Chr.

a descoperi adevărul numai prin intermediul observaţiilor şi reprezentărilor, atunci este de la sine înţeles că nu s-ar putea ajunge la el.
Între timp, presupunerea scepticilor este falsă, că o persoană trebuie să extragă adevărul din cercul obiectelor externe. Sufletul său este ceva adevărat și real în sine și se poate cunoaște pe sine însuși, deși nu prin observație și imaginație, ci prin gândire. Tot ceea ce gândește sufletul în această înțelegere de sine este în mod necesar adevărat și fără îndoială; nu aici trebuie să ne întrebăm, în ceea ce privește reprezentările, dacă gândul și obiectul corespund reciproc; pentru că ceea ce gândește (puterea gândirii care se realizează pe sine) este el însuși ceea ce este gândit; și, în consecință, gândirea nu este în afara existenței, ci este ea însăși în sine existentul. Astfel, dacă sufletul caută adevărul – și trebuie să-l caute, pentru că numai în el își găsește satisfacția – atunci trebuie să-l caute în sine. – Scepticismul duce la același rezultat; nu poate ține un om în îndoială, ci îl face să se întoarcă spre el însuși; și tocmai, sufletul, căutând adevărul, de a fi distras de obiectele exterioare, trebuie să se adune în sine, să se înțeleagă în esența sa simplă, în care nu este deloc legat de lumea sensibilă și nu este nici senzație, nici reprezentare, ci doar un gând gânditor. Gândindu-se numai la sine, sufletul cuprinde nu numai adevărul, care este el însuși, ci și propriul său fundament, și anume, gândul universal, din care și-a luat naștere ca gândire

particulară și din care nu este rupt complet cu toate acestea.
particularitate.
O astfel de conversie a sufletului în sine, a propus-o de multă vreme Filosofia intelectuală, ca mijloc de a realiza

cel mai înalt adevăr în bine: aceasta este Filosofia lui Platon și Filosofia lui Aristotel, care este de acord cu ea în esența sa. Platon a cerut ca sufletul gânditor, cu ajutorul dialecticii, să se ridice deasupra sferei lucrurilor sensibile în lumea gândurilor pure, eterne și a văzut în aceasta singura condiție în care, în loc de fenomene sau imagini, este posibil să se înțeleagă. arhetipurile necondiționat adevărate ale a tot ceea ce există și, prin urmare, obțineți cunoașterea adevărului. Și Aristotel a recunoscut speculația pură, adică adâncirea spiritului gânditor în sine și contemplarea conținutului său veșnic, drept binele suprem al omului, o asemenea fericire divină, care este mai înaltă și mai excelentă decât orice virtute. Dar adevărata Filosofie, în decursul timpului, a căzut în uitare; în loc să se concentreze asupra unității interioare, oamenii s-au întors în diversitatea lumii exterioare, au căutat adevărul în înțelegerea obiectelor sensibile și bunătatea în acțiune îndreptată spre exterior. Inutilitatea acestor eforturi a fost în cele din urmă dezvăluită de scepticism și, prin urmare, a determinat o întoarcere la adevărata filozofie. Această întoarcere trebuie să fie nu numai o reproducere a învățăturilor din fosta Filosofie, ci și o înțelegere mai profundă a acesteia.
Deja Platov distingea lumea suprasensibilă de lumea fenomenelor; iar această distincţie nu poate fi respinsă de adevărata Filosofie; rămâne doar să înțelegi și să explici lumea una și cealaltă.
1. Lumea suprasensibilă.
Lumii suprasensibile, Platon i-a atribuit numai idei și Dumnezeu; între timp, cum suprasensibilul este exprimat într-o triplicitate în ordine descrescătoare: primul este 27erlo-

existent, το πρώτον, care, ca și yichyzh ìwifo, Wiflfe-hay peste tot ce vine de la El, chiar și peste hainele unui om; a doua este o ființă mentală, a visa gânduri, contemplate ca o unitate, acesta este un Gând, im, N&ΰς; în cele din urmă, a treia este Ființa mentală, Ofensată de materie, este Sufletul, Ψυχή. Aceste principii conțin tot suprasensibilul
P E R V O S U S H E O T 0 Oi
Ființa primordială este în mod necesar una, la &”, „mulți, ιo πολύ, deoarece războinicul miozhoetveinoet este o pluralitate de unități și, în consecință, th-bout este o unitate, așa cum orice număr este o unitate137’. Vedele, adică, numai prin unitate este ceea ce este. Și dacă unitatea este în mod constant legată de ființă, atunci însăși ființa onoro nu este încă unitate; dacă luăm în considerare existența într-o anumită ființă, se va dovedi imediat că ea, fiind una, este împreună și mult, dar în onorurile sau proprietățile ei; dacă începem să ne gândim la capitalul său în general, - și în acest caz conține diferența-țesătură a tot ceea ce există în special și, în consecință, există unul într-un lot împreună. Astfel, õétto și unitatea nu sunt același lucru, deoarece unitatea necondiționată nu poate fi mulți împreună. Dacă, totuși, tot ceea ce există există doar într-o asemenea măsură, participă la unitate în orice fel, atunci înseamnă că unitatea

precede orice ființă și, prin urmare, „mai presus de ființă”. Ce se spune
**') Επη. V, 3. 12. Stivai Si' n{¡ rtbilb? Iь tïvil, αφ* <ύ мй re Λολΰ' in à$i&/tov ytìf trattoti LrLenO

zDђYL despre BMTii, Vo sZMoe ar trebui să spună asta despre gândire. „Gândirea”, fie că o înțelegem ca o Activitate de Gândire Pură, adică ca un Spirit Gânditor în general, fie că considerăm esența ei într-un MESLIC PARTICULAR, există UNITATE, ÎMPREUNĂ, o mulțime; pentru că Duhul, fiind 8ђ existent odyyy, există, totuși, numai în gândul Iol-notђ sibikh și urmează. într-un mod diferit și fiecare gând particular, pe de o parte, este unitate, dar pe de altă parte - „- există ceva MyOgo-diferit. O astfel de Cale și Gândire nu sunt cele mai unificate; Ko kak Oyo, dar poate fi fără! unitatea și 'tfjiîțtrocib-ul său se bazează pe ea, atunci este clar că unitatea precede orice gândire și, prin urmare, ei ¿yijye l Vorbind în general: Orice complex trebuie să fie precedat de necondiționat de simplu, fiecare ființă definită - Ceea ce nu are definiție, fiecare a fi și a gândi yoebiTse – ceea ce este cauza ființei și a gândirii, adică ^Transcendența*
Unitatea Este greu de cântat, pentru că It, fiind fără-yoyyo-tfostiM, este în Tpye a oricărei științe, care ar trebui să fie un subiect de multe conținuturi diferite. Prin descrierea lui Ediy-ssh Mbzhem doar „nega” sau îi „nega” toate reprezentările diversității. Unitatea nu este una între numere și spațiul poikt y, deoarece exclude orice înmulțire. Fiind de cealaltă parte a tot ceea ce este real, Oyo nu are nicio proprietate care să aparțină ființelor finite. Este nemărginit, ἄπειρον, Nu în mărime, Ci în putere și fără formă; ἀμορφο ν, pentru că nicio formă nu poate fi înfășurată în jurul Lui și indiferent de ce trăsătură i se atribuie, Ea va fi întotdeauna mai înaltă decât ea; cum depinde toată frumusețea

specie, atunci Ființa Primordială, sau Divinitatea, strict vorbind, nu poate fi numită frumoasă, καλόν; Este o pretenție de frumusețe, dar în sine mai mult decât frumoasă. Este complet independent de orice altceva, nici de ea însăși - în sine; exclude toate diferențele și contrariile și, în consecință, și mișcarea perpetuă. În același mod, alte proprietăți, chiar și cele spirituale, nu pot fi atribuite Ființei Primordiale. Nu are voință, pentru că orice dorință este o dorință de bine; dar Ființa Primară nu are nevoie de nimeni altcineva; mai mult, orice dorință presupune o diferență între ființă și activitate, iar aici nu există decât Unitate pură. Este imposibil să-I atribuim un predicat mai general - activitate, ¿νερχεια; căci, la fel cum voința, tot așa și activitatea în general se raportează la celălalt, se străduiește spre binele care se află în afara subiectului. Cu atât mai puțin, desigur, este posibil să se gândească în Ființa Primară a proprietăților morale. Dar nici măcar gândirea nu este compatibilă cu conceptul de Ființă Primară, care, ca și Unitatea, este ea însăși mai înalt decât gândirea; deoarece toată gândirea, așa cum am văzut deja, este reducerea multiplicității la unitate, iar gândirea pură, chiar și gândirea de sine, are o dualitate a unei părți a gânditorului și a gândirii, a unei părți a gânditorului și a gândirii în sine; dar tocmai din acest motiv gânditorul nu are necondiționat nevoie de nimic; dimpotrivă, ea cere ceea ce se poate concepe ca o completare la sine;

și chiar și ceea ce se gândește pe sine-însuși necesită cel puțin unul-însuși, adică auto-gândirea cuiva; dar Ființa Primară trebuie să fie necondiționat autosuficientă; Nu poate avea un principiu superior, căruia i s-ar adresa, ca gânditor la gândibil.

1вi) Ibid. VI, 9. 6. τψ ¿vi ¿vâiv άγα&ίν ¿vtiè flovlqaiț

Dar dacă este imposibil să-i atribuim Ființei Primare nici activitate, nici gândire și nici o determinare în general, atunci nu-I putem atribui nici viață, nici ființă, nici ființă, pentru că fiecare ființă este o ființă determinată și un început trebuie să preceadă fiecare. determinarea. Deci, primul început în general este cu siguranță diferit de orice altceva; Nu este nimic din tot ceea ce există separat, dar nu este totul împreună, 39). Pe această bază, este de neatins nici pentru cuvânt, nici pentru gând. Nu poate fi desemnat sub nici un nume, nu poate fi exprimat prin nici un concept; nu putem spune ce este; putem spune doar că nu este. Desigur, trebuie să-L asumăm ca pe baza oricărei ființe și gândiri, dar prin aceasta știm doar că El este; dar orice încercare de a descrie în continuare esența Lui nu poate conduce decât la faptul că am începe să-I atribuim predicate care sunt complet nepotrivite.

Ființa Primordială din timpuri imemoriale se sprijină în sine în auto-satisfacția necondiționată, dar în raport cu toate celelalte ființe Este cauza necondiționată și scopul necondiționat a tot ceea ce este finit. Este cauza necondiționată, ca Unul, ho ev, scopul necondiționat - ca Binele, ταγα&όν. Unul, în raport cu Ființa Primordială, nu trebuie luat ca un concept generic, γένος, care ar aparține în egală măsură nu numai Lui, ci și altor unități diverse; toate celelalte unități sunt doar în diferite grade o imitație descendentă a Primei Unități și, prin urmare, în sens strict, nu pot fi numite una; mai mult, în Ființa Primordială această expresie trebuie luată numai în sens negativ, pentru a elimina pluralitatea din El, și nu în

'"") Ibid. VI. 7.32. òvíiv ovv τοΖτο τ&ν αντων "ai πάντα, io·

pozitiv pentru a denota ceea ce este. Toke este necesar să spunem despre Bine. Și această expresie nu este un concept generic, care s-ar potrivi în egală măsură Primului și ar fi citit de ființe; numai Ființa Primară este Binele, τ αγαθόν, orice altceva participă doar la bine, âyadoeidèç', în general, nu este predicatul Ființei Primare; Dumnezeu nu este bun, ci Binele, și asta nu în sine, ci doar în relația sa cu alte lucruri, ca cauzalitate necondiționată.

Ca cauzalitate necondiționată, Ființa Primordială este o forță infinită, δΰναμις πρώτη, iar ca forță activă, Dă naștere în mod necesar altuia până la ultimele limite ale posibilității. Și această naștere nu este o chestiune de reflecție și liber arbitru — care nu are loc deloc în Ființa Primară — ci pur și simplu o necesitate naturală: așa cum fiecare ființă perfectă se străduiește să producă alta, așa, în primul rând, cea mai Perfectă și plină. al puterii trebuie să acționeze creativ, Binele trebuie comunicat fără invidie. Din cauza plinătății sale, Primul, parcă, se revarsă peste margine. Dar, în același timp, este necesar să se elimine gândul oricărei apariții temporare, sau a emanației care se epuizează treptat: Primul rămâne în sine nemișcat și neschimbător, între timp, pe măsură ce curgerea ființei emană, este constantă de la El; Ființa primordială este, așa cum ar fi, o rădăcină și tot ceea ce derivă este o plantă; Primul este, parcă, soarele, iar derivatul este atmosfera sa luminoasă, oϊον ήλιου ιό josqì αυτό

λαμπρόν, adică derivatul este legat de Ființa Primordială nu ca parte a întregului, ci ca efect al unui cauză; ceva luat din substanța Primului, dar fără diminuare sau schimbare a acestei substanțe este produs de puterea ei și este menținut de ea.
,4°) Ibid V, 2. 1. %v (rò bv) Lim.....
το imqitâfysi atstov πβπάη*™ αλΑo.

Prin acest lucru este deja determinată relația dintre toate non-apa și Ființa Primară. Ca produs al Lui, derivatul este acoperit necondiționat de El, adică. ea nu este determinată doar de El în originea ei, ci și în mod constant numai în El își are sprijinul, ca să zic așa, atârn. Puterea emanată de yernaggo se revarsă în fiecare ființă, în măsura în care o poate conține, fără a fi smulsă de la Originea ei; căruia Ființa Primordială, prin puterea sa inseparabilă, infinită, este complet inerentă fiecărei ființe; aceasta este o singură viață, care, pornind de la El, cuprinde totul și comunică fiecăruia o ființă care îi este proprie; totul este luminat de razele Ființei Primordiale; este soarele, luminând universul, ca un cerc de lumină proprie, un centru care, prin puterea sa, domnește peste tot ce există în jurul său. Prin urmare, totul în ființa sa și activitatea sa vitală este atras de Ființa Primară, în ea are scopul acțiunii sale, centrul în jurul căruia se învârte. Totul dorește cu ardoare Ființa Primordială, din care a provenit, se întoarce spre El, în măsura în care natura îi permite; iar această atracție pentru Ființa Primordială, această dorință de a fi umplut cu El ca fiind cel mai înalt bine, este aceeași cu impulsul natural de autoconservare și auto-realizare. Întrucât totul în esența sa este unul, atunci totul tinde spre Unitate, adică pentru participarea la unitatea Iervo, iar această participare este bună pentru el.
Întrucât Ființa Primară este revelată în derivat, aceasta din urmă este cu El în raport cu identitatea, participă la Iem; dar deoarece această revelație este doar o manifestare în cealaltă, o expresie a Cauzei supreme în dpMsliviyaa Ei, atunci ambele se raportează unul la altul în mod negativ; Primivul este comunicat derivatului numai că nu

Destul de bine, cu cât un număr de ființe se îndepărtează mai mult de Originea lor, cu atât perfecțiunea ființei lor scade. Prima unitate este inerentă oricărei ființe, pentru că ea o pătrunde cu puterea ei; totul este o imitație (πάντα. το αυτό μιμείται), sau mai precis, o reflectare și o imagine a Primului, oïov èν υόασι hai κάτοπτρο ις η εν σχιαις', T. e. nu este numai ca El, ci prin acţiunea constantă a Fiinţei Primare devine, parcă, chipul Lui; totul, așadar, în acțiunea sa își are și tiparul în Ființa Primară, ca Bine absolut. Dar oricât de apropiată ar fi afinitatea derivatului cu Primul, toată această afinitate este încă departe de egalitatea reală. Ceea ce se întâmplă nu poate avea o esență egală cu cel de la care a provenit; cauza este întotdeauna și în mod necesar mai perfectă și mai puternică decât cea produsă, începutul derivatului unic. Astfel, cu cât lanțul de cauze și efecte se extinde mai mult, cu atât cauzele intermediare separă un lucru de prima Cauză, cu atât este mai imperfect; iar totalitatea ființei reprezintă o serie descendentă, sau un cerc care se extinde treptat, în care, pe măsură ce individul se îndepărtează de Ființa Primară, descrește și perfecțiunea ființei — Unitatea trece în pluralitate, iar lumina care emană din Ființa Primară se estompează. pentru a ieși în sfârșit în întunericul inexistentului.

Se spune că Ființa Primordială, acționând în toate, „este inerentă satului prin acțiunea sa; totul există în Iem. Dar această Zeitate înnăscută nu este substanțială, ci doar simpla prezență a acțiunii; Prima rămâne de la sine; Ea nu intră în pluralitate în așa fel încât să fie ea însăși multe și încât lucrurile finite să fie părțile sale, ci acționând în toate prin puterea sa, ea rămâne

esența sa în afara a ceea ce El produce: cu siguranță mult este în Unul, dar nu Unul în mulți. Deci, rămânerea lucrurilor în Dumnezeu este numai producerea lor de către Dumnezeu; reprezentarea fiinţei spaţiale trebuie aici complet eliminată. Ființa primordială este la fel de mult nicăieri, cât este peste tot, la fel de mult în nimic ca în orice, și chiar și Ea nu este numai totul, ci și nimic și, prin urmare, Ea însăși este peste tot, pentru că Nu este nicăieri. Dacă ar fi în altul, ar fi îmbrățișat de acesta și, prin urmare, în ființa și acțiunea sa este limitat de el; între timp, fiind hotărâtor diferită de tot ceea ce este finit în esența sa și ridicându-se deasupra tuturor limitelor în activitatea sa, este, prin tocmai acest fapt, omnipotentă și omniprezentă; și oricărei ființe este în întregime inerentă, deoarece prezența ei nu este * fragmentarea substanței sale în lucruri finite, ci este o acțiune dintr-un singur punct, ca sufletele din diferitele părți ale corpului.
Dar acest atribut al divinului la gradele inferioare este întotdeauna mediat de cele superioare. Partea este imediat afectată de parte și numai prin ea de întreg; lumea corporală este în Suflet, Sufletul este în Spirit (Νους), Spiritul este în Unul; sau altfel, dintre sferele care se îmbrățișează una pe cealaltă, cea mai interioară (Νους) este iluminată de centru, a doua (Ψυχή) de Spirit, a treia (lumea corporală) de Suflet. Prin urmare, trupul se mișcă în cel mai apropiat mod de Suflet, Sufletul de Spirit, iar prin el lumea și Sufletul de Cel dintâi.
În coborârea treptată a ființei, primul produs al Unului, care emană din El, ca o rază de lumină, este Spiritul sau Gândul (Νους).
'*') Ibid. I. 7. 2. τα alla πάντα ir^òt avrò (tò ev)

fi) D V χ ъ, M H s l, V.
Dub dot sclipire Edishda, pur M
coduri WWW. fro tsaddotaL și, la daschtsu Shot ODJ ”nadovdo <% Mai sus care conține, există o imagine cu El Dar. „to rsh ^ tsya Peredeadedtedm, y $ e TO. mrdda beat create, ÎNAINTE de soedrshendo, kak. Oed unul. Dacă, tsedtomu, ed d t d d t Cerdago constă în unitatea sa, τα otr ^re, ed No. > u, nu poate fi un eddeod pur DO d d d d e d o d a avea în sine, st marginal . , cum, în general, royardodedd cu rzschdadiadd, cum lumina cu. Soltsdem Spirit, noi, este edddotdo, care nu este necondiționat, - ™ este eddede ed mnrzhstSh; Unitatea necondiţionată nu contemplă., şi numai în. Spiritul, pentru prima dată, ajunge la autocontemplarea; Spiritul este o unitate contemplativă. Și, prin urmare, există o casă. action srderdoedddoo χ sodoi ^ ZZHO * Ei bine, acesta este unul. odidedosh ST bedusdodvago Unitate?; dar în ce priveşte el, - la imaginea lui EDDOSSH, - judecata este dată şi de unul, vânzare, atunci el este o reţea, eddosded, qqt a unui serdorid ts sorerdaejo. Cât de contemplativ este. există un subdoc. ciclu în general., cât de contemplat # el. este, i^rd-metoda, fiind, este. 6w^»', Q^flíWWQ în felul său, este unitatea gândului de a fi,. El este,

gândul, la acela, că, întorcându-se spre Pervredschistvu, vdts gri. SHCHCHCHSHCHY el este chemat de El și eddoldoeted, a. Tservodontvo se reflectă în ciment. si soedrdoetsd. Dar. în același mod, unul este ființa, pentru că prima dată a fost adus la naștere. stare {στάσις); ființa însăși, ουρία, este, tedied ocța, un gând nou.
Ceea ce poate fi al doilea, numai Duhul, acesta este deschis

VVDTVD de asta, Sh Tsrrvosschestvo este ceea ce mâncăm tot timpul; e esvd Primul nu este altceva decât presupusa cauză tradițională oppledym a lui însuși, apoi numai al doilea K ESTE POSIBIL prin acțiunea inițială ceremonială directă a acestui prmadv,
EJDAEDIO AL SPIRITULUI, ACEASTA FORMA NU ESTE DISCUTIVUL CI CONTEMPORANUL; dar, după conținutul său, este gândul la cer și la Cel Întâi; dimpotrivă, nicio relație, Duhul la. regiunea inferioară. și cu atât mai mult, acțiunea practică nu îi este caracteristică. cum a învățat deja Ari, la dracu. În Spirit, într-adevăr, nu există nicio distincție între abilitate și gândirea reală; nu există tranziție de la puțină lene la gândire, pentru că el însuși este necondiționat mușchi; nu există nici un raționament și o gândire completă necondiționată, care conține greutate în unitate, fără nicio confuzie; * prin urmare, nu există nicio posibilitate de rememorare în ea, nici nevoie de ea.
Întrucât plinătatea contemplativă, fără presupunerea Unității, constituie ființa Spiritului, iar gândirea lui este percepția activă a acestei plinătăți în contemplativ-nid, ACEA. DuDS este Actul Etern, v. in care POSIBILITATE, zavdzzediEzado, in neconditionat, Unitate, a ajuns la DEF-STDnness.
Gândirea este activitate, viață, mișcare; VD ca Spirit este la fel de mult mtsed ca biYZH. apoi mişcarea lui c. zorry; și - kdd tsse e, acele culori sunt parțial diferite între. în sine, * parțial esența este edvd și, de asemenea, atunci este necesar să se învelească spiritul de identitate și bucurie, ca predicat al celui de-al doilea început. Ir, esld jj. Spiritul este o pluralitate de definiții, apoi moartea lui Bъ, NUMIH H paaiWW acestor definiții speciale din general, în codificatorul ATS sunt; dacă există o ito-

fiind, adică în eu sunt şi nelimitat; dacă el cere să fie definit de Dimensiunea Primară, atunci independent de aceasta el este nedeterminat; dacă este contemplare, atunci este și realizarea facultății de contemplare. Dar nelimitatul, nedeterminatul, facultatea pură, universalul, care este mai strâns determinat de atribute particulare, este materia. În consecință, este și în Spirit, așa cum a învățat de Platon, care credea infinitul în idei, și Aristotel, care vorbea chiar despre materia ideilor; și prin aceasta, care este inerent Spiritului materiei, se deosebește mai ales de Prima Unitate. Dar despre materie în Spirit, nu se pot formula concepte după modelul a ceea ce numim de obicei materie. Dimpotrivă, este necesar să se facă distincția între două tipuri de materie – intelectuală și senzuală. Primul este incontestabil educat și animat, cel de-al doilea rezistă Formei; primul este existentul, al doilea este inexistent; prima este eternă, ca o idee, cea din urmă este supusă unei schimbări necontenite.
Din cele spuse deja, rezultă că a fi identic cu gândirea în Spirit nu este unitate pură, ci poate fi doar pluralitate în unitate. Și de fapt, posibilitatea care stă în Unitatea necondiționată, în Spirit, așa cum am văzut, ajunge în realitate. Dar chiar și în această realitate există diviziune și diferență, deoarece atât unitatea, cât și diferența

aparțin în esență Spiritului însuși. Iar ceea ce aparține esenței Spiritului este în mod necesar caracteristic a tot ceea ce este conținut în el. De aceea realitatea inerentă Duhului în contemplarea lui este și ea diferită și multiplă în sine. Dar multe din ceea ce este conținut în gândire este un concept sau o idee. Prin urmare, dualitatea Spiritului în actualitatea sa se dezvoltă într-o diversitate infinită de idei sau numere, astfel încât

oaa este o varietate infinită de entități separate în funcție de proprietățile lor speciale; dar aceste esențe, dar cauza asemănării lor inerente, au o natură comună și toate împreună sunt unitatea gândirii și a ființei.

Ideile au o relație nu numai cu universalul, ci și cu individul; deoarece trăsăturile distinctive ale diferiților indivizi nu pot fi explicate printr-un prototip comun. Dar printre idei nu există idei de rele, insuficiente, impure și altele asemenea, în timp ce Platon vorbea despre astfel de idei.predicatele, totuși, ocupă locul al doilea față de natura substanțială a ideilor și, prin urmare, doctrina lor nu a fost capabilă să explice. apariţia a tot ceea ce este real din ideal. Între timp, ideile, ca identitate a ființei și gândirii, care în sine este activitate, nu sunt exprimate atât prin conceptul de substanță, ovala, cât mai degrabă prin conceptul de forță, δύναμις. Realitatea cuprinsă în Spirit este o multiplicitate nu numai de Forme, ci și de forțe reale; acestea sunt spiritele gânditoare (voi), care sunt cuprinse în Νους, ca în Spiritul universal; aceasta este esența Numai a gândurilor sale, dar și a părților esenței sale, din care constă; acestea sunt forțe spirituale care sunt conținute în ea și sub ea, ca concepte specifice într-un concept generic sau științe particulare în știință în ansamblu.

Întrucât Spiritul este actul etern al realizării posibilității, care constă în Unitatea necondiționată, iar în realizarea sa include pluralitatea de Forme și forțe, el conține în sine toate posibilele.

ființe, și în consecință întreaga lume de domiciliu”, xónf~ μον νοητόν. Multiplicitatea sa este necondiționată, deoarece îmbrățișează complet toate Formele de ființă; dar este diferită de lumea fenomenelor, care este impregnată necondiționat de unitate; lumea mentală este toată mișcarea și viața, dar nu există nicio schimbare în memorie care este caracteristică lucrurilor sensibile*. În consecință, lumea mentală, pe de o parte, este αυτό· ζάον, o ființă vie uriașă, Cahors conține pe web toate prototipurile de ființe vii; altfel ar fi fost perfect; în el există prototipuri ale tuturor lucrurilor în general, în special, chiar și lucruri nerezonabile și neimportante, chiar și cele produse de activitatea umană, adică diverse arte; nu există nimic în el decât, așa cum sa arătat deja, ceea ce este rău și insuficient. Pe de altă parte, în lumea mentală nu există nimic care să constituie finețea lumii sensibile: în ea nu există doar nimic imperfect, ci nici limitare, în loc de spațiu - există o ședere interioară (nmmanență) a ideilor. a unuia în alții, în loc de timp - eternitate; mișcarea în ea este perfectă, uniformă fără schimbare; ființă - realitate necondiționată) multiplicitatea nu distruge unitatea, pentru că ea există aici una în alta; fiecare forță este un întreg împreună și multe forțe mentale sunt din nou o singură forță, niciun zeu - un singur Dumnezeu. Deci, când în lumea aparențelor pluralitatea și unitatea sunt separate, când

diferitele părți se exclud reciproc, pacea și mișcarea1 sunt așa-zise. alcătuiți o mișcare creativă, atunci în lumea umgven se întâmplă contrariul; și aceasta este locuința unuia în celălalt, aceasta; armonia necondiționată a tuturor părților sale constituie frumusețea și beatitudinea acestei lumi.

SH
/) Dgshl.
Duhul, ca și Unitatea necondiționată, este o forță și, prin urmare, din ea, indiferent de Activitatea sa contemplativă, ia naștere de necesitate o manifestare, care este și chipul Spiritului, existând în afara lui, „precum Duhul este chipul. al Unității. Această ființă care vine din Spirit este Sufletul.
Esența Duiei constă în faptul că este cea mai apropiată în Spirit și mijlocitoare între lume și lumea fenomenelor; pe de o parte, ora este umplută cu Duhul, mișcă yam și luminează, dar, pe de altă parte, intră în contact cu lumea corporală născută de ea. Cu toate acestea, este mai aproape de lumea mentală și împreună cu ea se referă la divin; în esența lui este un număr, ca și ideea în sine, άρι&μός ¿è καί ή ψυχή, *~· slSoç δυαα καί άυτή', în cercul luminos care înconjoară Primul Testament, este, desigur, extrem, în tot ce este. ușoară ; dimpotrivă, în afara ei începe o regiune întunecată; dar prin natura sa, Sufletul este etern și atemporal, deși produce timp; dacă Primul este centrul oricărei ființe, atunci Spiritul poate fi comparat cu un cerc nemișcat, iar Sufletul cu unul în mișcare; dacă Duhul este soarele lumii spirituale, atunci Sufletul este luna lui. După poziția sa de mediere, divizibilitatea îi aparține pe de o parte, iar indivizibilitatea pe de altă parte. Spiritul este cu siguranță indivizibil; Sufletul, însă, deși și indivizibil, atâta timp cât rămâne în lumea mentală, este însă postulat în esența sa că el, împreună cu el, iese din unitate și se unește cu lumea corporală, divizibilă necondiționat, și în acest respect este funingine divizibil.

Cu toate acestea, această divizibilitate, strict vorbind, nu se referă la sine, ci doar corpul în care se află; ea însăși, deși rămâne în divizibil, totuși, totuși, rămâne una; pentru că în fiecare parte este tot la fel142); numai trupul, și nu Sufletul, există în timp. „De aceea, se poate spune doar: în Suflet există o pluralitate, nemai îmbrățișată, ca în Duh, de unitate; are tendința de a separa existența; cu toate acestea, nu există o separare reală; deși este diferit de Spirit, dar numai în același fel în care cuvântul este diferit de gând, ca acțiune din forța activă, ca fenomen din esența care se dezvăluie în el. Prin urmare, Sufletul are o dublă poziție. Pe de o parte, ca produs al Duhului, ea însăși este rezonabilă; producătorul ei acţionează în ea, o luminează şi îi comunică, ca imagine, Formele a tot ceea ce este real. Pe de altă parte, prin natura sa, are o relație cu ceea ce este dedesubt; acest inferior este născut de ea și necesită mijlocirea ei; ea îi transmite acţiunile emanate din Spirit – pe care nu le-ar putea face dacă ea însăşi nu ar avea o afinitate cu munca ei.
Sufletul, pornind de la Duh, este sufletul universal, lumesc, ή τον παντός ψυχή, este o substanță reală, excelentă din sufletele particulare, care se află în afara lumii corporale și, la rândul ei, poartă în sine tot ceea ce este corporal (ovx ѣν τ ω σωματι,.. ....άλλα το σώμα, εις αυτήν).

În Sufletul universal nu există nici amintire, nici reflecție, λογίζεσ&αι, deoarece gândirea lui este necondiționat egală cu
,4S) Ibid. IV. 2. 1. rschstu μίν ort ¿y trece* pèfwt τον èv 4 loTW9 ipÁqiatot 8è din* ολη èv pask

lipsit și străin, nu e nevoie să cauți necunoscutul, nici să ne amintim ce a dispărut; nici observația sensibilă nu îi este caracteristică, pentru că, îndreptată spre pur mental, nu are receptivitate pentru sensibil; totuși, are un anumit tip de conștiință de sine.
Conform poziției sale de mediere între lumea senzuală și cea mentală, Sufletul universal este dual: există un Suflet superior și unul inferior. — Prima este o substanță absolut insensibilă, care nu pătrunde în lumea corporală și nu acționează direct asupra corpului; aceasta este Afrodita cerească, care, într-o contemplare imperturbabilă, rămâne pură în ea însăși; dimpotrivă, cel inferior este o simplă imagine și produs al celui dintâi și este unit cu corpul cosmic, la fel cum sufletul uman este unit cu corpul uman. Ea produce apoi manifestări senzuale, pentru că, cu perfecțiunea sa mai mică, nu se poate ține în contemplație pură, ca prima; ca principiu care acționează direct în lumea sensibilă, acest al doilea Suflet se numește natură (η λεγομένη φυσις ψυχή). Sufletul Superior, prin plinătatea cunoștințelor sale, produce pe cel inferior, ca οάλο ιΗώρημα; dar în aceasta din urmă cunoașterea este mai slabă decât în prima și, prin urmare, devine practică și acționează ca natura; se îndreaptă către activitate numai pentru a contempla în exterior ceea ce nu ar putea să cuprindă în gândirea pură.
Așa cum tot ceea ce dă naștere Spiritului, contemplând Unitatea necondiționată, este el însuși spirit, tot ceea ce este produs de Sufletul universal, contemplând Spiritul, este și el suflet; în consecință, lucrarea sa, în conformitate cu plinătatea ideilor inerente Spiritului, sunt suflete diverse și particulare, care, fiind

O SINGURĂ esență cu Sufletul universal, yoDbyO fel cÿrb 66-miracol; fiecare dintre IyH, ѣyy y soeyriLyy DUHL, exprimă unitatea contemplativului To waepïfàèfcaro și, prin urmare, nu diferă în nimic de contemplatorul Spiritului; aatìpò-Tyvъ, ca fice sufocant, este unitatea lui LKSlv Y bySh. Toate sufletele private, fiind născute în Sufletul universal, atunci când îl contemplează, sunt, așadar, o idee, și ■Oamy-you-yourself gândire existentă. Dar ei sunt asurziți de idei care sunt realitatea Spiritului însuși, de faptul că nu sunt cuprinse în Spirit, ci au ființă în afara lui. În urma lor, aparține o dublă ființă: ca idee, oh deja există în sine și în sine: pe lângă atoro spiritual bzhty MMѣiM, există o altă ființă, în afara Spiritului, deci nu spirituală. Sufletele particulare nu provin din cel mai înalt, ci din Sufletul universal inferior, deoarece acesta, fiind compus dintr-un divizor și unul indivizibil, nu poate îmbrățișa MyOgoyo în unitatea ACTUALĂ, Ca un Spirit; Între Ei, Ființa Supremă Wb nu se află în multitudinea de suflete private, ci Pur oama-dly-babYa. Dar nici în Sufletul inferior, unitatea nu este distrusă MyoZhe^-eGvey Ostiya a sufletelor: sufletele sufletului sunt doar Acțiuni ale Universalului, doar Forme diferite ale fenomenelor Vieții care curg în toate; iar pentru cel obosit, deși oyѣ ivdiyidualyo este diferit, odiliYu în același timp sunt unul și același Suflet, cutia de Culoare este Una, deși luminează locuri diferite.

Deci, Primordialul, Spiritul și Sufletul sunt cele Trei YLODL ale tuturor, sau mai bine spus, ele sunt unul și același principiu divin într-o Formă descendentă tripartită, deoarece Spiritul este doar polita revelată a E^ului Divin primordial. yy-styaa, iar Sufletul conține în sine ceea ce este deja inerent în Suflet. În cea mai pură și originală formă a bbGest-ului, există o Simplă Unitate care numai

SUNT
Shzh wr Ow deja mavѣe fiind „ψ^

Am avut grijă de mine; Oyo, Sufletul universal, wrpțw nu-și cunoaște mâncarea vedoored, dar mai mult decât Divinitatea, da, ajutată de Duhul Său, în olMoyashao departe, departe de El. Dacă Zeitatea se află în același fir al celui mai abgvdkh #β· își poate yamraidog propria existență în tărâmul înăbușit cu perfecțiune, atunci această diferență de stocuri se repetă cu o și mai mare diversitate în conținutul privat al Spiritului și al Sufletului, și anume în idei şi suflete private. Spiritul, deși produce multe idei printr-un act etern, totuși naște mai întâi o idee, prin aceasta a doua, prin a doua treime etc., astfel încât ideile reprezintă o serie, în cinstea ei, ca niște vagabonzi, Urmează din timp unul pompează pe altul, dar rețeaua actuală este una „ca un prieten gay, și în acest fel fiecare idee ulterioară are propriul mediu și început introductiv în ideea originală. Dar, deoarece tot ceea ce se naște, presupunând că se naște, ar trebui să fie mai jos decât acesta și „perfect”, ideile din „vey nopgdvovetelshigi, crescând pe măsură ce cresc” copiii le iau cel mai puțin, în anul Spiritului lor, ar trebui să fie pace și mai puțin eomrsh өшш, adică Binastvenoe Ființă?' „ne, constituind” conținutul lor, ele exprimă totul într-un mod din ce în ce mai limitat. Și dacă îndrumarea Spiritului este un singur act necondiționat și nu o activitate de ștergere a infinitului, atunci ar trebui să existe un doji în el, care este ultimul ceai dintr-o serie de pași, în care, prin urmare, nu mai există nimic. a adMuet si; care, fiind doar provocator, arzând cu aroganță producătoarea, este „amev o expresie imperfectă a binecuvântării lui Dumnezeu. Ceea ce sunt vzhu aici despre Spirit, este necesar să snvavn și „Suflet”: eu sunt ifvu-Ch ei. I.Y. H

cunoașterea, adică sufletele private reprezintă o serie care coboară prin diferite grade de perfecțiune și se termină cu un suflet imperfect, ca ultimul său membru. Această serie descendentă de suflete apare și observației noastre sensibile în ființe atât de diverse ale lumii sensibile. Însăși împărțirea Sufletului universal în suflete particulare, în ordine descrescătoare, constituie baza ieșirii lui în lumea fenomenelor.

2. Lumea fenomenelor.

«) Lumea fenomenelor, considerată în propria ei esență.

Lumea fenomenelor în general diferă de lumea suprasensibilă prin aceea că unitatea acesteia din urmă în prima se rezolvă în multiplicitate, existența comună a tuturor părților în a fi separate și exclusive, armonia în discordie și opoziție; iar în loc de raționalitatea pură a lumii suprasensibile, iată un amestec de rațiune și necesitate, în loc de eternitate - timp, în loc de ființă adevărată - o ființă imaginară, un flux neîncetat de fenomene, o caricatură a realității adevărate. Ambele lumi diferă atât de mult una de cealaltă, încât categoriile suprasensibilului nu sunt în niciun fel aplicabile lumii sensibile. Motivul unei astfel de diferențe între ele este ascuns în materie, ca

început, care stă la baza a tot ceea ce este sensibil. Că materia este substratul universal (υποδοχή, υποκείμενον} a tot ceea ce este corporal..., distinct de corpurile particulare, este evident din faptul că nici trecerea unui anumit corp nu este o anihilare totală, nici originea nu este un fenomen din nimic; trebuie să existe ceva în comun, în than

apar aceste modificări; și întrucât fiecare corp anume este o combinație specială de Formă și substanță, fiecare dintre ele presupune, pe de o parte, Forma pură, iar pe de altă parte, materie fără formă. Dar ceea ce contează este greu de înțeles. În primul rând, este ceva necesar, pentru că de îndată ce Duhul dă naștere ceva în afara lui însuși, adică deja fiind în afara lui, așadar, o astfel de ființă, care nu este Spiritul însuși, nu este un gând. Dar, pe de altă parte, întrucât Spiritul este realizarea a tot ceea ce este posibil, care constă în Unitatea Primară necondiționată și, prin urmare, el însuși este toată ființa, atunci în afara Spiritului nu poate exista decât neființă. În consecință, a fi în afara Spiritului este de fapt neființă, însă, de așa natură încât este imposibil să spunem, împreună cu Elainei, că nu există, ci, dimpotrivă, trebuie spus că este: acest non -ființa existentă este materie. Nu are calități, este privare pură, στέρησις, de aceea nu are mărime și, prin urmare, nu este masă, όγκος; nu este ceva trupesc (άσώματος}, și, în general, nu este nimic real; există doar o slabă, άμυνάς, asemănare de ființă, o umbră și sediment a spiritualului, σκιά λόγον καί εκπτωσις; poate fi numit nesubstanțial ъ, vid şi în sine cu totul o fiinţă neînsemnată, care totuşi acceptând esenţa care i-a fost comunicată, primeşte conţinut şi ea însăşi devine fiinţă;materia cuprinde conţinutul perceput şi constituie locul în care rezidă esenţa şi cu care se leagă.universalul. Sufletul acționează, născut de Spirit în afara lui însuși; în această ființă, puterea contemplativă a Sufletului universal produce o varietate de suflete particulare, dintre care fiecare, având ființă și

în sine, ca - în același timp, într-un mod definitiv, umple și ființa exterioară, goală, înconjurând-o și făcând-o ființă actuală, deși una care, deosebindu-se de Spirit, nu constituie decât locul actual al ideii. trăind în ea, numai că aici acţionează tsrrrdo sufletului în ea. Astfel, Sufletul universal, contemplând conținutul Spiritului în sine și producând lumea sufletului, reflectând ideile în sine, consideră această lume ca fiind existența negativă a materiei și prin aceasta transformă materia în expresia exterioară corespunzătoare a lumea sufletelor; Această expresie este lumea corporală pe care o percepem perceptibil.

Diferența dintre lumea sensibilă și lumea suprasensibilă vine, așa cum s-a spus, din materie; aceasta înseamnă că materia nu este doar ființă esențială, ci și rău. Răul nu poate fi potrivit inițial Sufletului; după natura naturii ei superioare, ea este liberă de ea; nu poate proveni decât din unirea pângăritoare a Sufletului cu ceea ce în sine este rău – care poate fi căutat numai în materie. Și, de fapt, dacă răul este o lipsă de bine, απουσία άγα&ρΰ, στέρησις, atunci materia este privarea originară și necondiționată, o lipsă pură, zțey/a παντελής; Forme, măsuri și orice definiție, atunci numai ea este aceea la care nu numai aceste proprietăți, ca predicate, sunt presupuse, dar și în ceea ce ele constituie însăși esența ei. Prin urmare, materia este prima, ng^țov xaxòv; tot ceea ce este corporal nu este decât un

rău derivat, ^εότ^ρν xaxòv, iar sufletul poate fi numit rău numai în al treilea ordin, adică, în această privință, în ce măsură se complace în răul, străin de el însuși. Acea materie este rea provine din acea lege generală conform căreia imperfect np^W

„Odal nu mai este perfect. În aceasta, este necesar, „în fine, pentru a ajunge la limita, în care spiritualul se transformă în materie, Sufletul dă naștere trupului, care își are loc, lumina se pierde în întuneric, iar bunătatea trece în stacojiu.
După ce a îndepărtat Arborele cu materie, acest început al răului se explică prin relația sa cu acesta. Deoarece Sufletul stă pe pietrișul lumii suprasensibile, el luminează în mod natural ceea ce este dedesubt – materia; dar în același timp, ea comunică cu ea, intră în ea cu o parte din forța sa, împărtășește cu ea în acțiunea sa, eu ies din eternitatea lumii mentale în viața temporală. Ca urmare a acestei uniri a forțelor spirituale cu materia, am văzut deja șocul, apare lumea fenomenelor. Numai că această ieșire nu ar trebui să reprezinte nimic în natura acțiunii umane: lumea nu s-a produs ca urmare a acesteia și a dezvoltării, ci pur și simplu prin necesitate naturală, datorită faptului că Sufletul nu a putut să nu formeze substanța care a cerut. educaţie; și așa cum această necesitate a fost și va fi întotdeauna, lumea nu are nici început în timp, nici sfârșit. Totuși, cât de necesară este această acțiune de formare a lumii a Sufletului, dar totuși unirea ei cu materia este o scufundare într-o stare inconsistentă cu ea, are loc o cădere a Sufletului, iar potopul nu se referă la cele mai înalte, ci doar la Sufletul inferior.
Din cauza acestei origini a lumii fenomenelor, în mod firesc, se poate considera din două puncte de vedere diferite. Ca membru necesar în totalitatea ființei, ca dYo și manifestare a Sufletului, trebuie să fie frumos și ca iunie în felul său; și invers, cum se simte lumea - yaiM; el este reprezentat ca o miză impură şi fără esenţă

ιββ
adevărata realitate, tărâmul umbrelor, de care sufletul ar dori să se elibereze cât mai repede. În relația nervoasă, și în lumea senzuală, cu toate imperfecțiunile ei, voi imprima trăsăturile neuro-imaginei sale; el este o manifestare a forțelor suprasensibile, o reflectare a Sufletului în materie. Esența fiecărui lucru este Forma sau conceptul său suprasensibil, λόγος; Lucrul în sine nu este decât o copie a acestui suprasensibil, iar întreaga lume sensibilă, în ansamblu, este o imitație a cu adevărat real, spiritual, sau mai precis: el există, eu mă mișc numai în el, se întoarce spre ea și este îmbrățișat de ea, ține doar, aș fi distrus de îndată ce acțiunea unei cauze suprasensibile încetează în el, așa cum imaginea unui obiect reflectată într-o oglindă dispare imediat. cât de repede obiectul însuși se îndepărtează de el. Alături de aceasta, se explică cum Sufletul și Forma mintală, existând în multe lucruri și sensibilul, nu devine însă el însuși prin acest ceva divizat de Eu sensibil, luminând materia, Sufletul apare în ea, asemenea o singură față în multe oglinzi; precum unul și același glas este auzit de mulți, așa un Suflet, rămânând în sine, comunică cu multe trupuri și apare în ele; multiplicitatea, desigur, este deja pregătită în Formele înseși, dar că ele sunt prezentate într-o poziție exterioară spațială, motivul pentru aceasta constă numai în materie, care le poate percepe în sine numai în separare exterioară; dar cum iluminarea materiei de către Formă (tÿéa) nu este ceva spațial, atunci Forma rămâne în același timp în unitatea sa, nedisipându-se în materie; ceea

ce intră în materie (formă) nu împrumută nimic din ea, 0 materia nu se întărește din Formă;

materia, care nu există, are doar o participare indiferentă, în fiinţă, μη μετέχμν μετέγτ).
Întrucât natura este o manifestare a forțelor spirituale, atunci totul în ea este în mod necesar animat și animat, chiar și o ființă imaginară fără viață; universul nu este o casă construită din materiale moarte, ci este o ființă vie, ale cărei părți sunt egal vii, este un corp organic impregnat de un singur Suflet. Fiecare parte a universului este, prin urmare, în perfectă armonie cu întregul; chiar și cearta și opoziția care par să interfereze cu acest acord sunt de fapt mijloacele de a-l menține; dacă lumea este un întreg, atunci trebuie să existe în ea diferență și opoziție, armonia trebuie să apară în ea din contrarii, ca în dramă - din ciocnirea actorilor, sau în muzică - din tonuri introduse și joase. Dar, așa cum într-un organism animat nu există doar acord, ci și o legătură reală între viața părților și viața întregului, tot așa părțile universului sunt parțial legate între ele în general și parțial - definitiv în combinație organică; adică, acţionează unul asupra celuilalt nu numai fizic, ca diferite substanţe naturale, ci şi simpatic, ca părţi ale unui singur corp. Întrucât întregul este animat, tot ceea ce se întâmplă în orice parte este simțit ca un întreg; dar această legătură nu este mediată de cauze fizice secundare, ci este acţiunea directă a omogenului asupra omogenului, chiar dacă nu vine în contact material cu cel activ, ca acţiune la distanţă.
Din armonia părților universului provin simțul și frumusețea sa de nord. Degeaba umilesc prea mult gnosticii lumea senzuală: este posibil să-i onorăm pe zeii invizibilului?

W
i< wm vizibil M# bărbierit? Cum admiti „la Dumnezeirea în oameni, dacă ei Îl tăgăduiesc în” implica; f * tvpa «, odaeizh, îmbrăcat în <yubѢ încă dureri de Darvdka în pasŢM*? Cap cel mai răuOdeiiya tsrp syntatv ben muritorii, negând cerul și introducând bizem^altul Duag PffîBl pentru că această lume are în propria ei materie^ că ov în partea de jos a lumii este super extraterestră? Dar oi ar trebui să bvp taiim, „a” evoro oi egit amy, și sterluvstveiiigii „r ^ mervobrav; în aceste limite, el își așteaptă darul experienței, desăvârșit, el exprimă viața nesfârșită în înțelepciune atât de clar încât își poate imagina un prieten. -* Lumea a fost oroizată de Dumnezeu, este o răbdare lângă, „modernă și pe ceea ce în” nuya * lucrează; acolo este totul, ranteyash în zhiaiy ”și vyai” unele creaturi, ținând cont de zei În gazdă ”dyashshp, sunt un suflet bun în oameni, fericit cu virtute. Nu există nicio ființă vie în venele neînsuflețitului; cerul se mișcă în eternul în euroyet chiv; în toate depinde de Pyrvodobrai, este de dorit lui Dumnezeu El și tuturor bunătății sale Ozh&, și acasă după măsura iubirii sale.
Frumusețe ”și razukamt în univers otma-chuboy conduce ive în credință în Premii. Dar Providența nu este prejudecată, este virginitatea intenției și a reflecției. De asemenea, este imposibil nrvdooiigagg”, fagii” să îngrijească fluent chirpiciul lucrurilor umane private; pp zhigan ar ei unlashmsi din gropi proprii de activitate, astfel încât "zmyaayafm lucruri" mvmshchazhvdmi? Ce plasează 6 „viața universului”, nmFmitsan” venă „scopul tolmoului în ansamblu, yivravltBov prin

apartenență? Pyayte Leaked vyrntam playu aotomve "oushsheyaya a lumii sensibile"

stvekiem, exprimă kmvko „oh, că din cauza lui sivi-•muipi din mental, în lume există o minte și un pariu * dmi PromioL” em prea. Existența așa-zisului η* metafizic în „lume” infirmă realitatea Providenței: • dar nu contează cât de repede începem să luăm în considerare particularul și legătura cu generalul. Este bun în felul său * m (Suntem într-un loc, chiar și imperfecțiunea unui anume este necesară pentru a completa întregul; pentru perfecțiunea întregului este necesar ca acesta să fie alcătuit din părți de perfecțiune inegală - din moment ce tabloul nu poate consta toti din aceleasi culori.Cum corpul nu poate fi tot un ochi, ca intr-o drama trebuie sa fie tarani si sclavi langa eroi.Chiar si acel juramant, aparent cel mai nedrept, ca Sufletul este impartit la locuind într-un element al materiei care nu îi corespunde, justificăm gândul că nu a fost o forță străină care a adus Sufletul în corp contrar naturii sale, ci că poziția sa în lmgvd este determinată de propria sa acțiune conform legea justă a orvrbda.Și răul fizic este justificat din același punct de vedere: dacă acest rău atinge o persoană și o simte ca fiind rău, atunci el însuși este vinovat de aceasta; o astfel de serie de răutăți este parțial o consecință a erorilor unei vieți anterioare, parțial - nenorocirea numai pentru cei care nu au învățat să-și bată peste ele și să-și planeze fericirea doar în virtute; între Ei ca bun totul servește spre bine; cu toate acestea, nu se va plânge de acest lucru, cine înțelege că aceste lucruri și în mod ironic

nasterea cu necesitate. Cu atât mai puțin ar trebui să fie ispitit de faptul că animalele se chinuie unele pe altele, și la fel și oamenii și în război se ucid și jefuiesc: ar trăi animalele pentru totdeauna dacă nu s-ar devora unele pe altele? Și nu este mai bine ca unul dintre ei să servească drept hrană pentru celălalt, și astfel moartea este doar o schimbare a vieții? Cât despre oameni, toată severitatea și toată nenorocirea războiului lor nu este de fapt altceva decât un joc de copil sau o reprezentație de teatru; din ea nu curge nici un rău grav, nici vreun fel de fericire. Răul moral pare să fie mai important; dar adevăratul motiv și acțiunea rea este întotdeauna dorința de bine; totul răul însuși - se pedepsește direct în sufletul celui care acționează, iar în cursul următor al soartei sale va fi pedepsit conform legilor eterne ale răzbunării; Providența știe să transforme răul în mai bun; pentru că prin pedeapsa răului evită o astfel de acțiune, prin existența ei acutizează vigilența morală și, prin contrast, ridică prețul virtuții. În fine, în ceea ce privește inconsecvența dintre virtute și bunurile exterioare, adevărata fericire nu depinde de ele; în plus, lumea umană aflată în stadiul ei de mijloc nu poate fi la fel de perfectă ca lumea superioară; Providența nu l-a putut elibera de această neuniformitate, ci l-a lăsat să o elimine el însuși; cine nu vrea ca răul să triumfe, să-i facă imposibil să triumfe; numai acțiunea energică, și nu inacțiunea, duce la scop. Astfel, și aici, tot răul vine numai din vina noastră; iar Providența nu este vinovată de asta. Lumea, în ansamblu, este la fel de perfectă pe cât poate fi lumea finită în general.

Să trecem umbra din această viziune generală asupra lumii fenomenelor și a părților sale.
fi) Părți ale lumii.
În diversele ființe ale lumii sensibile, așa cum sa spus deja, există de fapt o serie descendentă de suflete. Deci — ca măsură a perfecțiunii ființelor în sine — este măsura ființei lor; cu cât sufletele sunt mai imperfecte, cu atât sunt mai puține ființe și, în aceeași măsură, sunt mai adânc cufundate în neființă, adică în materie și supuse puterii ei. Această forță, ca și materia însăși, este, desigur, ceva negativ, și totuși negativul existent și, în consecință, care acționează, este tocmai ceva care se îndepărtează de divin și împiedică unirea cu acesta. Dacă Divinul este lumină pură, atunci materia este întuneric absolut și își exprimă acțiunea prin întunecarea contemplației sufletului care locuiește în ea; dacă Divinitatea este o unitate simplă, care rămâne veșnic într-o identitate necondiționată, atunci materia este o multiplicitate în continuă schimbare și, prin urmare, tot ceea ce rămâne spiritual în ea, atrage în diversitate și schimbă cu atât mai puternică, cu atât mai puțină putere are în sine. Din această relație dintre suflete și materie apare ordinea descendentă a ființelor, care este observabilă. Cu cât sufletele sunt mai perfecte, cu atât în corpurile lor forța negativă a materiei este limitată de conținutul divin, așa cum vedem în corpurile cerești, unde până și ochiul nostru senzual deschide sufletele cele mai perfecte, care, cu lumina lor, o reflectă. a primei lumini divine, luminează corpurile materiale Ome, ele însele întunecate în felul ei, și le comunică o unitate dominantă nviamenyao.

Ht6o este primul teeeee, în care Sufletul intră în apariția sa în lumea suprasensibilă. Frumusețea și ordinea cerului dovedesc că sufletul lui este mult mai curat și mai perfect decât unul uman. Substanța sa constă din cea mai pură lumină, care nu poate fi comparată cu focul pământesc; imuabilitatea şi impracticabilitatea lui rezultă din proprietăţile corpului său la fel de mult ca şi din sufletele sale .
leyany; ei sunt zeii vizibili, asemănarea lumii invizibile, suprasensibile, pe care o contemplă neîncetat, deși numai de la distanță; viața lor este fericită, uniformă și armonioasă; se bucură de divin, dar nu cu schimbul de tinereţe, ci din necesitate firească. Întrucât fiecare parte a universului este în legătură cu toate celelalte și cum forțele active sunt comunicate mai întâi cerului și apoi pământului, atunci cele pământești, desigur, nu pot decât să vocifereze din cele cerești; dar nu rezultă din aceasta că stelele influențează circumstanțele particulare ale destinului uman și, prin natura lor, poziția și acordul și dezacordul reciproc aduc fericire sau nenorocire. Cum pot stelele, aceste ființe divine, să producă ceva rău? 1 Cum ar putea fi păstrate în acest fel unitatea și legalitatea guvernării mondiale? În plus, se presupune în mod absurd că, în funcție de diferența dintre pozițiile lor în cer, ei se bucură sau sunt stânjeniți, trimit bine sau dezastru, ca și când unul dintre ei ar fi periculos pentru că este frig, iar celălalt pentru că este cald, etc., - ca și cum pozițiile lor ar fi altceva decât consecința firească a vitezei lor nediminuate și numai dacă nu s-ar mișca mereu în aceleași cercuri cerești, în aceeași beatitudine netulburată! Este evident că tot ceea ce aparține Zhgiids, ”

ldocedaddt do weuț din motive, fie că este vorba de dragul exteriorului și al greutății, pentru fapta proprie a persoanei Kѣdo,. Mâncarea, crutarea și influența stelelor asupra destinului uman vor fi mai rapide. το se limitează la adm ceea ce este firesc proprietăților lor etice ■ poziție în fața universalului: ele produc răceală și teologul, ■ dem deJOTWurt asupra corpului și a dispoziției sale; ele transmit oda-caritatea naturii către lumea anterioară, „astfel au aceeași stare a ființelor pământești; în sfârșit, un fel de relație, în care gândurile intră într-o așteptare corporală, schurold că excitațiile și stredas senzuale, legate de trup și de soarta care decurge din aceasta, deși într-un mod superior sunt separate printr-o legătură cosmică universală, dar în special ele depind de acțiunea b erfed sh, în timp ce viața superioară nu aparține atomului YDOIYU - So-pak mișcarea tuturor detaliilor din lume NNIMSII din shzm Whole, apoi din mișcările unora dintre cele mai importante părți ale lumea, expertul poate concluziona despre modurile de vis corespunzătoare ale altor părți cu * același în fidelitate, cu care cel care cunoaște secretele JO la binecunoscutul 4P taadiDO *** YUZHIPi yashyuchat. de două ori după aceea va avea loc o mișcare ad-datată a mâinilor sau a notelor. Și deci, deși „My> ddi^ensh zdzdzd și nu schredavshiovedie, totuși, este oaa-dado cu ts$m, ca o consecință firească: stelele „au un debit dzdmr, în adtorodo WE se poate citi că iro-ts^ rt în legătură cu lumea, și în care este indicată și soarta viitoare a poporului, deoarece intrarea sufletului în trup în tot ce urmează de aici este în acord cu propriul său curs * al lumii.

Cel mai mare loc în universul zeilor vizibili este ocupat de creaturi, istoria stă la mijloc

între divin și pământesc; acestea sunt forțe care emană din a doua, sau din interiorul lumii, a Sufletului care locuiește, pentru că Sufletul pur naște demoni, dar zei; și de aceea nu există demoni în lumea mentală; iar în sferele cerești până la lună locuiesc numai zeii, ocupând mijlocul dintre lumea sublună și cea mai înaltă; demonii combină proprietățile ambelor: ei nu sunt doar eterni, asemenea zeilor, ci și contemplă suprasensibilul împreună cu ei; dar în același timp, ovii sunt supuși pasiunilor și sunt legați de materie; corpul lor este alcătuit din materie mentală; pentru a se manifesta, corpurile de foc sau aerisite se pot accepta. Ei au percepție senzorială și amintire; auzi apeluri pentru a fi influențat de alții; au chiar un fel de vorbire. Erosul aparține și demonilor, - acest ενέργεια ψυχής άγα&ου όριγνωμένης; totuși, există ξρωτες diferite în funcție de diferența dintre gradele demnității și puterii lor, care depinde dacă provin dintr-un Suflet superior sau inferior.

Gradul extrem de a fi este ocupat de pământ; dar eu sunt pământul însuflețit în, ca stelele, există o ființă gânditoare și divină. Observarea ei asupra lucrurilor sensibile îi aparține, care, desigur, nu este intermediată de instrumente sensibile și este în esență diferită de observația ta și care, totuși, este suficientă pentru a provoca anumite acțiuni din partea ei. Acțiunile acestui suflet pământesc, în gradul său cel mai de jos, pot fi văzute în așa-numitele corpuri pământești neînsuflețite, în formarea lor; sufletele cele mai imperfecte locuiesc în ele, pentru că, adânc cufundate în materie, n-au putut decât să o formeze, neputând să o lumineze și să o însufleți în vreun fel; de aceea lucrurile pământeşti fără viaţă sunt cele mai susceptibile la

pentru mine, care sunt complet străin de unitate, dezvăluie în cel mai înalt grad natura negativă a materiei. Între noi, ca ființe de jos, și corpurile cerești, ca ființe cele mai înalte ale lumii vizibile, se dezvăluie toate celelalte trepte ale sufletelor.
Nu există nicio îndoială că chiar și în sferele cerești, ridicându-se una peste alta, sufletele diferă în grade de superioritate; dar această diferență nu este atât de importantă pentru noi, pe cât de importantă și interesantă pentru noi este diferența de ființe terestre, căreia îi aparține omul. Pe lângă ființele nevii, regiunea terestră Deține în sine, după cum se știe, trei ordine de ființe vii: acestea sunt plante, animale și oameni. Corespunzător acestor trei ordine, sufletele apar aici la trei grade: la plante, sufletul se exprimă prin naștere și creștere; această parte a sufletului universal se numește suflet vegetativ; la animale - se exprimă nu numai prin naștere și creștere, ci prin senzație și dorință; sufletul animal poate fi privit fie ca o sclipire a Sufletului lumii, fie ca o vagă asemănare a sufletului uman legat de corpul animal. Deasupra animalelor se află omul, căruia aici trebuie să acordăm cea mai mare atenție.
/) H în l aproximativ în * la g.
αα) Chviovѣk în starea de preexistenţă.
Înainte de intrarea noastră în viața temporală, eram în lumea suprasensibilă, unele ființe umane, altele supraomene. Atâta timp cât sufletele sunt în ea
'<·) Ibid. VI. 4. 14. w?” τον TovT^F tip yivww

stat, ei nu sunt supuși niciunei proceduri, ci părți ale Sufletului lumii, împreună cu el controlează lumile, umblând în el; este în afara timpului, pentru că pentru ființele suprasensibile nu există nici timp, nici vedere; nu există în ei nici o reflecție (λόγιαμάς), nici conștiință de sine, nici reamintire, pentru că nu au nevoie să caute nicio cunoaștere pe care o mai au, au pierdut-o pe a mea; ei contemplă direct Dutsd în zâmbetul-obe și, în același timp, tot ce este esențial și bun. Cu toate acestea, este imposibil să rămânem în atomul stării primitive. Aşa cum Unitatea originară produce pluralitatea din ea însăşi, tot aşa şi Sufletul, dar de aceeaşi necesitate, trebuie, cu ardoare? să conducă pe altul și să comunice cu ceea ce este al ei; dincolo de granițele lumii suprasensibile, ea trebuie să transfere o parte din ea însăși în lumea sensibilă, care cere participarea ei; și nu are de ce să se plângă; nu i se interzice să se întoarcă la starea ei primitivă; și în plus, din natura vieții pământești, câștigă beneficii: cunoașterea lumii de aici, dezvoltarea forțelor adormite în lumea suprasensibilă, cea mai deplină apreciere a celor mai înalte, a cărui demnitate se dezvăluie doar prin cunoașterea răului. Conform acestei necesităţi universale, sufletele se îndreaptă spre sensibil pentru a-l îngriji şi a-l lumina; dar în această preocupare pentru ființa inferioară, ei se uită de ei înșiși, se străduiesc pentru corporal și prin acest lucru sunt ținuți de el, uniți cu ea și din unitatea ființei suprasensibile trec într-o existență fragmentată, ca răspuns la ordinele despre oricare parte. Deci, cum este acesta singurul drr *
insl αν&^ωποι αλοι ûvrsf nai nal &eol, na&açid zhcй rov* <rvr ηρμίνα*
rfi ¿vela fyttcttb v0st "zhii)" pr.

Dacă acest lucru se întâmplă nu din cauza violenței exterioare, ci datorită înclinației sale naturale, atunci poate fi considerată propria sa acțiune. In orice caz; acest lucru nu distruge deloc nevoia acestui mihyud; dimpotriva, inclinatia interioara a sufletelor catre feCTb corporal este destinul lor; la timpul stabilit pentru ei, ei sunt atrași în corpurile lor potrivite ca prin putere magică, fără alegere sau gândire; pentru că după legile eterne, fiecare intră într-un trup corespunzător proprietăților și voinței sale. Deci, coborârea sufletelor este determinată nu numai de impulsul lor interior, ci și de necesitatea și nevoia universală de formare a lumii corporale. Dar aceste cauze și esențe coincid între ele, deoarece natura sufletului depinde de faptul că duta ocupă un anumit loc în univers, iar relația sufletului cu lumea corporală nu este diferită de natura și poziția sa. În consecinţă, este în sfârşit posibil ena-zetv / ca sufletele să intre în corp deoarece sufletul, după însuşi conceptul său, constituie o legătură între lumea sensibilă şi cea suprasensibilă, iar fiecare spirit în special se raportează şi la însuşi conceptul său; într-o anumită parte a lumii corporale.
RR / Chyaigiv'Ђii do tiìkJiià'*' Dchgy'yay.
Prin unirea sufletului cu trupul, o alta fiinta de natura opusa coefffr-este coefffr-o alta fiinta de natura opusa; din elementul său primitiv, sufletul trece într-unul nou și este supus nevoii de a trăi o viață dublă, apoi partea a IV-a. 12

în aici, apoi în lumea suprasensibilă. Prin urmare, în om există un sine dublu, sau un suflet dublu, unul superior, care trăiește în suprasensibil, și unul inferior, legat de trup și de activitățile lui, sau, dacă vrei, sunt trei oameni în fiecare. , pentru că sufletul ocupă mijlocul dintre cel mai înalt și cel de jos, iar activitatea lui este îndreptată acum spre sfera superioară, când spre cea inferioară, când spre mijloc. Cu toate acestea, substanța reală a omului, omul adevărat, este doar natura noastră superioară; prin ea sufletul nostru menține o afinitate cu Sufletul universal, este Forma pură, care nu este atinsă de sensibil; iar în timpul vieții pământești trăiește în lumea mentală și nu permite decât sufletului inferior, ca înclinându-se spre el, să coboare în lumea sensibilă. În sufletul superior, se pot distinge din nou două părți: spiritul (νους) și sufletul în sensul propriu; spiritul contemplă direct pe cel mai înalt, dar sufletul tinde să gândească mediocru, iar primul este legat de cel din urmă, așa cum Forma este cu materia.
Din cele spuse, se vede că sufletul nu intră în trup însuși, ci dă doar din el însuși un fel de lumină, sau de căldură, cu care însuflețește trupul și îl formează în chipul unui om necorporal. Sufletul este în corp nu ca trupul în spațiu, nu ca proprietatea din substrat, nu ca partea din întreg, nu ca Forma sensibilă din materie; dimpotrivă, este în el, ca o forță activă în organul său natural, sau ca un foc în aerul încălzit și luminat; şi de aceea mai corect ar fi să spunem că nu este sufletul
”*) Ibid, IV. 3. 21-2. the psnkhin tv tps o, mat. rivai ¿f Iv isgani jfatf ti foi ir ¿¿fi.

este în trup, iar trupul este în suflet. Și întrucât nu toate forțele sufletului sunt de așa natură încât să poată acționa asupra corpului și

nu toate părțile corpului necesită aceeași influență mentală, atunci în sens strict este posibil să recunoaștem prezența doar a anumitor forțe psihice, parțial în întregul corp, parțial în anumite organe. Cu toate acestea, sufletul nu este deloc împărțit în diferite organe; dimpotrivă, acţionează întotdeauna ca un întreg, deşi nu fiecare organ este capabil să-şi primească toate forţele în sine. Întrucât sufletul, în influența sa asupra trupului, rămâne totuși în sine , răul pe care o persoană îl face sau îl suferă nu i se poate aplica; și, în general, suferința nu poate fi potrivită celui trupesc; chiar și așa-numita parte suferintă a sufletului nu este exclusă din aceasta; pentru că și ea este o Formă imaterială („Joç") și nicio dezordine sau suferință nu poate fi atribuită Formei. Sufletul, fără a fi supus suferinței, observă doar ceea ce se întâmplă în trup; când simțim plăcerea sau neplăcerea trupească, atunci aceste stări au loc numai în trup și începutul animal al vieții [φύσις)\ și sufletul le observă doar impasibil; neplăcerea apare atunci când trupul este smuls din suflet, iar plăcerea apare când trupul este observat unindu-se cu sufletul; cel care observă aceste stări este sufletul; iar subiectul lor, dimpotrivă, este doar compusul trupului și umbra sufletului; tristețea apare în el când această legătură este ruptă, iar plăcerea când este întărită.Trebuie spus și despre observația senzorială: sufletul observă nu lucrurile în sine, ci doar impresii, producând

14>) Ibid; IV. 3. 3, cel anti ttandahon ¿ndi &
natoti if ondia.

imaginându-le sentimente; și de aceea necesită organe senzoriale, ca mijloc (/¿¿(scop ανάλογων) între el și un obiect, deci, în sine, oda poate lupta trupească. Prin urmare, observarea nu este părintele obiectelor din suflet, ci ea prezența interioară în stările senzoriale produse de ei, în timp ce sufletul însuși rămâne nu suferind, ci activ, ca întotdeauna. aparține imaginației (φανταστικόν): dar imaginația este dublă, cea a sufletului inferior și cel superior, cel dintâi păstrează imaginile sensibile, cele din urmă gânduri. mintale și corporale. în sine nu ar simți deloc nicio dorință, iar sufletul în sine nu ar avea dorință de lucruri sensibile; inițial aparține numai trupului, care, prin unirea cu sufletul, primeşte mai mult decât mişcări pur corporale. Prin această mișcare a corpului se naște dorința în partea cea mai apropiată, inferioară a sufletului. Observarea acestei dorințe provoacă în sufletul (superior) o idee, în consecință, fie satisface dorința, fie o suprimă. Suferința chiar și aici este doar acolo; iar dorința însăși coboară în partea senzuală a sufletului (φύσι^} ca rezultat al grijii sale pentru trup, astfel excitat. Reședința corporală a dorințelor, așa cum a învățat Platon, este în regiunea ficatului. ος), având un loc în inimi, dar și cele mai înalte acțiuni de morală

devroDOtelurile nu aparțin arcului* în sine, ci numai zww-ului general), adică. complex din trup și asemănarea sufletului; aceasta se referă și la începutul sazhooayaviya; deoarece respirația și interiorul sufletului pot acționa atunci când suntem conștienți de „Nu; soenania este doar o reflectare a activității spirituale în sioteiosla privitorului. și de aceea mediați cu această latură sentimentală a sufletului. Nezhshched, duiyaa însuși ^ dar-însuși nu este supus amăgirii; si apartine generalului.®

Voința nayanilor este liberă; fără apă liberă nu eram ființe umane, nu eram subiecți independenți și independenți, ci mutam părți ale lumii în ansamblu. Iar virtutea este liberă; iar acțiunile sale intră în legătura întregului: fiecare își joacă propriul caracter, dar fiecare este plasat de creatorul de drame mondiale în rolul pentru care este cel mai potrivit. Numai acțiunea rațională este liberă; dar răul, ca nerezonabil, nu este liber; dar fiery-vayulaost yaotuvka nu distruge responsabilitatea actorului; el este vinovat de nu, pentru că el însuși face rău.

d) Recuperarea sufletului din simțuri vmalgo "IRA v {JBKVXtrA" STV VB V ufi.

Scura sufletul a existat fără trup înainte de viața prezentă, apoi poate exista fără el și după; iar dacă viața pământească este o încălcare a stării originare a sufletului, atunci în abandonarea acestei vieți se poate vedea doar o întoarcere la o rânduială mai înaltă și mai potrivită cu natura ei. Deja din acest samago, ca și din conceptele noastre anterioare despre duia, se dezvăluie în mod evident că este nemuritor, așa cum credea Platon. Și de fapt, sufletul este imaterial și simplu, deci indestructibil; ea este începutul vieții

iar mișcarea, prin urmare, nu poate fi evitată; în suflet există o asemenea stare de acţiune în care se dezvăluie afinitatea sa cu divinul, şi deci etern; în sfârşit, dacă toate sufletele ar fi muritoare, atunci totul s-ar transforma încetul cu încetul în nimic; dimpotrivă, dacă există vreun suflet nemuritor, de exemplu. Sufletul lumii, atunci și sufletul nostru trebuie să fie nemuritor, pentru că este de aceeași esență cu el.

Așa cum sufletele coboară inițial în corpuri din cauza înclinației lor către sensibilul, tot așa, după părăsirea corpului, acele suflete care nu s-au eliberat de atașamentul față de lumea sensibilă sunt reținute în mod natural în ea și intră în corpuri noi, corespunzătoare lor. starea de spirit interioară. Este o lege universală că sufletul, după moartea trupului, merge acolo unde îl duce înclinația lui; părăsind trupul, își caută un loc pentru sine, iar dacă nu poate să se ridice la suprasensibil, atunci coboară din nou în corp și, mai mult, în cel care i se potrivește cel mai bine. În cele mai variate Forme, sufletul rătăcește în toată lumea, iar fiecare dintre aceste Forme este determinată de activitatea care predomină în ea; dar în om multe activități sunt unite; pe lângă viața superioară, trăiește și viață animală și vegetală; şi de aceea, părăsind trupul, sufletul devine acel spre care era îndreptată în primul rând activitatea lui. Din această cauză, se poate întâmpla ca sufletul, datorită depravării sale deosebite, să se înglobeze complet în materie, să treacă din corpul uman într-un animal și chiar într-un corp vegetal. Degeaba a crezut Aristotel că sufletul uman, λόγος άν&ρώτιου, nu poate deveni animal; întrucât sufletul însuși este totul, poate fi totul, judecând după ce element

dă o preponderență în sine și prin ceea ce este determinat în activitatea sa; dacă sufletul a devenit animal, atunci nu poate forma decât un corp animal. Alte suflete caută din nou corpuri umane în funcție de dorința și starea lor interioară. A treia clasă de suflete urcă la cer și intră în stele pentru a contempla universul de acolo; fiecare suflet intră într-o astfel de stea, care corespunde direcției

vieții sale și forțelor care acționează în ea; deoarece forțele sufletului reflectă în sine nu numai lumea mentală, ci și sistemul Sufletului lumii; și așa cum acest sistem este împărțit în multe sfere în funcție de diverse forțe, parțial imobil, parțial în mișcare, tot așa este și sufletul în felul său; și prin urmare, după predominanța în suflet a uneia sau a altei forțe, viața pe cutare sau cutare stea i se potrivește. În cele din urmă, cele mai pure suflete se ridică direct deasupra lumii sensibile și se întorc în patria lor primitivă, suprasensibilă. - Toată această mișcare nu are doar o semnificație psihică, ci și morală: legea adevărului etern oferă sufletelor un asemenea trup și atât de multă viață în care primesc o răsplată pentru faptele lor, iar tot ceea ce este privat este strict distribuit în funcție de la această lege; oricine s-a dedat la senzualitate nu devine doar un animal în general, sau o plantă, ci în special - un astfel de animal care corespunde modului său special de viață: oamenii senzuali, care, în plus, erau cruzi, devin animale sălbatice și chiar prin natura viciilor lor, astfel sau altele; lacomii și disoluții devin creaturi lacomi și voluptuoase; iubitori pasionați de muzică - păsări cântătoare, astronomi nefilozofatori - păsări care zboară înalt, cetățeni calmi - albine sau creaturi sociale asemănătoare.

dachas - Idado rbdam "? schdem   blooper "
gț ZDYADOT* cop^g^cț rr, ¡edrvu I^DMNI'. YITOO, „► F to zdo doyatryi # <sh dsh*sh> will be” ftfewwț”, u^tsd budrkd ubishch, r T-D.
Cr eslr wdpde WW. WBÇW*c# Sh churstscheyaroysh « ^^âȚțțî^a v> <hedr, q#rr($edrde srrtrdeid, w on it “Ш drdp” od^ed^rd ofo adom, shw{Ш П W <W*« adrdavd# .
% H1W* 4*chl v* „Mm hf?^ ·.* „sau* suprasensibil.
t   i*
Pentru a realiza mai clar procesul de ridicare a spiritului la suprasensibil, trebuie să se acorde atenție scopului activității umane, să. activitatea în sine şi mijloacele sale auxiliare.
a) CnIA VM®R%.Ch "."V.oD D" TsVVIAR.OiMN *
TsSh > Chelrv^ko^. D^i^dai ξφ.,,,   ÇpMRfaWrr
SJI® ^W:Kaî y^LLaR. Hp W^CO^YSHrD ^O FOR,^-W szhgtva-e^ er° "W^Wh. V^LCHYAi ad^.:iz^.
B7v^K4^ W^·. Acea. schda chd ^ (, np4so ^ i; b, Ch ^ L nici
Vysiraya cȚopp ^ ^ OB ^ ftii d ^ rldos ?; rlvtse ra ^ e., numai, în m ^ WbMW D ^? numai o entitate gânditoare^tdr, .^zh$de>, b|r. d iEDgoyazhizh - s   ^ rommadnazhad."

SH
yuobip· nu „Orice este cel mai bun, dar există cel mai mult1 „L cyriț-joeft; pentru că adevărata esență a omului constă în „CA natura umană; dimpotrivă, orice altceva „L TOLYIB Pry-5ya₽ka” este acoperirea externă a acestui singur „killing-amyust”. Subtema fericirii nu depinde de „ó-yagoga” și de lotul extern; toate acestea nu au nimic de-a face cu adevăratul „ytít-yamgpi” și cu viața umană; cu siguranță există fericire (UTYoShePie o persoană pentru sine însuși, pentru interiorul său, suprem ¿ush-vvet ”; dimpotrivă, totul este mai mult legat de faptul că participi la esența lui. mulțumit de sine ; pentru fericirea lui1 el V „nu cere nimic în afară de bunătatea lui, pdTO'mu CA' este un asemenea bun pe care mi-l dați* dar numai pentru propriul său trup, fără a-i oferi nicio influență asupra propriei sale vieți spirituale. că acesta este ceva necesar, care, totuși, nu reprezintă viața lui1 mai înaltă1 și adevărata fericire; zacheniya: * mor concetățenii săi, o, el

știe că moartea este mai bună decât viața" ; li'on se varsă în * RibOtvo; — dar de fiecare „dată” oyt’ în sOsiOyayiy'osvbday seybot life, pe care MѣyaëT-l „să fie fericit”; După ce Watt a arătat captivitatea * copiilor săi, '- o, nu înceta să-i consideri fericiţi, ■ emy'on.' dar din sughitul prostiei nu va pune in fericirea ta.” Chiar și „starea de inconștiență-noSTM'nv 'indică fericirea; bun

activ, deși nu își dă seama; iar cel mai înalt în om poate acţiona, chiar dacă această acţiune a eului nu se extinde la senzaţie şi conştiinţă. Iar un soț virtuos nu este niciodată lipsit de adevărata plăcere; plăcere puternică, senzuală, desigur, el însuși nu dorește niciodată, dar nu pierde niciodată o stare de spirit strălucitoare. Astfel, fericirea depinde numai de calitatea spirituală a individului; și tot ce este exterior îi este categoric indiferent; dacă doi, la fel de înțelepți, se află și în stări exterioare opus pozitive, ei sunt totuși la fel de fericiți. Încrederea înțeleptului în sine însuși nu este în niciun fel condiționată de nimic exterior și, prin urmare, Aristotel credea pe nedrept că fericirea poate crește odată cu durata de timp.
Cu un astfel de concept de fericire ca obiectivele activității, cea mai mare parte este deja determinată în general.
fl) Activitate morală.
Deci — ca imperfecțiunea sufletului în viața lui pământească nu provine dintr-o perversiune internă a esenței spirituale, ci din unirea sufletului cu trupul și din propria înclinație spre senzual: atunci pentru a elimina această imperfecțiune , se cere doar o renunțare la această legătură, distrugerea înclinării spre exterior. Pentru a reveni la puritatea și perfecțiunea sufletului, este necesar doar să respingem elementul străin acestuia și să se limiteze la sine - la sine și la activitatea sa originară; schimbarea acestei activități în sine este imposibilă și inutilă; deoarece esența sufletului, mai ales, nu este supusă erorilor și viciilor. Respingerea de la senzualitate în sine este urmată de un apel la super

senzual; și nici o acțiune specială a undelor asupra lor înșiși, nici un proces interior suplimentar, nu este necesară pentru a produce această mișcare către suprasensibil; de îndată ce obstacolul este înlăturat, pe care înclinația senzuală o consideră a fi conformă cu natura activității sufletului, atunci ea se străduiește imediat spre suprasensibil, spre asemănarea cu Dumnezeu. Și dacă este așa, atunci virtutea nu poate consta decât în faptul că arcul este smuls din trup și acționează numai de la sine; toate virtuţile nu sunt altceva decât purificare (πάσα αρβτη—χά&αρσις), dar această purificare nu priveşte sufletul în sine, pentru că întinarea nu se află în el, în raportul său cu trupul. Prin urmare, în purificare se află și asemănarea lui Dumnezeu: de îndată ce elementele impure sunt îndepărtate, sufletul apare din nou în esența sa originară; Așa cum un sculptor îndepărtează de obicei doar o parte din marmură cu o daltă pentru a exprima imaginea unei zeități, tot așa o persoană care lucrează pe sine trebuie să îndepărteze doar ceea ce este de prisos pentru a apărea în frumusețea sa pură și, în același timp, , și contemplați divinul asupra lui însuși, pentru că numai rudele pot contempla rudele. Cu toate acestea, aversiunea față de senzualitate trebuie să aibă anumite limite: plăcerea și tristețea trebuie limitate la necesar, și nu eliminate

complet; frica și mânia, precum pasiunile involuntare, dorința de mâncare etc. pot rămâne, ca impulsuri naturale, sub stăpânirea voinței; în general, sensibilitatea nu trebuie să fie complet eradicată, ci doar subordonată rațiunii, astfel încât să se supună în permanență cerințelor sale și ca sufletul însuși să rămână curat de ea. Din nevoia de a se îndepărta de senzualitate, este încă mai puțin necesar, împreună cu stoicii, să deducem permisiunea sinuciderii, deși nu este

circumstanțele pot bate măsurabil. Bunătatea eœrom atât în acțiune, cât și în ■-ctpofeHiif lăuntric njîtt; și deci dezgustat ® de chunstvnzhvo-CTtf rfb tѢbiu tf fi Desnoy. de cealaltă parte, kat to yes-jWfcb lumea de aici este separată de supra-sensibil, adnakmp (W yaosip tiv eibe imaginea ei; btormeiaiai Nigeria presa nem educația prin Forme și concepte; en iriyilz M myself idea n tem vyapomivd din „suflet vnkzhm * Prin urmare, vetoul senzual este, parcă, o punte către suprasensibilul-pom; la vederea acelei frumuseți corporale, bunătatea binelui, - Eros, este aprinsă; iar din senzual "-prezhrvvyago , puteți merge la cea mai înaltă și cea mai înaltă frumusețe, nu sunt bolnav filosofic, dar erotic I muaynalnva "vgezhoya naturii pentru a reprezenta exaltare. Deja atunci se dezvăluie că cel mai strălucitor dingo „· ySh V ravyenST st teurotychesie are un sens subtil precis. Este adevărat că până și bunătatea practică a ire-jebrstyei ar trebui să fie: cine poate aprecia virtutea dobândită prin exercițiu ^! Și; nauchzhiivi, care nu rămâne o verigă pentru încă un km „de viață, care este sursa plăcerii și bucuriei; apoi O & mănâncă I ^ i miy / k ^ royaѢtvli ”, el păzește „e și eu de-lakh edmiey zhiavi și nu respinge mijloacele, koshryp oѢashyus și binecuvântează Sufletul; nu este suficient să vă invit să zburați în co-ertsamsh Bora; trebuie să arate volumul. cum este posibil <Mu*: numai virtutea perfectă îți poate arăta Bora; unde nu există eu, acolo ideea lui Dumnezeu este doar un nume adevărat. Singur, cu toate acestea, răpitorul de-Mezhiost Mult sub cel teoretic. În acțiunea sa-yaipi, o persoană este angajată într-un obiect, luptă pentru i®-

ei Shchi, legat de introducerea mijloacelor; el trebuie să intre în legătură cu lumea sensibilă pentru a se subordona tro speciei sale. Aceasta nu este doar o imperfecțiune, dar și eu sunt o întinare. Prin urmare, virtutea îi aparține Ht pur devoră sufletul, dar numai „generalului, * format din grădinile superioare și inferioare; un act este doar o activitate relativă, surprinsă de altceva; Sunt deci o persoană dependentă în ea de alta; el încă aparține lumii fenomenelor cu o parte din esența sa; numai teoreticianul poate urca pe deplin în lumea suprasensibilă, la cea divină. Dacă ne imaginăm practica fără acest neajuns, atunci veți rămâne doar cu teoria ca adevărată sămânță a ei, deoarece scopul oricărei acțiuni nu poate fi decât posesia binelui, iar sufletul îl posedă numai în măsura în care îl are. în sine, adică în teorie. Teoria consecințelor este scopul chiar și al activității practice în sine; și vine din îndemnul și nevoia de rang; iar dacă nu se adresează în mod direct Cunoașterii, atunci motivul pentru aceasta este doar slăbiciunea capacității teoretice, pe care o persoană nu o poate contempla într-un mod pur spiritual, atunci vrea să o exprime în exterior pentru a o contempla, dar cel puțin senzual. ; acțiunea sa practică este doar cunoaștere imperfectă, o cale obișnuită către cunoaștere. Virtuțile politice au, desigur, demnitatea lor, pentru că moderează și limitează dorințele și pasiunile, înlătură ideile false și

exprimă senzual imaginea moderației în suflet; totuși, cea mai înaltă virtute este aceea care nu se mulțumește să restrângă doar sensibilitatea prin intermediul spiritului, ci o respinge complet din sensibilitate; iar aceasta este o teorie. Deci, cine este capabil

la activitatea teoretică puternică, el nu se oprește mult timp în practică, dar cu toată inseparabilitatea posibilă se îndreaptă spre cele mai înalte, spre teorie.

Dar chiar și activitatea teoretică are merite inegale. Dacă practica, din cauza relației sale cu exterioritatea, nu are o importanță deosebită, observația ei de simț este cu atât mai puțin. Este adevărat că este un mesager trimis nouă de regele lumii noastre interioare, rațiunea, că ea, ca și cele mai sensibile lucruri, este o asemănare cu cele mai înalte, este o gândire întunecată (μμνδρά νόησις) și că se poate înălța. de la senzual frumos la suprasensibil; dar dacă în sensibil stă indicația forțelor suprasensibile și a Formelor, atunci aceasta este totuși doar o indicație, există o urmă vagă, ίχνος, și nu lucrul în sine și, prin urmare, observația sensibilă nu este o metodă de înțelegere corespunzătoare lucrurilor; se limitează la o asemănare exterioară nevalidă a existenței cu adevărat; nu aparține sufletului veghe și pur, ci părții sale inferioare, sufletului adormit din corp. Ceea ce se spune aici despre observația sensibilă trebuie aplicat și reprezentărilor care decurg din ea. Incomparabil mai mult adevăr este exprimat prin gândirea mediocră, διάνοια, λογισμός. Se adresează cu adevărat existentului și cunoașterii existentului, așa cum o vedem în Dialectică. Ea argumentează despre bine și etern și despre opusul acestuia și, în general, despre tot ceea ce se încadrează sub unul sau altul dintre aceste concepte. În ea se încheie rătăcirea sufletului peste obiectele sensibile, iar sufletul, eliberat de amăgiri, se mișcă în tărâmul adevărului; ea deosebește ideile și esența lucrurilor și felurile superioare, astfel încât de acum înainte tot ceea ce poate fi conceput poate fi unit, apoi descompus prin gândire.

Logica obișnuită, cu studiile sale asupra propozițiilor și inferențelor, este doar o știință pregătitoare și auxiliară a acestei dialectici; Dialectica în sine nu este cunoaștere formală; nu constă în propoziții și reguli fără conținut, ci se referă la real și chiar la singurul real adevărat, se ocupă de cel mai universal și necondiționat imaterial; spre deosebire de prudența practică, φρόνησις, este înțelepciunea în sensul său propriu, aotpitt.Mai mult, dialectica duce la cunoașterea realului în mod metodic, astfel încât în știință fiecare parte în sine, δυνάμει, este un întreg, ca, dimpotrivă, , gândi, ext ѣ legătura sa cu întregul, nu există deja o idee științifică. Dialectica își trage începuturile din minte, iar dezvoltarea lor ulterioară aparține sufletului.

Dar nici măcar gândirea mediocră nu este cea mai înaltă. Dimpotrivă, presupune cunoașterea directă a suprasensibilului. În gândirea mediocră, sufletul împrumută începuturile cunoașterii superioare numai de la minte (rovg), și astfel nu ajunge la autocunoașterea pură și la prezența deplină a zeității. Spiritul se poate deschide numai spiritului; Dar această cunoaștere superioară nu mai este cunoaștere mediocră; aceasta este proprietatea directă a conștiinței, autocontemplarea gândirii, care împreună este contemplarea gândibilului, esența suprasensibilă, pentru că este conținută în spirit

(νους)', în aceeași contemplare diferența dintre divin și spiritul uman este distrus; gândirea umană, adâncindu-se în esența sa pură, se unește prin însăși această esență cu esența divină, din care face parte. Cu toate acestea, în această legătură, personalitatea unei persoane și conștiința sa de sine sunt încă păstrate.

m
M ieooeredataiyym ve se încheie cu extinderea vieții spiritului la suprasensibil. Ultimul obiectiv al lui Philo * * ooaii zasyuchoetsya într-o astfel de viziune divină a divinului, unde noaptea toată certitudinea gândirii „toată claritatea eayayu^” neznaviya. Pentru ca sufletul în starea mingii să înțeleagă ce este ravuma ta, trebuie să se ridice deasupra gândirii și să fie repartizat celor mai înalte; „gândirea nu este susținută de mișcare, deoarece este mișcare, iar Prima ființă este necondiționat imobilă, ea trebuie să fie abstrasă din cununa Formei în mod definit, chiar mental, și să fie curățată pentru nord de o tonă de nerezonabil, pentru strălucire necondiționată” și „la aceea în acest fel ea acceptă invariabil în aceasta ceea ce este dincolo și deasupra oricărei definiții, 0 În primul rând! condus" să aibă concepte și cunoștințe, ființa Lui nu poate fi nici exprimată într-un nume, nici înțeleasă prin gândire: ce rămâne pentru cineva care vrea să o cunoască ¡ dacă nu o abstractizare perfectă și eri vană reținere m de la orice hooyanniya de nerecunoscut? O astfel de stare de spirit nu este doar titlul divinului, ci contactul real al lui „b Nyam; în acest eo-nrinooneveani dispare orice cadru al ff-ului contemplativ contemplat și de aceea această contemplare este o stare de extaz, de inconștiență. Înălțarea Celui Prea Înalt nu poate fi cunoscută deoarece în fiecare Anasha există o pluralitate de definiții, iar Ființa Supremă, dimpotrivă, este Unitate pură; Ea poate fi înţeleasă numai prin recunoaşterea directă a prezenţei Sale44*0, nu mijlocită, de la El prin contactul şi înzestrarea ieşite; Ngo poate
ITS Í D„,.„4M VG - ■ í
Ylitt, ito la mărturia lui YogiriL, Vit, Pibm. Cu. 2^, che-TOţHj rava mole aten oyyn boyodLyyD di fió-
ROM.

*93
■è oiamvivi, în secret cu „herpat”; lasă-i pe alții să fie atenți la realizarea acestui „învârtire, dar noi oteer îi prețuim prieteni; acest daevryaie are tashyu că, η "> și yavvenno și imediat ® "șocat și yyshѢym vne-ni", zhoviry yavkhodnt ση Intră chiar am chiar Boyavv-iyao, Și acest omreyis nu spune despre deschiderea în tvk-vaeyvae- mige „cunoașterea lui Dumnezeu; vor afla despre asta, „nongao, că El este mamă> în nu t”, ce este El”; pentru că în general On nu este -fan shyu>, la „ï; în această stare, mzh th în vodrshchev-zheniya I Vsjozhaiii; simți efectul tău, dar cel mai important lucru nu este apreciabil. Teip nu este mai puțin decât gătitul ei” „uniunea triplă a sufletului cu Ivrvoershchesdoom; în primul rând, se datorează motivului de mai sus, deoarece unitatea contemplativului și a realizatului este aici în mod benign, este necesar ca diferența dintre anemie și alimentația ei - care este condiția unui subiect venos manplivish - să nu aibă un loc aici. Când Dumnezeu instantaneu acari și suflete, nu este nimic între El și ea; ett supa nu mai este două (ci o unitate indiferentă. În co-J ork iya Ivvvvuschvst * sufletul din grădină are doar hrană cu ea, - ■ pzh-'yamg orotoyaolozhaevt al spiritului și al

sufletului (> oíg may zhnemgegѣ, - în e   Nam; ființa primordială fi-
einyaetya cu esența sufletului care există într-o parte ®, care fa Nu se atinge în ea; ele coincid, topindu-se, în ¿div aunt. Și votează, în propriul opkkhgVi avo mănâncă” deja și contemplarea lui Dumnezeu, numai în Dumnezeu-stmtieg gândurile devin curate „cunoaștere, fără nici un pre-auspiv oyѣ „ei se feresc de Dumnezeu, sau, vorbind mai corect, oma pii^t că ovule mănâncă” Doamne . În ce mod, dacă atomul eiyonpotyaom edadzheshV cu Vmeochaibshm, ar putea avea totuși conștiință de sine și gândire auto-confessională? Self-eoyapzhe „există” gol acolo „) unde subiectul se distinge” de obiect;

dar aici, dimpotrivă, amândoi sunt indiferenți; este doar acolo unde există anumite concepte, dar aici sufletul se ridică deasupra a tot ceea ce este definit în înțeles. Mai mult, conștiința de sine nu este o „proprietate a sufletului uman” atât de judecător încât să nu poată avea în sine nimic de care să nu fie conștient și nimic nu-l împiedică pe shimmu să aibă Divinul în noi înșine, ceea ce nu putem nici gândi, nici descrie-L; și chiar și cele mai sănătoase stări sunt cele mai puțin supuse conștiinței; iar cea mai înaltă activitate spirituală trebuie să fie inconștientă, deoarece partea senzuală a sufletului, care aparține conștiinței, nu este deloc interesată. Nu numai orice activitate inferioară a sufletului, dar chiar și gândirea însăși dispare în ea, pentru că este una cu Cel care este spiritul gândirii; nu există în ea mișcare, viață, gând, conștiință; nu mai este un suflet, nu este el însuși, ci curat, fără nicio mișcare, odihnă în Dumnezeu; ea este deasupra frumuseții, virtuții, cunoașterii; ea este într-o stare de admirație, στασις, simplificare, αηλωσις. „imersiune în Infinit – într-o stare care poate fi comparată doar cu răpirea și nebunia din iubire. Dacă ne întrebăm cum poate sufletul să ajungă la această stare, - răspundem, - printr-o abstracție completă de exterior și o adâncire completă în sine - în sine. Când sufletul a îndepărtat de la sine orice înclinație spre exterior și orice concepție despre el, când s-a retras în sine din tot ceea ce nu este el însuși, atunci, rămânând pur și simplu în sine, este direct în Necondiționat; fără o mediere și pregătire ulterioară, într-un singur oaaresh instantaneu, intră în ea lumina divină, contemplarea Infinitului; ea nu poate spune de unde vine, din interior,

ila din exterior; și în sens strict, el nici nu vine, ci este acolo direct și umple sufletul de plăcere și beatitudine. Dar în timpul vieții pământești, o astfel de stare, desigur, nu poate fi decât foarte scurtă. Dacă Divinul nu se îndepărtează de spiritul nostru, așa cum, strict vorbind, nu se apropie de el, atunci spiritul nostru se poate îndepărta de El și, într-adevăr, se îndepărtează, pentru că, prin natura sa limitată, nu poate rămâne în necondiționat. nedeterminat; incertitudinea Unului îngrozește sufletul; ea nu poate suporta unirea necondiționată cu El; se teme că nu-L posedă cu adevărat atunci când nu-L vede înaintea ei ca pe altceva; și de aceea iese din această unitate; cel puțin această ieșire este inevitabilă în timp ce ea este legată de trup, chiar dacă ar putea reproduce din nou această contemplare fericită în ea însăși.
Dar cu cât chiar și cel mai filozof se poate menține în culmea contemplației sale, cu atât se simte mai mult nevoia de a-și uni viața

interioară cu obiectul dat ca mijloc de activitate morală; iar acest obiectiv este religia.
DESPRE RVDIGI, KAK VSPOYAGATVLNOM SRVDSTV· ACTIVITĂȚI MORALE.
Toată viața spirituală provine din acțiunea cea mai înaltă, din revelarea forțelor spirituale în lumea sensibilă. Această revelație este universală, bazată pe relația internă dintre sferele cele mai inferioare și cele mai înalte; cu toate acestea, pentru o persoană, conform principiului general de iluminare a gradelor inferioare de a fi cele mai înalte cele mai apropiate de ele, este determinat de anumiți mediatori-13 *
Biblioteca „Runivers”

stѣ^Shfiy Chmeyayy, ѣ в 'rѣrdkiy, tiboBesfó SW6-pr№ODYa yyodty yftaéfèfc Aiy, W6-WINitt yChъ ftfetoiittàftbtìl Bъ líftn&ipefàyy^ Yiftn&ipefày^ Yiftn&ipefày^ OIYy ■й¥МШк și WeTBÉftéJrtSocrô ; nYryMyy, W6 ZhschnbEDyyI^ go Dѣ!yay, duyii do.Shyy noy&dѣ № yyyymu t°ilpétfí> WÜ LirödIva. RtâpeftOb WÉ ëyib mi-e frică de tineSHYSH yui^eySh în ryazyichyykh yiskhodyiDiKh ¿tUiyyah ebfcfeptóeH^Mi, yoDch^i-ISyyyya la unul BbGu ih kygѣ 6b(yo(Yayyyyyyyyyyyyyy, yoDch^i-ISyyyya) yabyeige. "йкъ Bttípófe BoЖУЛЂO-, aettttepWMoetobiftíefe oifbNYye Nep "?Тййййго; ѣй "&Ά cJftftyrfft h&ODY ¿byѣaySHI diy d$i, Wroptfa $ъ 'ёуЛI Совiyyyyстия Wfáfcjwitefrb peste chuye'yeyѣyѣyyyyyyyyyyyyy; er. În afara „covorașului lui DumnezeuDOI SHSHLA EXISTENTE * t stele - zei vizibili În cele din urmă, în odduinoy OD W-walking ishuboyaeetshyuya vadreDOyiuMv fdѳZDYU, Demoni.
Pe zgi „kikyIveyyim” yawM y textul „etYUKIShy ggaosheiin indicați imaginile și yma yarbdoy redysh. MyPhv exprimă în general esența evenimentelor #b yiTORICHOIYA ütëprfB, reprezintă momente care sunt diferite în concepte, dar în realitate legate de trecerea timpului; un astfel de mod de exprimare ar putea fi ales de acești făptuitori cu intenție și conștiință, sau neintenționat și numai din lipsa lor „ruff dm” heh idei; și, în orice caz, idei ascunse xѣ m*eeѣ, ale mele pentru a extrage m din acest wpMu „input dnp to own language”. Din acest moment, în miturile grecești, puteți deschide un modem important * ivmitin. Deci note. tatăl lui bolov, Urn No., eod Oerm "eushchyotvo; Kronoo yuzhiraknts iy svoMhѣdey, ëetv ^țyx-v.
Biblioteca „Runivers”
w
WRUffiíM Sh*i eddededay· yes y Mit yes; puţine se spune că Zeus este în iad. dd.,, тр YPЪ PWW W«4W W>®J$ ¡¡JW № ¡Ü№ far MβP· m WWW· *<W» W» wawTC^· shrbpoi wm; chgateday. w"n. daf$' s$rrsch F<Sha <№k Wl· WW 6flW¡ adaTsroed-Sh Zh Tsavdf“ I^brMYSH W· n9 WWÍ subdeodcr, WH WW *W<
? ί̃ f.
CR WTO MZHP, SQ W WWWWW'I ft a#W dede. WWK0A<WWW." No. vj> Fdezddeom, tad, in f"otchda> ODrshdeshch, QfyWM mrç Ajwa. aden $) <Y^N bf-o^b şi ed dechidaie, dmdshch sleduideda odeodd-W: t^-dab conform srmtsdtsch mediu prtsvd ^^ d^tsib. VD n ^ b >' W. dbraa. face metoda tso yes dadode-adbo odred$ledndd> bo^edtva, și, prin urmare, ideea de deedvdv^sya, cu B<?Wb Țohijo tar, ca poo6w ^«RWÇff. Nu. Uzhgvoddoda tsrsredstvdm drsch; W1 We<^W her, ^s^dit Vъ imagine, totuși, stând, comunicată de zeitate lumii vizibile, qçp^F Dț^64WWb oddem, Çy^W^fl*cWWWWTa e^bîW'W'IWr Stars , W3^„ „d vdaddyut dub #”. 3. De ZSht proiddodda d^irdao^d, da udodauviedviia ed; tѣed not me “$d shchda d^irt sedr deed., Ts vjda. edfvrM cyippcTifó despre ^da dudada, deld c vb. o consecinta a acelui edoe tsr. tsikh oda * darued deedu, srodvdiu; a rysch 9₽what de l^daed n JHIWWP WWW sdm^tideski distribution <?W d.

b$z dededhdavdgo. razmvdvshd, lungimea vânzării, VD rdory mănâncă copiii grădinii, pentru a da o acțiune de varietate dată din partea cerească unde, în care ordinea este mr-lituania. Prin urmare, rugăciunea aparține conceptului general

influență simpatică sau mani. Și magia, ca și rugăciunile și incantațiile („y/α? ή άηλαί η τέχνη μ^όμεναι”), se bazează pe simpatia lucrurilor și, deoarece această simpatie este omniprezentă, întregul lanț de conexiuni ale naturii poate fi numit magic. Manifestările magice includ toate acelea în care, prin exterior, acţionează direct şi fără reflectare asupra intern; acest gen de acţiune nu poate fi explicat decât prin simpatia elementelor nerezonabile din suflet. Pe magie se întemeiază orice înclinație și orice aversiune; Eros este primul magician, săruturile și tot ceea ce evocă dragostea sunt mijloace magice; este o acțiune magică, când muzica, vocea sau mișcările ating și trezesc compasiune; farmecul stă în fiecare nevoie firească, în fiecare pasiune, în fiecare dorință, în general, în fiecare relație a voinței noastre cu altceva. Se poate spune că în acest fel granița dintre natural și magic este distrusă, iar naturalul este transformat în magic; dar se poate spune și invers că magicul este aici transformat în natural.
Ceea ce magia este în domeniul acțiunii, predicția este în domeniul cunoașterii. Și predicția se bazează pe legătura generală a lucrurilor lumii, în virtutea căreia stările unei părți pot fi cunoscute din mișcarea alteia; - predicția, așadar, este o consecință necesară a cursului firesc al lucrurilor, este capacitatea de a citi litere înscrise în natură (άνάγνωσις φυσϊχων γραμμάτων); nu sunt incluse aici doar prevestirile astrologice, ci și august și alte astfel de predicții, fără a exclude predicțiile și acțiunile gratuite.

Punctul obiectiv de pornire al măturarii barajului este opoziția dintre lumea suprasensibilă și lumea realității. Această opoziție i s-a părut direct lui Plotin ca fiind atât de adevărată încât nu a considerat necesar să completeze în mod explicit realitatea suprasensibilului. Potrivit acestuia, dovada acestei realităţi se ascunde în non-stabilitatea şi non-esenţa lumii sensibile şi poate fi dezvoltată de acolo fără dificultate; cu toate acestea, el însuși nu a prezentat această diferență și nu a explicat dialectic ridicarea conștiinței deasupra lumii sensibile. Înțelegerea de sine filozofică a spiritului pentru el este într-o relație atât de directă cu suprasensibilul și, pe de altă parte, acest suprasensibil atinge atât de puțin gândirea reflexivă încât nu și-ar putea pune sarcina de a ridica metodic conștiința obișnuită la ea; singurul mijloc de a stăpâni suprasensibilul este înțelegerea lui imediată cu perspectiva mentală. Prin urmare, în loc de toate explicațiile și dovezile, Plotin s-a limitat aici doar la autoritatea învățăturilor lui Platon.
Platon a distins pur și simplu doar lumea sensibilă și lumea gândurilor, sau ideilor, și a plasat Sufletul la mijloc între ele, fără a încerca să derive nici Sufletul din idei, nici ideile din vreun principiu superior. Dar, pe de o parte, fondatorul Ho-Physismului produce Sufletul din lumea mentală și, mai mult, în așa fel încât să-l apropie de el și să-l deosebească definitiv de tot ceea ce este sensibil; pe de altă parte, în direcția sa transcendentală, ea nu se mulțumește cu lumea mentală (νοητόν) în sine, ci urcă mai departe și

pune ca prima fundație a tuturor ființelor Ceea ce este mai înalt decât orice gând și tot ceea ce poate fi conceput. Prin urmare, așa cum Platon a acceptat două principii de bază:

©YVO -PMDOTSCHM ttgtIDI", și Jțjggft w-
DCfMO, WOf fIMKpttț "varoti Soul" n adom "eye in another., t-in Iëtod, lim okyama tshialfiisht omr * rçwneaw om chukstmmnat, vd aț zaym hell, caio "№<W" t senzual constrictor Tpoavmy "giunvetueq" y ginvetueq* un rând: hei Shrvrsupiemu, Spirit to Dut
Turning ashiinte da pmzhiy ¡puține ® Pvrvodnmv W imediat ”putem“ Shdsh Sh $ b Jeddah WL wrçwr F ”, W“ bshyu DOYUTO deja ”Fmtod. b ODNNg "VZDII|1 ida· aduce ^nemadood^doogi"! ëozhdommdaagviyuitszhi * „IYu“ RSUYVD, Cъ drup -гт Java da, chZDdev iDO shched No. OD | g., „oyarmzhj Bewiw nad dozvuvzda“ mu. WOD ebomut&ude chsh Wb> oddad în „dar totuși lawtf WHîWS. ^ém^Wt. po "j' wrôwe eihodshch) Nachvdo, wwft msha in yueyu mediymmy
P (* ijfZh tdodooddendoyu DOYYTI "Q UM No. "t. sheadzhv" LIMM muvdaedyuyum * "cum
F ¥M WWTW 4| pe, motel-
ne* wo^whíp wh. Sawm< WŒ îedMish* W* vdaad khiya» ??WWh ДШж<? «y ? riЩ| ; < W era. p»ued OWQ b&wd «odu^ TQ^wW^e. 9. ffWiy* mol md; ?<wy w iwftw m
ЖIЖЬ «WfW· й Pdatod, ѣейяжтем T0Д₽O| edr My MUY np34W(fóTMt w dShtvu^CЙ «iW'sè
fimd, UOD Wlpy^ WÔWW№9 WTÿ P^UYSH eat, k night flWi íW^e c. a mânca (^aifoț^v — okțiov. íò WW)· HP **WU^WWâPW doyay dShtvushda odld, T* ced>zd ochatat Emu » ahejde; daa^tsh m wn» wwwwibü ndazshtmi

в ¿«mi деше mw и одещь w W* tôWWWW ; <0 « дѣдтедъцеды» Offr
ЦЦЦ>. W» ÜWWW H mshchidasht Sh no igrçfr mKR¥ eya. 3W W® ®4WW: il Ют <ЙгдемЪ Д WW EDIN, ce a spus prietenul. „URMĂTORUL *W>. WS* W, «yuted^Ш <WRM»JïHW) «Ì^Wieilfr. Pdetny svod
ЮМ№РЖ de oșfefc chuvdda atdeo crotider^chia, desh ad W^WWHW»* podetiy, iadesh W
Wifiïb și Sh Zit «₽·». WW W. W' WW «HBWKb ED^olde, de, that, rredjdeuehhe fysv VDg W% wb«ow *ro. «Mmm wrç; w» вря 9iwk ШИЙ·» t-n WBW Одотцвд де ддешавдедтт вдедадо <ЧМИ!гвы WWO y<?fflíWW^ WW4>ÎW мфвдедт WW. fl TOWe-WWM» vd^radadniedyu Bor.
În explicarea rezultatelor întregului zddevodiedo și uts PMNShUSh ^ TsVDTSh
chsh det "W> W WWi here he ar" besaei k o ^ d W WPaW4 "UdeichNie taigo eddeo ^ wa vade" jj ^ vdeddi jww. mshchrzh^y saddeedt EDRF "\u003e. w gshryazd# · yW4* <W MW tvzho vj Y^t M. # »w Ch4I yesh deovreddeide,; demu vinit SHIYU WW' W w₽«MNWCTb e<?ïb adde· У№№» WftW B₽)»Wb WftWPty^· Și în* destodschy^ъ s^Ш ifjadurѣ^ j zaedrnatstsd ștb WH, W.ț M'TD Pț^ofc sidaschdo^no §yt vri.chad^ SHGO n>9OMWaW. rddede <Ъ otheroЦ-г-dodiir, de asemenea, sta-W* Shsht WPÏW*. d °'bѣ » Yu trdbov ^ dede-ydedrpeddevTs. TsdechiodSHMYa m^t bad^ d^rtvid, sed b^deyavdeadde ed rushdertd, soruotst. de ȚOMț să vină CSH WW. YAR íW^e nu .ftWWWWI M-í̋| θ, ed

acțiune. Dimpotrivă, aici se pune o cauză, care se află esenţial în acţiunea ei şi nu o cere pentru plinătatea fiinţei sale; chiar se afirmă în mod direct că cauzalitatea nu îi aparține, ci se află numai în relația pe care o are derivatul cu ea. Aici se află contradicția și

a fost necesar să o acoperim cu expresii figurate. În acest caz, ele înseamnă mai mult decât simple imagini și, dacă Plotin însuși nu le ia drept imaginea corespunzătoare a unui lucru, atunci nu este mai puțin înlocuită aici de ele. Imaginea luminii este deosebit de importantă aici. Oricine, ca Plotus, ia lumina pentru ceva necorporal (φωτός, άσωμάτου καί λόγον καί είδους όντος), procesul luminii poate părea atât de potrivit pentru imaginea unui proces metafizic care poate fi satisfăcut cu ușurință de el în locul unui concept.
Apropo de procesiunea derivatului din Ființa Primordială, Plotiv prezintă această procesiune ca fiind în scădere treptat în perfecțiune pe măsură ce se îndepărtează de Prima Cauză, nicăieri nu dovedește necesitatea unei asemenea sărăciri; legea sărăcirii perfecțiunii se dovedește a fi o presupunere în el, nefiind nevoie de alte dovezi. Dar prin aceasta, este dezvăluită cu atât mai clar semnificația pe care această viziune o are pentru întregul său sistem. De îndată ce divinul este îndepărtat de cealaltă parte a tot ceea ce există – motiv pentru care uniunea sa substanțială cu finitul a devenit imposibilă – atunci între ele rămâne doar relația de cauzalitate. Dar această cauză nu ar putea fi concepută ca dorință sau gândire, pentru că împreună cu aceasta, Ființa Primară, nu numai în sine, ar ieși din nedeterminare și ar deveni ființa unui determinat.

divizat, dar și în raport cu finitul Ar înceta să mai fie autosuficient; lumea, considerată ca obiect al dorinței și gândirii divine, nu ar mai fi ceva indiferent unei ființe divine, ci ar fi un obiect esențial al activității Sale; Divinitatea ar avea nevoie de ea pentru ea însăși: voința nu s-ar putea descurca fără dorit, gândirea fără gândibil. Așadar, a rămas doar să admitem că finitul provine din Ființa Primară, dar fără ca activitatea acesteia din urmă să fie îndreptată asupra ei, adică că finitul este doar o consecință accidentală, așa cum ar fi, un produs terță parte, un umbra și reflexia absolutului; absolutul în sine este complet suficient și complet; în producerea finitului, el nu iese câtuși de puțin din el însuși; prin aceasta nu primește nu numai nicio creștere a perfecțiunii sale, ci nici un obiect pentru activitatea sa: numai derivatul are o atracție interioară față de Prima Ființă, și nu aceasta din urmă față de prima. A doua (νους) a venit doar din excesul Ființei Primordiale și este ea însăși ceva de prisos pentru El. Cu o asemenea atitudine a ambilor, firesc, este imposibil de gandit ca ceva din esenta Fiintei Primordiale i se comunica derivatului; de aceea Plotin susține, dimpotrivă, că ceea ce se naște este la fel de imperfect precum cel care naște, precum umbra este lipsa de esență a corpului. Dar aceeași lege trebuie să prevaleze și în dezvoltarea ulterioară și, astfel, perfecțiunea care se diminuează treptat a tot ceea ce derivă este o consecință necesară a transcendenței esenței divine.
Împreună cu aceasta, se dezvăluie dacă este corect și în ce măsură sistemul lui Plotin este considerat o doctrină emanativă. Dacă luăm această expresie în sens strict și înțelegem prin denumirea de emanație, o astfel de extindere este necondiționată

w
m» w* gsh Odo sedSht dodoidomu wfc w# rubda^ii, TQ dodde IФЖ9B^$ TO, TShDO Ç?W* Jfc-wmw» <$țww> 9tdo₽gt w Tszht* to m to WfòW H și>. lui dorzhsh SHCHSHDOM №ZHI TO. 0^ suidestcr dodd www vk YAVIDO^TYY" W

TO ideretd ?dpuVDT debi" în do.yu$ ODSH Qw W oTjjw, 4ţo His mq^ho 6$ çfôBajfc DO^i^YAIDO^ şi p^y WWW*. JW? 3Wl· <Ж^ odde^o^ Jft DODO OP ce. Tsrdodd, aşteptând Ш9Шa W№ Ш Ш "DODODODO R" WWW WWKi ~ DODODOCH * Ъ> ШЖ DODOG ir dbsodatDOGO kdcodechnood y ^ oyashTO DO ^ VD ^ "Ж g drtѢdird-b TOhroadedschse" , tso chioto-edztscheski^ dede^vdedo,. in hţq w$#RV W ? ŢQP eç,Tb postuçaice ede jp, brdndeiu ts, bodod# ţWppiţiOHOTBy; W,WWW$' ADD. 90 ÇyfàWHM, W# DM Cer" çTBÍe" çTBÍe fiinţe,. Tso two $ aded “hodirar tslts whatever, rrvddeodr, dotegodad emdrdzi | ç udedcr Tsdo-tida; pana la tavdm cazuri, inainte
DODOADO--WW DDO „TO” WW” <?dotsh> — Λ&-4W T ДОТ9ВЫИ ПОДОШР ДОЩДОртK, IDO*. !<WftW ruschtsshc, И vodtornr ρ, ДО« shortzad* ЗМШЦЯ адъ Godkr OORbidedie sdoy; todko r   C?Ч<Ш ţ W
Ildepide mozho n^DOT emadotdoshched ^ Tso, mo^dor ^it^ VDOSHNDO bdido b^ nume egr diradadookDOR Ts^^ osch. Edo sdstemr eçp pastedottscher (tsed,, tsrur ^ că DDOEDdag este, de asemenea, diferit. dodochdogo, r to ^stvo, ts ”argument red dmDor cw. DODODODO- TO UDODDO TszhVdal DVTSZHISH R> DODODO. <I' doshacht °do^, Ndoshacht °do^- ,; sedy de, <ed$-
Biblioteca „Runivers”
ЛЙЙ Wrt Yigo ftéptëôWiaââ ; ЮЬифЬШъ, iдийi fllbrfcb* tâffa Üèé объешетъ, hpôtëtàkàè'fb à оЙ^ëAIЧяйѢ. Bcè tìtyòÉS-afy(ii, I^кдфцбеНѢй ftjifacyÜíe ЬШф Ise вѢ НейѢ уШтюетѢ, éïb íèignibéftfíHi ви Métti Шиетекие ЬШф ШѢ НейѢ уШтюетѢ, éïb íèignibéftfíHi ви Métti. fШХЙ0e, ii ShyislѢ ctófe^èfeitaTO ucheiya, ib feéil tfpo-áoe ttjiifôyWI dShiy; I feb ВакоiѢ ftfeyfeài пайШыгь й^ Ж»0 U$va^ь ^¿mchyovkyMI.
Ïóïϋ BEDkesZh yryyushche itíèky, 'ôjfaafco Primul Nyyy bj iz fefefefpb IrShii lbjy sh^edstbayo Spirit, duiѢ Soul, and Duya — Ш "Al şaselea. YShu#) IIIIIIIIIIШIIв eMtì . b vyeoby (yo hófeajptòife Wa   all-MikëShëYaye dѢY'ëivie yëreyy k vauyyoyu eVÒ naşte, 'Ì 'yobuiazyp yyl^fo, kaiѢ slender yilde; şi tìliStti 'ov|Shyj Myëddoky kheyryyter ylotinbMI GeorY yaiboZh *iMyazyѢ ièi ШМѢ tfitìafìèfiii. *Съ ^ytoi étoy^ttüi, ftiWy ï^tttttitaéti Tettòaó&feàie, WHAT DBI*ENIE fecero Ѣ cédé® itëèMftkel цШй, Sii b6tì(é$tt bb BcéiatoòifMi ytìvètìfütíÓBévéjri-ytìtìfütüfütüfütüfövéri bS^afeatt YYY bfacTttfeõi YYAYAYGÖYZY iti *· fericit ^eíftHki éô be'èfe VJtypriétõ ilslѢduyitsikh Heòiiáíaioiír-iЖ. yySh 'nbYsredygveyyo vy^^etѢ fert> yftìft iytëpomъ y&zhy1edyère Wèh▄O ▄▄O № ℓ tty What SHYM 'soyfshevstt№ «uyest, ÊbWttty Wttîtt, VEDbitI Ѣ boliiiiëѢ irti ştergere offe III^vvsche<Ж; i btó уШЫв зiвйситтъ deoarece DѢveië Firstyui&sod yèftnfUéiff etowétcfl BѢ m^Ѣ chredemjeshiѢ m^Ѣ chrekhiѢ m^Ѣ
■iWÿWS ^Νονς), şi uChgeiyu ILio'rfeÉa, ecH yysl şi yyѢ-sy Wrfè■; y 'ocHÒBatìfe Wtty Dirjv^diDya următoarele: Sh Shyy Odomu, 4W) 'gather P^woed: íí^ç üiftí
Biblioteca „Runivers”
fiind pentru că Primul este adus într-o stare permanentă. O astfel de explicaţie este, desigur, mai mult o idee fantastică decât o concluzie logică; dar dintr-un Început atât de abstract precum Barajul Unic, cu greu era posibil să se facă ceva mai mult. Adevărata bază pentru acest concept se află în învăţăturile lui Platon şi Aristotel. La Platon, nu numai Binele este cauza atât a fiinţei, cât şi a cunoaşterii, ci, în general, gândirea pură este un existent cu adevărat; după Aristotel, gândirea divină este împreună substanţa cea mai înaltă; în Philon lumea ideilor, sau totalitatea a ceea ce Platon numea όντως ον, este transferată în gândirea divină. Dacă, totuşi, Plotin şi-a înţeles Fiinţa Primordială şi mai transcendent, atunci cel puţin ceea ce era cel mai înalt dintre predecesorii săi, nu putea refuza locul al doilea.

Dar la aceasta, indiferent de influența posibilă a doctrinei lui Philo despre Lo' / o / ƅ, propriul său început a condus; deoarece dacă Ființa Primară nu este altceva decât cauza transcendentă a gândirii și a ființei, atunci primul ei produs nu trebuie să fie altceva decât gândirea și ființa însăși; mai mult, nu numai călăuzit de exemplul lui Platon și Aristotel, ci îngrijindu-se și de unitatea sistemului, nu a împărțit gândirea și ființa în două ființe, sau ordine de ființe, ci le-a luat drept una și aceeași substanță. Cu toate acestea, este imposibil să nu observăm că, în ciuda acestei comparații a ambelor, în descrierea lui Plotin a celui de-al doilea Început (Νους) conceptul de gândire are prioritate față de conceptul de ființă, viziunea lui Aristotel față de cea a lui Platon. Acest lucru poate fi văzut deja chiar din numele Νους, dar în alte locuri gândirea nu este produsă din ființă, în ființă din gândire; ουσία în sine este doar o gândire stabilită, în care caracterul spiritualist al sistemului și originea lui subiectivă sunt suficient de relevate.

În înțelegerea ideilor, Plotin l-a urmat parțial pe Platon și, parțial, cedând înclinației timpului său către pitagorism, a luat idei și pentru numere. Dar în dezvoltarea ulterioară a doctrinei ideilor, găsim la Plotin o diferență față de doctrina platoniciană. Cea mai importantă diferență este că lumea ideilor lui Platon este o totalitate de esențe care se odihnesc în sine, prin care, prin urmare, a fost dificil de explicat apariția finitului. Între timp, această origine este principalul interes al lui Plotin; și prin urmare ideile lui nu sunt atât caracterul substanței, cât caracterul forței; mai mult, ideile platonice se transformă în el, ca la Philon, în spirite gânditoare, care sunt cuprinse în Νους și dedesubt, ca concepte specifice în generic. Ideile lui Plotin nu intră deloc în explicația acestui ultim raport și cu greu ar fi putut să o facă fără a expune acea contradicție, care se află deja în doctrina platoniciană a ideilor și cu atât mai mult în doctrina forțelor a lui Philon, și anume că substanțele sunt între ele în relație acum cu subordonarea logică, acum cu părți ale Eu-ului ca întreg. - Dacă Platon a introdus infinitul în idei, iar Aristotel chiar a vorbit despre materia ideilor, atunci Plotin încă „a atribuit mai direct și mai definitiv materia lumii mentale. Este adevărat că această materie este atât de diferită de materia obișnuită încât nimic nu rămâne în comun între ei în afară de numele; dar în orice caz această presupunere a fost necesară pentru Plotin, pentru că deja în Spirit este angajată o cale de ieșire din Unitatea necondiționată, iar el își găsește scopul final doar în materie.
În doctrina Sufletului/i, Plotin neagă observarea, rememorarea și reflecția ei senzuală, dar îi coase, totuși, un fel de conștiință de sine; dar asta

și
W fife înseamnă că sufletul este nr „idey * Nog mpaga tk propriul sens; și trebuie remarcat că în acest caz, „ce este Filosofia antică și * în al treilea rând, „rmmmat și concept: a înscris gândirea și cunoașterea în setul taram, cărora li s-a negat în Vfífiixi oschvmigair cerințele ygyanv personale. în descrierea Sufletelor lui YLITIЪ, dar în multe privințe după Platon, se îndepărtează de Logo-ul MMMVDg „noi naștem prin faptul că Duyu, YTOTH în uniunea lui Dyuh ttìfetfam-mental și senzual, separă zilele mele de Duiya, ^ 1-înalt și mai jos, în ce

dualism ; in orice caz. el vorbește despre lume fytn și simplu, fără a menționa diferențele dintre Lyon.
Am văzut deja că Plotin, hotărât fioros, plasează lumea sensibilă pe suprasensibil; Dacă este un Opus stacojiu, dar conceptul său, împrumutat de la fljw-toys, se află în materie. În otàMffifr, Nzhya-tyn converg cu privirea lui Platon și Aristotel; în descrierea chmv№-negativă a acestuia nu oferă aproape Miyakoro O0ђ conceptul meu. Plotin nu a putut să-și ascundă asta de sine și O Taralei Dodge remarcând CE TREBUIE să rupă < y Shedu • să nu se gândească la nimic! viață leneșă; prin gândul la unul, fără formă, adaugă el, este langur, iar sufletul îl revarsă, Fie gândindu-se, și nu poate sta toro să se oprească asupra ei. De exemplu, Philo a irvgat nu numai inexistent, dar și rupt.

stviioe; materia se măsoară aici nu în esenţa ei obiectivă, ci în acţiunea ei, pe care o produce asupra subiectului. Plotin încearcă să justifice necesitatea materiei ca fiind rea, nevoia unei scăderi a perfecțiunii ființelor pe măsură ce se îndepărtează de Ființa Primară, pentru că spiritualul se transformă în cele din urmă în materie. Dar în aceasta constă contradicția că opoziția necondiționată, calitativă a spiritualului provine din însuși lipsa de valoare prin slăbirea lui cantitativă treptată; Plotin, însă, nu a putut evita această contradicţie, deoarece, din punctul său de vedere, nu putea nici să producă materie din divin, ca condiție pozitivă pentru realizarea Sa, nici să o așeze lângă divin, ca un al doilea principiu la fel de primitiv. .
Plotin priveste lumea senzuala din doua puncte de vedere opuse: ca materie si manifestare a Sufletului, aceasta lume este frumoasa si perfecta in felul ei; Dar, ca lume senzuală, este o copie insubstanțială a existenței cu adevărat, un tărâm al umbrelor, de care sufletul ar dori să se elibereze cât mai curând posibil. Această ultimă viziune predomină la Plotin, deoarece el a atribuit tot adevărul lumii suprasensibile; în special în predarea morală, punctul de vedere Acest lucru se dovedește decisiv a fi dominant. Dimpotrivă, în evaluarea teoretică a lumii fenomenelor, și la Plotin, vechiul sentiment clasic al naturii este încă atât de puternic încât nu ar putea fi de acord să neglijeze lumea sensibilă; cu cât a fost exprimată mai tare în timpul său printre gnostici, cu atât mai viu a simțit nevoia să apere frumusețea și armonia acestei lumi și a apărat-o cu adevărat entuziasm. Conștiinței frumuseții și raționalității universului îi aparține lui Plotin și credința

el Providenței, căreia i-a dedicat una dintre cele mai frumoase compoziții ale sale din critică. Dar sub numele de Providență, el nu înțelege grija personală a Divinului față de ființele private; Pentru el, providența coincide cu conformitatea naturală a tuturor ființelor, în care nu se poate să nu se vadă consecința întregii sale doctrine despre suprasensibil și relația ei cu lumea fenomenelor.
În doctrina naturii, Plotin îl urmează nu atât pe Platon cât pe stoici. Concepțiile sale despre unitatea și desăvârșirea lumii și despre simpatia părților ei, din care a făcut o aplicare extinsă în doctrina rătăcirii sufletelor și în explicarea acțiunii rugăciunii, a divinației și a magiei, a credinței sale în Providență, teodicea sa, toate sunt în

esență concepte stoice, deși sunt modificate semnificativ ca urmare a particularității presupunerilor sale metafizice.

În ceea ce privește părțile individuale ale naturii, nici nu se putea aștepta la o cercetare științifică adecvată de la Plotin; pentru că, oricât de mult ar admira frumusețea lumii, această admirație se referă exclusiv la forțele spirituale care se dezvăluie în ea; dimpotrivă, totul corporal nu i se părea decât o întunecare a acestui superior, și nu o condiție pozitivă a activității sale; dar dintr-un asemenea punct de vedere era imposibil să intri în studiul legilor fizice. El cercetează diferite clase de lucruri sensibile, dar pe scurt și superficial; el discută despre influența stelelor asupra pământului și asupra destinului uman, iar în aceste raționamente există destul de multe prejudecăți astrologice pe care a vrut să le infirme. Totuși, într-o nouă justificare, el se referă la faptul că ridică influența stelelor, ca fiind complet conformă cu natura și necesară

ban în lanțul fenomenelor mondiale; stelele, după el, nu sunt decât niște elemente intermediare naturale, prin care forțele superioare sunt transmise în materie; ele determină dispoziţiile fizice şi destinele oamenilor numai în măsura în care determină în general viaţa naturii.

. Plotin recunoaște ca adevărată substanță a omului doar natura noastră superioară, care până și în timpul vieții pământești plutește în lumea mentală; dar el nu intră nicăieri într-un studiu detaliat al esenței acestui superior, și dacă în el încă mai distinge între spirit (νονς) și suflet în sensul propriu, atunci putem concluziona despre proprietățile lor numai prin analogie cu relația generală. adică între Spirit și Suflet, ca începuturi metafizice. Dar cum poate o ființă vie să provină din această ființă și corp complet suprasensibil și cum putem înțelege manifestările acestei unități – ce este observația senzuală, dorința etc.? – nu a fost ușor pentru Plotin să răspundă la aceste întrebări, deoarece spiritismul unilateral a împiedicat rezolvarea lor satisfăcătoare. Între timp, am văzut deja cum a încercat să evite o dificultate similară într-o considerație generală a legăturii dintre lumea suprasensibilă și lumea sensibilă, negând substanțialul inerent primei în cea din urmă și conectându-le doar ca cauză și efect. El recurge la aceeași întorsătură aici. Iar sufletul, după Plotin, nu intră în corp, ci există în el ca o forță activă în organul său natural. Dar dacă sufletul acționează în și prin corp, atunci unde este adevăratul subiect al acestei acțiuni? Corpul în sine nu poate fi unul, deoarece senzația, dorința etc., nu sunt mișcări pur corporale; dar la fel nu poate fi

suflet: cum poate atinge stările corporale, când el, ca formă imaterială, nu este supus stărilor celui care suferă-fum? Pentru a ieși din această dificultate, Plotin sugerează ceva „general, < ceva complex din trup și asemănarea sufletului, unde au loc toate fenomenele senzoriale, chiar și conștiința însăși. Dar chiar și cu această presupunere, totul rămâne inexplicabil - cum sufletul intră în legătură cu corpul, atât de eterogen cu acesta, și cum din această legătură iau naștere stările generale ale vieții, al căror subiect adevărat nu este, totuși, nici corpul, nici sufletul. Astfel, unitatea esenței umane, în ciuda tuturor încercărilor lui Plotin de a o stabili, se rup în două părți esoshsimy.

După moarte, sufletul rătăcește prin diferite corpuri și primește o răsplată pentru acțiunile sale; dar sufletul este ceva complex, îmbrăcat: care este subiectul acestor rătăciri și această răsplată? Pentru a păstra identitatea subiectului, esența originară a sufletului ar trebui să treacă prin diferite stări de viață; între timp, se dovedește că plăcerea țării este potrivită doar pentru acel întreg, care este compus din esența pură a sufletului și părțile constitutive inferioare, pentru că numai în ea există senzualitate, care atrage sufletul în corpuri noi. Pe de altă parte, răzbunarea ar trebui să se refere la partea liberă a sufletului; între timp, liberul arbitru aparține numai sufletului superior, care nu este supus nici amăgirilor, nici viciilor; în consecință, pedeapsa trebuie suportată de partea inferioară a sufletului, ale cărei infracțiuni sunt însă involuntare. Dimpotrivă, răsplata — trecerea sufletului în lumea suprasensibilă — este acordată numai sufletului superior, contemplativ. Dar oricât de multă dominație și nici obiceiul de a gândi îi sunt caracteristice,

și deke conștiința, atunci toate personalitățile ar trebui să dispară și orice legătură între această viață și viața de apoi ar trebui să fie ruptă, ceea ce dezvăluie din nou dualismul antropologiei holothy.
Doctrina ridicării spiritului la suprasensibil înlocuiește Etica în Plotin. Aici sunt incluse câteva obiecte care nu aparțin Eticii în sensul propriu, în care este imposibil să se separe de ea — care sunt explicațiile vieții teoretice și ale religiei; pe de altă parte, conținutul esențial al Eticii, expunerea activității practice, este aproape complet abandonat; și toate acestea numai pentru că, după Plotin, scopul omului constă nu atât în transformarea morală a realității, cât în evadarea de ea, nu atât în practică, cât în teorie.
- Ceea ce se spune aici despre scopul activității umane, atunci în esență converge cu doctrina stoică a binelui suprem și a fericirii; concentrarea spiritului în sine, independența conștiinței de sine față de tot ceea ce este exterior este exprimată aici nu mai puțin decât în învățăturile morale ale stoicilor și chiar ale scepticilor. Aversiunea față de senzualitate este principala sarcină morală a omului și, prin urmare, învățătura morală a lui Plotin are un caracter predominant negativ; totuși, din această cerință negativă urmează imediat una pozitivă, - înălțare la suprasensibil, sau asemănător cu Dumnezeu; mai mult, retragerea din senzualitate nu ia în Plotin o direcție hotărât ascetică; dimpotrivă, el spune clar că fuga de tot ceea ce este senzual trebuie să aibă anumite limite. Dar, în orice caz, cu preponderența unei viziuni negative asupra moralității, activitatea practică, în comparație cu cea teoretică, a primit revărsare *

sensul subordonat pe care i l-a dat deja Philon, pe aceleași temeiuri. Plotin, desigur, nu are acea disprețuire necondiționată față de activitatea morală, pe care și-a asumat-o la adversarii săi, gnosticii; cu toate acestea, activitatea practică cu el este cu mult inferioară activității teoretice, în care el stabilește scopul practicii. Dar viaţa teoretică are şi gradele ei: cunoaşterea senzorială ocupă gradul cel mai de jos; deși există urme ale suprasensibilului în el, ele sunt slabe și a atinge în mijlocul mio-diferenței lucrurilor sensibile este deja rău; mult mai multă unitate și, prin urmare, adevăr, este conținută în gândirea mediocră; dar este, de asemenea, doar un pas intermediar către o înălțare suplimentară a spiritului; deoarece presupune contemplarea suprasensibilului, autocontemplarea gândirii,

care împreună este contemplarea gândibilului, esența suprasensibilă. Dar nici acest ultim grad nu este încă suficient pentru Plotin; pentru că aici rămâne încă diferența dintre spiritul uman și conștiința de sine divină și umană; prin urmare, încă nu există o simplificare finală a spiritului (¿Λλωσ<ς). Deja cu această doctrină a cunoașterii fără legătură, Plotin a depășit granițele Filosofiei antice; dar cel puțin își găsește totuși un punct de contact în învățătura lui Aristotel despre cunoașterea directă a rațiunii și în diferența platoniciană dintre νους și ¿¡ιισιήμη\, deoarece devine în contradicție cu ambele direcții ale gândirii clasice și converge în mod decisiv îngrămădirile cu Perspectivă răsăriteană când, după exemplul lui Philon, el își stabilește ultimul scop al Filosofiei doar într-o asemenea contemplare a divinului, în care toată certitudinea gândirii și toată claritatea conștiinței de sine se pierde în misticul.

extaz. Dar de vreme ce la această înălțime nici filozofia nu poate rezista mult timp, atunci era încă necesară o afinitate auxiliară externă, precum religia; dar explicând religia populară, Plotin a fost nevoit să facă concesii credinței și superstiției timpului său, care nu puteau decât să devină extrem de periculoase pentru caracterul științific al sistemului său, așa cum s-a întâmplat curând.

Dintre învățăturile antice orientale, are cele mai multe asemănări cu Filosofia Barajului lui Brahma-Mimans Viasa. Au unul și același scop - eliberarea spiritului de lumea sensibilului și înălțarea la suprasensibil, unul și același mijloc de a atinge acest scop - cunoașterea; asemănătoare este viziunea asupra totalității ființei, din care a izvorât baza pentru asumarea unuia și aceluiași scop al Filosofiei. Așa cum la Plotin Cel Unul se dezvăluie prin diversitate, fără a-și pierde unitatea, el se dezvăluie fără nicio mediere a principiului material și, mai mult, într-o ordine descrescătoare a perfecțiunii descrescătoare, tot așa în Viasa Dumnezeul unic, fără mijlocirea atomilor. , sau natura materială, scoate întregul univers din Sine în ordinea îngroșării treptate a elementelor, dar cu toată diversitatea și trecătoarea fenomenelor lumii, el rămâne întotdeauna egal și identic cu el însuși. Pentru ambii gânditori, fenomenele lumii au semnificația lor doar în raport cu principiul divin și sunt goale și nesemnificative în sine; amândoi au lucruri care sunt cele mai îndepărtate de Dumnezeu și, prin urmare, cele mai grosolane și mai puțin perfecte se mișcă spre cele mai înalte ființe cele mai apropiate de ei și prin ele totul se mișcă spre Începutul său. Conform învățăturilor lui Viasa, sufletul uman este o parte a unei substanțe pure, divine; și conform învățăturii lui Plotin, sufletele sunt părți ale Sufletului Divin; și deci pentru amândoi,

nașterea în moarte a unei persoane pentru suflete” este doar o trecere de la un trup la altul; amândouă au un suflet infinit, și care nu se leagă de trup, ci îl îmbrățișează.Sufletul lui Viasa este încovoiat în trei straturi, din ce în ce mai grosolane, cu care rătăcește și diverse teme; „Cdo^ind are un suflet din ce în ce mai sus, în cel mai înalt este iarăşi o latură mai joasă şi mai înaltă, şi aceasta. un început complex trece de la un corp la altul; în obodh cea mai înaltă cădere a sufletului np nu este supusă iluziilor, ei bine. vicii, dar condamnați la relocare ca urmare a predispozițiilor lor.; ambele au trei grade de ascensiune a spiritului la ederhchuvg-fiery; gradul I la Brama-g Mimans - practic, corespunde activitatii morale a lui Plotin; a doua - la

chemarea imperfectă a lui Dumnezeu - cunoaștere senzuală și mediocră, iar a treia - la adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu - Contemplarea directă a Divinului; pentru amândoi, pentru totdeauna, religia cu preceptele ei nu este decât un mijloc auxiliar extern. - Dar cu această asemănare, - așa cum este de la sine înțeles, - filosofia lui Plotin este mult mai înaltă decât Brahma-Mvmansa în lățime și profunzime, dezvoltarea sa. Plotin se cufundă cu dialectica sa în însuși abisul Divinului și în Sine indică deja dezvoltarea treptată în Spirit și Sufletul lumii, iar în spatele acestui inel denotă gradul descendent al existenței lumii; de asemenea, mișcarea inversă a creației în Divin nu este un flux fizic al elementelor cele mai grosolane în cele mai subtile și în cele din urmă în Dumnezeu, ci o ridicare spirituală a ființelor către Maica Domnului a tuturor. Divinul sufletului omenesc nu este împiedicat de scufundare, în învelișuri din ce în ce mai grosolane, ci de treptarea părților sale exprimă treptatitatea lumii, conținând în sine înfățișarea divinului. Spirit,, suflet, suflet și suflet, çoejw-

lăuntric cu senzualitate În treptele ridicării spiritului la suprasensibil, în locul puterii visătoare-miraculoase a igienilor, se pune activitatea morală; în loc de o rătăcire fantastică către locuința lui Brahma și cunoașterea imperfectă a Lui – cunoaștere empirică și dialectică; însuși impulsul de a cufunda spiritul în sânul Divinului izvorăște nu din gândul la înrobirea sufletului de către natura senzuală, ci din conștientizarea că lumea sensibilă, lovită de Dumnezeu, este departe de perfecțiunile Sale; în sfârşit, în general, panteismul emanativ al lui Viasa este înlocuit cu panteismul dinamic; Dumnezeu intră în lume nu prin propria sa esență, ci doar prin acțiunea forțelor sale.Filozofia lui Plotin se poate spune că este o ediție mărită și corectată a lui Brahma-Mimansa. – Noi, totuși, suntem departe de ideea că Plotin și-a împrumutat-o. predare de la Viasa; credem, dimpotrivă, că gânditorii din timpuri și locuri diferite, de îndată ce ajung la același punct de vedere, înțeleg lucrurile într-un mod similar; și cum am văzut că cei mai buni gânditori ai Greciei, așa cum spune, au reprodus succesiv învățăturile antice orientale, iar pe de altă parte, și în istoria modernă a filosofiei, s-ar putea indica corelarea învățăturilor filozofice cu cele grecești, de exemplu . Filozofiile lui Katz, Schelling, Hegel cu Filosofia. Pe scurt, Platon și Aristotel, suntem gata să concluzionam că, în diferite perioade ale dezvoltării Filosofiei, conștiința filosofică în fața celor mai buni reprezentanți ai săi stă pe același punct de viziune, dar în același timp își înțelege sarcina atât mai largă. și mai adânc.
Plotin, după cum sa menționat deja, explicând religia populară a făcut unele concesii credinței și superstiției timpului său, „dar aceasta a dat naștere celor mai apropiați succesori ai săi -

Am îndreptat spre interesul practic – religios în detrimentul naturii științifice a sistemului.
6) Apel la un interes practic religios: aa) Porphvriy (c. 285) și bb) Iamblnh cu adepții săi (c. 320 A.D.)
aa) Porfiry i7).
Scopul și sarcina Filosofiei constă în esență în viața morală a omului, în vindecarea slăbiciunilor sale, în revitalizarea și purificarea activității sale. Știința, menită să ne conducă spre fericire, nu

constă într-o abundență de discursuri și informații; cunoașterea existenței cu adevărat în sine nu este suficientă; scopul acestei cunoștințe în sine este de a ne ghida viața. Toate cunoștințele noastre sunt doar un mijloc de purificare și nu componente esențiale ale unei vieți mai bune. Ce merit are graiul filosofului dacă nu poate vindeca bolile sufletului? Ce altceva ar trebui să fie un filosof dacă nu un doctor al sufletului? Prin urmare, motivația Filosofiei este grija unei persoane pentru mântuirea sa spirituală [της ψνχής σωτηρία].
În acest scop, trebuie să distingem clar și definitiv între existența spirituală și cea corporală și să arătăm relația dintre ele. Desigur, nu se poate recunoaște materia la fel de primitivă precum Dumnezeu și nici în general pluralitatea principiilor; materia provine dintr-o cauză spirituală printr-o slăbire finită a unității și a formei ideale. Și totuși, deși materia vine din spirit, dar în esența sa
'*') Porfirie, de fapt Mallus, s-a născut în Tir, iar după alții - în Batvia, în 233 d.Hr. Chr., minte. aproximativ 304 la Roma.

i se opune decisiv: tot ce este corporal este spațial, iar necorporal este în afara spațiului. Corporalul dă naștere unui altul în sine, fără a se schimba, fără a pierde nimic din el din substanța sa; ceea ce se naște este întotdeauna imperfect în complexitate decât cel care dă; şi de aceea, cu cât seria de fenomene coboară mai mult, cu atât mai mult se diminuează unitatea, perfecţiunea, forţa, imaterialitatea; și invers, cu cât acest rând urcă mai sus, cu atât perfecțiunea lui crește; şi de aceea, fiecare fiinţă perfectă în sine nu se îndreaptă către propria ei creaţie, ci către producător, astfel încât totul perfect de la o distanţă mai mare sau mai mică se întoarce către Fiinţa Primordială şi se bucură de El; numai substanțele imperfecte, μεριχαί υποστάσεις, se pot înclina și spre propriile lor produse, spre cele trupești, și prin aceasta să intre în păcătoșenie, απιστία. Din această înclinare a voinței vine șederea sufletului în trup; pentru că prin înclinația sa spre corporal, ea naște din sine o forță inferioară, asemănătoare corpului, care îl leagă de el. În consecință, sufletul în propria ființă nu este legat de corp. Și, în general, aceasta este diferența dintre spiritual și corporal, că cel dintâi poate fi pretutindeni inseparabil, sau mai precis, fiecare ființă corporală este în ceea ce este mai jos decât ea, dar în așa fel încât împreună cu aceasta este nu în ea; ea îmbrățișează numai cele mai înalte, iar cea mai înaltă este tocmai cauza celei de jos, pentru că primul este pretutindeni inerent celui din urmă, fără a fi același în el, întrucât în raport cu el este și pretutindeni și nicăieri. Așa este relația dintre necorporal și trup; ceea ce aparține celui dintâi în cel de-al doilea constă numai în faptul că se aseamănă cu el însuși corporalul; şi de aceea irnsuţia în sine este doar dinamică, şi nu substanţială.

Ce ai” din esența sufletului, apoi unitatea și succesele lui chzdzhaeted prin multitudinea de acțiuni și abilități și conștientizarea sa de sine - emularea influențelor vii. Sufletul are inițial în sine - însuși baza determinării, λαγοί, a tuturor lucrurilor; dacă sufletul este excitat din exterior să acţioneze în conformitate cu ele, atunci are loc observaţia senzorială; dacă este trezit prin transformarea în sine, atunci apare o fulgerare; ta vine din influența Spiritului Divin (Ννς), atunci în același timp nu se introduce un conținut nou în suflet, ci doar Duhul, cu lumina lui, duce

la conștiința ideii pe care El Însuși a pus-o în el. inițial („ç (έννο^ οις) éy^ìt/πτωσε xaì ève/áçtt^sv o νους). Astfel, toate acțiunile mentale sunt reduse la o singură activitate de bază, care ia o formă diferită numai în funcție de proprietățile obiectelor sale; în mental, această activitate are forma de myedj, în spiritual, forma de reflexie, în vegetal, forța germenului, în materie, imaginea întunericului, în supraemoțional, este suprasensibil și super. -intelectual [άνεννο^ιας xtx¿ upv^ omtmod). Iar în stările aparent suferinde, gândul rămâne activ; doar corpul suferă; senzualitatea atinge corpul, dar spiritul însuși-în-sine este gând pur; viața, moartea și suferința se referă doar la ființa complexă a sufletului și trupului, și nu la sufletul tu-la-sine. După principiul unității sufletului, părțile nu i se pot atribui; părțile au doar o ființă complexă, adică sufletul Și corpul, iar sufletul însuși este indivizibil, și * numai din el, după ce a răspuns corpului, se întâmplă ca din esența lui individuală să curgă diverse acțiuni, deci este rău să vorbesc despre forțe, nu sunt părți ale sufletului. Aceasta este relația sufletelor private cu universalul; ea le conține

în sine, ca propriile sale forţe private, fără însă a se împărţi între ele; și prin urmare, pe de o parte, este diferită de fiecare dintre ele și, pe de altă parte, este identică cu toate în esență și în fiecare acționează cu toată forța sa, de îndată ce particularul se întoarce către el din divizat. fiinţă trupească. Ca o consecință a acestei unități a întregii vieți psihice, rațiunea aparține animalelor înseși; cu toate acestea, nu se poate presupune că sufletele umane, după moarte, trec în trupurile animalelor, deoarece sufletele animalelor sunt de alt fel decât cele umane. Dar, pe de altă parte, este și imposibil să admitem că sufletele purificate se ridică la naturi suprasensibile; sufletele umane sunt păstrate într-o anumită ordine; după moarte, toți intră în corpuri noi, deoarece propria lor natură și scopul este să aparțină unor ființe complexe de trup și spirit.—Înainte de intrarea lui în viața pământească, sufletul se află în cerul stelelor fixe; de acolo coboară pe pământ prin șapte sfere planetare, îmbrăcate din substanța lor cu un corp aerisit (go lv&via & ¿k των σφαιρών συνελ^ατο) ', acest corp îl însoțește și după îndepărtarea lui din corpul pământesc și este format din ea într-un anumit fel conform ideilor, care trezește în ea dragostea pentru acest sau altul corp; Cele mai pure suflete primesc un corp eteric, cu atât mai puțin pur un corp în formă de soare, a treia clasă un corp lunar, iar cei care stau la ultimul grad și își încarcă πνβνμα cu evaporări umede ale atmosferei pământești sunt duși de acesta în spațiu subteran. Sufletele purificate se confruntă cu o viață pur spirituală, în care, odată cu amintirea a tot ceea ce este pământesc, ideile și dorințele se sting.

Trupul și sufletul sunt complet opuse rețelei. corp

sunt doar haine pe care trebuie să le scoatem dacă vrem să căutăm o răsplată pentru biruință — haine care nu numai că ne împovărează, ci și spurcă; pentru că în fiecare corp material există revărsări de demoni hiici; cu cât ne îndreptăm mai mult către această parte muritoare, cu atât devenim mai incapabili de ceea ce este nepieritor; cu cât avem mai multe dorințe trupești, cu atât sentimentul divinului este mai întunecat în noi. Deci, dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru trup și plăcerea trupească sunt incompatibile; nu numai unele, ci toate patimile sunt dăunătoare, pentru că toate ne împiedică să ne angajăm în

lucruri suprasensibile; care vrea să contemple cel mai înalt; trebuie să renunţe la senzualitate şi imaginaţie, la plăcerea senzuală şi la dorinţă, iar în moartea filozofică 148> rupe vălurile prin care sufletul este legat de corp. Prin urmare, activitatea morală constă în principal în purificare. Cu toate acestea, toate virtuțile sunt împărțite în patru clase: în virtuțile politice, purificatoare, χα^αρτικαί, în virtuțile sufletului întoarse spre Duh și virtuțile Duhului. Virtuțile clasei întâi constau în temperarea patimilor (petçíOJiáfreta), a doua, în renunțarea la lucrurile pământești, care se termină în lipsă de patimă; de îndată ce acest scop este atins, atunci există un plus pozitiv la această activitate negativă, convertirea sufletului la cauza sa; a doua este activitatea mentală rațională, sau teoria, în care constă virtutea clasei a treia; dar când această virtute psihică este produsă numai de spirit,

'*·) Moartea filozofică se deosebește de moartea naturală prin aceea că cea din urmă nu încheie decât legătura firească a sufletului cu trupul, iar prima eu acela, al cărei vinovat este sufletul însuși.

atunci apare virtutea spiritului, care se referă la prima, ca prototip la o copie, - o virtute paradigmatică (exemplară). Cine are virtuți practice poate fi numit om cinstit; cine practică virtuți purificatoare este un soț demonic, sau chiar un demon bun; care se îndreaptă către spirit, adică o zeitate; oricine posedă virtute paradigmatică este părintele zeilor. Pe fiecare dintre cele mai înalte dintre aceste grade se află toate virtuțile celor inferioare, chiar dacă nu s-au împlinit neapărat, dar nu și invers. Virtutea purificatoare, după această ordine, deși nu cea mai înaltă, este cea mai necesară oamenilor; pentru că o putem realiza în această viață și că ne deschide calea către cele mai înalte; acestea, dimpotrivă, depășesc aproape puterile omenești, mai ales pe cea mai înaltă dintre ele, unirea mistică cu Dumnezeu. O persoană este ca acela care, după o lungă ședere într-o țară străină, dorește să se întoarcă acasă; daca vrea sa fie bine primit in patria sa, atunci in primul rand trebuie sa renunte la obiceiurile altora si apoi sa mearga in sens invers in acelasi fel in care a plecat de acasa. Prima stație a acestei călătorii este autocunoașterea, convingerea că trupul este ceva străin de adevărata esență a omului; a doua este retragerea din corp, eliminarea a tot ceea ce nu este necesar, poate o mai mare moderație chiar și în plăcerile inevitabile, înăbușirea tuturor pasiunilor, cel puțin în așa măsură încât să se dezvăluie cât mai mult.

'"") Porfiry, după propria-i mărturie (viu Plot. p. 25), s-a mulțumit cu o asemenea unitate o singură dată, în al 66-lea an de la naștere.

mai rar și mai slab și fără participare; gradul cel mai înalt și trecerea la cea mai înaltă virtute nu pot fi realizate decât printr-o depășire completă. Și de aceea nu trebuie să ne permitem alte plăceri decât cele necesare întreținerii corpului și sănătății; este necesar să respingem orice emoție senzuală, de orice fel ar fi; trebuie evitate chiar și vizitele la spectacole, dansuri etc.; iar un filozof nu trebuie să mănânce nici măcar carne; aceasta pentru că animalele, ca fiind înzestrate cu rațiune, sunt asemănătoare cu noi; în plus, mâncarea din carne excită și intensifică senzualitatea; În cele din urmă, prin consumul de hrană din carne o persoană este pângărită, nu numai pentru că hrănește excitațiile senzuale, ci și pentru că carnea este carcasa animalelor sacrificate. Cel mai bine ar fi să vă abțineți

cu totul de la mâncare; dar întrucât acest lucru este imposibil, trebuie să ne limităm cel puțin la cea mai simplă și mai inofensivă hrană.
Pentru o persoană care, în lupta cu partea senzuală a ființei sale, este conștientă de caracterul său finit, religia constituie o nevoie necesară. Dar ideile religioase obișnuite sunt de așa natură încât ar fi fără Dumnezeu să le urmezi decât să le neglijezi. Cel puțin, religia populară prezintă multe dificultăți și nedumeriri. Nu mai este ușor să determinați esența zeilor populari. Cum diferă diferitele clase de ei, fie prin acțiunile și stările lor, fie, poate, numai prin lor
'50) Ad Marc, 17. SchoL aaevii ¿t>% ontoz o statuile non irtçi&rtuy, L J tas de pollo/v KzaT tz ovváhrrow.
'“) Ети недоумѣния профиріемъ, въ видѣ vopresop, въ писмѣ его къ эгпитскому рецу Анебону.

'rtjténktfT Ce înseamnă să recunoaștem numele KMP-urilor și aodaum-urilor, pentru mintea shiykh-ului și a zeilor apei, — ^ ei nu trăiesc în Rai? Sunt despărțiți de yrosyfanotv în „Mama și, în acest caz, alcătuiesc unul? QofV-Korzheyy dacă zeii sifIMmyMѢ în pasiuni, yayut auv-stny în bot, cum se adaugă la prvttyam și yya-dYami milostiv Lenniya și cum diferă ele de demamvzh? Sau sunt otra necorporală, atunci este posibil să semănăm bopgai „β-corpuri cerești? De ce unii zei sunt recunoscuți ca binefăcători, iar alții ca răuvoitori? Care este legătura dintre zeii vizibili despre yevidimy? Cum diferă d<mmn de corpurile altor roboți, suflete și eroi de demoni? După semnele gropilor, se poate recunoaște YAKLSNie bonzh, aigelov, aryk-Gelov, demoni, lovituri mai înalte și suflete? Care este esența predicției? Cum să înăsprim visele profetice și zetazele? Cum se întâmplă ca să eiotase yar "- în felul acesta, apoi altul înseamnă, că meaomme primordială este împrumutată din când în când de la una, apoi de la o altă prismă? Cum se leagă zeitatea cu ireskazziyu? Zeii îl ajută pe predictor, există manifestări ale zeilor I ai demonilor în realitate, SAU doar în nayu-ul lui Mitai, MLI OTHER TOGETHER? Cunoașterea viitorului depinde de Dutam însăși, NII de zeitate și nu vorbesc di v yolzu mai întâi înainte de * Ooyaozhiya că ObToytelte&o, Ce predicție este conectată cu naturile, stările și mijloacele PY-RtTWptíMH? Nu-i așa că o predicție este doar o acțiune firească a mijloacelor folosite pentru aceasta Și simpatia care există între părțile întregului lucru? Hé Morale și * dNzhө Ή9 ¡ cu care sunt greșite Predicțiile La înșelăciunile demonilor de jos, zdvd kins La realizarea binelui yeTyvyyh, ei sunt mai prepig *· sѣiulg nay, la ce contribuie? Kan admit ”, că Ch. IY. 15

cer puritate de la slujitorii lor sau că sunt plantați cu moartea animalelor, sânge și fum de jertfă, pe care „mascul și stelele sunt forțate de copilărie. amenințări și minciuni lăudăroșii? Care este sensul cuvintelor ciudate care sunt rostite în Formulele egiptene ale rugăciunilor, de exemplu. ah, de ce nume care nu au sens, de ce ar trebui să fie numele barbarilor mai reale decât cele grecești, de parcă zeii ar avea propriile lor dialecte locale, ca oamenii? Ce să crezi despre astrologie? Ce legătură are geniul unui bărbat cu steaua sub care s-a născut? Pe ce se bazează regulile astrologice și puteți determina cu exactitate constelația în momentul nașterii cuiva? Are omul un singur demon sau fiecare parte din el are unul special? Sau,

după ce a băut, demonul nu este altceva decât propria noastră minte?
Teurgia și magia în general reprezintă vântul adevărat către „parte și dacă ghicitorii domnesc și asupra viitorului, atunci sunt ei în măsură să transforme această cunoaștere către adevărata lor bunăstare? Dacă adepților herurgiei nu le pasă de acest lucru, atunci acțiunile lor nu au nicio importanță; iar dacă adevărul nu le este dezvăluit în această privință, atunci ei au de-a face nu cu zei și spirite bune, ci cu demoni înșelători sau cu invenții umane.
Cea mai bună și singura închinare adevărată a lui Dumnezeu, comp. numai într-unul - într-o dispoziție evlavioasă și într-o dispoziție evlavioasă, asemănătoare unui dumnezeu a spiritului. Divinitatea nu are nevoie, domnule, de altcineva; pentru cei înțelepți, este nevoie doar de Dumnezeu;, „templul rușinos al lui Dumnezeu este sufletul înțelepților; adevăratul preot al ei * înțelept. Nu sunt cerute rugăciuni și sacrificii lungi de către Dumnezeu ^-

JP
stu, ao pious lazne. Numai o persoană cu viață curată și eliberată de idei goale este demnă să vorbească despre Dumnezeu și să audă despre El; în fața unei mulțimi nelegiuite, este mai bine să taci în privința altarului. Dumnezeului Suprem nu trebuie să-i oferim nimic sensibil, nici măcar discursuri auditive, pentru că tot ceea ce este sensibil este impur pentru El; trebuie să-L cinstim numai cu evlavie tăcută și cu gânduri sfinte. Zeii suprasensibili de rangul doi pot fi invocați și glorificați cu cuvinte; dar nu trebuie să le cerem nimic nedemn și pentru care ei înșiși nu și-au pus dorință în noi; trebuie să le cerem numai binele pe care îl doresc și pe care ei înșiși îl au. Rugăciunea este cea mai potrivită pentru virtuos, pentru că ea îl unește cu divinul; oricine, în lanțurile trupului, se străduiește la bună virtute, trebuie să ceară zeilor să-l ridice în lumea superioară prin virtute și cu cât se simte mai singur aici, cu atât mai mult trebuie să-i roage să se întoarcă la adevărații săi părinți. . Pentru o parte a întregului, mântuirea constă în întoarcerea către întreg; ar trebui să ne așteptăm la binecuvântări atât spirituale, cât și trupești numai de acolo, unde există toată virtutea și puterea.
Religia, însă, nu ar trebui să se limiteze la o legătură internă cu lumea suprasensibilă; sufletul tău, desigur, se străduiește în principal să urce la Ființa Primordială; dar această înălțime are treptele ei firești; este imediată numai în raport cu ceea ce este mai aproape de ea, iar pentru orice altceva este mediocru; iar omul nu poate păși peste acești pași mijlocitori care îl conduc la Cel mai Înalt. Plotin ne-a arătat deja care sunt aceste grade: pe lângă ființe Perii), ele sunt Spirit, Sufletul Lumii, zei vizibili și de-15.

CASĂ. ftwpTW de fiecare dată când aceste comori sunt mdlbyao <ram evdo special obrdaom: Pnrmugoeeivo> *- atunci curățăm contemplația, minte Dumnezeu - rotmishyaeyay "Ts SLOMSH, world '" yaronm YIDIAYY bov (zSh " 0 - vrrme modiv. și demonii sunt ¡tsfl. , obvtmoshin "aoofmyum world ; înainte de pe abdomene sunt aerisite tɓdoi, devnupnmma ©gradation l drtsredtsrmd, - wîi" specii, wctìv nmdomm; mudai dmde change "să vedem Nu totul între ele este bun și blvnodɓvitlțzde $ mui)
Shfdo domnește asupra bucuriei materiei. cu care cineva cwk fund; numai iod primul, deci, idol” tza bsoobraado, iar cei din urmă sunt urâți. Dozhim doidodm drrumfy dsh management bshdaiya, tsde metsmy și sf din lume; un tsryadodtaedvn tsadadr pentru yafefimts redfn zhayushykh > iad *CHODam "|, mergând după vreme; dr ^ până la odv4 Nr. * cod

yaedoTsshkod "3WW. MR№I>J. gdoadshry > F **~ Vadim, etc. a,, la esența lui rrsladndo, care sunt pfvdoi * diaddo bozhedtadtsdo otnrodeny și yoddoodt w & pfcw „rugăciune către zei, la esența duhts hradotodi. otdDOdoi fchl rÇpQIR> N tara; La copiii bunicului, esența shchly 1 ardordo. g't'Zdo bunicul este insidiosul ^advstad, dorryv prdodo? ldek voddodoedyuye ado> dooterodog d^vm înainte de a intra în pământesc „de sus, adjoyado-deeg va buyadet în ido yaurdo zhaddey n dezhdo mnts. „un fel de * a conduce marodtsd yaadn, zeischeshreya, bdoiodiya, avzhnnm în asadatodnyh tѢadh, nadschadg pe ce fel de p“msh> specie ¡dootmDO·, foddo în shodѢcheead t $ la „casa bine? sedI mâncare, nmedde s croair ts dodo ts tsrodooda "tzd beaderadkd d t.

• tip ¡tajron. acțiuni de Serapis în lumea interlopă, unde prunele sunt chinuite de mu * ήμ> izbshiykh; in elam demoni omo * “ts * f Titaa.
La acțiunile dăunătoare ale lemnului de foc stacojiu se aduce denaturarea și denaturarea religiei și închinarii. Ei au fost cei care i-au inspirat pe oameni că nu numai binele, ci și răul vine de la zei * că mânia lor trebuie să fie luată în considerare și rugăciunile * victimele și spiritele rele au introdus impulsul de a bea animale ca sacrificiu; ei sunt vinovații de jumătate de inimă a firmelor, care satisface singurele dorințe senzuale și egoiste, i-au forțat să se închine ca zei și să-și hrănească trupurile cu fum de jertfă. Este necesar să distingem Mentika de vrăjitorie, care poate fi utilă fie pentru Filosof, fie pentru lungimea corpului medicului; posibilitatea ev se bazează pe tonul că în timpul orei de strid, demonii buni dau oamenilor avertismente „sfaturi în diverse Forme, wn” suflete* de ijvetvdh profetic (folosit într-o nișă) acționează în ra&lchnyh tea „” trupurile lor. Cu toate acestea, fugiți, sau * demonilor le este dat să citească viitorul în stele și, prin urmare, vureddo se înșală * pe ei înșiși, fals războinic-maa scriptura cerească. Te unești cu Maitnvoy! Madiya, care diferă de vrăjitorie prin scopul ei, eu sunt vinovatul ei ”: vremea este că este un mijloc dat nouă de zei pentru a evita soarta cu milă. Chiar și demonii pot fi biruiți de rugăciunile omenești; numai zeii în sensul obg-stymnyum nu sunt supuşi unei asemenea mia-exteriore pasive. În cultul public este posibil să admitem asemenea ceremonii, pe care nu le putem aproba în nici un alt aspect; numai statele pot îndura demonii răi cu sacrificii și pot pune la îndoială interiorul animalelor; pentru că statelor le pasă de proprietatea străină

sao
binecuvântări; iar numărul mai mic al celor înțelepți și virtuoși trebuie să fie reținut de la astfel de acțiuni; pentru că le este indecent să se gândească la lucruri exterioare și că spiritele rele nu au nicio putere asupra unui suflet frecvent.
În activitatea creatoare, Porfiry este cu mult inferior mentorului său, Plotin; el doar își apără doctrina și o expune publicului; și pentru acest rol era perfect potrivit pentru învățarea sa extinsă, pentru ușurința expunerii și claritatea gândirii. Dar activitatea reductoarelor și tăietorilor este rareori combinată cu capacitatea de a efectua un sistem riguros și precis; Vedem acest lucru și la Porfiry: el este mult mai preocupat de apărarea și elucidarea prevederilor generale ale comploturilor Filosofiei decât de o expunere completă a acesteia sau de un nou studiu al începuturilor ei; a făcut învățătura lui Pvotin generală și universală, chiar a completat unele dintre omisiunile din ea, în sens științific nu a adăugat nimic deosebit de remarcabil; a acordat mai multă atenţie rezultatului decât mijloacelor

pentru a le atinge. - Alaturi de aceasta, Porfiry ofera intregii predari o directie mai practica - ceea ce este foarte firesc; pentru că acolo unde gândirea independentă lasă loc Formalului înaintea delictului unei doctrine date, acolo practicul prevalează întotdeauna asupra pur științificului. Întrucât neoplatonismul, prin natura sa, în domeniul practic intră într-o relație directă cu religia, Porfirie s-a orientat spre ea mult mai mult decât pe Plotin.
Plotin, în ciuda interpretărilor sale despre mituri și conceptul de predicții, și Magic, a rămas destul de liber.

η fel de religie pozitivă; din punctul său de vedere ideal, se mulțumește cu Filosofia și cu modul filosofic de gândire și se putea descurca fără senzualitatea și particularitatea unui cult exterior.Dar pentru discipolul său, o asemenea poziție nu mai era posibilă; în Filosofia sa, el nu s-a ridicat în aceeași măsură ca și Plotin, deasupra cerințelor ființei finite; nu i-a fost atât de ușor să găsească alinare în contemplarea Divinității; în deficiențele naturii senzuale a văzut o forță demonică care domină lumea împreună cu divinul; iar pentru a se lupta cu această forță, pentru procesul de purificare, la care, după concepția sa, se limitează virtutea pământească, el caută de bunăvoie ajutorul religiei. Este adevărat că în religia populară a evidențiat multe neînțelegeri și dificultăți, a condamnat cu severitate ideile publice despre zei, ba chiar a atribuit influenței demonilor răi tot ceea ce în religiile politeiste nu poate combina filozoful cu conceptele sale religioase. Dar el nu mai puțin zel a apărat aceste religii. Politeismul în general nu li se părea neoplatoniștilor a fi incompatibil cu Filosofia; dimpotrivă, întregul lor sistem era îndreptat spre a face loc unei multitudini de ființe divine, iar Porfprius a fost cel care a recunoscut în mod explicit această nevoie. Toată critica lui este îndreptată numai împotriva mieusului imoral și grosolan senzual, împotriva jertfei animalelor și a abuzului egoist al religiei în vrăjitorie, împotriva amestecului de zei și demoni, suprasensibilul cu sensibilul. Dar toate acestea, după el, nu țin de esența religiei politeiste; doctrina sa despre demoni i-a dat mijloacele pentru a distinge sămânța inițială a acesteia de excrescentele ulterioare și, în ciuda contradicției sale cu ideile predominante,

încorporați "" bradam myo * redkchi, închideți punctele sărăciei-introduse în vey. Vrea să răstoarne vânatul, dar numai ai lamchmedo; între trăsăturile esenţiale ale ideatei tsatzn nu găseşte una pe care vrăjitoarele ar fi fost în stare să-l cojească. pelo Fadyusodiv *. În vzshkevsh mveov, otso l-a avertizat pe Plotiv în Stodki, cu care este de acord; iadul a aprobat imaginile zeilor, kats szhmaolicheopya pre-adndedyn esența lor; chiar și în egy-pededom” peilononia, el a găsit mizerabilă doctrina afinității venelor umane. suflete de animale; a respectat Madtaka și Magics” prin a cruța „formele de închinare publică, urmând stăpânirea popoarelor antice, ca toată lumea să onoreze Zeitatea, în afară de obiceiurile suferinței sale. El a recunoscut de bunăvoie orice religie națională, care era creștină, și a privit-o ca pe o inovație și de care atârnau cincisprezece cărți, soț (vyaiOO ^. „Am mâncat #. * la Air Force . PempDBtr. ev. II!. 6 ; August. Civ. Ü. XIX, 23, 2). Din »w se dezvăluie că reforma noditcdma, nm** a dorit Poroiriy, a avut în vedere o schimbare în rizlmgiya poporului, yar doar

o religie mai pură, preţuită a filozofilor; şi de aceea, s-a acordat un respect deosebit tzdinului de lemn, în care şi-a asumat o înţelegere mai profundă, de Fvdodom a religiei: el laudă pe evrei ca pe adevăratul Dumnezeu; tristul este surprins ^seam, s, tso-khvshk # vă amintiți ” despre preoții egipteni, se referă ad soadaedo. salut, predare. cu învățăturile lui Braminov, Dolgov și Khaldeev. Totuşi, şi, în domeniul religios, el. advent-poate fi esenţial * interes numai pentru evlavia spirituală; totul, citit într-o religie pozitivă *, deși ts otsravdy-vaed, „bine o consideră cea mai joasă formă de religie, -

steaua vieții — În Pchfftsriya, spiritul filozofic încă predomină. Shotina. a căzut pozitiv elementul teologic; între timp, cum acest ultim element are prioritate de la Iamblich
bb) Yamndv.khb ÎN SCOALA LUI, * 52 '.,
Plotin a aşezat sufletul omenesc prea aproape de lumea superioară şi de aceea a crezut că nu este supus viciului şi suferinţei: dar unde ar putea să-şi găsească locul răul, dacă nu în voinţă? Mai mult, nu este sufletul deprimat de necesitatea firească sau de soartă? Dar de această povară numai Divinul ne poate elibera; pentru că zeii stăpânesc peste soartă și o corectează; ele înlătură răul la care ne supune; ele eliberează sufletul de legea fenomenelor. Deci, trebuie să mă întorc la zei pentru mântuirea noastră; din rugăciunile către ei putem spera la astfel de consecințe care depășesc așteptările noastre. Purificarea sufletului nu poate avea loc de la sine, ci este realizată de ființe superioare, eroi. demoni, îngeri și zei. Cum acţionează zeii într-o lume finită, nu ştim, dar este TOTAL pentru noi convingerea că totul este făcut de ei; primul motiv pentru cunoașterea lui Dumnezeu este credința că nimic nu este imposibil pentru zei; oricine are această credință va accepta de bunăvoie și învățătura religioasă despre zei, despre diferitele lor clase și despre atitudinea lor față de noi. Există zei ai lumii și zei deasupra lumii. La acest
gen *" și ". Hvlvik» y shpkyavga* Svrad* u ·· p tsdotdoyumpe,
Komcha^tlna V. advdo ZZy city

Plotits și Porfire i-au atribuit acestuia din urmă Ființa Primordială, Spiritul și Doula, iar în ultimele două au crezut o mulțime nedefinită de spirite și suflete. Între timp, pentru a fi mai specific, nu există un singur principiu deasupra tuturor celor care există, ci o serie întreagă de ființe care sunt ridicate nu numai deasupra ființei finite, ci și deasupra ființei în general. Pe lângă singura Ființă Primară inexprimabilă, există și o a doua Unitate, care ocupă mijlocul dintre Unul necondiționat și mulți; din această a doua Unitate provine dualitatea limitatului și nelimitatului, sau a celui unul și a celor mulți; și întrucât această opoziție este unită în conceptul de amestec, sau de ființă, atunci prima trinitate de ființe inteligibile, πρώτη τριάς νοητή, vine de aici. Primul său membru este Tatăl sau existența (lagl/r, ί/παρξ/ς), al doilea este Puterea (δνναμις,, δνναμις τής ύπάρ-ξίως), al treilea este Mintea sau activitatea (νους, νόησ ιδυής τυής ις τυήσ ις τής τής ύπάρ-ξίως). , sau ενέργεια) . Această Treime ocupă locul cel mai apropiat în spatele Unității creatoare, are propria sa substanță și rămâne în ea. Fiecare membru al acestei trinități conține din nou o trinitate, astfel încât în prima trinitate mai există trei trinități mentale, τριάς πατριχή, δυναμική, νοερά. Din această lume inteligibilă (χοσμος νοητός) se deosebește din nou lumea gânditoare (χόομος νοερός), iar de zeii inteligibili — gândirea. Iar acest al

doilea rang de zei constă dintr- un număr triplu; aceasta include: spiritul (νους), o ființă simplă, inseparabilă, care rămâne în sine și cea mai apropiată de lumea inteligibilă, puterea vieții divine (ζωή) și principiul creator de pace (ovaia), contribuind la ieșirea ființelor ulterioare. din inteligibil. Această trinitate este dezvăluită în continuare de numărul de șapte ori, deoarece primii doi membri ai ei conțin din nou o trinitate.

Al treilea chiv, deasupra zeilor lumii, sunt zeii psihici (spirituali), care sunt din nou împărțiți în tripleți. Printre ființele divine ale lumii, este necesar să distingem din nou sufletele zeilor, îngerilor, demonilor și eroilor. Zeii sunt împărțiți din nou în trei rânduri: în primul rând, 12 zei superiori, care sunt împărțiți în 36 conform sistemului ternar; în al doilea rând, din acești 36 provin 72 de categorii de zei care conduc lumea; în cele din urmă, în conformitate cu cei 21 de conducători ai lumii [ηγεμόνες], ordinul I2 al zeilor naturii (&eoi γενεσιουργοί}. În plus, există și zei și spirite, patroni ai indivizilor și ai popoarelor întregi. fah ascunde un înțeles misterios și acest lucru este mult mai mult decât par mai străini și mai misterioși. Rândurile zeilor sunt distribuite în funcție de numere sacre și, prin urmare, numerele au nu numai o semnificație filosofică generală, ci și o relație mistică cu diverse zeități.
Aşa cum divinul este exprimat în ordine descendentă constantă, tot aşa în sufletul uman există o gradualitate descendentă a părţilor sale; pe lângă forțele raționale, există în ea forțe nerezonabile și un corp eteric, care ocupă mijlocul dintre sufletul însuși și corpul material. Ambele aceste ultime componente ale esenței umane însoțesc sufletul chiar și după moartea corpului. Dar cele mai pure suflete umane pot renunța la ele și se pot ridica la nivelul anozilor. Pe de altă parte, sufletele coboară în trupurile pământești pentru pedeapsă sau încercare, dar fără păcat, din dragoste pentru oameni. Rătăcirea Sufletelor este limitată la corpurile umane. Scopul sufletului <este să treacă în lumea suprasensibilă și să realizeze cea mai strânsă unitate cu Bogen, prin care se ridică deasupra lumii mentale.

stâncă până la Cervoedinago, Această înălțime depinde parțial, de lupul liber al omului, parțial de creația exterioară a $&· an; şi de aceea mijloacele pentru această exaltare sunt esenţa genului: virtuţile obişnuite sunt dovgoozny, vdp zhreg-cheodiv, i^auxfti detrai. Cel mai important lucru în „virtuțile obișnuite este purificarea, la ce duce viața în direcția IIvdagar; virtuțile religioase, ca mijloc de ahh, includ teurgia, mantshga și rugăciunile, ochii wttr sunt îngrijiți de zeități a fără organe senzoriale * deoarece, datorită omniprezenței lor, ele cuprind acțiunile oamenilor buni și tocmai a celor care le îmbină cu tu o descântec de rituri sacre. Dintre virtuțile răzbunării, una {¿știi} qvcfw&hù conduce sufletul la zei inteligibili, (k ουσία), iar cealaltă - ("e * M & ni'a) - la Cel Primordial.
Yambdakh, în ciuda ignoranței puternice despre ¿tafo? (divine}, care i-a dat nopți, kan „myao *, mult mai jos decât profesorul său, Poreriy. Lucrarea lui, câte dintre ele au ajuns la noi, dezvăluie” desigur, nfamp puyu erudiție; dar syadrenzmg filozofic, înşelându-l "noy critică , plictisitor protractedness și lăsați "namm"? suporta corupția cititorului diner războinic-corupție. Yambleh ocupă mult mai mult * bugoodemp în speculații decât în cercetarea filozofică; în ultimul tău domeniu, el a descoperit nevoia de a koeti, dar cu atât mai zel s-a

ocupat de oideoFvdom podtdormdeni * şi de „interpretarea religiei psihice. Cele mai doctrinare creaţii pe care le-a făcut în monetărie şi diferitele miyumv duc la aceeaşi concluzie. Stratificare explicită şi simplă”.

împărțirea sistemului lui Yalotm nu l-a satisfăcut; în gândirea sa credinică, fiecare moment de gândire se transformă în ipostaze speciale: în locul unei singure Ființe Primare, care, cu diferența ei absolută față de orice ființă derivată, este împreună fundamentul ei, el a așezat două ființe nervoase, potrivit cărora aceste două concepte sunt împărțit: în loc de o lume mentală, - ca unitate a ființei și gândirii, două lumi, gândirea și gândibilul, iar prin repetarea unui proces similar, apare în ea o populație excesivă a lumii suprasensibile, care este determinată nu printr-o lege internă, ci numai prin schematismul extern al nepurului. El crede că, pentru a înțelege Divinitatea, cel mai bine este să-L înmulțim într-o anumită măsură și să reprezentăm tot Yomtin-ul, exprimându-și ființa și relația cu finitul, ca ființe independente, una lângă alta, sau una mai înaltă decât celălalt. Dar acesta, teoretic vorbind, este caracterul decisiv al unei religii omgenstice; că în gândirea filozofică există un simplu moment de concepție, apoi în reprezentările politeiste-reli-tmzvot capătă o imagine concretă; ceea ce gândirea fschmyufszhyu este conștientă în Forma universalității, atunci în acest ultim caz se află sub Forma sensibilă a eltmchushchti și astfel esența Divinității este fragmentată într-o multitudine de ființe speciale. Desigur, Iamblichus ar putea avea și motive filozofice pentru aceasta. Trecerea de la bezusyaoyao-One la multiplicitatea ideală a Spiritului picioarelor alismului i s-a părut prea moale, „atunci a putut să-l recunoască ca fiind cel mai bun - să descompună Spiritul și „părțile plug-in, pentru a trece treptat de la Unul „la mult. Dar, de fapt, multitudinea de zei educați intelectual produse din Unul

vago și dualitatea Ființei Primare însăși este mult mai clară decât pluralitatea Spiritului lui Plotin; pentru că acolo mitul rămâne unul în afara celuilalt, ca o ipostază, în timp ce la Plotin diferența lor se reduce direct la unitatea lumii mentale. Din aceasta se vede că Yambdichus este mult mai interesat de înmulțirea zeilor decât de reducerea lor la unitate. Și, prin urmare, oricare a fost impulsul eco. — fie zelul pentru o religie pozitivă, mergeți Speculația filozofică — în orice caz, atât multiplicarea ființelor suprasensibile, cât și legătura dintre Filosofie și religie au luat naștere din direcția politeistă a gândurilor sale, astfel încât neoplatonismul împreună cu el s-a supus hotărât pentru prima dată religia și, de asemenea, la doctrina filozofică mutată la doctrina teologică. Dacă Porfiry a înțeles deja Filosofia cu practic — religios. lateral, atunci această imagine a vederii se regăsește și mai puternic la Iamblich; „Dacă primul care și-a îndeplinit scopul a găsit necesară asistența religiei și a zeilor, atunci Iamblichus ar fi trebuit să intre mai departe. la fel, cu cât avea mai puțină încredere în semințele proprii ale omului, împărăteasa era mai convinsă de nevoia lui în cel mai înalt ajutor. Adepţii lui Iamblich, nav Tsae^ii, Hrivmniy, Miksam etc., nu au prestat servicii Filozofiei; au câștigat faima nu atât pentru investigațiile științifice, cât pentru discursurile lor din domeniul fizicii pozitive și speculative și al acțiunii teologice. Ele chiar îndepărtează forțele

de cădere ale politeismului pentru a excita din nou k. ultima luptă împotriva creştinismului, care este cu mare și mare succes a înlăturat yaycheetvo; sub Yuyaiva, folosind condiții externe favorabile, omm

au întreprins chiar restaurarea religiei antice; dar această religie, goală în interior și artificială, nesusținută de credința poporului sau de prima schimbare a împrejurărilor, cu atât mai adânc era obligată să cadă și să cadă. Spiritul în care era înțeleasă atunci religia poate fi învățat cel mai bine din binecunoscuta lucrare Despre misterele egiptenilor,15'1 care aparține, dacă nu chiar lui Iamblich, atunci cel puțin școlii sale. În această lucrare ei încearcă nu numai să infirme îndoielile lui Porfiry cu privire la credința populară și arta ei urgică, ci și să contureze o teologie speculativă, care, vorbind din cele mai înalte principii metafizice, trece mai degrabă în grabă la cea mai crudă superstiție. Să extragem din această lucrare principalele trăsături despre rândurile zeilor și mijloacele de ridicare a sufletului la divin.
• Credinţa în zei, - se spune aici, - este dată direct odată cu fiinţa noastră; suntem inseparabil fuzionați cu Divinul, suntem îmbrățișați și plini de El; avem ființa noastră numai în conștiința lui Dumnezeu. - De la el știm că înaintea principiilor cu adevărat existente și a tuturor celorlalte principii există un singur Dumnezeu, care rămâne neclintit în unitatea Sa. De la El vine al doilea zeu, care este ființa noastră și temelia inteligibilului (ροιμάρχης); din acest dublu principiu fundamental provin, pe de o parte, ființa și substanța inteligibilă: constituind un loc pentru zei, iar pe de altă parte, spiritul (vovy), care, însă, este mai jos decât zeii, deoarece zeii sunt mai înalți. decât se credea. Există zei vizibili și invizibili (zeii gânditori ai lui Iamblikha nu sunt menționați). De mai jos
De nmteriis Egyptiorum* * Titlul original al lui siidukizhev este: '¿fàptiwvat išyumLaъ «fòt την «fee *Avt{¡<»
*βI rțir & ¿ποιημάτων λύσιί.

zeii stau pe arhangheli si ingeri; sunt urmați de demonstrații și eroi. Demonii reprezintă dezintegrarea Food Baro în multitudine; și eroi - întoarcerea mulțimii în Unitate; Permia este condusă de gurile separate ale lumii în general, iar acestea din urmă guvernează doar zona limitată a sufletelor umane. Sub eroi sunt cele două clase de arhonți, iar apoi sufletele, ca fiind cele mai îndepărtate de zei. Toate BOT-urile sunt imateriale și omniprezente; aceștia acționează în lumea corporală, oriunde doresc, și nu se limitează la NikYakiSh! corp. Zeii invizibili nu au nimic de-a face cu anumite corpuri; dimpotrivă, poți vedea cum inspiră asemănările primelor! fie corpurile pașnice ale STELELOR, fie aerul, fie apa, dar fără a intra în Corpuri cu esența lor. Zeii sunt toți buni; dar printre demoni sunt numai buni, dar nesăbuiți și răi, care, contribuind la patimile criminale ale oamenilor, iau parte la 00#-porumbel și preziceri fără Dumnezeu. Și demonii buni au trupuri. Suflete, în stare necorporală, pline de tot felul de suferințe; numai partea inferioară a sufletului este supusă sorții, în timp ce partea superioară poate să triumfe asupra ei și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să se ridice la rangul de îngeri. Manifestările zeilor, îngerilor, demonilor etc., diferă între ele atât prin Forma, cât și prin substanța în care se produce fenomenul, cât și prin acțiunile care însoțesc fenomenul. Pe lângă fenomenele subdivine,

există și cele înșelătoare, în care cele mai rele ființe, profitând de vreo greșeală în! operațiunile oeyurNycheeMnM, acționează în locul celor mai înalte. Fiecare Națiune și fiecare templu este reprezentat de un zeu sau înger special; orice fel de sacrificiu este sub supravegherea lor; fiecare om are propriile lui gânduri, hryanme, care este complex ca un om! DIN! Tot!! ChNetvK ífipi.»

iad
^ Înseamnă a conecta o persoană cu eGyyi PysshyNgi „esențial căutează ITlotyn și Norfyriy în filozofie; yo mirredtv· insuficient. „Cu necugetare, teurgii sunt uniți de Divinul, în fapte tainice, depășind pe ‘YIKOO : „VIIM0YI&”, și prin puterea unor asemenea legi, care sunt plăcute Zeilor și care produc acțiunea lor, deși noi nu înțelegem. . Divinului, nu trebuie să aplicăm o măsură umană limitată, nu trebuie, conform ideilor noastre, să judecăm că în mod decisiv | UN număr dintre ele. Dumnezeu este pretutindeni și, prin urmare, poate manifesta Shy, oriunde vrea El. - Apelurile și riturile de ispășire ar trebui să conducă la concluzia că zeii sunt supuși suferinței și pasiunilor. Omul acţionează în teurgia Divinităţii, ήθ-y de sine-ea însăşi, pentru a deveni accesibil influenţelor superioare; nu este necesar să judecăm comuniunea spirituală cu Divinul după „analogia limitată a cunoştinţelor noastre cu oamenii; ceea ce face theurgis, el face, parcă ar fi legat direct de Boemia, atunci Dumnezeu însuși face prin ea. Riturile în care Divinitatea yay-'lyaegoi, Aparent, ființele suferinde, și parțial un sens secret, parțial acestea sunt simboluri sacre, tind să purifice și să sfințească o persoană; sacrificiile ispășitoare au scopul de a nu îmblânzi averea ta, „o, culcă-ți sufletul pentru a inculca mântuirea – acțiunile Lui. Numele barbare și lipsite de sens ale bo-pv, chiar și slujirea lui Faoyueu și discursurile rușinoase, în același timp nrbizioishia, sunt parțial simboluri ale adevărurilor superioare și parțial sunt chiar * mijloace de purificare, pentru că eliberează ms de yizvvh. pasiunile lor trecătoare excite-vOm. ¡Puteți ajunge la zei pentru că sufletele ώo-shchivn yubmshshshmya -zei; prndschgazayɵ, chetvree, kak
1 IV. I6

w
un simplu produs al naturii, (după înțelesul lui Stoicor) NIMIC, își primește tot sensul din puterea Divinului și iluminarea de care se bucură sufletul plăcut lui Dumnezeu; iar sacrificiile au un efect suprasensibil, deoarece cel care oferă jertfe, ca urmare a iubirii care unește zeii cu creațiile lor, poate intra în unire cu cauzele creatoare prin mijlocirea materialului final și doborî asupra sa puterile superioare. . Necesitatea teurgiei ca mijloc auxiliar se dezvăluie parțial din faptul că zeii imateriali nu pot fi atinși decât prin zeii care acționează în materie, la forțele universale numai prin intermediul unor forțe particulare și, parțial, din nevoile naturii noastre sensibile, pentru că sufletul necorporal, sau eliberat de o adevărată înclinație senzuală, se poate uni, desigur, cu zeii invizibili într-un mod pur spiritual; dar cine nu este eliberat de înclinații și nevoi trupești, trebuie să se întoarcă la zei cu ajutorul lucrurilor sensibile și să urce la zeii nevăzuți prin vizibil; lucrurile materiale ne pot servi ca mediatori, dar cauza legăturii lor cu imaterialul; în tot ceea ce este corporal, acționează forțele corporale și, prin urmare, corpul este un organ capabil să accepte divinul; și întrucât arta teurgică cunoaște substanțele înrudite cu

zeii în general și cu fiecare zeu în particular, atunci ea oferă cadrelor un mijloc de a realiza comuniunea cu ele. Acesta este și motivul pentru care o persoană în comuniune cu Divinul trebuie să se abțină de la anumite pângăriri materiale. Cum se fac toate acestea, desigur, ne poate fi explicat nu prin înțelepciunea umană, ci doar prin revelația divină. Acțiunea divină precede voința umană; dumnezeu

ii lumineaza pe teurgi cu harul lor; oii au deschis Formulele Rugăciunilor Preoţeşti; au împărtășit cea mai înaltă artă teurgică; au instituit sacrificii și închinare; ca paznici și interpreti ai acestei revelații supreme, preoții și teurgii au o sfințenie care îi pune deasupra filosofilor. Totul în religie depinde de păstrarea inviolabilă a revelațiilor originale; și de aceea este imposibil să nu te răzvrăți împotriva înclinației către inovațiile religioase dintre greci, pentru care nu există tradiție sacră; mult mai evlavioşi şi mai plăcuti zeilor sunt barbarii, mai ales caldeenii, iar apoi preoţii egipteni, ca paznici credincioşi ai misterelor sacre. - Dar este imposibil să nu condamni, cu toată severitatea, diverse Forme de preziceri fără Dumnezeu, magia falsă și șmecheria vrăjitorilor, arătând fenomenele zeilor; toate acestea provin nu atât din înșelăciunea umană, cât din duhurile rele. Dar amenințările rostite de turgi împotriva zeilor pot fi foarte bine folosite împotriva demonilor proști.®
Extrasul prezentat aici din „Misterele egiptene” este suficient pentru a vedea în ce spirit și cu ce râvnă și-au continuat direcția teologică discipolii lui Iamblich. Pentru educația științifică a neoplatonismului nu se putea aștepta prea mult de la ei; neoplatoniștii din Atena s-au întors deja pe această cale.

c) Revenirea la ştiinţa strictă: Proclus (c. 450 d.Hr.)'54).

Legea de bază care determină legătura dintre toate lucrurile și locul fiecăruia dintre ele în această legătură este calea de ieșire
·*«) Prokl r. in Vikavtii 412 dupa R. Chr. minte. 485.

(lrsoDoe) multe „w ale Unului și întoarcerea lui („I0 (nr” vu ^) la Unul. Fiecare multiplicitate participă la unitate și, prin urmare, presupune unitatea; pe de altă parte, orice unitate se produce pe sine și „ ego. ca urmare a unei legături cauzale, / și vând cu noi, adică asemănător „cu el; și fiecare diferență este trasă pe asemănare. Din cauza diferenței, ceea ce produce rămâne în sine și ceea ce este produs acționează ca limbajul său. și datorită asemănării, ceea ce produce rămâne în cunoașterea asemănătoare, iar aceasta din urmă se află în prima; cel inferior există în ment, kan în cauza sa și cel mai înalt în inferioară, ca în rândul său. lor; .mai mult, deși se înmulțește treptat, își păstrează particularitatea. Acţionând în ceea ce este produs ca cauză, mai înalt există în el pretutindeni; io, diferit de el, nu există nicăieri în el. Ca o consecință a acestei relații duble, totul se învârte în jurul cauzei sale și tinde să fie unit cu ea. Și astfel totul se mișcă într-un cerc de ieșire din cauza sa și de întoarcere la ea; sau, dacă distingem momentele particulare ale acestei mișcări, - tot ceea ce este produs este într-o triplă relație cu cauza sa; și anume: 1) datorită asemănării sale cu ea, rămâne în ea; iese din el și 3) se întoarce la el. Dar ambele părți ale acestui proces corespund în mod decisiv cu ele însele; dacă se produce”.se produce pântecele.

si se desparte de nea prin neasemanare, apoi mai departe si vlodavdtod: Hìb. neuro prin asemănare; iar actul de intoarcere are acelasi stodshvd chdo »exit. Deci, „one® law madashisveet în < toată sănătatea căderii și acțiunilor1, unul câte unul; Tema raodredelaetsya I ”totalitatea nevoii deystvichmil este principiul unei triple dezvoltări: șederea lui prvn-iaoddiago la cauză (μονή), dar ieșirea din ea (nçói/-άος) Și întoarcerea lui eno la. ea: (έπίαιρ&φη) supă trei mümeyata, și repetiție nesfârșită; care au fost trecute de la Unitatea Vervo-ish, toată diversitatea, ființă derivată. Cu cât această mișcare se face mai des într-un anumit va-*-vrsheshig, cu atât mai adânc, coborâm în bucuria lucrărilor în: cu atât mai fragmentat și imperfect este biggie, la care. ajungem; dimpotrivă, cu cât urcăm mai departe η în sens invers, cu atât mai voso-hard; pentru ca desi: vtpee se comunica la tot mai jos, dar asta e o masa, ea. nu poate conține în sine toate puterile celor mai înalte; zeii sunt inerenți în orice, dar nu totul este inerent în zei, β prin urmare, ființele eroice * sunt cele mai perfecte și cele mai complexe - mimvyype. Dar cu cât este mai subtilă ființa sa, cu atât a dat mai mult și, în consecință, cu atât poate produce mai mult. Și dacă este așa, atunci capacitatea fiecărei cauze este cu atât mai mare; care este cel mai simplu motiv; iptme meyushan; ce este mai dificil; suma cauzelor acțiunii și suma acestora Primakov·· sunt în relație opusă: conceptele generale în sine sunt cauzele cele mai înalte și treptat sugestive; unei serii de cauze și efecte îi corespunde o serie de întrebări, mergând de la general la particular și scăzând treptat în amploare. Întregul acestor gânduri, toată lumea este în general bucuroasă de satele existente cu o treaptă ..

prin împărțirea lor după formula „stai, ieși și întoarce” – aceasta este sarcina științei și adevărata ei metodă.

Fiecare multiplicitate este precedată de Unul, fiecare bine este Primul Bun, tot ceea ce există este Prima Cauză; și de aceea, deasupra și înaintea oricărei ființe, mai presus de bunătate și de orice rațiune, există Unul și Unul, ca supraexistenți (ύηβçόυσιον}. Nu putem ști că Ea; știm doar ce nu este; știm că conceptul Unului dă despre Nu numai reprezentarea negativă, iar conceptul de bunătate, este doar o reprezentare analogică; strict vorbind, Nu este Unul, este mai înalt decât Unul, mai înalt decât orice negație, ca în orice afirmație; Nici gândirea, nici voința. , nici o altă proprietate nu îi aparține Lui; nici măcar primalitatea Lui nu se poate încadra sub conceptul de activitate sau forță, nici măcar sub conceptul de cauzalitate, deoarece Este o cauză fără a fi o cauză (άναιτίως aatw).—Dar așa cum, potrivit legea fundamentală a oricărei ființe, fiecare unitate produce din ea însăși o pluralitate omogenă cu ea, atunci și Cel Primar necondiționat nu produce imediat Spiritul, așa cum a învățat Plotin, nici a doua Ființă Primară, așa cum credea Iamblich, ci doar pluralitatea unităților. (êvádeç), sau numere suprasensibile Aceste unități sunt, fără îndoială, simple; înălțați deasupra ființei, vieții și gândirii, ele sunt de neînțeles pentru tot ce se află sub ele; unitatea lor nu este tulburată de pluralitatea lor, pentru că ei sunt unul în celălalt și fiind cei mai aproape de Prima Unitate, ei sunt limitati în număr de orice altceva. Ele se deosebesc de Primul Dinago prin faptul că Perio-mancarea este Bună și Cea Necondiționată și fiecare dintre ele este o bunătate și o unitate definită; în Ființa Primordială nu există nicio diferență, ci unitate, firul întregii lor individualități,

diferite ca proprietăți și puteri și sunt fie mai aproape de Ființa Primordială, fie mai departe. Ființa primordială nu este comunicată la nimic altceva și nu poate fi înțeleasă în niciun fel; dar unitățile sunt comunicabile și în comunicarea lor sunt accesibile înțelegerii. De la ei are loc orice acțiune a divinului asupra lumii, Providența depinde de ei; dimpotrivă, Prima Unitate este în afara oricărei atitudini pozitive față de lume; și de aceea sunt atât de mult sub Prima Ființă, încât toți împreună nu sunt egali cu El. Aceste unități nu sunt altele decât zeii sau cele mai înalte dintre zei. A treia este limita (πέρας}, legând ati-ul unității și constituind unitatea lor cu Primul absolut; limita îi consideră pe mulți și pe unul ca unul.
Cu această primă trinitate se alătură imediat inteligibilul (în sensul cel mai larg). Dar este împărțit în trei clase: inteligibilul, νοητόν, (în sens strict), inteligibilul, νοερόν, iar printre ele - asemănător cu ambele, νοιμόν αμα καί νοερόν, - ceea ce se poate numi cele trei clase de zei , - inteligibil, inteligibil și gânditor . Esența primei clase este exprimată prin conceptul de ființă, a doua - prin conceptul de viață, a treia - prin conceptul de gândire. Particularitatea primului este realitatea (υπαρξις), sau bunătatea, a doua este puterea, iar a treia este cunoașterea. Al doilea participă la primul, al treilea la al doilea; primul este pentru al doilea, așa cum unitatea este pentru dualitate, al doilea pentru a treia, așa cum dualitatea este pentru trinitate. Dar cum totul este în toate, atunci viața și gândirea sunt în ființă, ființă și gândire în viață, ființă și viață în gândire, numai totul este în felul său în fiecare: în primul - ca ființă, în al doilea.

romul este ca viața, în a treia - kata .. gânditor; Dyrtsoe. conține ambele consecințe, kata acțiunile lor., etc. ei. Ei îl vor avea pe Primul drept cauză, la care participă. Dar fiecare dintre tsskh se va dezbraca, va da din nou - nici o trinitate.
1). Chlolyslilre (în sensul său propriu) este împărțit în trei trigon.
a) Există piper umrmysdtsmad tripa: limită (bunicul ^),. nedefinit (άπορον). și strămutate. (μινιόν). Primul lucru din care iese Ființa primordială, (cu includerea unităților divine), este aceea care constituie începutul ființei, go limită, care poate fi numită și realitate (νπαρξις) în sensul său propriu, Dar> pentru ca ființa să iasă din ea, nedeterminare sau forță infinită; căci dacă fiecare ființă are în sine ambele elemente, atunci fiecare ființă trebuie să aibă și, înainte și deasupra ei, o limită necondiționată și o nedeterminare necondiționată. Incertitudinea este, de asemenea, baza (așa cum a învățat Platon) a materiei materiale sau necondiționate și, prin urmare, materia provine din Unul, deoarece poartă germenul ființei în sine, iar creatorul lumii numai materie aranjată, născută dintr-un nivel superior. putere. Produsul comun al limitei și ireductibilului este mixtul, sau esența, ovaia', dar într-un alt sens se mai poate spune că în mixt este limita și nedeterminatul, ca elemente ale sale; numai aceste elemente care există nu trebuie confundate cu principiile cu același nume, din care au provenit. Părți constitutive asemănătoare pot fi indicate și pe toate celelalte grade de ființă, deoarece, în general, cel mai înalt se repetă în tot ceea ce este inferior; de exemplu. pe cer, incertitudinea se exprimă în infinitul ei

mișcarea, în materie - în caz de nedeterminare, limita se exprimă în Formă și totalitate etc.
b) . A doua trinitate imaginabilă este viața imaginabilă &»/), sau eternitatea (aí<yj/). La prima trinitate ea
se raportează ca cele mai multe la unul, ca înrudite cu nedefinit la definit. Primul termen este din nou limita, al doilea este nedeterminat, iar al treilea este întregul sau viața,
c) În a treia trinitate de același ordin, căreia vumom-sdim îi corespunde gândirii, unitatea distribuie pluralitatea, dar ideală, îmbrățișată de unitate; aceasta este lumea ideilor inteligibile., o lume exemplară (αυιοζώον din Tzmeya lui Platon). În fiecare trinitate imaginabilă, primul membru, corespunzător limitei, poate fi numit tată, al doilea - corespunzător nedefinitului - forță, al treilea - amestecat din ambele - gândire.
2) A doua clasă este de imaginat - zei gânditori, a căror trăsătură comună este viața - o forță infinită, înmulțitoare, dătătoare de naștere. În ei, momentul ieșirii (πρόοδος) prevalează asupra celorlalți doi, rămâne (μονή) și întoarce (επιστροφή), * și de aceea acești zei se numesc femeie. Această clasă este, de asemenea, împărțită în trei trinități; Cei trei membri ai săi sunt: unul (εν', celălalt (έτερον) și existentul (pv). b) A doua trinitate este zeii care îi conțin (&eo(συνεκτικοί) este notat cu trei perechi de concepte; acesta este unul și mai mulți, întreg și părți, limitate și nelimitate , c) A treia trinitate - zeii completând (&εοΙ· τελεσιουργοί) este desemnată într-un mod similar.

3) A treia clasă, zeii gânditori, contribuie la trecerea imaginabilului într-o ființă separată și în forțe speciale. Ele sunt împărțite în funcție de numărul de șapte ori de planete; și anume, dintre cele trei elemente care trebuie distinse și aici - patern (πατρικόν), conservator (αχραν-τον) și separator (διακριτικόν), primul și, respectiv, al doilea, tripla temă comună (μονή, πρ όοδος, επιστος, επιστος) iar diferența de a fi, viața și gândirea, sunt de asemenea împărțite în trei membri fiecare, iar al treilea element rămâne unic. Dar fiecare dintre membrii acestui septenar este din nou împărțit conform aceluiași shem și astfel, în total, sunt șapte septenare gânditoare. Primul dintre aceste septenari, sau mai bine zis, primul membru al acestuia, este cea mai pură înțelegere, mitologia Kronos; a doua - forța dătătoare de viață, care, prin cauzalitatea primei, excită la dezvoltare - Rhea; deasupra celei de-a treia se află Zeus, sau demiurgul, spiritul GÂNDIT (νους νοερός άυτόνους), mintea făcătoare de pace, îmbrățișând toate felurile de ființă și toate forțele creatoare și revărsându-le asupra ființelor demiurgice subordonate (νέοι δημιουργοί). — Primii trei membri ai acestui septenar demiurgic pot fi numiți paterni, următoarele trei forțe materne sau zooionice, dintre care prima este sursa vieții psihice (πηγη ψυχών). Trei dintre aceste ordine superioare de zei gânditori (paterni) corespund trinității zeităților conservatoare (deoι αχραντοι, αμείλικτοι, φρουριτικοί), a căror ocupație este aceea de a, deoarece cei trei cei mai apropiați, cei mai înalți păstrează toate ordinele inferioare la locul lor; mitic ele sunt reprezentate de o parte din Atena, o parte din Kore și Kuretah. Concluzia unei serii de zei gânditori este o putere care este cea mai înaltă

cauza diviziunii, prin care gândirea trece în suflet.
Membrul mediator dintre inteligibil și sensibil este Sufletul, care însă, din cauza acestei poziții mediatoare, conține toate lucrurile în sine, parțial primitiv, parțial figurat. Esenţa ei constă în necorporalitatea, imuabilitatea şi vitalitatea sa independentă'; chiar şi sufletele care locuiesc în trup sunt în timp numai prin activitatea lor, dar în esenţa lor sunt eterne. Sufletul și spiritualul în general diferă de ființa corporală, ca activ de pasiv; semnul distinctiv al ființei spirituale este capacitatea de a se transforma în sine. Toate sufletele omogene depind de un Arhetip ideal, care în ființele divine se reflectă într-o singură imagine, iar în ființele inferioare - în multe imagini. Sufletele provin dintr-o substanță divizibilă și indivizibilă, așa cum ne-a învățat și Platon, și sunt distribuite în funcție de relații armonioase; sufletele însele sunt numere. Dar relațiile lor armonioase sunt din nou substanțe și forțe, din distribuția diferită a cărora provine diferența sufletelor. Din aceasta provin trei clase principale de suflete: suflete a) divine, b) demonice și c) umane; fiecare dintre aceste clase este subdivizată în mai multe feluri.
a) Diferă între sufletele divine; zei conducători. ηγεμονικοί, renunțat (de la lucrurile lumii, neconectate de ele) alokhyu η zeii lumii, εγκόσμιοι Zei conducători, - sau altfel - asemănarea (άψ ομοιωματικοί), pentru că în lucrurile sensibile ele imprimă imaginea unei idei, sunt împărțite într-o idee. patru trinităţi: prima dintre ele

totalitatea lumii, a doua conduce. sursa vieții, în părți separate, a treia ridică lucrurile la inițiatorul lor # ”iar a patra îndeplinește lucrarea zeilor paznici la cel mai înalt grad. În prima trinitate, al doilea Zeus ia locul, sub trei imagini, Zeus, Poseidon și Pluto; în al doilea, al doilea Kora, care c. În special, este reprezentat fie de Artemis, fie de Persefonă, fie de Avina (este Kouissh care trebuie distins de cel mai înalt, cu același nume). Intermediarii dintre aceste ființe extraordinare și zeii lumii sunt zeii celor renunțați (άηόλυιοι\. É ei, în ciuda nenumărabilității lor, sunt împărțiți în patru trinități „între care își găsesc deja locul 12; olimpieni; zei creatori (Zeus, Poseidon, Hephaestus b), paznic (He*stia, Athena, Ares), dătătoare de viață (Demetra, Hera, Artemis) și apagogică (Hermes, Afrodita, Apollo), adică că au un corp, cele două clase ale lor principale sunt steaua zeii și zeii sublunari sau elementali, cărora le este supusă lumea fenomenelor, iar acestea din urmă, ca toate sufletele, au corpuri de lumină, pe care le acoperă de obicei cu substanțe elementare.
b) Demonii sunt subordonați direct acestei clase de zei de jos, pentru că fiecare zeu al lumii are, sub el, mulți demoni și suflete private, ceea ce este. își anunță semințele speciale și care îi poartă numele. În special, există din nou trei clase de ființe demonice; îngeri, demoni în sine și eroi. Totul.* Eu guvernez lumea prin ei. Nu există demoni răi; nu toți, totuși, demonii sunt la fel de inteligenți și pur imateriali; cea mai de jos clasă dintre ele sunt spirite hylice nerezonabile care vor chinui sufletele, înfundate în materie.

iv) iTrkiy lmayaaay kpee dushhoostchyanmyutyt, ¡la care ele sunt însăși esența naturii divine ii ¡ nu urmează „wok-ul divin „invariabil, l” din ¡timp dolreiyv otreeumvostm cred ig>¡nerezonabil; aceasta este o parte a sufletului, care „împinge și înăuntru” eloiliches / m'ya. Deci,

deoarece ovurile trăiesc în pământ, atunci acordați atenție aedo errva (atenție „dar la irmrod, nayiearvsche al IМХЪ IЖИВЯИ.
Universal hyuvvvaniye shvyamny npipoau, - materie, nviu-înseamnă ¡droise pasul celor mai înalte principii și, prin urmare, yadzyananvat „e, împreună cu Plotin, rădăcină răul; dimpotrivă, ea-®despre-+la sine, va fi bună, nu rea, dar irvspy este necesar; m> „relație ®e în orice altceva, oaa poate fi“ numită mai bună, „precum și căldură: amabil, io-ton yate ea există de dragul binelui; aliya, monom că „cel mai îndrăzneț” sud este bun. Între existența corporală în lume.Sufletul ashmaet locul Naturii, ca un trup necorporal, dar nu separat, beaeoznggelBnzhoida. Acţiunea creatoare care mişcă lumea nu este ¡nici intenţionată şi contemporană, ci .în timp şi omniprezentă: .lumea cu siguranţă nu angajează. Pace eovermek, sunt reproșuri, înăbușit de furia Providenței, nedrept în lume, zhav acțiunea eroică a furcii, e bine pentru locul tău; ayu în lumea all-alyuchiigeypo ¡vine de la creaturi neobvenvoy vshga. Răul pur extern, de exemplu. neasemănarea lui mflovѣzdekvy s^idbni, „nu există.¡activ alo; aga există un chkkiyu 6v ~ raaddoyade care urmează codul mondial, eu vin ca un mijloc în yav-predarea și educarea unei persoane, pedepsind parțial sa premium ”vknu; — Adesea Yanadavie nu-l exprimă pe cel vinovat și mă refer la necazul acelor mormâni; ¡la acest yat for-medLfnde.

oyo se extinde chiar și la familii și la aa genuri, din cauza conexiunii tuturor părților unui popor sau familie. Tot răul nervos își are locul doar în suflet; și de aceea răul pur trupesc este doar aparent; adevăratul rău stă în înclinarea sufletului spre corporal, deoarece corporalul provoacă în el o activitate contrară adevăratei sale esenţe. Prin unirea sa cu lumea corporală, sufletul este supus necesității sau sorții naturale; dar în natura sa cea mai înaltă, ea nu se află sub stăpânirea sorţii, ci a Providenţei, care, pornind de la zeii supremi, nu comunică decât binele.
Conceptele generale despre esența sufletului se aplică în mod natural sufletului uman. Dar omogenitatea esențială a sufletelor sale divine, retragerea din stările suferinde și raționalitatea imperturbabilă a părții sale superioare nu pot fi permise cu Plotin și cu stoicii; acest lucru nu este în contradicție nici cu relația dintre ordinele inferioare de ființe cu cele mai înalte, nici cu nevoia de ajutor superior pentru om. Prin urmare, este imposibil să recunoaștem identitatea dintre demon și mintea umană. Pe de altă parte, este incredibil că sufletul uman ar putea deveni sufletul unui animal. - Trăsătura distinctivă a sufletului, plasată între divin și muritor, este libertatea valurilor, care nu este distrusă de preștiința divină. Cu toate acestea, omul în libertatea sa nu este atât de nelimitat ca zeii și demonii; cu toată libertatea lui, el este supus, totuși, necesității firești sau destinului. Prin această necesitate, fiecare suflet din fiecare perioadă a lumii este odată dus în viața pământească; dar intrarea mai frecventă în această viață depinde de propria ei vinovăție. Și în starea de preexistență, sufletul, ca demonii și lumea

iarnă pentru zei, nu locuiește fără trup; a însufleți corpul — care aparține esenței ei; dar numai acest corp este non-thingish-statură, eteric; ea nu-l părăsește la întoarcerea în lumea superioară; ca și sufletul însuși, este produs direct de creatorul lumii. Între acest trup imaterial și cel pământesc, ca membru mijlocitor, mai există încă

un al treilea, sau mai bine spus, o mulțime din acele trupuri în care sufletul intră încă înainte de apariția lui pe pământ, chiar la intrarea în lumea lui. fenomene, iar o moarte o păstrează până atunci, timp cât rămâne în câmpul fenomenelor. Atât în starea de preexistență, cât și în moartea trupului, sufletul nu rămâne fără părțile sale constitutive inferioare: esență, fără impulsuri și dorințe involuntare. Seria ascendentă de abilități spirituale, care sunt - observația senzuală, reprezentarea, reflecția și rațiunea, au fost deja indicate de Platov și Aristotel; dar mai există o stăpânire spirituală de sine deasupra minții. S-a recunoscut de mult timp că asemănarea poate fi cunoscută numai prin asemănător; de aceea, divinul nu poate fi cunoscut prin gândire; cunoașterea divinului aparţine unui organ special, care este mai înalt decât puterea gândirii și este divinul în om; și întrucât divinul în general este cel mai singular, această putere a spiritului care a ieșit este conținută și în esența singulară a sufletului, în pură conștiință de sine.
Pentru a urca la suprasensibil, sufletul trebuie sa treaca treptat de la ideile corecte la cele matematice, iar de la ntsch la stiinta dialectica si apoi la Teologie; dar pentru aceasta sunt necesare nu numai cunoștințe fizice preliminare și artă dialectică, ci și virtuți morale și eliberarea de dispoziții dizarmonice. Cu toate acestea, acest lucru nu este suficient pentru creștere

către Divinitate. Finalul său este tѣida / dam'ovshdaib, < genzho prin putere divină, în - neacționând; Zeitatea este în mod constant inerentă în orice și acționează în fiecare tuidat conform Merei acelui an - se face „ca un instrument special în a da o asemenea influență; nu numai pe durata actiunilor aalnh, ®o dau nmpih ganduri si intentii, avem nevoie de da ¡ajutor divin; cu toate acestea, ne putem lipsi de lacune în cel mai important lucru - în tributul adevărului. Vete, cea mai înaltă clădire depinde de iluminarea divină, „pe căile ascensiunii spiritului în Substanță, credința are o valoare mult mai mare decât cunoașterea. Există trei tancuri ¡puga: iubire, răzbunare și credință; iubirea ne conduce la experimentarea frumosului; adevărul ne dezvăluie lumea suprasensibilă; dar dă-ne cel mai înalt even- ncheyash toshvio vir, pentru că leagă cele de jos cu cele de sus; de lsh-stiyu meditez putem să întrezărim cele mai profunde mistere, în tăcerea spiritului, rămânând într-o singură esență individuală, prin acea schimbare dă briza și Nmkn-ul obținut, căruia îi datorăm doar credință. Deci da, într-un astfel de caz, cum putem neglija acele mijloace puternice care sunt oferite de ¡rtpfc > exerciții editoriale - ce sunt: o rugăciune care îi leagă pe cei care cretă cu zeii cu ajutorul simbolurilor locale cu o coroană de oameni? virtute atrage răspunsurile ¡divine ale gloriei și lumii pământești, - inițieri, purificând lei vemiav de * puritatea răspunsului divin, - iredskzeashya, ®kotarvya sunt neprețuitele dirs ale Divinului ascunse? războiul cu gaeikzhuimfu este cald și posibil pe o cale similară cu aceea - ștergeți-l! sufletul și-a acceptat coborârea — din Dago; demiage nu a fost dat nici o jumătate de secundă la tot ceea ce se cere de la Mes nidamda

ȘI
Uf”, şi anume, — kdk de bdangovѣti, înainte de ds$ud bo$e-ςτβMμι, lui Chivu ktortskh de care aparţinem *? Desigur, doya d^Bitsevid dosha dyssojshe# tsѣdo până la dovolrdo numai pre-d^dsd a acestei religii pozitive; ray religios udazdoschya rut numai sredsdvr; du-te, cui slujesc, pierd exaltarea spirituală în favoarea Bosacrificiului, iar

aceasta se realizează numai prin creasta hranei cu o esență soră.
Starea acestei unități este ceva asemănător cu entuziasm, liniște sufletească, încărcare pe nebuni în Dumnezeu, trăire cu Dumnezeu, dăruitor de Dumnezeu, unde spiritul se oprește și spiritul este luminat de lumina divină.
De la moartea lui Iulian, adepții religiei diadice și-au pierdut speranța într-o campanie fericită a evreului în lupta împotriva creștinismului; altă filozofie neo-ordatonică Filosofia nu sa considerat încă cucerită; școlile filozofice din marile orașe și-au continuat existența, iar în Atena, nu * „încercarea metodelor plauzibile / Neoplatonismul din nou și în sistemul lui Prekla a atins apogeul dezvoltării formale. Se știe că în draga Ameia această școală ateniană era cu învățăturile lui Yambdicus; atunci când speculațiile sale teologice, misticismul numerelor, euria și zelul pentru apărarea ioditătii au prevalat asupra „acest-interesului lui Fvikmühl până în punctul în care era gata să se angajeze într-o activitate de relație drastică- IIrokld., și dacă eșecul acestei direcția de practică, a revenit la metode dialectice stricte și s-a postat ca o sarcină - totul rezolvat de predecesorii săi într-o relație repetitivă, a conecta, am

sistem distribuit. Și, de fapt, cu entuziasm religios, îmbinând gândirea strict metodică, a parcurs întreaga aria de învățătură și credință neoplatonică, a îmbrățișat o rețea logică țesătă corect, a pus în ordine toată eterogenitatea ideilor și conceptelor, subliniată fiecăruia. moment anume un anumit loc, a umplut golurile, a împăcat contradicțiile. - Conținutul esențial al învățăturii sale a fost împrumutat de el de la predecesorii săi, a căror autoritate o urmărește cu evlavie și conștient: el consideră conversațiile lui Platon ca la baza tuturor cercetărilor sale, ca un monument al revelației, se referă la mărturiile poeților de inspirație divină, - a explicat alegoric G eziod, Homer ■ Orfeu imaginar și mai mult - la zicerile oracolelor; a explicat, - în cuvintele biografului său, - întreaga teologie elenă și barbară, și timp de cinci ani a fost subestimat de „divințele divine * urga) cu atâta râvnă încât să lucreze la până la 70 de caiete. El a apreciat atât de mult aceste revelații divine încât și-a exprimat adesea dorința de a distruge toate scrierile antice, cu excepția acestei colecții de oracole și iată-o; totuși, nu mai puțin m-au surprins neoplatoniștii care mi-au fost cei mai apropiați teologi, în special Yamblich. Dar acest teolog, care a arătat păgânismul francilor și numărându-și propriile lucrări științifice ale mistagopei (conducerea către Sacramente), este fanul zeilor DR „-ty, care au făcut zi și noapte, care a fost în Domnule întreaga lume, - poet nari, care a dedicat roadele muzei sale tuturor zeilor, -

acest ascet, care s-a abținut de la hrana cu carne și a respectat cu scrupuloasă conștiinciozitate posturile diferitelor culte - acest vizionar, a cărui evlavie era răsplătită cu swami predictive, epifanii și contemplarea arhetipurilor suprasensibile - această minune * figură care, cu rugăciunea sa, a vindecat boala. iar magia a stabilit vremea, - acest visător, care, în urma unui vis, era convins că este o verigă în lanțul Hermes și are sufletul lui Nicomachus Pitagorecul - acest om, adânc înfundat în superstițiile vremii sale iar amăgirile școlii sale, este alături de acel dialectician neobosit, neobosit să se descompună,

apoi să combine din nou concepte - omul de știință, în care totul era redus la un sistem, chiar și delirul Fanteziilor sale religioase - un gânditor abstract. , pe care este greu de urmărit în zona în care se termină orice asistență a contemplației: Proclus are o putere rară de gândire logică, în această gândire nu este liberă, constrânsă de autorități și presupuneri de tot felul; este doar procesarea formală a acestei învățături și cu cât efortul și puterea sunt folosite pentru această sarcină, cu atât mai clar se dezvăluie în el partea inferioară a oricărui scolaetism - formalism inutil și monoton. Prin urmare, sistemul lui Proclus nu este doar concluzia filozofiei grecești, ci și membrul mediator al tranziției sale în știința medievală, care într-adevăr din școala sa a atras o entuziasm semnificativ prin presupusul Dionisie, Ioan Damaschin și alți teologi greci.
Având în vedere importanța pe care Proclu a acordat-o Formei sistematice, era firesc să se aducă în conștiință legea conform căreia toate particularitățile sunt legate într- un întreg. Această lege, în termeni esenţiali, a fost deja exprimată de Plotin;

aceasta * este ieșirea myogyago din Unul și întoarcerea lui la Unul, - h4ia este determinată de prezența tuturor lucrurilor în locul a șase dintre ele în această legătură; Proclus nu numai că a dat o dezvoltare mult mai mare acestei legi, dar a făcut și modificări importante în ea. Yerli și IySggin întâlnesc deja trei puncte, puse de Tsrokl ca bază a teoriei sale, ca temă constantă, apoi se găsesc doar în diviziuni fluide; în chaotyahzhe soerakh, - care este lumea imaginabilă, Sufletul · și lumea fenomenelor, - o schimbare în vrebshaviya în sine, vikoda · și întoarcerea ·, * nu a avut nicio schimbare; lidershmp yayashm pentru. Barajul în Metafizică și Fizică este din ce în ce mai clar îndepărtat de Ființele Primordiale, iar în Scena - o atracție ascunsă cu El. Dimpotrivă, în Procldа, procesul care se desfășoară ca un întreg, se desfășoară în fiecare parte separată. a vieții la Plotin transformă o linie simplă care merge într-o direcție dreaptă din umbra ei inițială, - la Asking - linia de oiiralvuy ”pe care după fiecare nouă dăruire, o returnezi! la ea cu ce bts * go am fost. a dat ”- În același timp, fiecare OFER a bătăliei produse în Proclus conține un MKOffiecTBOHBOOTfț nedefinit al unui sevr special, deoarece fiecare definiție, care constă în conceptul de Spirit, Suflet etc., este în mod aparent și este divizată, - și aceasta continuă, la infinit. Dacă prin această metodă Proclus a fost parțial avertizat de predecesorii săi, el a continuat-o totuși până la extremul posibil prin aplicarea succesivă a shshsh-ului său tripartit. Nayaevets, Vrokl s-a abătut semnificativ de la Plotin în conceptele generale ale domeniului de aplicare a acțiunilor care au loc din diverse cauze. Otozhdaegomi relația celui mai înalt primyav în. nvshtsm în abatere

concepte universale către unele particulare, Proclus consideră că acțiunile cauzelor superioare, nu numai în sus, ci și în jos, se extind mai departe decât acțiunile celor care au plecat; narrim. la bătălie iau parte și astfel de lucruri cărora le aparține viața ei, în viață - și astfel de lucruri cărora gândirea nu le aparține. Această propoziție contrazice în mod clar conceptul de bază actual nu numai al lui Plotin, ci și al Adevărului, că ceea ce este superior este comunicat numai pântecului prin cel inferior. Pravd a ocupat aici ceva din învățăturile

lui Aristotel, care nu se încadrează în gama de concepte ale școlii sale, care este atât de diferită de această din urmă învățătură.
Ca bază pentru dezvoltarea ulterioară a sistemului său, Proclus, ca toți neoplatoniștii, consideră diferența de baraj dintre Divin, Spirit, Suflet și lumea corporală; dar dacă predecesorii săi, începând cu Iamblichus, nu s-ar fi mulțumit cu această distincție simplă, Proclu s-ar putea totuși să se oprească la ea. Iamblichus între Ființa Primordială și lumea inteligibilă a plasat o a doua Ființă Primară, similară cu ambele; Proclus, în locul celei de-a doua Ființe Primordiale, a introdus o multitudine de unități divine, sau divinități, care au apărut mai mult dintr-un interes teologic decât dintr-un interes pur filozofic; nu numai Ființa Primordială, ci mulți zei sunt așezați aici deasupra substanțelor inteligibile și prin aceasta s-a deschis câmpul speculației teologice transcendentale către eustica speculației teologice transcendentale, un domeniu mult mai larg decât ceea ce se imagina atunci când numai Ființa Primordială era exaltat mai presus de orice gândire și de conceput. În ceea ce privește împărțirea ulterioară a zeităților, atunci nu se poate aștepta de la el o concluzie strict logică. Shema general al sistemului, diviziunea tripartită, este luată aici dinainte ca o presupunere adevărată; conceptele principale sunt date și de tradiția școlii;

activitatea logică este arătată aici doar prin consistența și inteligența cu care acest dat este distribuit pe o temă gata făcută; şi în toate acestea îi pasă nu atât de esenţa problemei, cât de consecinţa învăţăturii neoplatoniene; Proclus a conturat un sistem distribuit artificial până la „minute detalii, pe baza lui nu există concepte reale, iar legătura aparentă a anumitor definiții, la o privire atentă a acestora, se rezolvă într-o analogie externă, sau cel puțin în acea necesitate relativă. că din ipoteze nedovedite se deduc concluzii formal-arbitrare.
În doctrina naturii, Proclus aproape doar repetă ceea ce a fost exprimat de școala sa și, în general, acordă mult mai puțină atenție acestui domeniu decât metafizicii sale eologmice; în doctrina omului urmează mult mai mult o viziune etică şi teologică decât una strict antropologică; în cele din urmă, doctrina ridicării botului la lumea suprasensibilă conține puține noutăți: oricât de mult a lucrat Proclus la restaurarea religiei antice și oricât de strict el însuși s-a subordonat practicii religioase, dar totul a fost mult mai mult. ocupat de studiile sale speculative decât această latură a neoplatonismului.
Mai mult, referitor la însăși posibilitatea unirii sufletului cu Ființa Primordială, el nu mai exprimă certitudinea pe care am văzut-o la Plotin; profund impregnat de conștiința infirmităților naturii umane și de nevoia celei mai înalte * asistențe, Proclu se aștepta la succes în atingerea acestui scop mai mult din asistența divină decât din propriile eforturi ale spiritului uman.
Dacă ne uităm acum la sistemul lui Proclus în ansamblu, vom constata că, cu toată armonia distribuției sale,

Leia, nu face o impresie favorabilă, nu numai în sine, ci și în comparație cu învățăturile din Plo-tia. Iar Plotin, în speculațiile sale, a pierdut din vedere temeiul realității: Ființa sa Primordială, Spiritul și Sufletul Lumii sunt roadele abstracției și Fanteziei, personificate nu fără contradicții. Dar în aceste abstracții este

totuși tandru să vedem realitatea poziționată în baza lor; în Unul recunoaștem cât de esențial este conținutul Său, dorința spiritului uman de a se ridica deasupra oricărei existențe definite și separate; în Spirit și Suflet întâlnim aparența gândirii și esenței umane. Această lume transcendentă, ridicată deasupra omului, nu-și neagă încă originea umană; nu se opune încă gândirii, ca ceva cu totul străin acesteia; gândul însuși a produs-o și, cu toate acestea, transcendența ei o găsește încă într-o anumită măsură asemănătoare cu sine. Nu e așa cu Proclus. Principalele concepte ale învățăturii sale i-au venit după tradiția școlii sale; la conceptele filozofice a adus o multitudine nenumarata de idei mitologice si opinii religioase din surse grecesti si orientale de diferite feluri; gândirea avea în fața ei un imens material dat și era legată de autoritate în măsura în care nu putea să-l stăpânească dimineața și să-l transforme liber. Și, prin urmare, doar activitatea formală de prelucrare externă a rămas pentru ziua lui; conform traditiei, invataturile transferate nu puteau fi decat explicate, definite mai precis, distribuite simetric dupa schema logica, dar a ramas doar un domeniu restrans pentru gandirea independenta; avem un sistem artificial și polisilabic, iar multe dintre conceptele sale sunt de neînțeles; legi valabile şi

sheyiya, imagini ale kbtorykh bzhi^aeMѣ Ofb kyzhdzh fiV-sophsiygo învățături, sunt aici oboobrazheyyymi ftò fttw, chѣb YvLya pentru a le cunoaște; toată construcția sistemului nu se află în colecția de „actualități, chiar și ye d8i „Y^M^ și yk” cerințele subiectului, ci numai din Loilkcheekoy yszh-do^atelvos'i. De aceea, acest sistem în ansamblu nu este yoShilya da "Ш tafcôró satisfactions, ce yogbMnN ar face această ficțiune FyibsoFskiY; plecăm de la el cu Tѣmѣ f-sѣvom de oboseală, pe care o lasă în yas usyleiy! , > Căutare atentă pentru claritatea conceptelor în loc de fără conținut deviază! și Formula. Și de ce acest formalism este specific unui sentiment realist al celei mai proste lumi din lume, teygѣ vnѣrne poate ѣ Putem vedea ¿oya&iteZh-cŸfeô epuizare și un semn de distrugere, OBYARUZH YYYIKY în pikol neoplatonic imediat după Proclus.

Numeroși adepți ai lui Proclu nu au produs nimic nou în minte în domeniul neoplatonismului. Mai remarcabil decât Iro-chiKh era DaMas ky printre ei; dar el, kaѣ fsh-coii, nu este o monedă egală cu coryfeyain-ul școlii; Yъ Prefer la Zicerile oracolelor, la Or ^ yChesky stgihT-tyorepiym și alte scrieri similare pe care le folosește W go belyye, ce lucrări de filosYyL, tSh-CHtYA, chyoto Aproape incomprehensibilitatea prezentării sale și corectitudinea de a absѣruznyiiyyazyѣiyëiyëiëiëië ®Directiunea mea a spiritului lui; cu toate acestea, lucrarea sa „despre itôcMI^taiift Începuturi |b)” încă dezvăluie un diaieѣѣcheycheekaya toyiШ ¿ un fel de independență de gândire. Într-un mediu dWfeift, asemănător cu merele Feței, el încearcă să se ridice

in) De primis principila, 'Àito^lai. καί ¡.¿aeit iteçl των κ^ωτων ôif-iAv ed. Corr.

contradicția gyysh a sistemului neoplatonic - pentru a încerca õésyéJfotaòte Unitatea și nedeterminarea Ființei Primare cu oyyshyyiSm Lui la un batyo separat. La fel ca predecesorii săi Ikam, el a vrut să schimbe afluxul k Definition-ffitôrf nedefinit într-o tranziție constantă a membrilor dăunători inserați. Dar cum a fost în sine ~ în sine a fost igëYbzYozhyo h Yaak toate mijloacele pentru că au fost de mult epuizate; Dar această încercare, în mod necesar, nu a putut reuși

- pe care Lady-Ekiy însuși nu a putut ascunde răul cu sine. Pentru a stabili conceptul de Ființă Primară în puritatea ei, oh îi distrage atenția de la orice înțelegere: Nu este ecrib și UNUL și mulți, nici nu se naște, nici nu se naște, nici începutul, nici rațiunea, nici cea dintâi, nici cea care zboară spre ea și se ridică deasupra tuturor; deoarece greutatea este DACĂ DOAR definiții relative; Poate fi „doar izYvPT pur și simplu inexprimabil și de neconceput, dar de fapt yyzya vayyat El chiar și yiosTyzhimym, pentru că inevitabilul se opune comprehensibilului, dar despre inefabil, care este mai înalt decât cel, Putem afirma că noi Eh" akaem, Sau nu știm; Putem doar în raport cu Yab să-I atribuim Superneyaanie, ύπεράγνοια, putem prevedea

distragerile Lui de la Veikago

etoiWtlftà Și-fiecare oiredeyoyinOsѢ Și fugind de cunoscut în Yedov'Dmoma. Dar, în acest fel, era încă posibil ca Moyype să creadă că din acest Barò necondiționat-determinat, trebuie să vină un anumit lucru, din necondiționat - Pro-stav - multiplicitate, din sssgobshagogo---pryyiMyFpGye în participație. " Damasc, bineînțeles, știa foarte bine acest lucru. y Dificultate; și cum ar putea Ying spera să-și elimine rtMt, Ceea ce între Unul și mulți este inserat la mijloc - СгДУНIIA YIнйтi, ybgoryp, ONE, poate fi doar

o combinație de definiții contradictorii? Din Inexprimabil (απόρρητον), sau Unitatea necondiționată, el, împreună cu Iamblichus, îl distinge pe cel de-al doilea, care conține într-un fel pluralitatea în sine, iar din acesta al doilea - al treilea; pe cea de-a doua unitate o numește pe aceea-„SѢM9, ev-πάντα”, iar pe a treia - tot-în-mâncat, πάντα-êv; în această treime au loc monada și diada, sau hotărâtul și nehotărâtul, care sunt combinate în primul compus, sau esență (ηνωμένον, ουσ/α). „Dar cât de puțin Damascul însuși avea încredere în aceste concluzii și cum, în întreaga sa producție a derivatului din primul, acest punct esențial al metafizicii neoplatoniene, dispare constant într-o fantomă goală”, arată gândul pe care îl repetă adesea, „că, de fapt, există nu este deloc tranziție, că cel de jos și cel de sus nu sunt nici despărțiți, nici uniți, nici identici, nici diferiți, nici asemănători, nici neasemănători, nici unul, nici mulți, și nu se poate spune că unul este înainte și celălalt după, că aceasta este cauza, dar este produsă de ea; toate acestea nu sunt decât un mod de exprimare insuficient; de fapt, există o singură ființă, simplă și nedistinsă; totul este unul, și unul este totul. Deci cele două principii (unitatea și dualitatea) nu sunt de fapt două, dar nici nu sunt unul; trinitatea inteligibilului (lagid>, 3óra μις, νους) nu poate fi numită trei; i se poate atribui nu gândirea, nici viața sau ființa, ci doar ceva, parcă gândirea, așa cum ar fi viața etc., absență, ci doar ceva, cum ar fi, conceptele principale ale sistemului său scapă de sub control; rezultă că conceptul abstract de unitate, cu care începe, face imposibilă trecerea la multiplicitate; fiecare definiție care apare

se dovedește imediat a fi înșelător. Ne putem gândi doar la definit, dar aici trebuie să ne gândim la necondiționat nedefinit: aceasta este o contradicție și în ea s-a relevat inconsecvența neoplatonismului. Acordând atenție acestei stări a științei neoplatonice în școala lui Proclus și imposibilității interne a dezvoltării ulterioare în ea, nu ne putem îndoi că această școală era gata să cadă, chiar dacă poziția

ei exterioară era mai favorabilă decât ar putea fi din vremea respectivă. a triumfului creștinismului. Chiar și când Proclus a ajuns la Atena, adepții vechii religii păgâne, dintre care neoplatonismul a fost ultimul campion, coborau deja pe poziția unei secte care nu se bucura de simpatia majorității; templele zeilor păgâni au fost pustii, sacrificiile publice au încetat, iar închinătorii zeilor păgâni nu se puteau ruga decât în secret. Această stare de lucruri a devenit din ce în ce mai rea pentru păgâni în general și pentru filozofii păgâni în special. În cele din urmă, Iustinian a dat lovitura finală Filosofiei păgâne; printr-un edict din 529 a ordonat ca pe viitor nimeni să nu predea Filosofie la Atena; și astfel Filosofia păgână și-a încheiat existența pentru totdeauna!
Filosofia neoplatoniștilor, ca și cea a lui Philo, se alătură scepticismului ca presupunere negativă. Ea exprima convingerea că adevărul i se dezvăluie omului numai în extraordinara sa apropiere de Divin, în contemplarea sa extatică; dar pentru ca filozofii păgâni să se poată hotărî să caute adevăruri mai presus de gândirea științifică, pentru aceasta a fost necesar mai întâi să se stabilească

pentru a zgudui credibilitatea minții noastre științifice, ceea ce a făcut scetipismul. În atitudinea sa negativă față de scepticism, Nfonlatovismul constituie al doilea membru suplimentar al opoziției dintre universal și subiectiv. Universalul, adică ideea lui Dumnezeu și a naturii, și subiectivul, adică particularul în simțirea și gândirea ei, sunt doi factori care, în cea mai înfloritoare epocă a filosofiei grecești, în special la Platon, au intrat într-un mod armonios. relaţie; dar în stoicism și epicureism ambii acești Factori au fost împărțiți, iar în scepticism și neoplatonism au ajuns la un opus absolut: în scepticism se reține doar subiectul, ca atare adevărat, care singur rămâne constant în mediul schimbărilor de gândire și simțire. ; și, în același timp, orice adevăr obiectiv este respins – în consecință, universalul, ca de neatins pentru subiect și în sine nesigur. Dimpotrivă, în neoplatonism universalul și-a primit puterea ca Tot-Unul necondiționat, dar a primit-o în detrimentul subiectului; pentru că subiectul, cu gândirea sa senzuală și discursivă, rămâne aici în afara acestui universal, și deci în afara necondiționat adevăratului și bunului; pentru a participa la ea, subiectul trebuie să renaască în interior și să formeze în sine un nou organ, distinct de propriul simțire și gândire, și anume contemplația pur spirituală. Dar această contemplare, de fapt, nu este deloc organul subiectului; deoarece apariția acestui organ este posibilă numai cu condiția eliminării oricărei subiectivități; aceasta nu este doar negarea ideală de sine a subiectului, ci este autodistrugerea sinelui care are loc de fapt într-un extaz mistic, și dacă acest eu (încă nu reușesc să-și omoare sinele) este din nou restaurat.” dintr-un astfel de proces de autodistrugere, apoi prin aceasta

și asta
exprimă nu puterea lui cto”, în neputința sa. - În esenţă, Scepticismul gândeşte în felul următor: întrucât - universalul nu constă în eu, nu are adevăr pentru el; și de aceea numai eu însuși este adevărat pentru sine; Dimpotrivă, neoplatonismul exprimă următorul gând: întrucât universalul este în afara euului și totuși este necondiționat adevărat, atunci eu, pentru a atinge adevărul, trebuie să devină în afara lui însuși, de aceea trebuie să încetez să mai fiu eu. , trebuie pierdut în

universal. Astfel, Scepticismul are drept conținut subiectivitatea în singularitatea sa necondiționată, în timp ce neoplatonismul este universalul pur, nesubiectiv, deși, pe de altă parte, nu exclude elementul subiectivității, deoarece universalul, necondiționat adevăratul rămâne în afara subiect, ca ceva de neatins pentru el; și în consecință se presupune dizolvarea subiectului și obiectului și aici la fel de mult ca și în sistemele subiective care au precedat neoplatonismul.
Ca ultimul cuvânt al lumii păgâne, neoplatonismul a combinat diferitele concepte filozofice ale principalilor săi predecesori și ideile religioase ale vremii sale. Ca parte a conținutului filozofic al neoplatonismului, multe sunt împrumutate din învățăturile lui Philon, stoici, Aristotel, Platon și chiar pieagoreeni. Principalele trăsături ale acestei învățături îi aparțin lui Filon, și anume că Dumnezeu este o ființă mai înaltă decât orice ființă și gândire și străină de toate proprietățile cunoscute nouă, că Mintea divină (Λόγος) sau Spiritul (A'ovç), ca al doilea post, este diferit de Dumnezeul necondiționat că în toată exaltarea1 deasupra a tot ceea ce este finit, El, totuși, este temelia și cauza a tot ceea ce este finit, că între Dumnezeu și lume există multe ființe mijlocitoare, că omul, în felul său,

natura duală, plasată la granița dintre lumea sensibilului și a suprasensibilului, trebuie să se ridice la aceasta din urmă, că această înălțare trebuie să se desfășoare de-a lungul anumitor pași, să-și atingă scopul final în unire deplină cu Ființa Primordială și că umanul spiritul este unit cu Dumnezeu într-o contemplare extatică a Lui și cufundare inconștientă în El. În ceea ce privește metoda științifică, neoplatoniștii sunt, fără îndoială, cei mai datori lui Aristotel, ale cărui scrieri Plotin și Poroirius, iar mai târziu școala ateniană, au studiat la fel de zel ca și cele platonice. La temelia Metafizicii lor ei pun distincția platoniciană între lumea sensibilului și suprasensibil și doctrina Sufletului lumii, a ideilor și materiei; dar, pe de o parte, au trecut linia dualismului platonician, în direcția lui Philon, acceptând că Ființa Primară în sens strict este deasupra rațiunii și că materia este identică cu răul; pe de altă parte, conceptele platonice sunt hotărât amestecate cu cele peripatetice și stoice - lumea ideilor se reduce la roùç aristotelic, însăși ideile din prototipuri imobile trec în forțe vii, lumea Suflet - în unitatea germenilor, sau de bază. Forme, relația ființei originare cu derivatul este considerată mai mult ca la stoici și Aristotel, din partea cauzelor efective, decât din partea arhetipurilor, ca la Platon. Doctrina piagoreică a numerelor din Plotin era încă de mică importanță, dar de pe vremea lui Iamblichus a câștigat mult mai multă putere. În fizica neoplatonică, elementul stoic a fost exprimat în mare măsură; perspectiva teleologică și credința în Providență poartă pecetea decisivă a stoicismului; dimpotrivă, Antropologia se bazează aproape în întregime pe doctrină

nlatonic, dar numai în doctrina rațiunii și negarea amintirilor unei vieți anterioare au oferit o influență semnificativă lui Aristotel. În Etică, din nou, se vede caracterul stoic, și este echilibrat de doctrina platoniciană a Erosului și de nevoia de a se îndepărta de senzual; Etica neoplatonică amintește de Aristotel doar prin predarea despre relația dintre virtutea practică și teoretică. În cele din urmă,

punctul final al sistemului - doctrina extazului, cu excepția lui Philo, nu se găsește la niciunul dintre foștii filozofi greci. – Pe de altă parte, componența neoplatonismului includea și idei religioase. Neoplatoniștii au acceptat religia, împreună cu Plotin, ca unul dintre mijloacele auxiliare de ridicare a spiritului la Prima Ființă, sau împreună cu Iamblich au văzut în practica religioasă mijlocul principal de coborare a lui Dumnezeu la om, sau împreună cu Proclu, zeul păgân. Învățăturile erau subiectul principal al studiilor lor metafizice, - în orice caz, începând cu Plotin și mai mult cu Porfirie, toți erau angajați în interpretarea alegorică a miturilor, teologiei naturale, apărarea politeismului, cultul păgân și manticismul și din vremea lui Iamblich, transformarea și restaurarea religiei considerate importante lor - în Nvopdatov vzm a două elemente, - filozofic și religios, primului i se acordă o preponderență față de ultimul; tradițiile religioase sunt aici subordonate cercetării filozofice și nu invers. Mai mult, acest gen de sincretism al neoplatonismului nu este deloc eclecticism în sensul nefavorabil al cuvântului, nu este o acumulare exterioară de diverse, după tradiție, învățături acceptate, fără spirit intern, organizator; dimpotrivă, și tot ce s-a împrumutat de la alții, totul neobișnuit

Platonismul a fost topit și reformulat în felul său; a luat material de talc din schimb și din religiile daneze moderne, dar începutul ruvoiodmmf-noe al învățăturilor sale și cunoașterea sistematică a sângelui „aparține numai lui... pentru acel gtt? taedya-copil * și El și în cele din urmă „se întoarce *, la El. Este adevărat că a funcționat în cele mai precise moduri. exprimată și purtată cu strictețe prin întregul sistem doar de ultimul reprezentant al nematismului, de către Proclus; cu toate acestea, Plotin este în mod clar conștient și pus în baza principală pentru distribuția sistemului și primul reprezentant al „colai” alexandrionice: învățătura sa despre rotația lumii ramificate, care poate fi numită și Teologie speculativă, ., sau pur și simplu JJ Hew-Physics, este o expresie a primului moment în neoplatonia începutul principal, momentul „starii;*, al cărui # despre lumea fenomenelor și a omului, sau Fizica și Ayatroyaplogiya, au un moment glorios al aceluiași început, – g „ieșire * din Primordial, în cele din urmă, învățătura despre ridicarea spiritului, la lumea suprasensibilă, sau Etica, există o explicație a celui de-al treilea punct la „întoarcerea * la suprasensibil...

Primul moment nribshym. Starea, ca moment central al legii universale, corespunde. esența Divinului, deoarece Ove, ca Unitate necondiționată, άπλῦς $v, este veșnic neschimbător și identic cu sine însuși. Dar această lege universală, din cauza însăși universalitatea ei, trebuie să aibă aplicarea ei și să fie divină vieții. Și de fapt, Cel necondiționat nu este gol, marcaj, ci este plinătatea tuturor; din plinătatea Sa se naște al doilea principiu divin, Duhul, care, întorcându-se către Cel Primordial, contemplă EAO; din Ashnyash al spiritului de cupru -

m

Eu sunt Sufletul universal, care se îndreaptă și către Nome și spre cauza lui, Îl contempl. Așa este imaginea Zeității, după învățăturile neoplatoniștilor, din timpuri imemoriale. în primul rând, nu există doar Unitatea, ci și trinitatea; –Dumnezeu este veșnic tripartit, precum rămânerea, ieșirea și întoarcerea. – În această doctrină a neoplatoniștilor despre Dumnezeu, nu se poate să nu recunoască succesul

în continuare al Filosofiei antice. Gânditorii greci, ocupați de natură, au încercat doar să arate că un anumit concept este începutul tuturor, dar nu l-au explicat, nu l-am condus ușor prin întregul câmp al cunoașterii; tan este indirect „Anaxagoras are trăsăturile cu care descrie
, sunt extrem de insuficiente iar fizica lui, în ciuda acestui început, este construită mecanic. Socrate, care și-a mutat privirea de la natură la om, deși nu a pierdut din vedere Mintea divină, ci L-a recunoscut ca obscur în esența Sa și exprimat doar ca o problemă a Filosofiei - a cunoaște divinul în organismul mondial. Gânditorii din ce în ce mai departe, dorind să arate relația eului general necondiționat-totul-divin cu cel condiționat și particular, desigur, au ridicat întregul câmp al cunoașterii la Dumnezeu și L-au înțeles fie ca cauză, fie ca scop, fie ca întreaga ființă, totuși, eu ei au încercat să-L înțeleagă în interior, în raport cu esența Lui; Platon însuși a lăsat asta doar ca o cerință a Filosofiei. „Între timp, neoalagoticii coboară tocmai în adâncurile divinului și dezvoltă Dialectica Necondiționului. Acesta este pasul cel mai dificil și mai solemn pe care l-ar fi putut aventura spiritul filozofator în vremuri străvechi. Multitudinea acestei dialectici. după cum am văzut, există o doctrină a trinității zeității. Ce a fost această doctrină în sine, dar, în orice caz, ea, eç „ultimul rezultat este completarea

tot ceea ce până atunci fusese exprimat de Filosofia greacă despre Dumnezeu. Dacă Elsienii l-au înțeles pe Dumnezeu ca pe unul (/), pe Anaxagoras ca pe νους și pe ionieni ca forță de viață, și mai precis pitagoreici ca pe Sufletul lumii, atunci neoplatoniștii au concentrat toate aceste momente ale vieții divine, care mai înainte apăruseră separat. , sub Forma succesiunii. Am văzut, de asemenea, că Platon l-a înțeles pe Dumnezeu în primul rând ca fiind cauza sau începutul tuturor, Aristotel ca scop, stoicii ca întreg, sau unitatea Formei și materiei, acești doi Factori constitutivi ai lumii; dar au considerat acest concept prea materialist; între timp, neoplatoniștii completează acest concept al stoicilor, recunoscând Divinitatea ca unitatea necondiționată a tuturor potențialităților ființei.
Prima unitate a neoplatoniștilor este deasupra gândirii și ființei; dar al doilea Început divin, Duhul este gândit și ființă: El este ființa, ca o procesiune veșnică, este gândit, ca o întoarcere la Primul, sau contemplarea Lui. Dar gândul și ființa Duhului, această gândire și ceea ce poate fi gândit sunt una și aceeași15®*. Deci, Necondiționatul, Dumnezeu este Unitatea necondiționată a idealului și a realului, a gândirii și a ființei. Cu acest concept al Unității necondiționate, neoplatoniștii au completat idealismul lui Platon și realismul lui Aristotel. Este adevărat că stoimii au înțeles și Începutul lor suprem, ca ev πλήθος, ca unitatea materiei și a Formei, din care se naște multiplicitatea și în care, în consecință, opoziția idealului și realului trebuie distrusă; dar pe lângă faptul că această unitate — după cum s-a spus deja — este din nou înțeleasă material, ei nu au avut grijă să aprofundeze
l|e) Ënnead. I. 4 apoi eu ¿μου vovt "ol ma) νοούν wü νοούμενο*

m
să ne scufundăm în esența divină, pentru a explica dialectic cum Unul în sine este identitatea materiei și a Formei; dimpotrivă, în cazul

neoplatoniștilor, unitatea idealului și realului se explică prin însăși revelația divinului; nicio viață în sine, pentru că ființa și gândul Duhului sunt doar procesiunea de la Ființa Primordială și întoarcerea la El; Unitatea necondiționată a idealului și a realului este esența Divinului, este viața Sa eternă; pentru că aici nu vorbim despre o ființă și spirit finit și temporal, ci despre o lume ideală în care aceste potențialități există în unitate eternă. Neoplatoniștii au unit însă aceeași opoziție a idealului și a realului în revelația lui Dumnezeu, adică în universul existent în spațiu și timp; în viziunea lor, este o oscilație între ieșirea (πρόοδος) a ființei de la Dumnezeu și întoarcerea ei constantă la Dumnezeu (επιστροφή); iar acest punct de vedere exprimă necesitatea apariţiei, atât a realului din ideal, cât şi invers, a idealului din real: prima pentru că, la limita extremă a acestui exod, fiinţa materială provine din ideal; a doua este pentru că spiritul, în adevărata sa esență, nu este ceva dat imediat, ci este întoarcerea realului în unitate.
În ciuda acestei unificări a idealului și a realului, neoplatoniștii nu au reușit să stabilească această identitate și să o atragă pe întregul tărâm al existenței și, prin urmare, nu au evitat dualismul. Deja din prima perioadă a Filosofiei grecești, conștiința filozofatoare a deviat treptat de la senzual spre spiritual; la Platon a întărit şi mai mult această direcţie; În cele din urmă, neoplatonismul a completat această cufundare idealistă a spiritului în lumea spirituală, dar

împreună cu aceasta, a trebuit să deschidă o relație profundă cu lumea senzuală. Defectul acestui dualism este ascuns în conceptul neonlatonic al lui Dumnezeu, și anume, în primul rând, în faptul că Primordialul este altceva decât Reflecție, sau Spirit. III6 învață # Pistina, nu Prima Apa, care se revarsă din ea însăși parcă peste margine, este reflectată în sine, ci emanând din El, adică Duhul, întorcându-se către Unul, contemplă Eto, între timp, așa cum o face chiar această Unitate. nu se contempla pe sine; Nici voia, nici noi-Schleve nu se potrivesc Lui. Și prin urmare Spiritul este o altă Zeitate, diferită de Primordial și inferior Lui în perfecțiune. În aceasta stă primul germen al dualismului, care, cu cât mai departe, cu atât mai mult desparte întregul sistem al neoplatoniștilor; pentru că, de îndată ce Unitatea necondiționată nu este ea însăși o reflectare eternă în sine, atunci nu numai Spiritul, ci ■ alte substanțe, prin care Unitatea se reflectă în sine, - * mac fiind, m "el, Sufletul universal , —ar trebui să fie zei speciali; dacă Pyuti, coroana Duhului, este un semn al lumii Jțyniy ca principiu divin, deși cel mai de jos în Spiritul imperfect, atunci în Herocles primele Momente în care se descompune Unitatea, și anume fiind în Gând, Deveniți deosebite, posturi divine, — zei ai intelectului și inteligibilitatii. - Neoplatoniștii erau foarte apropiați de conceptul că Unitatea necondiționată, ridicată de ei deasupra opoziției, ar avea * tia, există tocmai gândirea care nu se opune bytiya, Așa cum se întâmplă cu gândirea finită, ci dimpotrivă, presupune fiind din sine prin olzhoraem- chepie însuți. Și, totuși, au ajuns și la acest concept, pentru că au considerat cel mai înalt ideal de perfecțiune a fi acea Unitate necondiționată în care

deja de la căderea din cea mai înaltă perfecţiune. Negând, în Primul Celălalt, o venerabilă distincție de sine, neoplatoniștii au explicat calea de ieșire din Prima Lume prin revărsarea vieții forțelor Sale.contradicție: cât de repede derivatul este diferit de primul ■ de

care însă. ea continuă, atunci trebuie să fie auto-diferențierea Lui și, într-un mod relativ, auto-negarea Sa; și cel mai important, cu cât neoplatoniștii au aderat mai mult la conceptul lor pur pozitiv despre fenomen, cu atât mai mult cădeau inevitabil în dualism; pentru că prin această ionizare, totul negativ, finit și opus a fost conferit să fie recunoscut ca ceva extra-divin și chiar anti-divin. Astfel, fundamentul de mai târziu al dualismului neoplatoniștilor stă în modul în care ei au explicat ieșirea celuilalt din Unul.
Al doilea moment al legii universale este expirația. Lumea senzuală este opusă lumii mentale (νοητές), care există în Spiritul divin ca contemplație. Și în lumea mentală există deja o diferență, pentru că ideile contemplate de Duhul, deși sunt una, sunt totuși diferite unele de altele. Dar această diferență între ele nu ajunge la punctul de opoziție. Ființa, nu prea curând opoziția domină în ea, este deja ființă pământească. Finitudinea completă apare acolo unde diferența, care există într-o lume ideală în unitate, trece în opoziție și contradicție, iar lumea acestei opoziții este un univers brut, material. În ce fel, conform învățăturii neoplatoniștilor, se explică ieșirea din lumea mentală a acestui univers, care se dezvăluie în contrarii? Verhov-

o singură Rațiune, așa cum am văzut deja în Filosofia lui Plotin, creează o alta prin excesul de esență; iar acesta celălalt imită Cauza supremă şi produce din nou tot ceea ce are capacitatea; şi în felul acesta are loc o serie neîntreruptă de cauze şi lucrări. Dar derivata este în mod necesar imperfectă a cauzei sale; în consecință, în seria descendentă de lucrări apar tot mai multe creații imperfecte. Dar lucrurile sunt cu atât mai imperfecte, cu atât mai puțin omogenitate în ele, cu atât mai diferite și mai opuse unele cu altele; și prin urmare, cu cât mai departe de Cauza supremă, ca Unitate necondiționată, cu atât predomină în ea mai multă multiplicitate, diferență și opoziție; deci există mult mai multe lucruri corporale decât suflete și mai multe suflete decât spirite. Ca urmare a unei astfel de ieșiri treptate a unor fenomene din altele, împreună cu care puterea creatoare din ele scade, trebuie să se întâmple în cele din urmă ceva extrem de extrem și de ultim, și aceasta este materia, pentru că dacă există ceva după Primul, atunci trebuie să se întâmple. neapărat să fie ceva și ultimul. Deci, lucrul cel mai extrem din fenomen - care pentru neoplatoniști este lumea opoziției și a inexistenței - decurge dintr-o serie descendentă de lucrări din ce în ce mai imperfecte.- În această înțelegere a producției universului, neoplatoniștii, desigur, a exprimat mai multe idei profunde; deci de exemplu că prima dintre Cauzele care produc finitul este Spiritul, numai de la care poate începe excitația către creativitate – că potențialele, încă unite în Spirit, Sufletul universal le transpune în lumea sensibilă și în ea le transformă într-o zonă separată. și multiplicitatea succesivă – acea creație propriu-zisă nu există altceva decât

autocontemplarea Spiritului, reflectată în Sufletul lumii, astfel încât lumea întreagă este teorema ei, pe care Ea, contemplând lumea ideilor în Spirit, o naște în ea însăși, așa cum un matematician își naște figurile prin puterea vederii pure. Și în general, cosmogonia neoplatoniștilor merită toată atenția, ca primă experiență a derivării dialectice a contrariilor, adică universul sensibil din Unul. Și

totuși, această concluzie nu poate fi numită reușită; din imperfecțiunea unei acțiuni nu rezultă că trebuie să se dezvăluie opusului ei; limitarea finitului și opusul său nu sunt, de asemenea, concepte de interschimbabilitate; Ultimul dintre acestea este un concept pozitiv, în timp ce primul este doar unul negativ. Mai mult, nu este nevoie ca efectul să fie mai rău decât cauza; și, în general, manifestarea finitului și a opusului nu poate fi adusă direct sub conceptul de imperfecțiune, întrucât, dimpotrivă, manifestarea este o condiție pentru auto-revelația Unității și, în consecință, pentru auto-revelația ei. perfecţiune; deoarece ideea cu adevărat existentă este mai înaltă decât ideea abstractă, realitatea dezvoltată este mai mare decât potențialul său simplu. Dar neoplatoniștii, recunoscând odată, așa cum sa spus deja, doar Unitatea necondiționată, nedezvoltată ca adevărată și divină, au fost forțați să privească opusul ca pe ceva hotărât străin de esența divină; și o asemenea viziune asupra lor și un sentiment vag că conceptul de opoziție nu este încă dat de conceptul de imperfecțiune, i-au îndemnat - existența unor fenomene particulare în afara Unității supreme, fenomene opuse Ei, să deducă și din îndrăzneală (ιόλμα).) și căderea lor de la această Unitate.
O astfel de înțelegere a relației dintre final, opus; fenomene la unitatea necondiţionată a Fiinţei Primare

a exterminat acea concepție mohorâtă despre Viața senzuală și pământească, care străbate toată doctrina neoplatoniștilor. Și Platov avea deja un dublu „dispreț, pur grecesc și armonic, pe de o parte, și pe de altă parte, idealist-dualist, care s-a alăturat într-un spirit mai tare deja ca urmare a adâncirii sale în sine. Ambele viziuni asupra lumii se găsesc și la neoplatonici. Universul senzual din Plotin, ca imagine a lumii ideale, este eexoç waÃoç κ«2 ποιχ/λβς, dar, în al doilea rând, imperfecțiunea este necesară pentru armonia întregului; in alt. Pe de altă parte, din moment ce, conform concepției sale, rahatul ideal din existența sa mentală este danstveino-adevărat, atunci universul finit ar fi trebuit să i se pară cumva neadevărat în felul său și chiar așa încât eu să nu existe. Prin urmare, conform conceptului lui Plotin, materia este doar umbra ființei, limita extremă a ieșirii fenomenelor în finit, și chiar răul însuși. Această viziune dualistic-idealotică asupra lumii a fost reflectată în Etica neoplatoniștilor. De aceea lui Plotin, conform biografului său, Porfiry (p. 1. 18.), aproape că i-a fost rușine că l-ul lui era în corp.
Al treilea moment al legii universale este întoarcerea. „Momentul întoarcerii tuturor lucrurilor coincide cu scopul lor. Scopul final al tot ceea ce derivă, conform conceptului neoplatoniștilor, este mișcarea perpetuă, și nu o existență permanentă. Această mișcare perpetuă Proclu a înțeles destul de speculativ cum să iasă și să se întoarcă. Tot ce a venit de la început se transformă ca un vis în spumă; altfel nu ar avea nevoie de întemeierea sa; între timp, fundamentul fiecărui lucru este bun? și de aceea fiecare lucru se străduiește spre el și astfel totul în mișcarea lui se rotește. - Ieșire spre

„riparie și voiurat de la diversitate la unitate alcătuiesc un singur triod (περίοδος). Fiecare suflet are propria sa perioadă de circulație, în timp ce Sufletul Universal îmbrățișează tot timpul în circulația sa. Datorită diferenței dintre perioadele diferitelor suflete, o parte a universului emană din Unitate chiar în momentul în care cealaltă se

întoarce la Ea, dar aceste perioade ale multor suflete sunt doar momente ale circulației primului Suflet νται μιας περιόδου καί άποχαταστάσεως). Primul Suflet, ca cauză existentă în sine, este în același timp ceea ce alte suflete sunt în succesiune, ca efecte ale sale; astfel, perioadele lor formează cercuri în cadrul unui mare cerc – în ciclul Sufletului universal. – Această noțiune neoplatonistă despre ciclul tuturor lucrurilor este, desigur, una dintre cele mai speculative vederi; dar el nu este străin de defectul comun tuturor învăţăturii lor. Fără să-și dea seama de nevoia interioară care ar determina Unitatea în sine să devină o pluralitate, neoplatoniștii nu au văzut îmbogățirea Lui interioară în ieșirea fenomenelor din Unitate și, prin urmare, întoarcerea a tot ceea ce este finit, conform conceptului lor, nu este altceva. . ca restabilirea stării iniţiale Și de aici rezultă că efortul moral al unei persoane, în timp ce trăiește într-o lume finită, ar trebui îndreptată doar spre a renunța pe cât posibil de la toată ființa sa senzuală și temporală; în consecinţă urmează o asceză dualist-idealistă. Mai mult decât atât, dacă sfârșitul este același cu începutul, atunci sufletele, din același motiv pentru care au ieșit inițial din existența lor pretemporală, trebuie, la întoarcerea lor,

ies din nou într-o viață temporară, dezarticulată și începe întotdeauna din nou același ciclu. Astfel, ultima destinație a ființelor finite este mișcarea eternă, de fapt fără scop, când din Unitate în pluralitate, când din pluralitate în Unitate.

III. O privire generală asupra naturii Filosofiei din perioada a treia.

a) Filosofia neoplatonică151*, în contrast cu filosofia greacă propriu-zisă, dezvoltată în cea mai strânsă legătură cu religia. Religia perioadei alexandrine, așa cum am văzut, era o religie a cunoașterii. Dar de îndată ce dreptul la acţiune liberă este dat raţiunii în materie de religie, ea nu poate decât să se dezvolte în direcţii diferite; Am văzut că într-adevăr a fost înțeles altfel; această diferență, totuși, în înțelegerea ei se rezumă la două direcții principale: cea dualistă a așa-zișilor restauratori ai pieagorismului și platonismului și gnosticii emanativi. Această ultimă direcție se opune hotărâtor religiei grecești antice, care era doctrina dezvoltării. Conform învățăturii religioase grecești antice, Dumnezeu cu toate potențialitățile vieții a ieșit din haos, iar această cale de ieșire din El a fost o luptă cu forțele divine.

| £ ') Vorbim aici despre atitudinea față de religia numai a neoplatonismului, deoarece, deși Filosofia lui Philo era și în strânsă legătură cu religia poporului său, această religie, așa cum a fost revelată divin, se află în afara cercului religiilor păgâne. . Philon, însă, are acea relație cu neoplatonismul care l-a informat despre entuziasmul influenței scrierilor sale asupra lui Plotin.

natura, care, în cursul unui lung proces teogonic, au fost cucerite încetul cu încetul, până când în cele din urmă Zeus a ajuns la stăpânire. Din această viziune de bază a religiei grecești a venit zelul grecilor pentru acțiune și dragostea pentru libertate. Grecul a considerat scopul vieții sale nu o scufundare pasivă în Unitatea divină, ci continuarea energetică a luptei, prin care Mintea divină este eliberată de puterea naturii; iar această numire a exprimat-o

simbolic în viața eroilor săi, care prin lupta cu natura aspră s-au ridicat la nivelul zeilor și au obținut o nemurire fericită. Direcția inițială a spiritului grec nu era străină de interesele vieții prezente; dimpotrivă, în stat, agricultură, industrie, artă și știință pentru a aranja o lume a realității raționale - aceasta era „cultul lui Zeus și generația sa de zei, care în sine nu era altceva decât o expresie simbolică a lumea mentală și morală, care iese din inconștiență. – Doctrina emanativă a gnosticilor este exact opusul acesteia. Dacă religia greacă identifică în mod decisiv procesul temporar de dezvoltare a universului cu viața divină și, prin urmare, dezvoltarea lumii se transformă în teogonie, atunci doctrina emanativă, dimpotrivă, produce universul temporar din plinătate (πλήρωμα) și revărsarea esenței divine, care, ca necondiționat perfectă, nu există la capăt, ci la început, înaintea oricărei dezvoltări temporale. Și de aceea gnosticii și-au folosit toate eforturile pentru a înțelege Divinul ca pe un autoexistent; ei au acceptat dezvoltarea Divinului în gradele descendente ale spiritelor, sau eoni – dar această dezvoltare este eternă. Nespus și Fără Nume, sau Adâncime și Abis, din timpuri imemoriale

deschis cu Mintea, Cuvântul, Viața etc.; și după aceea, deja în timp, velenyaya a izbucnit din plinătatea perfecțiunilor divine. Dar, deoarece dezvoltarea universului material în timp a fost opusă de către gnostici dezvoltării eterne a vieții divine și, prin urmare, ființa eternă, ca singura ființă adevărată, a fost recunoscută ca fiind înstrăinată de tot ceea ce este material și temporal, atunci viața reală și-a pierdut adevăratul ei. sensul în ochii lor, și toată activitatea morală, în loc să caute un adevărat domeniu de dezvoltare în această viață, publică și privată, s-a transformat în asceză, complet străină de interesele pământești și s-a îndreptat exclusiv către tărâmul inteligibil, abstract al fiind, complet devotat gnozei misterioase, visătoare. - Între aceste două extreme - religia dezvoltării și emanației - constituie mijlocul și trecerea de la prima la ultima dogma dualistă. Învățătura grecilor antici este un element occidental, iar emanația este predominant o învățătură orientală; doctrina dualistă a inclus ambele aceste elemente. Că Dumnezeu este o ființă mult înălțată deasupra lumii, că materia, ca limită ultimă a ființei, este ceva hotărâtor opus vieții divine, că Dumnezeu nu intră în contact direct cu lumea sensibilă, că deci între Dumnezeu există ființe intermediare. și lumea, și că activitatea morală a omului trebuie să constea în principal în retragerea de la senzualitate, în asceză – acestea sunt trăsături comune dualismului și emavatismului religios grecesc. Pe de altă parte, în credința dualistă, precum și în religie, Începutul divin este în luptă. începutul naturii materiale, - cu materia, iar dacă nu ea însăși, -

ca și în această ultimă religie - prin luptă se dezvoltă de la haos la o stare de conștiință, apoi cel puțin, stăpânind starea haotică a materiei, încetul cu încetul aduce ordine și armonie în ea și dezvoltă treptat ființele toate la nivelurile superioare și inferioare ale raului. inteligenta si constiinta; de aceea asceza restauratorilor pieagoreismului și platonismului are un alt caracter decât cel al gnosticilor; la acestea din urmă, asceza morală necesită doar liniște sufletească (ά vana v-tri?) sau eliberare de orice dispoziție pasională

a spiritului - apatie; în consecință, aceasta este o asceză negativă, cea mai potrivită pentru locuitorul Răsăritului; dimpotrivă, asceza crezului dualist, ca şi religia dezvoltării, necesită activitate, deşi numai într-un cerc privat, - cere o viaţă strictă şi aspră, - asceză morală; în consecinţă, aceasta este o asceză pozitivă, mai caracteristică spiritului activ al grecului. - Neoplatonismul, combinând în sine elemente de filozofic și religios, era ca o nevyazma cu rrltei în toate aceste trei tipuri; nu a exclus nici politeismul grec antic, pentru că, deși conținutul său interior și-a pierdut de mult încrederea oamenilor gânditori și a fost înlocuit cu alte concepte care erau mai potrivite cu spiritul vremii, latura sa exterioară a continuat să existe: templele antice erau încă dedicate zeilor antici, iar vechile decrete și rituri religioase erau încă păstrate, conform legendei, printre masele de oameni. Relația neoplatonismului cu diferitele Forme ale religiei păgâne era în întregime în acord cu spiritul sincretismului său: în ceea ce privește Filosofia, neoplatoniștii credeau că toți filozofii greci, dacă sunt înțeleși corect, exprimă același lucru și. aceeasi yaerie in asta

și
această doctrină generală este în sensul său propriu Filozofi, gâtul interior, adesea un grăunte profund ascuns al tuturor filozofiilor particulare: deci se credea în privința religiei că, în toate formele sale particulare, una și aceeași esență a religiei este exprimată prin mod, și în doctrina zeului elen, mai ales în acea formă purificată, pe care ovo-ul a luat-o în cultul sacramental orfic și în alte mistere. - politeismul grec a făcut parte din neoplatonismul printre diferiții săi reprezentanți în moduri diferite: la Plotin, religia politeistă, cu magie și matematică, a fost inclusă în Filosofie doar ca mijloc auxiliar de ridicare a spiritului la suprasensibil; Porfirie și-a dat seama mai mult decât Plotin de necesitatea religiei de a lupta cu forța demonică a naturii și a procesului de purificare, în care a îmbinat toată virtutea; în plus, în Filosofia sa, a dat un loc semnificativ studiilor teoretice despre religia politeistă, despre zeii și demonii ei, magie și mantică etc.; cu Iamblich și adepții săi, politeismul chiar a luat întâietate asupra Filosofiei; iar el însuși și școala sa erau mult mai preocupați de speculația teologică decât de cercetarea filozofică; și neavând încredere în capacitatea unei persoane de a se răsplăti Primordialului, s-au îndreptat către practica religioasă, în special ct. herurgie pentru doborârea zeilor înșiși la om; În cele din urmă, în Proclus, o multitudine de idei mitice și opinii religioase din politeismul grecesc au intrat în însuși conținutul doctrinei sale despre Dumnezeu; filozofii neoplatoni înșiși, în ochii discipolilor lor, au fost în cea mai mare parte nu numai filozofi, ci și preoți și hierofanți ai religiei antice. — Că Dumnezeu este o ființă mai înaltă decât lumea, că materia este limita supremă a ființei și edma după copil —

Hei, că între Dumnezeu și lume există ființe divine intermediare în grade descrescătoare de perfecțiune — aceste trăsături esențiale ale doctrinei dualiste se regăsesc și în neoplatonism; însăși asceza lui, mai ales așa cum a exprimat-o în Porfirie, seamănă mult mai mult cu asceza restauratorilor Pitha-Horeismului și Platonismului decât cu asceza gnosticilor; în cele din urmă, urme ale crezului dualist au rămas în viziunea duală neoplatonică asupra lumii. — Gnosticii au fost

subiectul atacului neoplatonicilor; ceea ce aceştia din urmă au scris împotriva creştinilor se aplică în cea mai mare parte gnosticilor, pe care i-au confundat cu creştinii; dar tocmai această luptă dintre neoplatonism și gnosticism a apărut tocmai din cea mai strânsă afinitate dintre ele; cel puțin, fără această afinitate, ea nu ar fi fost atât de încăpățânată și de crudă. Această afinitate a lor se exprimă în punctele cele mai esențiale ale învățăturii lor: revelația pre-eternă a lui Dumnezeu, revărsarea treptată a tuturor celorlalte ființe din excesul puterilor divine, întoarcerea totul la Dumnezeu și cunoașterea extraordinară, misterioasă, sau contemplarea Divinității, ca mijloc de întoarcere la El și de contopire cu El, — aceste concepte de bază ale neo-platoniștilor le sunt comune cu conceptele emanative ale gnosticilor; de aceea neoplatonismul însuși este considerat de mulți, deși nu tocmai corect, ca o teorie a emanatismului. - Având o relație atât de strânsă cu diferitele Forme de religie ale vremii sale, Filosofia Neoplatonică ecou parțial cu Filosofia Răsăriteană; iar pe de altă parte, se deosebește de el prin atitudinea sa independentă față de religie: în Orient, Filosofia se afla în limitele religiei, se ocupa de întrebările ei, se afirma fără asumarea datoriilor sale, ca în felul ei;

și
dimpotrivă, Filosofia, neo-ilatonică, introducând religia într-un domeniu nou, ca una și aceeași componentă, a muls polițiștii alut, a trasat-o cu învățăturile filozofilor greci și a topit-o independent în creuzetul cf. filosofic. .? cunoașterea într-o singură cunoaștere filozofică și, prin urmare, a devenit mai mare decât sincretismul religios al timpului ei. Neo-șatoviții, desigur, au avut în vedere, printre altele, bronzarea politeismului antic; dar această restaurare a fost o liniuță din starea sa inițială. Deja Plotin a explicat în mod liber mitologia antică și a dat un alt sens magiei, referindu-se la doctrina sa despre simpatia lucrurilor; Porfiry a condamnat deschis toate ficțiunile poeților despre zei, care, totuși, întruchipează esența mitologiei păgâne, nu prea prețuiau riturile religioase ale politeismului și vom stârni multe nedumeriri care îi subminează autoritatea pe temelia mea, dacă Iamblich. iar adepții săi apără l * politeismul de aceste obiecții , apoi cu însăși apărările sale, diavolii au introdus în el o mulțime de concepte care îi erau complet străine; În cele din urmă, Proclus, în multiplicarea sa nesfârșită a insectelor și a distribuției lor strict dialectice, a amestecat atât de mult zeitățile grecești cu zeii din propria sa invenție, încât a ucis orice neîncetare a credințelor religioase, încât vechiul politeum a pierdut definitiv dreptul de veto asupra caracterului său de odinioară și a mutat. „pentru a elibera complet speculația. - Doctrina dualistă a restauratorilor pitagorismului și platonismului neomatonilor a fost copleșită și de o concluzie dialectică, de la Pvvv-mânca toate ființele, chiar și materia însăși, și dacă încă mai există urme de duamzy în doctrina lor, atunci dar „ultimul stațiune au șters, sau au acoperit cât a fost posibil pentru vechiul maromzmrtsaho. —

Sfârșitul și elementele gnosticismului, care au intrat în Filosofia neoplatonistă, au fost transformate și purificate de ele: Dezvoltarea fantastică, nejustificată a Divinității Gnostice a fost înlocuită cu dezvoltarea neoplatonică a dialecticii; în locul ieșirii reale a tuturor ființelor de la Dumnezeu, au pus o extindere a puterilor divine nelimitate, pentru care cuvântul azleyanie* a rămas doar o expresie

figurată; cu alte cuvinte, au ridicat ema-iatiem obișnuit la un panteism dinamic; în loc de hyosia, „misterioasa cunoaștere a revărsărilor divine, culese din izvoarele tulburi ale tradiției, au ridicat pe un început dialectic clar un sistem filozofic, din care doar punctul de plecare, Cel dintâi, și ultimul rezultat, contemplarea directă a cele divine, se pierd în ceața mistică. Astfel, așa cum religia cunoașterii a adus toate religiile păgâne într-o singură religie, tot așa și Filosofia neoplatonică nu numai că a adus toate învățăturile filozofice într-o singură Filosofie, dar a ridicat Filosofia și religia într-o singură contemplație religios-filosofică. Combinând în sine diferitele elemente ale religiilor anterioare și ale învățăturilor filozofice, ea a prezentat, ca să spunem așa, rezultatul principalelor crezuri păgâne și al unui filozof, în care toate aceste elemente au intrat nu în forma lor originală și severă, ci s-au schimbat și s-au transformat, şi în care s-a exprimat întreg spiritul.un păgânism credincios şi gânditor, a fost rostit ultimul său cuvânt. Și este remarcabil că acest ultim cuvânt a răsunat cu o îndoială în forța proprie a omului: Proclus, ultima verigă din lanțul hermesian, omul de știință și dialectică irezistibilă, își încheie Filosofia cu cerința credinței, ca desăvârșire a cunoașterii!

b) A doua trăsătură distinctivă a Filosofiei din prima perioadă este că, pe de o parte, ca și în Filosofia antică în general, unitatea lui Dumnezeu și a lumii, gândirea și ființa, spiritul și mama este direct asumată, dar pe de altă parte. mână, - Contrar acestei presupuneri, dezintegrarea se deschide între Dimi. După învățăturile lui Filon, Dumnezeu există pretutindeni, umple totul și este totul real (atunci παν αυιος ãv); dar, pe de altă parte, Dumnezeu este mult înălțat deasupra lumii, nu intră în contact cu ea și nu poate acționa direct asupra ei. Unitatea lui Dumnezeu și a lumii este exprimată și mai clar de neoplatoniști: din Dumnezeu, din cauza plinătății desăvârșirilor Sale, ca și cum ar fi revărsat (νπβρρώ?) forțele Sale, și tot ceea ce există este o revărsare a acestor forțe divine în o fragmentare și sărăcire din ce în ce mai mare. de aceea întreaga doctrină neoplatonică trebuie numită pe bună dreptate, după cum s-a menționat deja mai sus, panteism dinamic; și totuși, pe de altă parte, lumea fenomenelor se opune decisiv lumii suprasensibile, divine, ca multiplicitate unității, discordie și opoziție - armonie, ființă imaginară, denaturare a realității - ființă adevărată; Dumnezeu există deasupra lumii, iar lumea este atât de înstrăinată de Dumnezeu încât o întoarcere la El trebuie să fie scopul ei constant; Din conștiința acestei înstrăinări a lumii de Dumnezeu decurge în neoplatonism dorința arzătoare pentru revelația divină și cea mai înaltă asistență pentru om. – Filosofia acestei perioade avea aceeași viziune ambivalentă asupra relației dintre gândire și ființă. Pe de o parte, se presupune direct că gândirea și ființa coincid în contemplarea divină: divinul Lo / oς, conform învățăturilor lui Philon, este un set de idei divine, iar aceste idei

esența nu este doar prototipurile tuturor lucrurilor, nămolul gândirii pure, ci și forțele care acționează sau ființa cu adevărat existentă; în mod similar, la neoplatoniști, divinul νους atât contemplă, cât și contemplă; ca contemplativ El este cunoaștere, gândire în general, –

așa cum este contemplat, El este o ființă obiectivă, este ființă; iar în unitatea sa este unitatea gândirii şi fiinţei. Dar, pe de altă parte, filozofii alexandrini presupun la fel de direct dezintegrarea subiectului gânditor și a obiectului imaginabil: ei acționează tocmai din presupunerea că tot adevărul se află în Dumnezeu, în ideile divine și că acest divin se află în afara și deasupra noastră. conștiință și, prin urmare, este de neatins pentru gândirea noastră; și numai pe această presupunere se bazează doctrina lor despre extaz, ca singura cale de contemplare a necondiționului. Dacă numim și această contemplare extatică gândire, tot nu este gândire conștientă de sine, logică; Filosofii alexandrini disting în mod decisiv această contemplare de gândirea obișnuită (υο'ησίς) și o descriu ca o astfel de stare a sufletului în care se stinge conștiința; contemplarea directă a lui Dumnezeu este produsă în suflet de Dumnezeu însuși, fie prin coborârea revelației divine în suflet, ca la Filon, fie prin apariția sufletului din sine în divin, ca la Plotin; mai mult, această comunicare către omul de cunoaștere nu se bazează pe esența universală a spiritului uman și nu este accesibilă tuturor oamenilor fără deosebire; doar câțiva aleși participă la ea, doar favoriții speciali ai Divinității, iar mijlocul pentru a obține o astfel de revelație nu este gândirea rațională și viața rațională comune tuturor, ci asceza și herurgia. Din moment ce doctrina extazului și revelația mistică iese din pre-19

w

propozitia despre transcenderea obiectului neconditionat al gandirii, atunci el nu a reusit sa depaseasca aceasta transcendere: gandul si imaginabilul raman in esenta unul in afara celuilalt, si numai prin forta se poate produce o apropiere trecatoare intre ele. Prin urmare, Filosofia neoplatonică nu poate fi numită nici doar obiectivă, ca Filosofia greacă a primului departament, nici exclusiv subiectivă, ca Filosofia a doua catedre; în el converg ambele direcții; este o filozofie obiectiv-subiectivă. Este obiectiv, în măsura în care este angajat în speculația universalului, necondiționat adevărat; dar, pe de altă parte, este subiectivă, deoarece provine din presupunerea că acest universal, necondiționat adevărat este deasupra conștiinței și de neatins pentru gândire; subiectul rămâne doar cu adevăr relativ, nu cu adevăr universal. Și ambele direcții, cea obiectivă și cea subiectivă, rămân fără împăcare, întrucât abordarea extatică a subiectului de universal, de divin, este doar o stare excepțională. Cu toate acestea, reconcilierea ambelor direcții depășește limitele lumii antice și constituie sarcina Filosofiei moderne. — În sfârşit, filozofii perioadei a 3-a au înţeles relaţia dintre spirit şi materie în acelaşi fel: ei încep prin asumarea unităţii tuturor fiinţelor în Mintea divină; Plotin vorbește chiar în mod explicit despre existența materiei în lumea ideilor divine, fără de care ele nu ar putea avea o existență separată; dar în spatele acesteia, se dovedește imediat că spiritul și materia se opun lor înșiși: Spiritul, ca primă manifestare a Primei Unități, ca imagine și asemănare a ei, este realitatea cea mai substanțială, în care atât gândirea, cât și ființa se îmbină; iar materia, ca negaţie a Spiritului, nu este nici gândire, nici fiinţă; ea este in

urmând limita epuizării divine! putere, este inexistent, nimic. Germenul acestui dualism a apărut, așa cum am văzut în locul lui, deja la Platon și Aristotel, dar s-a dezvoltat mai deplin la gânditorii

Alexandriei; au încercat în zadar să producă spirit și materie dintr-un singur principiu; prin eforturi zadarnice au dovedit doar că soluţia acestei probleme depăşeşte limitele Filosofiei antice. În loc să înțeleagă chiar și cu materie modul în care acțiunea liberă a Spiritului creator, ei au crezut doar că acest Spirit, revărsându-se într-un mod de neînțeles din el însuși, în grade descrescătoare de sărăcire, se stinge în cele din urmă în materie, sau la fel de neînțeles produce materie prin cădere. departe de sine însuși, iar divinul devine deja ceva nedivin. Acest concept al dezintegrarii spiritului și materiei a fost reflectat și în Etica filosofilor alexandrini. Întrucât senzualitatea, în legătură cu materia, este recunoscută ca un fenomen negativ în raport cu spiritul (contrar principiului grec al Eticii, care lega moralul de naturalul) și întrucât spiritul și materia „au devenit ireconciliabile, atunci morala a fost limitat doar la suprimarea senzualitatii: spiritul nu vrea decat sa nege de la sine senzualitatea; nu știe să o transforme în instrumentul lui; pentru prima dată simțind în sine cererea de a se ridica deasupra naturii, dar neînțelegându-și încă toată semnificația, el vrea să satisfacă această dorință numai prin suprimarea excitațiilor naturale, și nu prin formarea unei noi lumi morale și pentru a triumfa. peste senzualitate, se îndreaptă către un mijloc senzual - la o anumită asceză amabilă.

c) A treia trăsătură distinctivă a Filosofiei din perioada a III-a poate fi indicată în organul de cunoaștere căruia îi este prezentată.

proprietate de încredere. În a doua secțiune a Filosofiei grecești, așa cum am văzut deja. - Stoicismul, cu doctrina sa despre criteriul adevărului, a scos la iveală inconsecvența empirismului epicurienilor; Epicureismul, la rândul său, a reușit să arate nesatisfăcătoarea cunoștințelor intelectuale ale stoicilor; și, în sfârșit. Vor respinge scepticii ambele aceste tipuri de cunoaștere și, neavând în minte alte surse de adevăr, vor respinge în același timp valabilitatea cunoașterii umane în general? în această stare de lucruri, mai departe Filosofia a rămas cu unul din două lucruri: fie să-i infirme pe sceptici și, prin urmare, să restabilească vechile metode de cunoaștere, fie, recunoscând validitatea pretențiilor scepticismului, să indice o nouă sursă superioară de înțelegere. , pe care Filosofia nu a cunoscut-o încă. Dar Filosofia antică, care încă nu pătrunsese adânc în teoria cunoașterii umane, nu avea suficientă putere în sine pentru a lupta direct cu scepticismul și, prin urmare, fără a-l contrazice, a trebuit să caute o cale de ieșire din învățătura ei distructivă prin descoperirea unei noi sursa rangului. Și într-adevăr filozofii alexandrini nu contestă scepticismul; dimpotrivă, la Philo și neoplatoniștii, împreună cu scepticii, recunosc nesatisfăcătoarea pentru Filosofie atât a cunoașterii empirice, cât și a gândirii raționale, logice; dar pentru asta, pe de altă parte, toți vorbesc despre o sursă superioară, sau un organ al cunoașterii, care ar trebui căutat în mintea noastră, ca o facultate cognitivă superioară. Dar Filosofia antică nu putea deloc în mod corespunzător la esența rațiunii. Astfel, filozofii indieni considerau cunoașterea intelectuală ca pe o revelație, prin al cărei nume însemnau o slabă amintire a rangului pe care îl avea sufletul într-o viață mai bună, pretemporală; Heraclit credea că prin simțurile noastre exterioare inspirăm inteligență din orice.

Mintea comună în natura divină care ne înconjoară; Platon, ca și înțelepții indieni, a numit „cunoașterea demonică” amintire; chiar și după Aristotel, participarea minții noastre la gândirea divină vine din afară și este acceptată de aceasta cu pasiune. Filosofii alexandrini au privit în mod corespunzător cea mai înaltă abilitate a poziției noastre: în loc să recunoască conștientizarea mentală ca o acțiune naturală, care se naște de sine din natura noastră rațională, ei au recunoscut-o ca un act pasiv al sufletului, acceptarea cunoașterii, doar cunoașterea. comunicat; și de aceea, lăsând-o doar în mâinile câtorva aleși, au numit-o contemplare directă a lui Dumnezeu și au recunoscut această contemplare fie ca o revelație de la Dumnezeu însuși, fie ca o extraordinară apropiere a spiritului uman de Dumnezeu, fie ca o scufundare inconștientă. în el. Între timp, de fapt, contemplația, despre care vorbesc filozofii alexandrini, nu este altceva decât acțiunea unei minți, dar nu este încă coaptă până la punctul în care ar putea fi descompusă în gânduri clare și distincte și recunoscută ca opera subiectul de gândire însuși. Aceasta este o acțiune a minții, dar interceptată de fantezie, ÎN CARE OBIECTIVUL APĂREA ȘI PĂREA A CONCERNE ceva obiectiv, parcă venind din exterior. Din această interferență a Fanteziei în problema poziției mentale, diferite proprietăți și acțiuni divine sunt personificate și sunt întruchipate de Rațiune personală, sau Cuvânt, (Λόγας), Aithelamms și Arhangheli în Philo, - nu numai de Spiritul din Dula. , dar și de diverse clase de demoni și neoameni multe zeități mitologice neoplatonice; Însăși ideile divinului sunt transformate într-un univers spiritual existent în afara lui Dumnezeu; esenţial pentru mintea noastră cere

unitatea nie a tuturor ființelor devine un credstadl-niɵm figurat al revărsării Primordialului în spațiu și timp de-a lungul treptelor care coboară; ideea originii naturii raționale a omului de la Dumnezeu este prezentată senzual sub forma căderii de lângă El; necesitatea faptelor interne ale valurilor pentru îmbunătățirea morală a unei persoane este înlocuită de cerința ascezei externe; în loc de o aprofundare calmă în subiectul „yaloo-o-Fstovaniya, se cere să vorbim din sine, extaz; Eu, în loc de limbajul rece al rațiunii, limbajul inspirației bachice; din aceeași intervenție a Fanteziei au venit epifaniile imaginare cu care se lăudau Plotin, Porfirie și Iamblichus; de aici și speranțele neoplatoniștilor pentru magie, ergie și mantic „în general, toate acele laturi slabe ale Filosofiei lor, cu care a coborât la ideile superstițioase ale religiilor păgâne antice. Dar în dezvoltarea Filosofiei alexandrine este imposibil să respingem participarea și rațiunea, deoarece nu totul în ea este îmbrăcat în imagini; altfel nu ar mai fi Filosofie; pe lângă imaginile senzuale din ea, conceptele sunt exprimate în Forma gândirii pure, în Forma logicii și sunt dezvoltate științific, în special de Plotin și Proade, care, cu puterea extraordinară a dialecticii, au stăpânit conținutul, cel mai extins și diverse în sursele sale. Se poate spune că rațiunea, entuziasmată de studiul scrierilor aristotelice, a participat aici la dezvoltarea conceptelor, contrar convingerii filozofilor înșiși - că singura sursă a cunoașterii lor este contemplația, desprinsă de gândirea logică. Din această participare involuntară și irezistibilă a rațiunii, a apărut în Filosofia alexandriană acea concepție dublă, idealist-dualistă, despre care am vorbit deja. Pe de o parte,

conform cerințelor rațiunii, aici se recunoaște unitatea tuturor ființelor, iar pe de altă parte, în fața privirii rațiunii, care se descompune în contrarii, s-a deschis o dezintegrare profundă între elementele sale principale, pe care vanitatea s-a împiedicat să închidă filosofia alexandriană. .

d) Cum a considerat Filosofia alexandriană existența edililor? Ea nu l-a distins în punctele sale principale, nu l-a examinat într-o emică după laturile sale principale, sau din diferite puncte de vedere: Gândirea filozofică nu a acordat atenție exclusivă nici naturii, apoi persoanei, apoi Divinului. , nu-i păsa, în special, de criteriul adevărului , nn de forma științei; subiectul filosofării între toți filozofii alexandrini a fost viața divină la toate nivelurile ființei, așadar, ființa în întregul ei. Dacă Platon și Aristotel au contemplat și viața divină în univers, atunci ei mai aveau în minte o anumită întrebare - despre relația beauel cu condiționalul, au rezolvat această întrebare din două puncte de vedere egale și, în plus, nici unul, nici celălalt. nu a intrat în studiul dialectic al esenței divine în sine. Între timp, filozofii alexandrini nu s-au mărginit la o întrebare anume, ci s-au îndrăznit să-și cufunde gândurile în abisul esenței divine, pentru a îmbrățișa de aici, parcă, dintr-o singură privire, tot ce există; și urlând această totalitate a ființei au considerat: din același „punct de vedere, cu singura considerație că” unul a dat mai mult loc în contemplațiile lor ideilor religioase, iar alții mai puțin, unii superficial, dar mic obiectul lor, iar alții au intrat mai adânc în esența problemei. Prin asemenea generalitate și similitudine de a reveni la subiectul său, Filosofia alexandriană diferă de Phvloso-

Phii propriu-zis-greacă și se apropie de Filosofia Răsăriteană, unde subiectul Filosofării era și universalitatea ființei. Dar se deosebește și de Filosofia Răsăriteană prin înțelegerea ei a ființei imaginabile. Conform concepției orientale, doar substanța divină există și orice altceva este doar o fantomă (maya), jocul și distracția infinitului Existent; după părerea filozofilor din Alexandria, nu numai Dumnezeu există cu adevărat, ci și universul; este adevărat că și aici materia nu este nimic, inexistentă; totuși, acest inexistent capătă amprenta ideilor divine sau revărsarea forțelor divine și devine lumea reală a simțurilor. Conform concepției orientale, orice ființă anume, dacă există cu adevărat, atunci cel puțin nu există independent: totul este un accesoriu sau o modificare a unei substanțe necondiționate; De aceea, filozofii răsăriteni, conștienți de personalitate în ei înșiși, s-au grăbit imediat să o respingă și, recunoscându-se ca un instrument al acțiunii divine, au considerat ca datoria lor principală să nu facă nimic. Dimpotrivă, după părerea filozofilor alexandrini, chiar și ființele individuale duc o viață independentă; este adevărat că toate sunt idei divine, dar idei care s-au îndepărtat de Prima Unitate divină și, în îndepărtarea lor de El, au păstrat în sine puterea existenței de sine; de aceea, conștiința trebuie să lucreze la concentrarea ei înșiși, la simplificarea către Unitatea divină, iar voința trebuie să înfrunte o luptă încăpățânată împotriva a tot ceea ce este sensibil, ca cauze ale diversității și imperfecțiunii; însăşi întoarcerea spiritului individual în sânul vieţii divine nu distruge existenţa acestei idei divine. În Răsărit, înaintea substanței divine, totul își pierde sensul și se pierde el însuși în ea; după filozofii alexandrini, toate

pornind de la supraabundența esenței divine, în depărtarea ei de ea, totul particular își păstrează semnificația până la punctul în care se opune universalului. Nu putea fi altfel în Filosofia perioadei IП-a, judecând după însăși momentul apariției sale: omul răsăritean antic, care a început cu substanța divină, nu a putut să nu se piardă cu toată ființa finită în infinitul ei . ; dar Filosofia din Alexandria a fost precedată de perioada Filosofiei grecești, care reușise deja, în măsura în care era posibil în antichitate, să studieze separat atât natura, cât și omul și raportul dintre tot ceea ce este condiționat la necondiționat; şi de aceea, folosind învăţăturile gânditorilor greci, Filosofia perioadei a 3-a, chiar şi cu esenţa divină nemărginită, nu putea să nu ofere realitate oricărei fiinţe particulare şi finite.Această opoziţie a universalului şi particularului, idealul şi realul, chiar și cu percepția diferitelor credințe și învățături filozofice într-una, principiul speculativ constituie gândirea esențială a întregii Filosofii alexandrine și se reflectă și în viața socială a umanității contemporane. Iar în viața politică a lumii romane, care a exprimat a treia perioadă a vieții omenirii, unitatea imediată a particularului și a generalului este dizolvată; voinţa indivizilor este hotărât opusă principiului general, abstract. Mintea individuală simte cruzimea înrobirii generalului, scopul abstract al statului, politica căreia i-a fost sacrificat și, prin urmare, intră într-o luptă împotriva întemeierii statului: pe de o parte stă aristocrația cu o nemiloasă și nemiloasă. dorinta lacoma de a robi poporul, pe de alta, poporul, asuprit de acest inceput. Când indivizii au depășit acest principiu, care a susținut statul, iar individul a triumfat asupra societății.

un scut, atunci statul era egal cu atomii, care sunt din nou conectați printr-o formă monarhică de guvernare într-un Imperiu Roman unit; dar în ea continuă dezintegrarea particularului cu generalul. Cu o asemenea atitudine față de general, individul multora din lumea romană caută consolare în dezvoltarea dreptului natural, primește libertate abstractă și personalitate, devin persoane conform legii, de drept; dar și în această condiție, doar unii, cetățenii romani, sunt liberi, toți ceilalți nu sunt liberi.

e) Ultima trăsătură distinctivă a Filosofiei alexandrine constă în metoda sa sintetică de gândire. Filosofia greacă, după cum am văzut, a răsunat predominant de influența rațiunii pătrunzătoare și, încetul cu încetul, a crescut de la sensibil la spiritual, de la diversitate la unitate și, prin urmare, analiza a fost tehnica sa dominantă. Dimpotrivă, în filosofia alexandriană a predominat activitatea rațiunii, din care legea iordaniană este cerința unității; de aceea, filozofii acestei perioade, călăuziţi de contemplaţia mentală, au trebuit să iasă din unitate şi să meargă pe calea somnului. Și de fapt, ei cer, ca o condiție indispensabilă pentru cunoașterea adevărului - simplificarea sufletelor, adică. o astfel de stare în care, renunțând la toată diversitatea ideilor, ea ar putea gândi unitatea pură și toate pleacă de la gândul cel mai îndepărtat și general, pornesc de la Dumnezeu, ca și ființa pură (Philo) și Unitatea necondiționată depășită. ? gândire și ființă (neoplatoniști), iar din acest punct cel mai înalt al speculației, mai întâi în Dumnezeu însuși ei disting revelația Sa interioară, fie prin Mintea lui Filon), apoi prin Duh și lume.
urlând cu Suflet (Plotin); în această revelaţie interioară

încă o dată diversitatea lumii spirituale fuge, multitudinea forțelor divine, sau ideilor și sufletelor, e. coboară în cele din urmă la diversitatea fenomenelor lumii simțurilor - prin urmare, în general, se trece de la general la particularul. Prin această metodă sintetică, Filosofia alexandriană se apropie de Filosofia Răsăriteană, care era și ea predominant sintetică. Dar chiar și în atom, primul este superior celui din urmă. Filosofia orientală, începând cu ideea generală a substanței divine, s-a grăbit imediat la ipotezele sale preferate; în loc de o concluzie logică a consecințelor din conceptul ei despre Dumnezeu, ea a trecut la ideile religioase despre preexistența sufletelor, despre căderea lor pre-temporală și rătăcirea prin diverse trupuri și despre mijloacele de eliberare a sufletelor de aceste rătăciri. Și ce concluzii speciale ar putea trage ea fără să studieze mai întâi nici omul, nici natura din jurul lui? Nu se poate nega că filosofia Alexandriei nu este străină de ipoteze; cu toate acestea, trece însă de la unitatea cea mai abstractă la diversitatea reală a fenomenelor, pentru a coborî de la Dumnezeu la lume şi la om; și asta pentru că lumea și omul erau deja obiectul unui studiu privat în filosofia greacă și că filozofii alexandrini, folosindu-se de rezultatele ei, și-au putut baza sinteza pe analiza ei. Totuși, așa cum a fost analiza Filosofiei grecești, așa a fost sinteza Filosofiei alexandrine, prea grăbită. Ideea dominantă a spiritului grec a fost ideea de frumusețe; şi de aceea el nu putea separa complet nici natura de spirit, nici spiritul de natură, pentru studiul cel mai profund al lor separat; în natura materială, el și-a asumat existența spirituală și a considerat spiritul uman în legătură cu viața generală a Yarului „*

dând naștere. Dacă a analizat natura și spiritul, atunci s-a întors cât mai curând de la detaliile obținute prin analiză la întregul viu, care singur ar putea satisface mintea estetică a grecului. Și a fost posibil un studiu analitic al naturii acolo unde nu exista nici fizică experimentală, nici chimie, nici alte științe ale naturii? Studiul experimental al naturii a fost început de Aristotel, dar s-a încheiat cu el. A fost posibil un studiu profund al spiritului uman atunci când nu exista știință politică, nici istorie generală în adevăratul ei sens, nici antropologie și când Psihologia însăși era încă la început? Această lipsă de analiză, disecându-și fără teamă subiectul, s-a reflectat și în sinteza filozofilor alexandrini. Ei și-au îndreptat toată atenția către studiul esenței divine și nu aveau o Fizică, sau Psihologie sau Etică independentă și, prin urmare, folosind rezultatele gânditorilor greci în această privință, și ei s-au îndepărtat și ei în grabă de la contemplarea necondiționului. Unitate cu diferitele fenomene ale lumii umane.

IV. O privire finală asupra dezvoltării treptate a credințelor păgâne și asupra filozofului* al învățăturilor lumii antice.

Religia și Filosofia par a fi opuse una cu cealaltă; totuși, în chiar expunerea doctrinelor filozofice și a credințelor religioase, am văzut că ele au acționat reciproc unul asupra celuilalt. Sentimentul religios, dezvăluit de o anumită formă de religie, a evocat un fel de filozofic

contemplarea lumii, iar contemplarea filozofică a lumii a trezit un sentiment religios de exprimare într-o formă mai înaltă, mai potrivită conținutului ei. Filosofia și religia erau, așadar, ca doi poli ai vieții spirituale, susținându-se reciproc, ca două bătăi ale pulsului vieții spirituale umane universale, trezindu-l în mod constant la mișcare și dezvoltare ulterioară. Care a fost scopul acestei mișcări și dezvoltarea filozofiei și religiei lumii antice? - Fiecare religie păgână avea, desigur, propriul scop în sine, dar cu toate acestea, toate trebuiau să aibă un scop comun pentru toate. ; Filosofia păgână și-a lăsat moștenirea sarcinilor lumii creștine, cu toate acestea, nu mai puțin, ea, ca întreg închis, ar trebui să aibă și un fel de scop: la ce anume s-au străduit filosofia și religia lumii păgâne și în ce măsură atinge obiectivele aspirațiilor tale?

Scopul cursului general al vieții istorice a omenirii este realizarea treptată a ideii de om. Ideea omului este unitatea în el a naturalului și a divinului. Naturalul în om constă în latura sa senzuală, prin care el este direct conectat cu natura; divinul este în mintea lui, care este reflectarea și imaginea Divinului în noi; iar unitatea dintre unul și celălalt se exprimă în domeniul rațiunii, ca spiritualitate subiectivă a omului. Această unitate îi este dată, desigur, direct din însăși nașterea lui, dar este dată doar ca o posibilitate reală, care devine realitate numai atunci când este ridicată la conștiința de sine a omului și la expresia practică. În această conștiință de sine și realizarea practică, unitatea naturalului și a divinului nu ar trebui să netezească diferențele dintre aceste două părți, ci doar să împace

contradicția lor în așa fel încât în ea divinul, ca o forță liberă, pătrunde în hotărârea finită, naturală a omului și o ridică la infinit, iar pe de altă parte, încât în firesc divinul își găsește organul și în aceasta. respectul nu este în nicio altă limitare. Inconsecvența omului cu ideea sa, astfel înțeleasă, a servit ca excitare și punct de plecare al mișcării istorice; iar realizarea unității și autopenetrării ambelor părți în subiect este sarcina istorică mondială a omenirii. - Dar spre acest scop, în funcție de diferența dintre cele trei laturi ale vieții spirituale a unei persoane, în funcție de diferența de voință, simțire și gândire, omenirea se străduiește în moduri diferite: în mișcarea evenimentelor materiale ale istoriei, ca manifestări ale voinţă, umanitatea tinde spre un mod din ce în ce mai independent de a acţiona într-o comunitate ii, la dezvoltarea şi afirmarea libertăţii morale şi raţionale, deoarece exprimă acel element divin care ar trebui să determine relaţiile sociale naturale ale oamenilor; religia, ca expresie a sentimentului religios, se străduiește nu numai la cea mai mare clarificare posibilă a relației omului cu Divinul, ci și la cea mai strânsă legătură cu Nyam, deoarece numai în această legătură sentimentul religios speră să îmbine naturalul cu cel. divin în om; Filosofia, ca produs al gândirii, caută adevărul, și anume cunoașterea în spiritul uman al naturii și Divinul în neasemănarea și unitatea lor, iar apoi realizarea acestui lucru se realizează în activitatea practică, deoarece în această realizare ideea de se exprimă o persoană adevărată. În ce mod s-a străduit istoria antică, în evenimentele sale materiale sau nelitice, spre scopul menționat?

și

W oddotad în meritul considerației tale; *µ $gr^t sunt date. de ce a făcut WP#*· schwitz toado: a făcut ed yazymsedya redvde voedozhno'-mare

apropiere cu Boemia, iar Filosofia - realizările unui chedadek și pa dela neexprimat?
Natural "d first sturөtsr svregr -r ^ Ivg gin, kvd direct religion of nature, tsrnaradada far zhestveedoe, dedy mm deja văzut, - - то în vovosredstyED-ido, edpirieosh obiecte ale naturii, vredmadad dem-imh, apoi în stele și navonets b, în întreaga ezhnupnestmyedba. Dar acest adudenp sentimentul religios al unei persoane a fost chiar „împărțit în așa fel de dvdnago rozvdshv Bogl, și pentru asta EDO a crezut într-o apropiere zgomotoasă de coarne, a simțit ga iedbѢ influența directă a puterii lor: avzdr pzedvali pe el cm stau, iar cerul l-a învăluit de jur împrejur. În a doua etapă a uimitoarei sale, religia naturală, ca religie simbolică, a transferat divinul din obiectele observate în mod sensibil în viața interioară a naturii, iar simțurile dmeniya au căzut numai și simbolurile sale. Aici, sentimentul religios a făcut deja un pas către o mai bună schschdoedshch} BshyST "a, o casă a lui Sh?oenf Eno, ₽ca viața și notochnia vieții lumii. Cu o poveste de Crăciun mult îmbunătățită, Usharrek nu a pierdut o zi în apropierea lui și așa mai departe cu El; a fost sivdvd în * Ving, iad dodonie cu sit pudaoetyo, și a văzut apropierea Lui în sine în Lui, sd "ve-dah, t l lupta luminii cu întunericul, în districtul tpacmw * și zhirt-NYH în imaginea unui om. La a treia etapă a stufului natural, „religia, echnootn, sentimentul rci-gschEDOe a făcut un nou succes în înțelegerea Divinității, .ѢovRed gi iKsm deledіyotsodoyu personalitatea, Roedgin „pa-ch. IV. 20

fagurele și oportunitatea au populat mai întâi natura cu zeitățile ei asemănătoare oamenilor și le-au așezat pe Olimp, mai întâi pe pământ și în cele din urmă pe cer; cu toate acestea, chiar și din Olimpul ceresc, zeii au coborât pe pământ Și au luat parte la interesele omului, iar arta în sculpturi elegante a făcut aceste zeități accesibile contemplației senzuale. În fine, religia cunoașterii, ca al treilea moment al religiei individului, a făcut ultimul succes posibil pentru cunoașterea naturală a lui Dumnezeu, recunoscând Divinitatea ca ființă transcendentă, numai inteligibilă. Dar cu o asemenea transcendență a Divinității, între El și om s-a deschis un abis de nepătruns: Dumnezeu nu numai că a creat lumea, dar nici nu o controlează în mod direct; omul se vedea înstrăinat de Divin, la fel cum Divinul era străin omului. În zadar s-a transformat religia în magie în herurgie pentru a aduce zeitatea pe pământ; toate mijloacele ei au fost fără succes. Astfel, religia păgână nu numai că nu a reușit să atingă scopul principal al religiei fanatice, eventual o mai mare apropiere a omului de Dumnezeu, dar a condus, aparent, la un rezultat complet opus acestui scop.
Ce a făcut filosofia păgână pentru a înțelege și a realiza ideea de om? – În Orient, – unde, după viziunea religioasă, divinul s-a contopit cu natura – omul era complet cufundat în ea, ca în propria sa substanță, fără conștientizarea superiorității sale asupra ei, motiv pentru care filosofia chineză a recunoscut această subordonare a omul față de natură ca un fapt; plasat chiar ca unul dintre cei trei mari membri ai existenței universale, omul a trebuit să imite numai natura în toate; şi în consecinţă naturalul a prevalat în el asupra divinului în aceea

și
a încălcat sensul ideii de om adevărat. Este adevărat că în India Filosofia a încercat să-l elibereze de cercul fatal al naturii, dar

toate eforturile ei, după cum am văzut deja, au fost fără succes. În Grecia, Filosofia a început studiul naturii din latura sa materială și s-a încheiat (după Anaxagoras) cu recunoașterea Spiritului ca început al opusului materiei; dar acest Spirit a fost doar motorul materiei, o forță plastică impersonală. Socrate a fost primul care a recunoscut filozofic personalitatea omului și, odată cu aceasta, personalitatea Divinității, ca Minte supremă, acționând în natură și în om. Dar numai Platon, cel mai înalt reprezentant al speculației antice, a realizat o conștiință clară a diferenței dintre Dumnezeu și natură și a convergenței lor în om. Diferența dintre divin și natural se reduce aici la opoziția radicală a fenomenului mereu existent și a fenomenului neesențial; dar împreună cu această opoziție se dă și o eternă mediere în idee, adică în autocomunicarea ființei existente necondiționat. Astfel, universul este conștient în esența sa, ca fenomen trecut de ființă, ca unitate a naturii și a lui Dumnezeu, sau ca idee necondiționat valabilă; ■ fiinţele particulare ale naturii nu puteau decât să exprime, în diferite grade şi grade, întrepătrunderea Factorilor opuşi şi, prin urmare, erau o idee în diferitele ei izolări. În cele din urmă, omul, ceea ce este cel mai important, este recunoscut ca o astfel de ființă, care, deși în conceptul său și o unitate a naturalului și a divinului, sau o idee, totuși în ființa sa imediată nu corespunde încă acestui concept; dimpotrivă, exprimă predominanța elementului non-divin în sine, dar are puterea, și deci sarcina - de a-și ridica ființa în concept și de a o transforma în expresia ideii sale. Out 2<G

și
Aspiraţiile lui Hb BbftiortflCtíifo Zhy Vyd#chi ryyviYaOy Stoictsivsh. As di Iyloyo - sksh 'ygoly, condus de priMichiesLim INTOreeoM, ia ZDtZD, îmbrățișând pe Uto (Yyaee i un număr mai mare de nyadividumov, — ^-wrtra dr ïeJSttie predstaIgol WCTSptfWCKoí 'spiritul EDyz. idealul persoanei sale ysdiviago * vsh ftìAtef mudrsh, ionymsh i karayshy „V”Yu task od~ sHOryydO: SGOiDiED dll nr.
la noul V CHODOVѢK YID IIDYIDUA.shyoY, epuizat de íhopoflot LUI, „Npicuroizh -and-vosheL * această latură tijulydish a odei „fuy. Otto, ambele ato Shravienia, în loc de ideile OuShSTvyamy în formă de ou ale unei persoane, au condus doar la faptul că w în subiectiv GSH yuh a devenit mai mult. apoi Sgovtsimmѣ > și „Et-kureizSh” și-au pierdut sensul tiredstayteyyyyy de edshozvaey istoric și nămol, au fost și mai impresionați de otr'pa'GOynoe otiiievie ieubbeyya și pentru care 'ukomo^ OShtsyMu'v->-yaekuɵ . ch. "Oynu Iaida" g'iro»iorѣchi^ i-chshumi irvesh stăpânirea propriei sale >». În "rfgivoshmivzhvoshg eim o ^-tsytvyajnoi teydey ^i, t" razyi (yeysya <în oavitidyvin, majore și 'oțfotâm shshie conform vevebstsood. evai 'languor, doda necondiţionat tsev a încercat să renunţe la Shego opr & yag Regiunea aiy yao kuodiya ShiyChGO-oebѣ YSH, „desigur, ύβιηΛOHMH, nooya revvu vvekaaaly negativ peay.wiwb, ce idee de nepersonalitate a naturii, sau pav“. „'Sora·in yandmvidualvm sunt o problemă insolubilă>. Pe această negare·zhovksh·lvl Istoria antică, koichyzh, ioyat" pentru a spune, va-ram Contradicția inițială dintre Dumnezeul natural-

OTODONVDM WWW supunerea spiritului la ido r demola, DM rTOTREDSHTO ot u6",
0 rddonoato TOKS4 rezultat dodorits to can $yd dotdodoi, altfel dotoryadoed*₽ *»ad* w* fa to domain jS^$; Tso dok soon dotoriya THEN

TO»SHCHY add there is douvddovddaiyado vded dodoTOdo, THEN ODO RAIN dododt sd protsdos, tav doi ddodo red ddotdoschn doody Toldo Edozh, prin urmare, pdotodondoe este fericit dok aztsdodondoe nidoshdovrod y-dovrod dokh convenabil SHNZHMDO TO ddovde + dotsdosdoito .adrom, apoi DODO ?TO rdor-donie. dodozhmtdo „Rezultatul MEU. Edodido TO dod "radododo al păgânului TordodeiY și fdooyuddodoh udo-#II drdoidoo al lumii am adăugat până la dotrechdom ddordedodadoo rezuddozha o sută, atunci motivul pentru aceasta este dodoyudoeto" de la dodootѣ dotdoo de-a lungul lumii drdonid și apoi ¡gor sht nici considerat doar păgânism în momdo, TOѢѢѢ Zh ° rrzvdoiya, și înainte au strigat și mai mult la celălalt tot felul de salut-OMC . Dri radomodrDOto redogii lrchdoeti (Partea C, Pg. 3-t-^ flptyf.) NOI domitoyi că iuddooa reldy ÎNAINTE de monede rhodoo· tsdoto dezvoltare a doydodotoo ^rovadiy, „ACA, în conformitate cu sadry Ddodor, ar trebui să stea”$dorit dyr doydor, afara $ si wdoce d^a prieten,. Iar acum, dovda mm uShildou, că lumea ddevdo-daddo^y .devdo-deddo^y world .domgDO-s-a ajuns doar la otnoedtelio-yshshad) re-addotot „DOi trebuie să accepte în” rdoiavir „o altă orbire a istoriei lumii, . reprezentată de iudaism, pentru a respinge ,rdoudtat (dintre vechii dotorir, a aduce și sub-dotoddod” la donna ei - momentul yaderershcheaiya.

— Lu

Dacă conținutul esențial al vieții spirituale și istorice este interdeterminarea naturalului și a divinului, iar scopul este pătrunderea lor reciprocă la unitatea absolută, atunci este clar că înainte de a fi atins acest scop, formațiunile istorice trebuiau să exprime doar preponderența relativă. a unuia, apoi a celuilalt Factorul și, prin urmare, însuși - mai mult accept contrariul. Prin urmare, popoarele antice trebuie să fi fost împărțite în două mari categorii, dintre care una exprimă natura, iar cealaltă Zeitatea, care determină puterea; prin aceea că eu celălalt este inerent firescului și divinului; dar în unul naturalul este determinat de divin, iar în celălalt divinul de natural. Expresia concretă a acestor două categorii este păgânismul și iudaismul. - Caracterul general al tuturor popoarelor păgâne este că divinul este determinat în ele de firesc: zeii lor au originea, sunt legați prin anumite relații naturale și sunt întâmplătoare, între timp, ca natura, tot ceea ce dă naștere și formează începutul, este una. , în înțelegerea lor, înseamnă a fi etern, necondiționat și necesar, însăși necesitatea, la care sunt supuși până și zeii. Dimpotrivă, caracterul esențial al iudaismului, spre deosebire de toate popoarele păgâne, constă în faptul că în conștiința sa imediată naturalul, în ființă și esență, este determinat de divin; întreaga lui natura este o ființă care s-a întâmplat, dependentă necondiționat și slabă; iar Dumnezeu, în esența sa simplă, voință necondiționată și putere necondiționată, singur este o ființă care nu a luat ființă, independentă necondiționată, nedeterminată de altceva decât de liberul său arbitru. Opoziția dintre păgânism și iudaism este o opoziție primitivă și este la fel de veche în istorie ca originea popoarelor în general.

UE

În înțelegere, i se dă cheia înțelegerii vieții ei înainte de Christiansmgomir, deoarece în, wei este exprimat ca null și ago kazan; s-a stins când păgânismul și iudaismul au fost transplantate pentru a fi figuri substanțiale, istorice mondiale; in ea. încetarea este

începutul unei noi vieți, ieșită din împăcarea fostei opoziții a popoarelor.
În comparație cu iudaismul, conștiința păgână a avut mult mai multă expansiune (expansivitate), deoarece prenașterea, măsura acestei conștiințe, reprezintă pentru contemplare esența ei interioară, nu direct, ci în ascensiunea de gradul „w” a Formațiilor sale; și de aici conștiința naturii. și svei și zeități, au trebuit să treacă prin diferite etape în păgânism și să fie exprimate de o varietate de religii naturale, până când a ajuns la un punct dincolo de care dezvoltarea lor nu se putea extinde. Dimpotrivă!, că în iudaism ideea lui Dumnezeu nu era în niciun fel determinată de gradele de dezvoltare ale naturii și, prin urmare, profunzimea conștiinței lui Dumnezeu nu putea crește de la aprofundarea în contemplarea naturii. Din punctul de vedere al iudaismului, dimpotrivă, se cerea să se mențină diferența esențială dintre Dumnezeu și natură, nimic din cercul ei, atât în cer, cât și pe pământ, să nu fie recunoscut ca chip și asemănarea lui Dumnezeu și în general să nu permită nimic natural în conştiinţa Divinului. De aceea religia iudaică, ca rădăcină a unei vieți populare deosebite, a rămas neschimbată în ea; nu putea trece prin diferite stadii de dezvoltare și se exprima în această dezvoltare între diferite popoare, trebuia doar păstrată în puritatea sa. De aceea iudaismul, în luptă, cu păgânismul, nu este atât de bogat în amploare; altfel istoria lui interioară este plină de binecuvântare divină, care numai în mijlocul lui a făcut posibilă atingerea scopului lumii antice,

Stan n jtyxt „Separat” yfttttn bM№S „MMM &” tata „se găsește în mod corelat în încorporat ^ ooredeltschoy .vey” oft, thrust și În spiritul poporului, rMpiTvLye SEPARATING IN & · distinct pe yarody, „no zhue Btapoasaerta yam b MRì vointa neconditionata . Așa a fost Odfyamie și Mi " v iuleyslѣ; „orrore, deci, ca în voѣp aawHtattttb „vesel“ divinitatea lui Dumnezeu și-a împrumutat imaginile și viziunile naturale, în judovt amputate nature ta myglo „taft“ rgaaom poimash Deity, deoarece YSH necondiționat nu poate fi contemplat în kanem b-TO m a fost imshiye t aptaft ; ea închide doar, „acceptându-și tafearte fetali ritmul în percepția divinului „Broadcasting”. În felul acesta, în limba evreiască, Yarodvoo YestshyOe a fost găsit, ca un elimimum, o voce a puterii; Conștiința ta a lui Dumnezeu a fost doar ascultarea vocilor tanto și fără nicio legătură datorită lui Ovalb yerbhodmm. în ascultare; deoarece aro conștiința este ierarhică fcoëJfWtata a fost cu trebeufiya – orice propriu, natural!re^NlyYuyev typeid. Pentru asta, subiectul și toate hainele * № pentru o viață fericită și în funcție de mesajul său, ACEA <bb#Nstvengia valurilor și a poruncit și obevDON, dar și promisiunile din partea lui Bot au fost legate de vaikynyod-ul lui. ŻMYUVDI din partea persoanei. Conștiința lui Big, acționând în tombolă# „Ferma”, a fost nu numai singura forță pe care taW-rky i-a format pe evrei în Popor, ci și în viitor riy-vitin oetaioo semnificativ care îi conținea istoria.
Zero divin, „început” înaintea capilor familiei alese de Dumnezeu, de mai multe ori

o viață rară shkazya bogovdoshyuvleiny, Momeift v 'PSHyoM dak v miyoaI ^ stva, care este un tip special de vOYgoyo pentru a plăti eDyato "arodD. Ooobeyjoy acest 63Môtaofi(lífe!abOa OoíTOBTT nu se află în preceptele morale t pyy'gmsLlbyiyKѣ ale dreptului privat - asta este

ceea ce găsim în alte VIEȚI.^NU • În faptul că conștiința creștină a respins, ca Wùffty NmѣYaytsiy reíièpb al fostului Shcheniyi tychomu Sh in yym^ty oamym rѣiteyayyaM' În acest fel este dezvăluită ideea iudaismului, subordonarea naturalului „shyym-ului lui Dumnezeu”. alienarea yozmo-Shyypaeo tgib irodie și subordonarea față de yoga; un număr semnificativ de ființe vii tfnrdo iryYAVyyu nvchmstym, „și limitează chiar și sfârșitul obiectelor permise pe care le scriu, înainte de a folosi tíòJíUtao meino ar trebui să Otìtb leyeyo „cu alte obiecte ale naturii” și ochm -'NDëyo chrSZъ eyermneiyoe otdoleiiioe picătură, care, kyn not-ЙOOρ́HΛ^BПHHOó HMpaílrtiÈHfe a Vieții naturale, ar trebui adusă lui Dumnezeu. a firo yozvyeniy peste 'irroda soetoy' lui einsht, și prin urmare poporul, tfi1-DMMNY L-a iubit, ACEST TREBUIE OvyashChyLvya, T.'S. în interior și în exteriorul uLtiIIT^ya din natura chayaton-eegeemmenato • ființă, yri YOYYOM „u №ET#1MAMA vina ÎN VIAȚĂ PENTRU A PERFORMA CH¥0Myiθ0 cerut de Dumnezeu,“ ®SHYMЪ fel „în general Hbjtìb 'CONSTANT DAR ushrzhdat" BOΛT divin H WpO-' ysh 'yoyu. 8¥ despre semnificația profundă a ritualului zykoy ideev, CĂ ÎN Iyom conștiința religioasă va prelua nsѣme "ste-uveyyshѣ" fiind, iroNodip această lege, dar sUm < sho-IM PairinlIyMiay și interese > în fiecare moment

viața face ca vocea poruncitoare a lui Boso să fie inerentă în sine. Dar în afară de împlinirea tuturor prescripțiilor legii, poporul nu mai are nicio sarcină; în însăși supunerea lui stă garanția vieții sale fericite. Însuși Dumnezeu dorește să conducă copiii Săi aleși, să le acorde proprietatea promisă strămoșilor pământului și apoi să fie cu ei, să-i conducă din sanctuarul Său, ca singurul lor Împărat, pentru ca ei să trăiască în pace și să fie invincibilii. popor al lui Dumnezeu printre celelalte popoare ale pământului.

Până pe vremea lui Samuid, viața poporului evreilor se dezvoltă exclusiv sub influența ideii călăuzitoare a lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu este Regele, iar preoții sunt organul direct al voinței divine. Dar pe vremea lui Samuel, conștiința lui Dumnezeu încetează să fie singura forță călăuzitoare; oamenii trec de la inconștiența lor anterioară la conștiința de sine autodeterminată; primește un rege și în același timp intră într-o nouă perioadă istorică, pentru că de atunci începe să se dezvolte de la o viață religioasă la o viață politică independentă.

Indiferent de puterea eului regal preotesc, dar nu fără să țină cont de ambele, apare Profeția. Pentru educația ulterioară a iudaismului, a avut același sens ca și Filosofia în raport cu dezvoltarea mai profundă a păgânismului. Așa cum în speculația filozofică a grecilor spiritul păgânismului s-a manifestat în ființa sa interioară și prin aceasta a adus ideea istorică mondială în conștiința lui Iyadmvidum, tot așa în Profeție spiritul iudaismului dezvoltă o conștiință de sine din ce în ce mai profundă, iar în Este conștiința generală a scopului lumii istorice antice. Dar cu această asemănare între Filosofie și Profeție, desigur, rămâne o adâncime

o diferență care se găsește în direcțiile lor opuse. Filosofia a trebuit să se întoarcă de la existent la înfățișarea sa, de la ceea ce este acum, la asumarea ei și pentru prezent să-și caute primul început, în timp ce Profeția din realitatea existentă s-a îndreptat direct către scopul ei și, în mijlocul prezentului, a căutat să vadă în viitor, să înțeleagă ce trebuie să realizeze scopul în el. Această diferență rezultă direct din opoziția fundamentală dintre păgânism și iudaism.

Acolo unde conștiința lui Dumnezeu, ca și în păgânism, a fost determinată de contemplarea naturii, unde, prin urmare, ființa divină a fost inclusă în natură, acolo ideea de Divin, desigur, putea fi explicată numai prin conceptul de baza imanentă a lumii și, prin urmare, începutul necondiționat. Dimpotrivă, în iudaism, unde Dumnezeu este deja imediat, complet independent de contemplarea naturii, recunoscut ca o voință necondiționată care se determină pe sine și orice altceva, acolo natura nu putea fi considerată ca o expresie a esenței divine. Conținutul esențial al voinței constă în scopul ei, iar dacă voința este necondiționată, atunci scopul ei este o predestinare liberă; și într-un asemenea caz, adevărata înțelegere a esenței divine poate consta numai în înțelegerea predestinației divine, care se realizează în toate manifestările puterii divine și, prin urmare, nu numai în existența lumii, ci și în istoricul ei. curs.
Profeții aspirau la o astfel de cunoaștere. În primul rând, au fost chemați să reamintească oamenilor, tot mai abătuți de la destinul lor, ideea lui și să-i reprezinte lui și regilor săi că îndepărtarea voastră de această idee, în care se află numai puterea lor națională, voința divină îi amenință. muncă-

««g» oo al doilea   oraș. Dar shktyum, dragă
Desigur, o astfel de catastrofă tragică era previzibilă în viitorul apropiat, cu atât mai atrăgătoare pentru Hbqfmwbì ts” că, înapoi în „GOredShngoy, ei au dat viitorul secret, care în ideea sa este iretotaodl dododzhdscht bdtsg al viitorului cel mai imediat. Deși mânia lui Dumnezeu va trăda înrobirea poporului ei măsurat, evident. Îndurarea Lui nu-l răscumpără niciodată; din nou „se va ridica din nou, de mult timp în urmă Davidoao* 9W în necaz și reticent față de copii că Dumnezeu vă va osândi pe oamenii din Kart, înfiați de ea $ѣ, ite căruia Duhul înțelepciunii, sfatului și înțelepciunea va onora invariabil. Această idee a lui Jevuliaev, „prost înrădăcinată în spiritul iudaismului, Prorozhlsh” s-a propagat în oraș aducând deja nenorociri naționale, ca o speranță și o consolare dătătoare de viață. Dacă una dintre cele mai apropiate imagini s-a îndepărtat de su”bѣ Iudeev, atunci, lr simpla adâncire în ed eddarmani®, chia, ioetienshtoram, am construit o formă privată „nodudala sensul universal. Ea îl va inspira cu bunătate, mr only } oleed> io și yaychnykoa, toate popoarele, ^ profeti profeți - vor ține seama de cunoștințele lui Iehova; orașul Bora, - 4 # yueadsch * b, „rѣlmtm centrul pământului; to s₽o .tsvnshrrdam torshgg va fi otrmstvot popoare gogo Și bărcile pământului și bivago· goѣyio se așteaptă că Iehova este Dumnezeu. Boroad" într-o dezvoltare mai profundă & Meyii | schott.ezhi4yuo diviziunea dintre evreii din Yangchik și Dolshcheindogo și victoria iudaismului în vryapamm-ul său a fost transformată într-un theed-stvo iideyeddgo spiritual sărac față de păgân., I „Voi lua masa pe Iehova zei zdrobiți. Și peste profeți în împărăția lui Mesia, în credința evreilor, ■ idmshshchnyuv, apoi în meme.

Ei bine, eétecftetìteto a yJestNePyago. Întreaga natură, - conform viziunii magnifice a frunzei, - va lua parte la pacea de seară lăsată moștenire la sărbătorirea sâmbetei pline de bucurie ■ fuplevnyk; toată durerea, lupta militară în ea va fi oprită #; valul va trăi liniștit cu agzhvdmi, leoparzi cu berbeci. Leii și viteii, sub supravegherea unui băiat, vor pășuna împreună; un copil mic se va juca nepăsător în bârlogul midi și își va pune mâna în peștera baziliscurilor. Astfel, ideea expirării celei mai înalte dezvoltări a ei a căpătat caracterul

și semnificația încheierii cursului mondial, a fost sfârșitul Căii Domnului, realizarea completă a scopului mondial!
Dar în timp ce Profeții în imagini strălucitoare anunțau viitoarea victorie a poporului ales de Dumnezeu, asupra lor a izbucnit o cauastromă, privându-i de independența lor politică. „Robia” babiloniană a sosit; dar nici în vremea aceea Profeții mei nu au fost tăiați la tăcere și, în mijlocul situației neplăcute, „apojara încă „a pătruns mai puternic în inimile exilaților; speranța venirii lui Mesik a luminat întunericul captivității și astfel irBngVapie într-o țară străină a readus oamenii la ideea lui. Și de aceea, când a venit întoarcerea din robie, gândurile oamenilor au fost complet devorate.
Este adevărat că pentru cei care s-au întors în patrie au avut grijă să restaureze fostul pori-dom: templul NyoIa vondviii, închinarea lui Dumnezeu a fost restabilită la „Volumul” Igo, preoții și leviții le-au luat locul, pe scurt. , ritualul eikon a intrat în vigoare în toate detaliile sale Yo Sto nszeTayovlShgib folk nmzdc $ modelul antic de prescripții mitszhvyh urmat deja, nu nt vy drschyaoeti, >iш> inconștient și ^aida spirit, ci de la isovneuelzhya 'razhyshvyh, și, prin urmare au fost proimutate de grija ta bodzdivry, cu atât de neîncrezător ■eMetlivshSh încât nici un odeon ъ din perioadele preyaiiio

viața oamenilor din Mohieh, legea nu a fost aplicată atât de strict ca în timpul celui de-al doilea templu. Ideea lui Dumnezeu este din nou plasată în centrul oricărei activități; dar nu mai era, ca înainte, o forță direct stimulatoare; acum a trecut într-o conștiință general accesibilă, complet dezvoltată; și a purta această conștiință în interiorul tău, a te defini liber în funcție de ea și a o reflecta cu fidelitate în tiparul întregii vieți – a devenit acum sarcina tuturor indivizilor. Spiritul iudaismului a intrat în a treia sa perioadă, perioada autodezvoltării 99 individului la max.
Atunci Profeția și-a făcut treaba; ideea oamenilor a fost dezvăluită de el conștiinței gânditoare în toată bogăția ei interioară și, prin urmare, vocile Profeților au tăcut; poporul nu avea nimic de aşteptat la noi proclamaţii; întemnițat de conștiința viitorului său glorios, a cărui imagine purta în sine ca o speranță sfântă, nu trebuia decât să se pregătească pentru acest viitor; iar transformarea demnă, caritabilă a prezentului său a devenit acum, de fapt, singurul scop al celei mai înalte activități din viața lui.
O astfel de transformare a întregii vieți, pornind de la voința subiectivă, după modelul unei idei conștiente, a fost în iudaism același proces în care spiritul grec, și odată cu el și păgânismul în general, au intrat, după cea mai înaltă dezvoltare a speculativei. constiinta in sine. Așa cum acolo, prin intermediul Filosofiei, așa și aici, prin intermediul Profeției, ideea a ajuns la concepție; Aici, după cum știți, odată cu aceasta a apărut și nevoia ca spiritul subiectiv să traducă ideea în adevărata dispoziție a sufletului, sau, cu alte cuvinte, să o ridice din conștiința obiectivă în conștiința de sine. Prin urmare, la evrei, lac și neamuri, a fost necesar să avem tot mai multe

pentru a dezvălui diferența dintre educație și conștiința obișnuită. Majoritatea, desigur, nu se putea mulțumi decât cu o simplă acceptare a ideii; dar mințile mai profunde s-au străduit să se devină – purtătoare

ale ideii, să fie impregnate de ea și să o exprime în întreaga lor viață individuală – în gândurile și dorințele lor, în caracterul lor personal. Dar, pe măsură ce s-a dezvoltat această tendință de asimilare subiectivă a ideii, două forțe au început să se separe, excitând în egală măsură subiectul, dar în propriile lor interese contrazicându-se reciproc, puterea gândirii abstracte și a simțirii individuale, a căror otravă s-a intensificat fiecare pentru a subjuga alte.
Deja în expunerea Filosofiei greceşti, am văzut că din strădania subiectului de a traduce ideea speculativă în viaţă şi caracter, au apărut două şcoli speciale, stoicismul şi epicureismul, a căror diferenţă se reduce la opoziţia gândirii şi simţirii; din aceleași motive iudaismul a ajuns la același rezultat în fariseism și saduceism. Fariseismul și Saddu-nonismul au apărut la început sub forma unor învățături obișnuite, dar apoi, trecând dincolo de granițele școlilor obișnuite și alunecând în viața practică, au devenit treptat tipuri din ce în ce mai dominante de educație națională evreiască. După principiile lor, ei nu exprimau altceva decât raportul dual al subiectului cu ideea obiectiv conștientă, în funcție de predominanța conceptului, sau a intereselor dezvoltării în acesta; deci ele corespundeau perfect cu cele două doctrine filozofice ale Greciei amintite, stoicismul și epicureismul, primul fariseism, al doilea saducheismul. Dar, în același timp, asemănarea a rămas între ei, desigur, și diferența care vine din diferența dintre evrei și păgâni.

idei. Între timp, în stoicism și Eniurodzm, se pune accent pe viitor, pentru că, după ideea păgânismului, o lume, efemerul Tsog, avea doar trecutul, originea, dar nu avea viitor; menada? Între timp, ca și în iudaism, adevărata dispoziție a spiritului ar trebui să vină doar din speranța pentru viitor, tadngak în ideea ei lumea reală nu epuizează întreaga economie a lui Dumnezeu și focarul în întreaga lume cursul este dedus „scopul cu împlinirea divinului destinaţia noastră. Numai din raportul subiectului cu starea totală a mtsda, înțeles ca tărâmul lui Mocci *, momo este egal cu cea mai înaltă conștiință de sine; dar aceasta relatie oamo-da la sine bmdo este duala. Împărăția lui Mesia, ca mulgerea împăcării în ea de la firesc la divin, împreună cu aceasta a fost înțeleasă ca fiind necondiționat sfântă și completă. Dar la fel cum gândul și sentimentul natural din subiect nu fuseseră încă împăcați, acea dispoziție personală ar fi trebuit să fie exprimată într-o dublă morsă, judecând după faptul că subiectul pradootashil 4irv-ves, sfințenia sau fericirea, la un principiu diferit.
Fariseismul, ca expresie a preeminentului mmshli-aiah, a căutat să pună în practică conceptul de sfințenie și, prin urmare, să afirme dreptul subiectului la Cetățenie în viitoarea împărăție a lui Mesia. Acest concept de sfințenie nu avea alt conținut, în afară de ascultarea strictă a legii; prin urmare, a trebuit să devină o poziție negativă față de natură, pe care chiar și Mesia o înlăturase. De aceea pentru farisei încă nu este suficient pentru imaginea împlinirii legii, vidul de doddestrovado „W al poporului, care a lăsat un m'uitzterestm semnificativ.

da
■latura senzuală a vieţii. Ei au încercat să încheie această latură a vieții în ¡poate - cele mai înguste limite. onorează fiecare poruncă privată, meditația Cinci Câini a cerut o astfel de categorie, care - în secret și în spiritul jocului; prin regiune, din ce în ce mai mult, l-au mâncat la inevitabil, da, și acestea sunt ultimele jurăminte

voluntare, și l-au amânat cu spam-uri, o vreme. Talaya este strict amigiyua, care printre mulți farisei mai târziu am degenerat în - aroganță, Tsri-verytvo și ivdome, - în care au blamat și dozdnShpvd StoMov, - a ieșit - și profundă religioasă - conștiință, "z serios - străduință avdividumv vospatat -¡ sine însuşi .¡ pentru viitorul dar - Mesia şi - în - sa - severitatea eostzdiyalului în momentul ae-ocolirii despărţirii iudaismului. Și, deoarece acesta este alb - o expresie - a înțelegerii unilaterale a sfințeniei, un kan - negarea shrarodei, atunci aceeași idee a fost combinată cu ea - și - despre regatul Meeeia. -Io pranian al lui necondiționat -sfințenia ar fi trebuit să fie hotărât să fie m supra-aural (până la -însăși esența lui foarte-diferit-de lumea-lumii. -Astfel, în conștiință, s-a format un irshtschie între „Shizhv și lumea mai subțire #* și - ușa lui Mshiya sri-modo ¡ începutul revelației „lumii-viitoare, ci mai degrabă caracterul <shzh>-spiritual ¡ își va distruge certitudinea ■ naturală, spirituală, - și legea extremității și, haotic, moartea însăși. Transformarea naturii, - așteptată " - împărăția Meeoiei, va începe - cu - o cerere a divinului, de altfel, - ființa naturală. a fost eliminat prin spiritualizarea - a lumii .

lume; cei plecați vor lua parte la această lume viitoare, ca un viu la momentul revelației ei; retreziți la ființă, numai din cauza evlaviei sau a răutății vieții lor anterioare vor fi acceptați în împărăția lui Mesia, sau excluși din ea; la fel este și pentru cei care trăiesc atunci – comuniunea cu împărăția celor răscumpărați va depinde dacă aceștia cheamă numele lui Iehova, adică slujesc adevăratului Dumnezeu conform legii lui Moise sau nu. Această încorporare a ideii învierii morților și a judecății lumii în ideea lui Mesia i-a împărtășit ascetului fariseic puterea interioară într-o energie adecvată; de aici s-a dezvoltat conștiința că o viață strict legală, suprimând orice interes natural, nu numai că pregătește calea pentru venirea Meoziei, ci dă și speranță pentru participarea la binecuvântările lumii viitoare și că volumul acestei participări corespunde numai cu gradul de sfințenie dobândit în această viață, astfel încât orice înfrânare de sine întreprinsă în mod voluntar în slujirea zelosă a lui Dumnezeu, orice creștere a severității legale da dreptul de a aștepta de la dreptatea divină o pedeapsă strict corespunzătoare în lumea viitoare. Această conștiință satisfacea deja nevoia interioară irezistibilă de fericire, răsplătitoare pentru o viață plină de tot felul de greutăți '- E de la sine înțeles că cu o asemenea privire, F&risenzya, care, prin rigorismul său, se despărțea deja de viața publică, cerea. o separare și mai accentuată de ovare, ca reprezentanți ai laturii naturale a vieții. Deși, conform instrucțiunilor profeților, s-a presupus că Mesia își va extinde beneficiile asupra neamurilor, totuși, a fost implicată condiția ca aceștia să înceteze să mai fie păgâni, că s-au întors către slujirea adevăratului Dumnezeu și să se supună. Legea Moteei, ei s-ar trece la iudaism,

wb care) numai favorizează pe Domnul. Prin urmare, s-a întâmplat ca modul de gândire fariseic, deși pe de o parte încă a crescut prăpastia dintre evrei și neamuri, pe de altă parte, a stârnit un zel viu pentru convertirea lor, tendință - de a câștiga neamurile pentru lume. să vină, nu conținea, desigur, nimic greșit, oricât de mare ar fi fost

pericolul – să-l deformeze în practică prin ignoranță și poftă de putere.
Un contrast puternic cu direcția atomului a fost compus de Saduceu. În iudaism, el a fost expresia unui sentiment nativ, care a fost justificat prin însăși ideea de mesianism. Răscumpărarea promisă este înțeleasă aici în primul rând ca eliberare de sclavia politică și de relele naturale ale vieții; o persoană trebuie să fie fericită în împlinirea predestinației divine; limitele de piele de căprioară, care separă purul de impurul în natură, vor fi înlăturate, diferența dintre ceea ce este permis și ceea ce nu este permis va dispărea, toată natura va fi pură. Adevărata expresie a unei speranțe vii în împărăția lui Mesia, adevărata pregătire pentru ea, nu trebuie să constea în faptul că individul, ca în timpul majorității poporului, să fie un sclav orbește ascultător al legii, ci în faptul că că menține un spirit liber chiar și în sfera acțiunii juridice, spirit, care în interior îl ridică de la înrobirea legală externă și îl face acum un participant la viitorul fericit promis. Și de aceea, mai puțin de toate, în conformitate cu spiritul Profeților, când limitele legii constrâng și mai mult deducerea plină de spirit a noilor prescripții și interdicții și când ele lărgesc și mai mult prăpastia dintre divin și natural dintre evrei. şi neamuri, care. în împărăţia lui Mesia va dispărea complet. Deeper-2G

vy, o privire educată „și esența iudaismului ar trebui să fie îndepărtată din yubyknovnmgo, „Deasupra zakopiostnyu prost, nu ridicându-se prostii, ¡ nu cu severitatea ei stângaci, deci ¡ mai mare moderație; străinii ar trebui să se dezvăluie prin mai mult de patru lovituri, diferențierea de inexistentul real, prin apropierea de alte națiuni, prin adoptarea unor moravuri mai vesele. În primul rând, ar trebui să recunoaștem că „pământul este patria lui chayugkka, căci stăpânirea lui este promisă evreilor și neamurilor înaintea împărățiilor® lui Mesia și ce să evite castelul®, > tăgăduiește-te în plăcerea întunericului mai mult nu este corect ca în chiar ¡aro împărăția să fie goală. Noțiunea de lume viitoare, care decurge dintr-un zori sumbru al vieții, ca și cum acea lume, în „firea sa numeroasă, temporalizează viziunea și - odată țintă locul ei, este lipsită de un fundament exterior, ѣ conținând în tine divinul. lege., ei promit doar „greutate evocatoare-.faptă a naturii ¡blayachmn minaia Și libertatea oamenilor ca recompensă pentru înjurături, ¡ și, de asemenea, amenință cu pierderea ayihbvag - și înrobirea în nakasmie pentru neascultare, dar ¡ nicăieri ® ei spun da despre sierinuvv vMshyum, pkntu * - lumea exterioară, O despre viitoarea distrugere a naturii sau despre „învierea mult așteptată a victimelor și „deja însetată” de ele. Dacă Profeții au I ¡(Unele ¡expresii care aparent nu ¡cosu Ή8 avo, eu și, în orice caz, ar trebui ¡să luptă numai conform „Pyatvyanizhiyum; dar în ea sunt înțepate ale voastre și binecuvântările acestei lumi și Dumnezeu promite clar. ceea ce Ivan, "rv - myennoe întărirea severității și importanței legale nu are nicio bază nici în porunca divină, nici în cea profetică - Nrorokoya; dar ¡mai ales ¡poate așteptând flagelul"

tac-le de rezultat, - Mgrada în viața viitoare, pentru că această viață în sine nu are nimic de așteptat. A devenit doar corect să se vadă că o persoană, deși datorează eaiivedi divine, care au fost transmise de Mog-oem, și datorită ascultării numai lor, și deloc tìma-league "și el

însuși din cele mai frecvente prescripții, în mod arbitrar alege dimmh interpretare" legea vițeilor - ce pot face împotriva ei, deoarece limitele legii mozaice vor fi la momentul venirii lui Mesia. sunt sfinți, atunci o persoană, fără jenă de conștiință, ar trebui să fie angajată în interesele vieții naturale, în zona căreia îi aparține, și nu, să se îndepărteze în asceză sumbră de bucuriile așteptării, să nu evite să aibă de-a face cu popoarele păgâne. și, în general, nu intensifică să imite în propria viață sfințenia Bora, care, desigur, exclude tot ceea ce este natural, dar prin același lucru este de neatins pentru un om, poporul evreu este deja direct sfânt pentru că slujește adevăratului Dumnezeu, creator. al cerului și al pământului, „nu este legat de legăturile idolatriei; numai aceasta constă în evo> sfințenie și în ea, conform predicției IIrorokPvb, și păgânii vor participa cândva.
Ca și în păgânism * Stoicismul și epicureismul se „separă” reciproc, incapabili să se depășească unul pe celălalt, Tàtfb *> Fareismul și saduceismul iudaismului au luat o poziție complet cam aceeași unul față de celălalt: așa cum acolo, așa ZDSh, individul ar trebui să au hotărât liber să fie în direcția aceea și în cealaltă, dar pentru aceasta, să le recunoască pe amândouă, fără împăcarea lor. Cum au apărut indivizii, observând dezintegrarea interioară profundă la care ajunseseră ca stoici sau epicurieni, din ambele forme de practică?

ŞI
langoarea în Infinit, unde diferența „intră în unitate”, așa că același fenomen a fost dezvăluit în iudaismul din Esseniem.
Și, de fapt, Essenlehem, care nu a participat la unilateralitatea fariseismului și a saducheismului, exprimă aceeași atitudine lângăzitoare a spiritului subiectiv față de Necondiționat, care i-a determinat în interior pe filozofii alexandrini. Abstracția strictă de la interesele lumii, scufundarea contemplativă în sine, liniște, nu numai inactiv din exterior, ci și suferința interioară în așteptarea acțiunii de deschidere imediată, conciliantă, fugară - a fost aceeași stare de spirit a lui Euseyiot, dorința de a renunța. tu însuți pentru a-și cufunda subiectivitatea în Dumnezeu, ceea ce neoplatoniștii o numeau simplificarea sufletului (ααλωσις). Dacă, în același timp, neoyalatoismul s-a ferit de filozofie și essonismul de profeție, atunci acest lucru s-a datorat numai atitudinii lor față de diverse presupuneri istorice și de diferența dintre metoda prin care și-au urmărit scopul; și tocmai acest scop a fost însă același pentru ambii, și anume, unirea omului cu Zeii, în care numai ideea unui om adevărat poate deveni realitate. Realizarea acestei idei pentru Essvnivt, desigur, nu putea veni decât de la Dumnezeu, și anume din mesajul lui Mesia de către El, în roto rum s-ar exprima realitatea unui om adevărat, adică a unui Dumnezeu-om; și de aceea trebuie să fie nefiresc și, în plus, o nouă revelație a lui Dumnezeu; între timp, neoplatonismul presupunea că Divinitatea necondiționată deja locuiește inițial în om într-un mod secret și că numai printr-o abstracție completă din toate determinările finale în general se poate descoperi pe El în sine.

pentru a nu fi fericit) a fi una cu El. Cu toate acestea, Yesoevist și înstrăinarea lui interioară de toate relațiile cu lumea, concentrarea tuturor gândurilor și sentimentelor asupra lui Dumnezeu, flăcările lui! el a atribuit rugăciunii posibilitatea de a mătura lucrarea divină a

mântuirii, lor, în cea mai ocrotitoare măsură, pentru a grăbi realizarea ei; în egală măsură, și pe de altă parte, Neovlatoyavm a cerut în curând insuficientă pentru scopul propus „fundul este doar o simplificare internă, dar a cerut, în plus, un astfel de moment emanat de la Dumnezeu însuși, care poate fi forțat de asceza mistică.
Această unitate interioară a direcției spirituale în Formele captive ale iudaismului și păgânismului explică atât de des și atât de energic manifestată în rândul evreilor înclinația către Filosofia greacă, dorința - roadele coapte ale dezvoltării hellekkato libere a gândurilor, mai ales la Platon și. Aristotel, să asimileze și să se conecteze cu conceptele de civil-religios. Urme evidente ale acestui lucru se găsesc în unele dintre scrierile apocrife din Vechiul Testament, iar dovada completă a acestui lucru o putem vedea în Philo și Joon, care aveau deja un predecesor mult mai vechi al lui Aristisis Le. În conformitate cu această tendință, în ultima vreme, chiar și în viața spirituală păgână, s-au descoperit fenomene non-terestre, în care dorința de a se ridica deasupra tărâmului naturalității a fost combinată cu un rawumyim clar, educat dialectic - astfel încât să fii transportat dintr-o dată în cercul evreiului privitor al lumii niya. O astfel de persoană, kai ivavrim. Thiaiekiy apollinian, care aparține mai degrabă vechiului iudaic decât timpului august, chiar și mama vmipvelului a putut să apară doar în perioada istoriei, când viziunea păgână asupra lumii își pierduse deja caracterul exclusivist și luase elemente evreiești în Yerby. Dar Apollo

lomv> eetóè neiei face vyitplvniee; simplu fivoetrva. despre mediul soției sale, croitoreasa „obsedează” în mod miraculos în svbѣi „sute-. pMMiiNti cereale, a· este yaredoyäzhmägtzh yaaya'mrzha·, komryi s · cwiHWKHM'# eiyumyamr al spiritului. soryoaig hotel ootzesteig "v'' <jefï * idealul "înțeleptului gotic" în limba evreiască Ne"- "cete zvetelmo' tentative Ndonmtonshme' voopor vit tshshshvvriyi obrm® Ioeshyura; lzhvoedookr ^ tezhzh ve rlmnv "" No. ts halo, astfel încât să fiți o imagine pre nt, surprinzător dao ' pliat" az greyavnyazhzh zh > judeeiik meieipyu ", m> ardem siyaya_nmdzhv atsmts *. fshyuoovv bine chudvdѣyetvuyuttsiy zhrorok. Acest tip de „fenomen a lăsat zhzhazyvapt, chggo yaiutviugieiotmedi orvyamshtsgovley yaychestaa —> /irmivu a început să adune într-un singur subiectmaap „spiritul” și. în m”< „mueozyaenivi vfrayas· ca momtiii, în căutarea lor.
kyaviuironadnoveaiv. Vzdivaya Zh'rѣ «shveshaiya apoi liniile i, în care' G roaring I - evreii, și propria lor, yarvdyayu independență, a intrat în rmmzhuyu eubev tnvmoot, ca excitare. „Zrmevt, was, shutem, Tolino” orgasm, prin intermediul căruia până la sfârșit, împreună, executând și distante, s-a realizat acest rz * zumtat profund și a doua viață. Geiensteo și iudaismul. drgl" shockshavy. ovoyui zhkldiizhmvuyu. izolarea tzhmshchvdo rtit aer., sânul congenialului vm vdvzh< donzhny, a fost „încă un proces arodoyap al formării sale” punând capăt acestei trădari; od · dvlzhna bshii> uvtravshg your hard vvzhlyugmpapfoep, l sd&gzhshgyai idealvi syadmmy* subjectyyu' sadamrv, raem tatoi de. avaevm vseobivdosta. iudaică involyumyavvshkaya ogmositejano JMHWRtWBb. lshizhv "a fost" okgemya shtirzhay, doar tasaie, cum să golienvka împotriva vyaoyshzhvosp. yaarlaram.
De aceea Greaosh a fost radichaskal în Iudeea,
în ultimul filon al isteriei antice peduiaaryaoi usshiyuarn

shayasa, awn, vodyurodpvotrvcheeviyi i. in orice caz ma bucur. vshkyyishK mrmets, care este încercarea lor evstansviig naționalitatea lor VDNsh Maododvodg koeechyao, esența yarshfvop nygpaoddzhm shypeodaga a odeyiyedili poporului; Dar. sara MftfOiOBÉ muggle imSch, rezultat de durată, este clar că ia. togik chu oamenii, od zodl, chtbiyuchat s, sshmodyaodarmiyo restaurat. Un fenomen asemănător a fost la Anxietatea uniunii Akhvian; prkramshy · și vodirveigvenny în zaduianve ^ Sh ”, și oy bad bmlozhryliyishushoniem odrrda-tvozsad * mmiib sode· podyaticodvre. ouchrodgwowdy. wraa y ^e, multă vreme lyazd smochine din acel ortodox, pzhiteskago, gând, care > tor "Y < div. ar putea produce az cefe vie > stare. Vb. vadu eeih tentative de asasinat. departe modgoaodchaiemrye fzit mind pr® primul Pholodear „întreprins zavatnaya ^ kaim on i greveschiy yaedk. Aceasta este o întreprindere! masa-tnmo; aspirație exprimată, iudaismul I. yayveetvz ha, vaayait water, ebivzhenip,; t- cât de bogat · opo a fost tsoodShnmvmi! S' top ", timpul oretodkiy yaɵny. Am învățat mai mult/mai scump ceva ce mi se poate da. PyoashchI în kototg pera, greacă şi? imaginea erreyaayi a lui shrazshchid slada / m p neper pyammschioy tan, chpgri etim ovmyod "vyredodzh. deep.stro-shodiei în mrtrenkschu sfshiiemyui sinshmGOi și iudeysii ”ratumODpts bstw what om, și, m ar fi apă. Eadynpod „shumii în primul rând. zomiake Iudvts, trei tbm ych, iiiiO Vddel op iweww^w influență* Ki ve; expunere, adodsavdriyokoy Fyagooosh ”și a lui. Mă supun comunității. vom prezenta, iodrmto, irvn.t in oefe adodogzd lrevveydoyevago doodredo.
BwiTWWp},, ao, radomotrniy iudryosh, bwb»**. ChV ®da*lvtorshche«gap> dezvoltat yazndvstga tsiudeShd. „Oish^t”.

apoi îl putem desemna pe scurt cu următoarele caracteristici. Spiritul unit al omenirii a fost dezvăluit inițial de acea mare opoziție, care și-a găsit o expresie concretă în iudaism și javaneză. Conform ascunzării acestei opoziții, om s-a dezvoltat în două direcții subordonate și, în același timp, independente una de cealaltă, iar în locul ambelor, s-a exprimat în egală măsură ca o ipotetică forță educațională, al cărei organ vizibil erau popoarele. Acesta este procesul de formare a popoarelor, prima nepiodă a cursului istoric general, perioada antică orientală. Dacă acest proces în păgânism, datorită gradelor naturii luate în sine, ar fi trebuit să dezvăluie momentele dezvoltării sale de către un număr de popoare individuale, atunci nu mai puțin decât poporul grec a fost expresia sa de iod. Și dacă, pe de altă parte, nu era necesar ca iudaismul să reprezinte diferitele momente ale educației în popoare separate, atunci israeliții înșiși au trebuit să treacă prin dezvoltarea lor timp de secole până să ajungă la adevăratul caracter al poporului, care a venit, după cum am văzut deja, pe vremea lui Samuel. Popoarele grecești și evreiești au fost un rezultat comun al primei perioade de istorie, doar cu un caracter dublu, chiar opus. Drept urmare, spiritul universal a elaborat pentru el însuși „Orma” cea mai conștientă de sine, deși conștiința sa de sine a fost exprimată doar în totalitatea oamenilor, deși în raport cu individul a fost totuși o forță determinantă, această forță înceta încetul cu încetul să fie doar o excitație inconștientă în ei; încetul cu încetul, le-a apărut ca obiect, precum religia, morala publică, statul, În această obiectivitate au recunoscut-o ca o forță necondiționată, pe scurt, spiritul istoric universal a intrat în

pântecele subiectiv a mâncat apoi în mod conștient otrăvit de vinovăția mișcării sale istorice. Odată cu această schimbare a venit o perioadă bruscă de dezvoltare istorică la nivel mondial, perioada însăși a lumii grecești,

Acest proces avea acum doi Factori, deoarece subiectele nu mai erau, ca înainte, doar un element în care spiritul istoric acționa ca principiu de Formare; dimpotrivă, conștient de ideea care trăiește în sine, s-a ridicat la înălțime în organele vii ale istoriei, în care spiritul universal era principiul determinant doar atât, și numai atât, și a acționat prin ele, adică prin activitatea liberă a individului, astfel încât evenimentele ulterioare au fost produsul tuturor mișcării istorice generale împreună cu activitatea de sine creatoare a spiritului subiectiv. Omul individual a primit acum în auto-pompmaria sa un caracter dublu: pe de o parte, a desfășurat această lucrare conform propriei sale autodeterminari, din pur interes într-o direcție sugerată de el, și în toată activitatea sa s-a recunoscut pe sine. ca forță determinantă și, prin urmare, propria sa zi, acționând de propria persoană; dar, pe de altă parte, a exprimat aceeași acțiune ca universală, a văzut în lucrarea sa rodul unui dar duhovnicesc sfânt, inspirație de geniu, inspirație, pe scurt, influența Duhului revelată direct în el, pe care a distins-o. de subiectivitatea lui, ca eternitate și absolută merge, iar odyayoZh nu a separat-o de propria sa viață spirituală, ci a recunoscut-o ca începutul ei imanent, „pilota” ei esențială. Această determinare reciprocă profundă între spiritul universal și cel subiectiv, în motorul subiectului, a ajuns pentru prima dată la adevărata personalitate și împreună cu aceasta a reprezentat personalitatea istoricului.

Eden"! spirit, a bătut sodorzh „it” și thorago-ul trio-ului isteric. Panarie, vol. în poporul grec și evreu, prin diferența în caracterul lor, prin Fiadoophy și profetic, mâncând, cu siguranță, γπ încă dvorichshad q din ideea sa, ca ea «yu» a spiritului absolut și subiectiv al gândirii individuale. creația, care a ajuns la oyaotschigo yatsrazhesha zd. moartea lui ylaton, sunt muday. dezvoltăm Mesyaviem Deci, un singur conținut este același. ca urmare, o a doua perioadă de iodoria a fost descoperită în ambele departamente ale administrației, O idee conștientă, un produs avansat de numerar în ambele ndoradotsiyah, shrvvim.,. koiishk vdeoya-YUDM. F (b, - B ¡ (Oshrst, cum ar fi, o presupunere nesfârșită a tuturor acțiunii, și zh. iudoyatv, ca o completare necondiționată. ea; dar în zilele noastre> „derma pare să fie partea caustică IW№ JWWWQ de la sine , întărire și afirmând. ţtOipHMCKpMb, sau alexandrin, ar trebui să aibă mz gdaddodsd oddo, în esență, dar punerea în aplicare a conceptului. ; Vrsyan și locul a fost luat de dorința de sub-adăugare la dezvoltarea ideii. în plus, el a încercat să distrugă mai multe „PW1” zburătoare între straturi

în care se simte a fi un sine stupefiat cu cunoștințele sale universale, în care se simte „nesfârșit, lumea în jos”. Autoatacându-se, omul individual a vrut să se înalțe la expresia acelei unități a spiritului necondiționat și subiectiv, care „era adevărat, în omul încă” nerealizat. Am nivelat această unitate în filosofia omului înțelept, „ca o imagine a armoniei complete a sufletului uman despre vaeob*· atzim de către mintea lumii, iar Profețiile® - în Mesia, ca expresie a pronunțării absolute a spiritul uman prin Duhul divin;

„educația” păgână aspira la realizarea primului ideal, iar cea evreiască urma să pregătească vremea lui Mesia transformând întreaga „execuție subiectivă” și prin aceasta „să apropie acest timp. Ogontsish „și Epnkurodvm într-unul, și Flaraeismul și Saduceeul într-o altă serie de „mișcări isterice” au fost • cea mai apropiată „expresie a acestei aspirații subjugative”; - direcții anterior discordante ale păgânismului și iudaismului în nik - s-au acceptat reciproc; fostul pro-gvvopoliknost istoric mondial a pătruns în unitatea subiectului însuși și „om s-a recunoscut acum ca o contradicție reală de fapt” a apei determinării naturale, fără ego, în absolutitatea liber autodeterminată. Nu al cărui adevăr nu a constat în reținerea acestei contradicții, ci „în împăcarea ei; și prin urmare, stoicismul și epicureismul Kosh, pe de o parte, „și Farneoizi și Saddueyaam, pe de altă parte, exprimau doar contradicții aparente”, spiritul subiectiv s-a ridicat deasupra lor și s-a îndreptat către cererea de reconciliere. În „nav in this” și-a recunoscut la modă propriul -nodechuet., apoi a trebuit să creeze că „prin nominalizarea lui -“ copilul depinde de ozp „necondiționat, existent“ în exterior.

pentru subiectivitate, dincolo de ea. Această cerere însăși s-a transformat, așadar, într-o slăbiciune pentru Necondiționat, iar în această slăbiciune, începutul comun al esenismului în neoplatonism, iudaism și păgânism a convergit și și-a încheiat dezvoltarea asupra lui.

Dar cererea ca conflictul dintre Spiritul finit și necondiționat să fie împăcat în subiect a fost un motiv constant al întregii vieți istorice încă din cele mai vechi timpuri; deja în „formarea popoarelor, și apoi și mai adânc în vârful determinării reciproce a subiectivului și a universalului, din care conștiința filozofică și profetică a fost produsul, ea s-a exprimat cu o energie poetică în creștere. Când, așadar, în a treia perioadă a istoriei a apărut o conștiință care domină indivizii prin forța convingerii că Spiritul necondiționat, dacă o persoană este destinată să realizeze corespondența ideii sale, trebuie să ajungă în subiectivitate la o realitate concretă, vizuală, atunci postulatul istoriei lumii a trecut în cerința spiritului subiectiv și, odată cu aceasta, a venit timpul pentru implementarea sa deplină. Spiritul Necondiționat, mișcând evenimentele istorice, a hrănit și pregătit de mult subiectivitatea pentru a o ridica la unitate cu sine însuși. Langoarea indivizilor, care caracterizează ultima perioadă a dezvoltării istorice antice, dorința - nu a sinelui, ci a Necondiționului de a suporta și de a se exprima în sine, a semnificat viitoarea maturitate a umanității și disponibilitatea ei de a accepta Necondiționatul și, prin urmare, de a manifesta idee realizată despre om, reconcilierea finalului și necondiționat, natural și snobodnagts, taari și Creator. <

Când a venit acest timp, s-a împlinit marele scop, la care a aspirat întreaga mișcare religioasă și filozofică a lumii antice notorii: S-a născut Iisus Hristos, -*-

aspiratia lui ieinnkon, asteptarea evreilor. Pe El s-a împlinit făgăduința lui Mesia, prezisă de Profeți; în El s-a realizat idealul omului, recunoscut de Filosofie. Din punctul de vedere al păgânismului, Iisus Hristos este în primul rând esența omului, adică spiritul subiectiv al omului, care în același timp este Spiritul Divin; iar din punctul de vedere al iudaismului, El este un βοη cu adevărat uman, adică un Spirit suprasensibil, necondiționat liber, care și-a asumat o

natură finită. Odată cu apariția pe pământ a unui botanist, El a dat omului acea religie divină, în raport cu care legea rituală a lui Moise nu era decât un prototip, și pentru care dezvoltarea treptată a credințelor păgâne nu putea fi decât o pregătire, dar care, ca religie a Spiritului necondiționat, nu ar putea fi produsul lor, deoarece spiritul însuși nu este un produs al naturii, - - având în vedere acea religie universală, de reconciliere a lumii, în care diferența dintre evrei și eleni a fost distrusă, adică: acea opoziție radicală a lumii istorice, care era reprezentată de păgânism și iudaism, ca reprezentanți ai divinului; - având în vedere acea religie plină de har în care decăderea internă a sinelui natural al divinului și în subiectivitatea umană este ștearsă, decăderea în care, pe de o parte, naturalul a opus un zdyon irezistibil autodeterminării libere și pe de altă parte, libertatea însăși, cerând fără îndoială implementarea ei, s-a exprimat sub forma unui beeusylph yu -poie a unei legi devastatoare, astfel încât subiectul a fost determinat de două legi, contrazicându-se reciproc, pe care oik nu le putea nici „a anunța”. , nici să se învingă unul pe altul; Religia irieuiană în sacramentele ei a dat omului har, mijloace de a triumfa asupra legii naturii

„Este firesc să înălțăm, să purifice și să îmbunătățească, astfel încât „s-ar putea să fie un organ cu drepturi depline” al spiritului, și ia deschis omului Menna „tabere și a aflat de acum încolo” merge la Dumnezeu, într-un tip profund de Dragostea creștină i-a oferit mijloacele celei mai strânse uniuni cu Dumnezeu și, prin urmare, în cea mai posibilă expresie a ideii de om, pe care religia și filosofia yaoică au argumentat-o în zadar. Deci, întreaga dezvoltare a credințelor naturale a fost doar „retorica păgânilor <în religia Spiritului necondiționat și dezvoltarea filozofiei păgâne – o formare spirituală treptată a păgânismului pentru posibilitatea realizării ideii adevăratului. omul, și toată îndrumarea divină a poporului evreu, - Profeția legii Vechiului Testament,-a fost un IES-Netan pentru pregătirea grațioasei codroava de mesaje, care aplica opusul naturalului și al divinului în subiectivitatea istorică, „toate spirituale. ,-dezvoltarea religioasa si -Fnleo-elaina a omenirii antice s-a straduit la aceeasi.scopuri - la aparitia Dumnezeului-om pe pamant si la acceptarea invataturii Sale divine. Spre Mem, ca un singur centru viu, yas converg, chiar și cele mai false fapte sha-morale ale vieții istorice antice, ca razele unui cerc comun, iar în Lem își ating rezultatul lor pozitiv și sensul și sensul lor răzbunător. . Și .din același centru ies din nou, ca razele, și .toate .direcțiile unei vieți istorice: vivaya. .religie superioară, cetățenie nouă de introdus, obiceiuri și obiceiuri noi, artă nouă și filozofie nouă a lumii reînnoite, creștine. Numai în contextul creștinismului se poate înțelege .Creștinismul.Cetățenia, arta creștină și Filosofia însăși, fină creștină a mișcării sale istorice.

dezvoltarea treptată a Filosofiei în dimensiunea creștină, Filosofia conștiinței mediocre, reflexive.

PERIOADA I.

FLDOSOFIA ÎN RELIGIA £VYA8YA H(YAYA€L1ANSK0Y "ONOARE-----MAHOMETAN,-LA HVI STOYAK'GIA

și. Religie:

a) Realia krmsvyansmya, ca manifestare a lui Dum necondiționat. Ideea lui Khrysniaanopm este un univers de vis, unul, indivizibil. (Conform relațiilor lui Bort „Pasul de măsură și chvaovѣaa).
b) Religia este mahomedană, felul în care „forma smshfetnvm religioasă” este mototolită. În sincretismul religios a) Apollonius Panskago, Plutarh etc.
h a exprimat preponderența celor două mementale est; <b) c „Gnosticismul * și Cabala - transferul lemensch-ului etichetat peste vest și
c) Islamismul este compus din elvkshshg pur oriental: și yarmmmvy aramiyskty, evreiesc l christianyuvyah. Ca o fermă nonan de dezvoltare a unui mediu natural, Yavlamivk argou în pro * Partea IV.22

opoziție față de creștinism, învățătura cu adevărat revelată, așa cum în lumea antică credințele păgâne stăteau în opoziție cu religia evreilor.
c) Ideea credinței romano-catolice dezvoltată în Evul Mediu. (Supunerea totală față de autoritatea tradiției și a papei, supunerea oarbă a rațiunii față de credință).'
II. Filosofie: Filosofia Evului Mediu, de la Părinții Bisericii la Descartes (Cartesia), de la începutul secolului al II-lea până în secolul al XV-lea.
Deja Filosofia alexandriană a dezvăluit pe neașteptate o contradicție între gândire și ființă, între spiritual și sensibil, subiectiv și obiectiv, în timp ce creștinismul a introdus o altă opoziție nouă - credință și cunoaștere. Filosofia a acceptat mai întâi aceste contrarii împreună cu unitatea lor directă în credinţa creştină: de la 1) filosofia părinţilor şi învăţătorilor Bisericii, din secolul al II-lea până în secolul al VI-lea. Aceleași contrarii, împreună cu unitatea lor, au fost adoptate de Filosofia în sfera islamismului: din 2) Filosofia arabă, din secolul al VII-lea până în secolul al XIII-lea. Dincolo de asta, ea a adus în conștiință acești opuși fără a-i aduce la dezintegrare; dar în cele din urmă, în timpul renașterii științelor, ea le-a pus într-o luptă deschisă: aceștia sunt 3) Filosofii scolastici, de la sfârșitul secolului al IX-lea până la mijlocul secolului al XV-lea, și filosofia timpului renașterii și tranziției. la vremuri noi, din jumătatea secolului al XV-lea până în secolul al XV-lea. Astfel, Filosofia perioadei a I-a, Filosofia, care s-a dezvoltat în legătură cu religia, ne prezintă, ca și religia în sine a acestui timp, trei Forme principale ale dezvoltării ei.

Prima formă de filozofie unită cu religia: Filosofia Părinților Bisericii, Filosofia Creștinismului Ecumenic Antic. — Opusele rămân încă cot la cot cu unitatea lor imediată; din secolele II-VI.
1. Recunoașterea importanței filozofiei în creștinism: Părinții Bisericii Răsăritene:,
a) Iustin Martir (n. 89, d. 163 după R. Chr.). Învățătura lui despre Λόγος σπερματικός. ,
b) Clement al Alexandriei (d. 218 d.Hr.). - Ca legea - evreii, asa Filosofia - paganii au condus la Hristos.
:i c) Origen (185-253). Lucrarea sa: Περί άρχων (Despre principiile învățăturii creștine) este prima experiență a dezvoltării științifice a doctrinei bisericești, prima Filosofie creștină a religiei, bazată pe

principiile neoplatonismului, așa cum ar fi, sistemul neoplatonismului creștin.
2. Negarea demnității Filosofiei păgâne ca izvor de erezii: Părinți și Doctori ai Bisericii
atacatori:
a) Irinny, episcop de Lyon în 177 după R. Chr. — Cărțile sale ¥ împotriva ereticilor:
b) Tertulian (d. 220 r. Chr.). Gândirea lui despre filosofie și filozofi.
c) Arnovij (d. 326). Viziunea sa sceptică asupra filosofiei.
rj Lactantius (d. 333). Judecata sa asupra filosofiei.
22*

34Õ
A. CWê^Üffièirie QiiiiiMtán y Wpfa, tttW Două s-+'0'chpgiIGhYb pshiyiZ: PĂRINȚI BISERICII» scriitorii íoà/Mchnye tí àÚrtáàHbiè:
HJ A ë A à a ft ï J; ¿tane#. y^YVDRILAYY (d. 373 f.). fero riÿftôOé umbreţsh în disputa M' ã^íáirrcTéòÜrü.
b) Vasily1 V., FÿifrdiMft NDzianzin și FfbfbiHÍ Nissky (érb ¿oyinenie: Λόγος κατηχητικός ο μϊγαζ} , - vag adversari ai arianismului și EvykhYiy.
é) Aig'uyo^yY^y, rbiyyyyy. YeiiTianismul (354-430). YOM ucheiy b ífcttfc, pace, suflet și U
ï*) YöbpletbJiko-chryStiyëyoYaya yi^ika n cu iv do-DiëYYsiy ÁiHróiiÁtafcÃ. (La începutul secolului al VII-lea).
E) Boethius (47U-524). Opera sa: Decon-SbláUóife FhiiósòpWdê, th Kiy sü d op b (480-5T5): Eïí> WtíiéteHiêi Bè septem disciplinis MferOds.
Forma a doua: Philo^pi y / Shkal - în legătură cu '" cu 'rezhny y'yi'oYb'iѣyysyoY, VÉCI—v.
T.
■ a) 'FyA'd'soiy ifkvoviryyiy ^oYakallim (Mo-ìlWkàWfo), 4. é. învăţători ai cuvântului revelat (ktìfótò-, ìàuià fc'alam IsMáb). Pentru scriitorii evrei - Medalibèftitì, pentru latină - Lo^Wtóteô.
■b) 'FYDYOYUYY ¡ÿÿü^ia9ükei' (Mialăzile) adică din-Chiadipyhib 'de la yieѣota (credință. Fondator: ea -* BÃttiHík Iѣn'ѣ Ach?ia (Waeil Ibn Alba, pd. ?Ò ÒO yp. rfo P. XJ>., murit c. 749), - un elev al stindardului "' <tartfexoBa El Gasan

ecou
din Basra, vom proteja” ¡Kvfiyaym ”(kadr - vvMboda conducător) Bt> yarotyvayvlezhnost Ja-¡fritayal (jabar - soartă, Fatalism).
c) 'Filosofia lui Aueapufhodi, completată de Av u l Hasan al-Asha^a (Abu'l Navar EI-Aschari, p. 880, d. MO după R. Chr.) care a completat orivovirul Yuib al Dogmaticii.
2. De fapt, Filosofia arabă, dezvoltată fie sub influența lui Aristotel (Lashains, adică adepții lui Aristotel), fie a platonismului (jBw-rakim, adepții lui Platon).
a) În Est:
aa) Al Kendi (Abu Yusu® Yakub Ebn Ishak) din Basra în jumătatea secolului al IX-lea A.D. Chr. Traducător și comentator al lui Aristotel.
bb) Al Fal aq, și (Abu Nasr) din Balkh în provincia Farab, — „în prima jumătate a filonului al X-lea (d. 954), aristotelic * neoplatonist.
c) Ivn Removed (Abu Ali), sau Avi-tsMnna, și satul Afsenna, sau Af-shena yari Bokhar (în secolul ZI, 992 - 1Ô60 Jo R. Khr.), - celebrul re-patetic.

gg) Al Ghazali Abu Hamed, sau Al-gazvl (Al Gasali, Alge zel) din Tuss în Khoravan (1072-1127). Lucrarea sa: TegVFOT al „alazifu, Destructio philo sophojnmi, care a încercat să producă Fmyaosofi” din credință; - ctțepsa peri-vmgvtyak, apoi MYSTIK.

b) În Ispayagin:
aa) Ivn Badzhu, Abu Bear Mugammed, din Saragossa, d. 1138 după R. Chr.
bb) Avicivron (sec. XII). Opera sa: De forma et materia, sive de fonte vitae.
c) Ibn Tofail (Ihn Tophail), Abu JaFer, sau Abu Bekr, din Cordoba, minte. 1190. Lucrarea sa: Hay En Jokdan, „Un copil al naturii”, care ea însăși a ajuns la Filosofie. peripatetic-neoplatonic.
gg) Ibn Roshd, sau Aviroes, Abul Walid Mugammed Ben Agmet, din Cordoba, - 1105-1198. Opera sa: Destructio destructionis philoso-phorum. Cel mai faimos dintre peripateticii arabi.
3. Tranziția filozofiei arabe către Occident prin evrei:
a) Rabinul Mozvs Maimon, sau Maimonid, r. la Cordoba la 1131, minte. 1205, elev al lui Tofail și Averrovs. Lucrarea sa: More Nevochim „Mentorul celor greșiți.” El a explicat și a dovedit conținutul pozitiv al credinței cu ajutorul Filosofiei. Caracterul învățăturii sale este sobrietatea gândirii occidentale.
b) Avraham vin David, a trăit în secolul al XII-lea. În 1160, el a scris un eseu în spaniolă, care a fost tradus în ebraică sub titlul: Emuna ramah, „Înalta credință. * A încercat să arate acordul

adică raţiunea şi revelaţia prin filozofia aristotelică.
Forma a treia: Filosofia germanilor și vremea renașterii științelor, Filosofia în legătură cu credința romano-catolică. De la sfârșitul secolului al IX-lea până în secolul al XVII-lea. Conștiința contrariilor și lupta lor.
Prima etapă: Filosofia scolastică, de la sfârșitul secolului al IX-lea până la mijlocul secolului al XV-lea. Opoziția Filosofiei și credința pozitivă ajunge la conștiință, dar nu ajunge la dezintegrare. În Filosofie însăși se dezvăluie opoziția dintre realism și nominalism, iar în credință, între teologie și misticism. Aceste contrarii exprimă relația dintre gândire și ființă, ca ceva într-un fel sau altul. Realismul în filozofie și teologia în credință exprimă prima latură a opoziției, iar nominalismul și misticismul ultima. Conform corelării acestor contrarii, în Scolastică au fost exprimate trei direcții principale.
Prima direcție. De la Scott Erigena LA Alan ab insulis, de la sfârşitul secolului al IX-lea până la mijlocul PC: predominanţa realismului; credinţa Teologiei este întărită de Filosofie.
a) John Scott Erigina (numit de la locul nașterii din Anglia - Ergene, sau Eriuven, locuit de scoțieni), p. în prima jumătate a secolului al IX-lea, minte. circa 886 A combinat Filosofia peripatetică și platoniciană cu creștinismul și a apărat Teologia

argument yollosshshaa, ”referindu-se la autorul ODM No. O * ODVE TsërShSh Ya al Sfintelor Scripturi. - Mind to o God, taorei * ifa in ardoaredededo-
b) Anonlm, episjoy yaenTrbriyкi* (Canter-buty) ţ r. » Aosta yePiembiit 1099, de asemenea. 1109. A cauzat conștiinței TOTULUI posibilitățile contradictorii ale stratificării lui Phykosooi, opusul rațiunii în

Credință, ființă și ființă. Dovada sa originală a existenței lui Dumnezeu.
c) Roscellinus John (a doua jumătate a secolului al XI-lea) afirmă nominami Zm spre deosebire de realism (și împotriva lui Anselm).
d) Wilhelm din Champeau (de Champeaux) d. Episcop de Chalons în 1121. Realist.
e) Avilar Petr, b. în Palais lângă Nantes în 1079, minte. 1142. Adversar al realismului, a încercat să explice trinitatea lui Nog din conceptul de rațiune; a scris despre moralitate.
f) Petru de Lombard, din Navara, minte. Episcop de Paris în 1164. A adus teologia la nÿctaro al formalismului. Vârful teologicului (lhoyaastiki.
A doua direcție. De la Alan ab rnàiilis la Raymond Lull, de la podea. HP-th To naYa. Secolul GV. Lupta dintre nominalism și realism atinge cel mai înalt nivel. Apare o Filosofie sistematică a rațiunii, iar Teologia este doar una dintre științele filozofice, o direcție care a început din cunoașterea arabilor și a lui Aristotel.

Primul Fyu „deci” I este pentru prima dată sa-tsm & cu o mintea îndoită de mine · și o privire.
a) Alan ab ia svi este și Joua, sau ao Flamancy IZ Ryosel (Lille sau Rysstiț) na Flandra ^ a trăit Bé după măsura sexelor. al XII-lea, d. 12OÔr. El> metoda logico-matematica.
b) Richard áe Si. Victor (de la manastirea Sf. Victor si Parash, unde a fost rector), nascut scotian, minte. 1172 Două direcţii ale scrierilor sale.
c) Amalrich provine din Boehme Bimz Chartres (în actualul Departament al Era-i-Adar). Învățătura sa daateivtic-mistică. (Conform deciziei catedralei din 1209, podurile sale au fost săpate din mormânt și împrăștiate -
d) David din Dinant (din Danang în Olanda^ în provincia Namurek), elev al lui Amal-rich; minte. probabil în 1209. Împărţirea lui de lucruri. (Scrierile sale au fost arse public).
d) ViKintij iZ Voni (Ox ovais – orașul Hъ din fosta provincie Ile - de - France, acum în Departamentul Oazelor), elev al lui Amalrich, minte. 1264 Realist propriu-zis, dar încearcă și să împace realismul cu nominalismul, făcând distincție între esse nalorâ și esse catione și crezând că ooivvgzaiia există post rem relativ la esse nalorâ, și ante ram relativ la esse ration©.
Al doilea moment. Independența dobândită de Filosofie este recunoscută ca eretică, iar Filosofia se contopește cu Teologia în Albert Vblnkago; Filosofia și Teologia, deși sunt două științe, una o respectă pe cealaltă.
a) Alexander gal & skgY (Hato - mănăstire

în Gloucester ball, sau comitat în Anglia) un. la Paris 1245 Folosește filozofia arabă, în special Avicenna.
b) „Albert cel Mare r. în Launngen în Suabia 1193 sau 1205, d. în 1280 a scris comentarii despre Dionisie Areosagitul, Aristotel și Petru de Lombard; împarte toată Filosofia în logică, ontologie, psihologie și teologie; trasează calea reconcilierii realismului și idealismului, argumentând că universalul este doar posibilul în lucruri.
c) Toma din numele contelui Aquino (Aquino), r. în Roccasicca în Regatul Napoli 1225 sau 1227, d. în 1274 – Universalul are existenţă în măsura în care există în individ.

Al treilea moment: Formalismul filosofiei scolastice.
a) John Duns Scott, b. la Duns în sudul Scoției sau la Dunston în Anglia la granița Scoției, d. în 1308 un călugăr franciscan, ai cărui adepți scoțiștii s-au opus tomiștilor dominicani. El completează metoda scolastică a disputelor și, de asemenea, încearcă să împace realismul și nominalismul.
b) Genul Rozhkr Bacon. în Ilchsterѣv Contele. Sommerset 1214, d. în 1294; Franciscan. Planul său pentru studiul întrebărilor din Filosofia naturii. Trădat de Anaee la Consiliul de la Paris din 1278 și aruncat în închisoare.
c) Raimund Lull b. în Finger on the island. Mallorca pe la 1234, a fost misionar, minte. BINE.

1815. Cu cartea sa: Ars magna, a adus formalismul scolastic la cel mai înalt grad. A treia vaprayalenie, de la Raimund Lull la Raimund de Sabund, de la începutul secolului al XIV-lea până la etaje. XV. Ambele contrarii ale scolasticii au trecut la aceasta - sideness: aceasta - sideness în credință este misticism - inerent lui Dumnezeu în spiritul omului; în felul acesta există nominalism în înţelegere.
1. Reprezentanți ai direcției nominaliste:
a) William de Ockham, b. în Occam în engleză, Surrey, minte. 1347 Subversează complet realismul. Libertatea de gândire în filosofie. Excomunicat din biserică.
b) Ioan Buridan, b. în Betun, provincia Artois, a trăit încă din 1358. În doctrina liberului arbitru, el tinde spre determinism. Adevărul filosofic poate diferi de adevărul ecleziastic, dar trebuie să se supună acestuia din urmă.
2. Reprezentanți ai direcției mistice:
a) John Charlie Gerson b. 1363, lângă Reims, în satul Gerson, de la care am primit o poreclă, minte. în 1429 Intră pe calea observării interioare a adevărului; misticismul este cunoaștere extrasă din experiența interioară. „Așadar, spiritul se întoarce aici în sine și capătă încredere în sine, dar încă nu poate exprima acest adevăr interior.
b) Raimund Savundsky, b. la Barcelona, a predat la Toulouse ca. 1436 Conectează experiența internă și cea externă și constituie un firesc

teologie lăptoasă. Omul a primit de la Dumnezeu două cărți: natura și Biblia. Dar Biblia poate fi citită doar de cei care sunt luminați de Dumnezeu. Sarcina de a aduce aceste cărți la unitate este autocunoașterea. – Libertatea de a filozofa s-a trezit în Raymond the Sabundian Sien. - Scolastica lipsea experienţa exterioară şi internă şi apelează la neînţeleasă Filosofie aristotelică pentru a dovedi cu ea conţinutul la fel de prost înţeles al Teologiei; Scolasticii îi lipsește unitatea cunoașterii cu obiectul înțelegerii. Această înțelegere este întâlnită pentru prima dată la Raimund din Sabund, care plasează rațiunea drept începutul celei mai înalte certitudini și cunoștințe și încearcă să întemeieze știința rațiunii ca studiu al naturii și al omului și, prin urmare, se ridică deasupra punctului de vedere al scolasticii. .
A doua faza; Filosofia vremii renașterii științei, cu iolov. secolul 15 înainte de începerea HVC.
Aici sunt exprimate următoarele trei direcții: 1) renașterea Filosofiei grecești; 2} în numele aspirarii fermentării conceptelor, apare furaj

original, dar nedefinit și instabil al Filosofiei; Nervov "amdovlyMM: renașterea învățăturilor antice:
1.   Motivul pentru aceasta - parțial în cucerirea Constantinopolului, parțial în Reforma.
2.   Restauratori ai vechilor învățături:
a) Filosofia neoplatonică:
aa) Magsilij Fitsin, 1433-1499. bb) Pico de Mirandola, 1463-1494.

c) NiyOlay yun Kusa, b. în Kues pe Moselle 14Ô1, minte. 1464
gg) Peter Rami (Pierre de ia Ramée) b. în Picardia 1515, ucis în Parnas în noaptea Sfântului Bartolomeu din 1573.
dd) Franzysk IIATRYtsi, b. 1529 în El-liosѣ în Dalnapii, d. în 1597.
b)   peripatetic:
aa) Petru Pomponato, 1462—1525.
bb) Andrei Tsyalpinskyi, născut în 1519 la Arezzo, d. 1603.
c)   Stoicism:
aa) Yuot Lipsii, d. 1606
bb) Hn Vyz iy.
d)   Îngrijirea pielii:
Pyotr Gassendy, născut în 1592 la Digne,
deja în 1655, și simple® — materialism: Thomas Govvo, 1588—1679.
e)   Restauratori ai învățăturilor nabbshoyutichevnaro și a magiei naturale:
aa) John VamtMot Porta în podea. al 16-lea secol
bb) A „rid® afoya” Netteogvim, r. în Kelm 1487, uts. în 1535'
c) Teofvaot von Gogengvym, r. în Ein-oidmtsѣ în Elveţia 1493, minte. în 1541.
f)   Umaniștii în lupta împotriva obscurantului:
aa) ioa&цъ Reich ding, r. în Suabia 1455 d. în 1522.
bb) EraZim® Rotterdam, 1467-1536; evɵ oochvdidiɵ: laudă a prostiei.
• Aceeaşi direcţie de cercetare liberă a lucrurilor aparţin;
iv) Mihail Mo,ητβηψ" 1533-1592 și

gg). Charron, 1541-1603.
A doua direcție: forme originale, dar nedefinite și instabile de filosofare:
a)   Jerome Cardano, b. în Pavia 1501, d. 1576.
b)   Bernard Telesio, b. în Cosenza în Beano l.' rege. 1508, blestemat a murit în 1588
c)   Giordano Bruno, n. în podele. secolul 15 în Italia de jos, în Nola, un arzător viu la Roma în 1600.
d)   Lucil Vanini, n. in Taurisano in Nea-pol. rege. 1585, ars de viu la Toulouse în 1619.
e)   Thomas Campanella, b. în Stylo în Calabria 1568; 27 de ani a fost ținut în închisoare, minte. în 1639
A treia direcție: cea mai apropiată trecere! LA NOUA FILOZOFIE. Reprezentanți ai două mișcări de gândire opuse, corespunzătoare scolasticii în acest și în felul acesta - lateralitatea:
a)   Bacon Verulamokiy, b. 1561 y. 1626.
aa) Împărțirea sa de științe în funcție de abilitățile sufletului (memorie, Fantezie, rațiune);
bb) Metoda de cunoaștere, - observație și îndrumare;
c) Conținutul Filosofiei. În acest sens, el se află încă în momentul medieval al timpului.

b) Yakov Bem, b. 1575 în satul vechi Seidenberg, nu departe de orașul Gorlitsa până în vârf. Luzation, minte. în 1624
aa) Dorința lui de experiență interioară, bb) Prezentarea gândurilor se luptă cu un mod inadecvat de exprimare.
c) Trinitatea este tipul tuturor lucrurilor.

Bună. Vedere generală a lui Phil „Sophia din Evul Mediu:
a) Relația dintre filozofie și religie:
aa) Relația Filosofiei Părinților Bisericii cu vechea religie creștină universală;
bb) –Filosofia arabă la islamism;
c) -Filosofia scolastică și a timpului renaștere la catolicismul medieval.
b) Relația în filosofia Evului Mediu dintre gândire și ființa imaginabilă.
c) Principalele abilități ale spiritului care a participat la dezvoltarea lui.
d) Ființa gânditoare în înțelegerea filozofică a Evului Mediu.
e) Metoda dominantă de gândire.
f) Gândirea esențială a filosofiei medievale și relația ei cu viața omenirii. - La început, lumea creștină (înainte de Carol al V-lea) apare ca o singură masă, în care spiritualul și temporalul sunt doar laturi diferite și în care libertatea creștină a spiritului este acceptată de o singură credință, convingere sinceră. După aceea (până la jumătatea secolului al XVI-lea), ambele părți se dezvoltă spre independență și opoziție: spiritualul și-a întâlnit opusul într-o societate încă brută și barbară și, prin urmare, Biserica (corespunzătoare credinței) se dezvoltă în sine, ca o teocrație, iar statul (corespunzător cunoașterii) în sine, ca o monarhie feudală. În Biserică, opoziția dintre Bisericile de Apus și de Răsărit a fost din nou dezvăluită: prima se străduiește în primul rând pentru înfățișările exterioare și devine înfundată în interesele lumești; în al doilea, predomină adâncirea în interiorul propriu, și deci aceasta

aberagvet doar un altar, letoroy Ddodo eddoa să fie un gardian neschimbat. În stat a rămas opoziţia anterioară a particularului şi a generalului (în conformitate cu gândirea şi fiinţa), dar din secolul al VIII-lea particularul, voinţa indivizilor, prevalează asupra generalului, asupra ideii şi scopului statului. . Gândurile individuale caută spațiu pentru voința lor, fiecare persoană dorește să trăiască de la sine și pentru sine; statul este considerat ca o societate de părți de persoane, existentă în scopurile lor private. Dar voința acestor indivizi nu a asimilat încă spiritul libertății creștine, ea rămâne totuși o libertate naturală, neluminată, netransformată, nici măcar înfrânată de legea rațiunii.
PERIOADA P.
Filosofia creștină în „Sunt independent de religie, Filosofia în lumea protestantă,
L Ndeya yaffteetamsgva. (Negarea tradiției Bisericii, apocrifa” pava și zhzhago subordonarea rațiunii față de credință).
N. Fnlfsofyi, în spiritul lui Evmmu Prsiestayatskaya, al lui
- sărac din ceremonial auturiyat și influența predominantă a vechiului Phiioomsch în tendința sa - Fa-lesosha de reconciliere irotiaovamshkhѣvy - din Denart și din timpul nostru.

Spiritul Myvdyaify ajunge la un „pod-iost în libertate, obținut prin lupta cu asemănarea pielii. Subiectele dezvoltării sale financiare sunt aceleași ca în Evul Mediu, dar sub forma * 8b creșterea „și tsmkh-me. Șeful dfodmet Fadaeefid chftifashdooyozhnostyaby-

și
dai.i zhmnshod of the mind l yaƀry, good * viY | a,> ieobho-D9M0 "gi .ts, sh $ ODI; W - WW tsrryazovodschoeii "lasă doar presupunerea" eiie, dpizd pentru a realiza reconcilierea și unitatea. Până când ? dd .oduedfechii ep*e nu pătrunde în esenţialul ond fjtshch, p ^^ gând, apoi d M * t ^) imirennrODrOST9rorro tinde : mdi. inschelfFoualidm, de la Descartes la WolFr; b) vorbitorul fiinţei date şi rpcga senzuală. c) pleacă de la studiul abilităților tale dozddvashmyh cu privire la însăși posibilitatea cunoașterii lor de a fi, e, cu această trinitate de vederi. (Opoziție față de extremele acestui realism - ceea ce a fost exprimat în mișcarea Fidosofidului german după Hegel.
Prima direcție: de la Dekofyayuyo Oolf.
< £ / y #) sălbatic .. oh 'autoritatea minții, mai întâi lași deoparte tineretul credinței, ca un bizar, ivma .; vrea să-l cunoască pe .istmiu însuși - de la sine, se dezvoltă în sine, nu. atentie la credinta, ,90 si meorshchm > it. ;Acesta este focarul viziunii Filosofiei, D(k^ta, nos ". Viziunea contradicției nedezvoltate. Deddodaod, această lucrare a darului este sfâșiată de întuneric, deo, i®, .pe de o parte, este nerezonabil. să respingi tărâmul credinței și să nu vrei să știi nimic în afară de tine: este flint ju Æff" "oew, ja pe de altă parte, rațiunea prețuiește zhramiavsvuu .credință și dezvoltă chry-.epyn^ misticismul: filosofia lui Malabranche. Nako-, iederă .în al treilea rând, motiv .se întoarce de la η JMPțfth oODyyvmroyammy Aion încearcă să distrugă partea a IV-a .23 _

este o dezintegrare: idealismul lui Leibniz și metafizica lui Wolf reduse la concepte pur raționale. — Filosofia secolului XYII-γo.
1. Primul moment: Filosofia contradicției nedezvoltate: Descartes.
René Descartes, n. 1596 în La Haye în Tu-ringia, d. la Stockholm în 1650.
a) Dispoziții de bază:
aa) Trebuie să începem prin a te îndoi de tot.
bb) Cred că, în continuare. exista. Aceasta este o poziție de netăgăduit.
c) Avem în noi înșine o idee a unei Ființe perfecte, necondiționat; Următorul - Exista.
y) Din moment ce această Ființă a creat și ne susține și cum Dumnezeu este adevărat, atunci toate ideile noastre clare și separate sunt adevărate, pentru că Dumnezeu nu ne poate înșela.
* dd) Avem anumite noțiuni de adevăr care ne sunt înnăscute.
b) Sistemul lumii și relația lui cu Dumnezeu:
aa) Substanța este ceea ce nu are nevoie de nimic altceva pentru existența sa. În acest sens, numai Dumnezeu este o substanță. Toate celelalte lucruri își primesc și își mențin existența numai prin cooperarea lui Dumnezeu.
. bb) Lucrurile care necesită asistență divină pentru existența lor pot fi numite substanțe numai în sens impropriu. În acest sens, există două tipuri de substanțe create: spirit și corp,

sau, după atributele lor esenţiale, - reducerea şi extinderea.
c) Explicarea mecanică a originii lumii.
c) Despre spirit:
aa) Sufletul uman este simplu, liber, nemuritor, bb) Relația sa cu trupul este mediată de Dumnezeu.
c) Animalele sunt doar mașini.
2. Al doilea moment: Filosofia contradicției dezvoltate: Spinoza și Malebranche.
A. Motivul care respinge credința: Spinoza.
Baruch, sau, cum s-a numit mai târziu, Vknvdikt Spinoza, r. la Amsterdam în 1632, minte. în 1677.
a) Definițiile sale (causne sui, rei in suo genere fi-nitae, substantiae, attributi, modi, Dei).
b) Atitudinea lui Dumnezeu față de lume:
aa) Dumnezeu este singura substanță (cu două modificări - gândire și extindere). Tot ce este, este în Dumnezeu.
bb) Dumnezeu este cauza tuturor lucrurilor, dar cauza este immanens, non transiens (rămânând permanent în lucruri, nu trecătoare).
c) Numai Dumnezeu este liber, pentru că numai El acţionează ex necesite suae na-turae (prin necesitatea firii Sale).
gg) Întrucât totul vine din natura lui Dumnezeu, nu există accident. Dumnezeu, ca cauză liberă, este natura naturane, iar ceea ce vine din necesitatea substanței divine este natura naturata.
dd) Dumnezeu creează lumea pentru un scop exterior. El însuși este scopul,
23*

și
. c) Etapa: · >/ ·
aa) Voința umană este „extrem de * liberă, deoarece este determinată de un motiv oarecare, care este determinat de altul etc.
bb) Dacă suntem definiți de conceptele sale corespunzătoare, atunci nu acționăm, ci suferim; „dar când, dimpotrivă), suntem determinați de ideile „corespunzătoare, cunoașterea substanței necondiționate, adică că vedem toate lucrurile în Dumnezeu și ne înălțăm la El, atunci acționăm”.
c) Această cunoaștere a lui Dumnezeu este cea mai înaltă virtute, cea mai înaltă libertate, cel mai înalt bine.
d) Când ne raportăm la Dumnezeu toate cunoștințele, gândirea, simțirea, atunci aceasta este religia.
dd) Dragostea mentală a omului pentru frică face parte din iubirea infinită cu care Dumnezeu se iubește pe sine însuși. *■
-Zio 'écWb YYiI ôfpftpàkie ■Shchiѣd.'ye Există; BoVъ, KikЪ Shch^Scho-Polish, nu este motivul pentru gutui.
•ÎN. 'IyyUdy'v ^, prnishyuyry khrIeTiaѣyyyu Fir: Mam-bragiSh.
NIDOY DO 'Ma-lBga-nSch'-b·, r. ѣ 'Yairizh 1638,: y'. 1715.
a) Ideea de poziții: Kschjnjözshch^ey ѣyschѣ este doar la mijloc - ¡èfcBòrfb 'ѣѣѣyebѣy'YDA', KSgbr&ya este în Dumnezeu și apoi. poUnaet' poedstvom bѣi'a; ѣcѣ private predshch&v-Leyshch '¿ut' toyko participarea (participa tio) la această idee generală. (Acesta este adevăratul concept al Atot-Comunului, - istiinyyyusya. Mzhlbransha referitor la Seynoea).
b) „Ideea lui Bòra: în ființa lui Dumnezeu PhvuShT în arcuri „create”, - suflete „tѣ№, numai modificări

acest Beskometnago. Eνα substanță este lumea mentală în care spiritele trăiesc și contemplă și care este pretutindeni prezentă în ele.
c) Relația lui Dumnezeu cu ființele finite: toată ființa, toată activitatea ființelor finite aparține unui singur Vot; El acţionează numai după legile eterne, necesare ale fiinţei sale.
d) Etica. Virtutea constă în iubirea neschimbătoare pentru ordinea eternă, divină; virtutea w* vine din chemarea mentală a lui Dumnezeu.
3. Al treilea moment: revenirea de la unilateralitate: Leibniz și Wolff.
A. Gottfried Wilhelm Leibnitz, n. la Leipzig în 1646, la. 1716. Cel mai înalt grad al Filosofiei rațiunii. Succesul în privința lui Spinoza constă aici în faptul că Leibniz a recunoscut începutul individualității, și anume că fiecare ființă individuală wtb este o oglindă a substanței divine, în timp ce la Spinoza individualitatea nu contează.
a) Natura monadelor: monadele sunt simple, imateriale; această unitate reală, conținând în sine sursa activității (èvielèyeia); înzestrați cu capacitatea de a bea și de a dori, nu sunt supuși schimbării din exterior și sunt determinate doar de ei înșiși, deci autosuficienti; fiecare dintre ele eama-în-sine constituie lumea, adică este un suflet, sau o ființă reprezentativă și, ca o oglindă a universului, în embrion poartă în sine în mod ideal toate celelalte monade. Pe lângă entelehie, ca început de activitate, fiecare monadă conține în sine un principiu suplimentar de suferință, sau materie, și numai ambele împreună.

constituie substanţa completă a monadei. Începutul suferind al monadelor este constrâns, nx idei; şi de aici diferenţa dintre monade după gradele reprezentărilor lor.
b) Etapele monadelor: 1) monade inconștiente, 2) monade care au dobândit senzație și memorie sau suflete potrivite animalelor; 3) monade raționale – spirit.
c) Prima monada este Dumnezeu, în care se realizează întreaga reprezentare a lumii, – cea mai perfectă Ființă, Creatorul universului, care a creat cea mai bună lume, care a permis numai răul, dar nu-l dorește, care a stabilit armonie eternă între suflet și trup.
B. Simplificarea Filosofiei Rațiunii.
John Christian Wolf, baronul f. Freiger, r. la Breslau la 1679, la. în 1754.
a) Divizia de Filosofie a lui Volta;
b) Metoda lui;
c) Trecerea Filosofiei sale într-o Filosofie pur populară în așa-zisul „iluminism” german, ai cărui reprezentanți principali au fost: Moisvy Mvndklszoi; Schulzvr în Estetică; Avvt I Engvl în moralitate; Garvv în psihologie și moralitate; Krvits, Morits, Tvtvns în psihologie empirică; Basedow în pedagogie. Dar, în cele din urmă, acestei iluminări banale i s-a opus o formă mai demnă de înțelegere a Lvsoing (1729-1781).
A doua direcție este de la Locke la Rousseau. Rațiunea se îndreaptă către sensibilitate pentru a se ridica de la ființă privată la gândire. 1) Empirismul avansează cu pretenția că poate ajunge până la Bez-

și
final: Locke „Filosofia engleză. Dar imposibilitatea realizării acestui ego se dezvăluie 2) finitul devine un adevăr necondiționat:

materialismul francez. În fine, 3) din această sensibilitate, din această lipsă de Dumnezeu, spiritul filosofator se îndreaptă către lumea interioară, de asemenea finită, către experiența interioară subiectivă: Filosofia scoțiană. — Filosofia secolului al XVIII-lea.
1. Primul moment: Empirismul, care pretinde că ajunge la Infinit, Filosofia animală.
A. John Locke b. în Anglia nu * departe de Bristol 1632, minte. 1704. Sarcina Filosofiei lui Locke nu este de a determina care este conținutul ei general, ci de a arăta (ceea ce nu este esențial în Filosofie) de unde provin ideile generale?
a) Nu există idei înnăscute.
b) Toate ideile noastre provin din experiență (din simțirea și înțelegerea ei).
c) Universalul este astfel doar produsul activității înțelegerii noastre; realul este doar particularul.
B. Isaac Newton, 1642-1727; FILOZOF pur experimental.
B. Moraliști englezi:
a) Începutul fondului comercial:
aa) Richard Cumberland, 1632-1719. bb) Anton Ashley Cooper contele f. Pieftsbury (Anthony Ashiey Cooper Graf
V. Shaftesbury), 1671-1713.
b) Începutul conformității acțiunilor cu obiectele:

ai) Kgiy'ѣ'' (Cianit)', 1875^1729.
6S) V-zh*j<«G* Tó»í»ie*m (WOlkfeW), 1659 —1724.
ti) Începutul aprobării, iLi'neodbbryii'ryzuyviyѣtYiiniy: Richard Irysy- (Ptíce); 1728^1791.
I: Bi opoi mo meniъ: Empirism, recunoașterea adevărului suprem necondiționat; materialismul francez. Trecerea de la Filosofia engleză la cea franceză a CoedShiyyut KoiDylL'ak și BoiIur'.
Ai Distrugerea cyripHHâtypaxMsMa ·*-* naniurIkaZmi:
a) Etienne Bonnot de CO'YDy'll'ia'ii, b. Yъ Grenoble 1715, la. I78(X tíy KayD' BoWheíí, r. vzheyeiѣ1?20, la. 1793. j) F'Raysai Maty A#VIY d' Poynter, n. într-un copac" Shatye (OKôtentfÿÿ biyy of the city of So (Sceaux) IβíMí, yrf. 1778.
d) Pittweil (Beyle), 1®J7-"-17θ0.
B. Îndumnezeirea naturii: ateismul maternal:
a) Denis(ByYEDI)'yF Champagne
in Lycra' 1718 yW. 1780.
b) Jean le Rond d'Akmbert, 1717-1780.
j) Julien Of-fray de la Méttete, 1709^-1751.
í)l Payll WolyANL (filíiroh PíftiNJeyich-Thiry de Holbach), 1720^1Ÿ®9 W Învățătorul și prietenul său de acasă JlitiP.OWt» fS^sfénte1 delà natura. Lond. 177®).
V. Rezsudok, ifyyyayuѣdiy iiiyylөyѣ iiiyylөyѣ iiiyylөyѣ iiyyylөyѣ iiyyylөyѣ într-o activitate
a) Claudius-Adriai Gyivyetsiy, r. în Pa-riy4 I71b·/.·, uM. 1771 ^ şi Saint-La MBER:... , (Srftìt-tiifhért), - NachshiO yrayY¥YNyYoyo¥i - beneficiu.

b) Montesquieu, 1689-1755. Priver-Ainesh RJspubyanizma. L'esprit des lòix.
c) Zhay Zhak Russ*o (Rousseau), n. la Geneva 1'713 y. 1778. Învățătura sa „Di> „entoai msiyaIL
8.. Al treilea momevt. Empirism, din lumea experienței exterioare transformându-se în lumea experienței interne: yutmteyaagi Philosophy.

A. GEORGY Berkley, sau Werkley, 1684-1753.
a) Lumea ta nu există.
b) * Există doar în imaginația noastră. (Următorul este idealism iMpirichesky).
K) Dumnezeu, fără îndoială, există.
B) * David Yum (Hume) b. la Edinburgh 1711, d. 1776.
a) Este imposibil să ajungi la universal prin experiență.
b) Începutul cauzalităţii se bazează* numai pe obişnuinţă.
B. De fapt, filozofii secolului al XIX-lea, care au recunoscut începutul cunoașterii experienței interne
a) Thomas Reed, 1710-1796. Începutul unui înțeles comun.
b) JNMS Beattie (James Beattie), 1735-1803. Este și un început.
j) JyMS Oswald (OswaM). Este și un început. (Existența lui Dumnezeu este un „tact direct al conștiinței umane”).
d) Francis Gyutcheson (Hutcheson), 1694-1747.
e) Ferguson (Fergusott), 1724-1816.
C) Adam Smith (8milh), 1723-1790. Empirismul, așa cum a fost cu metafizica minții, trece în Filosofia populară. Iz

Această simplificare a Filosofiei ridică nevoia unei întoarceri la Necondiționat, la Divin.
g) Dugald Stewart, 1753-1828.
A treia direcție: de la Kant până în vremea noastră.
Spiritul filozofator devine centrul adevărului, în unitatea ființei și gândirii. Kant recunoaște rațiunea ca fiind incapabilă de a cunoaște Divinul, o distinge de rațiune și, astfel, îi eliberează un loc. Metafizica minții consideră ideea ca unitatea gândirii și a ființei drept începutul lucrurilor și, prin urmare, este idealism în acest sens. Totuși, deși metafizica minții combină ambele părți, dar din nou în sens invers: 1) la început, reconcilierea cade mai mult de partea subiectului: idealismul subiectiv: Kant, Jacobi și Fichte; 2) mai mult de partea obiectului: idealism obiectiv: de la Schelling la Solger; dar întrucât ambele sunt direcționate unilateral, atunci 3) Hegel reconciliază idealismul subiectiv cu cel obiectiv într-un idealism absolut. În cele din urmă, 4) extremele idealismului hegelian evocă opoziție față de acesta: mișcarea filosofiei germane după Hegel. — Filosofia germană a secolului al XIX-lea. 1. Primul moment: idealismul subiectiv.
Rațiunea, deși are capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, totuși, nu ajunge la această cunoaștere - Kant cu Filosofia sa critică. Prin urmare, Divinul trebuie înțeles într-un mod direct: Jacobi, - Filosofia cunoașterii directe. Combinația dintre credința lui Jacobi cu critica întreruptă este Filosofia lui Fichte.
A. Immanuel Kant, n. în Königsberg 1724, minte. 1804
a) Critica rațiunii pure:

aa) Estetica transcendentala - contemplare pura a senzualitatii (Forme pure ale spatiului si timpului).
bb) Logica transcendentala - critica ratiunii.
c) Dialectica transcendentala, ideea de ratiune.
b) Critica rațiunii practice:
aa) Drept practic;
bb) Postulatele rațiunii practice.
c) Critica facultății de judecată, care leagă ambele prime direcții. Subiectul puterii de judecată este conceptul de oportunitate. Există

scopuri ale naturii și ale artei; când, când subsumăm particularul (operele private ale naturii și de artă) sub general, obiectul corespunde generalului, scopului, atunci se naște în noi un sentiment de plăcere și invers. Actualitatea este parțial formală - în operele de artă, unde scopul vine doar din exterior, parțial material, în operele naturii, unde scopul este începutul interior al lucrului. Dar chiar și oportunitatea materială este doar produsul nostru și nu ceva imanent în lucrările naturii.

d) Adeptii lui Kant - in Koenigsberg: John Schulze, Kraus si Pershka; la Berlin - Solomon Maimon și Kizvvvtter; în Halle Yakob, Hoffvauvre, Maas și Tieftrunk; la Leipzig, Born și Heidenreich; în Jena Schmid și Tvnneman; în Göttingen, Steidlin, Schulze, Buterweck și Buhle; în Giessen - Schnell; în Erlangen - Govs și Avikht; la Viena - Bendavid.

Pentru a kashtsaiiotam este posibil <nyaeshshch> și Schiller la domeniul esteticii.

e) Filosofia lui Kant a fost parțial modificată, în timp ce altora s-au opus: Bardyly, Gottlieb Schulze, Beck, Tiedemann, Meinders, Feder,

B. Filosofia cunoașterii imediate:

a) Filosofia prezentată;

Rheingold (senior, Carl Leonard), 1758-1823.

b) Filosofia credinței:

aa) Gamav (Ioann' George), 1730-^1788.

bb) Herdvr (Ioann Gottfried), 1744—1803.

c) Sunt nou (Friedr. Geer.), 1743-1819. (Aici pentru a ne aminti lucrurile inerente lui Dumnezeu în spiritul omului). Adeptul lui Jacobi: Vitsvn-■ ats, Yaviv și Kvlpva în Erlangen; Weillvr în Miihev; Annoillion la Berlin; din vechii Kavddonisti: Butzhrvvk si Göttingen si Zuavedis-svn in Marburg.

c) Rațiunea și credința se împacă. Motivul ar trebui să clarifice doar sentimentele:

aa) Krug, 1770-1842.

bb) Frio, 1773-1843. Studenți, la naiba? Urmașii lui Fries: Mirv și Donlyap la Jena; teologul de Beatty și Shy-id ya Heidel berg; Calevre din Bonn; Intră în Merseburg. Dar adevărata împăcare apar numai la Fjhte.

W. John Gottlieb Fichte (1782-'1814), primul) a avut ideea îndrăzneață de a produce universul din sinele pur, ca principiu de bază1 al adevărului,

ses

construi. Filosofia a rgiosi, kvv întreg sistematic.

<a) FiLoyOfiy, cum PnukOucheye:

La) Principalele prevederi ale cunoștințelor:

a) sunt egal cu eu (teză), β) nu sunt eu (antiteză),

/) Eu și nu-Eu se limitează reciproc (sinteză). Categoriile de ieșire.

bb) Eul teoretic. Am un obstacol infinit etern în nu-eu. (Lucru în sine, după Kant; în consecință, dualismul nu este încă depășit).

c) Crakticheskoe I. Din punct de vedere practic, Fichte încearcă să elimine acest neajuns, dar nu reușește. Eul practic determină nu-Iul, dar eliminarea unei limite este stabilirea alteia. Deși credem că entuziasmul (natura) va fi depășit de libertate, astfel încât tot eu voi fi eu, Dumnezeu, ordinea morală a lumii, dar aceasta rămâne doar credință.

yy) Urmașii lui Fichte: Vorverg, Ntsitgam-mer, Shad, Memel, Shauman și Mihae Lis. Oponenții doctrinei lui Fncht: Rink, Geisinger, Fishgawer, Beme, Rickert și alții.
b) Traducerea lui Ib Figge ik Yelzhing. Etape de tranziție:
aa) yah chmikhtevoy shkoliv
«) Frid ryukh iiilkgvl, <1772-1829. datorez activitate necondiționată;
■ în nu-I fără preosgavio îl crede pre-. . cazuri: aœo contradicție necondiționată, iro-

viya. Prin urmare, nu trebuie să fac onero, iar aceasta este lenea și lenevia divină.
β) Shlvikrmahvr, 1768-1834; se înclină mai mult spre Jacobi. (Cu învățăturile lui Schdeiermacher, aspectul generalului Ritter este asemănător).
γ) Novalis (Friedrich f. Gardinvvrg), 1772-1801. Numai prin mortificarea eului nostru empiric ia naștere sinele nostru transcendental; Trebuie să mă cufund în substanța absolută, în gânduri divine. — Deci, ideea lui Novalis este obiectivă.
bb) Fichtw însuși în sistemul transformat de el. Știința părăsește toate cunoștințele particulare și le îmbrățișează într-una singură. Există o singură ființă și acea ființă este Dumnezeu. Dar cunoașterea lui Dumnezeu este în afara lui Dumnezeu (și acesta este iarăși dualism), existența lui Dumnezeu în afara existenței Sale este doar o imagine, un shema; de aceea cunoasterea este shema, imagine, viata divina. Dar să-l imaginezi pe Dumnezeu este o sarcină imposibilă.
2. Al doilea moment: idealismul obiectiv — de la Schelling la Solger. Că această viață divină aparține gândirii obiective, că ideea este înțeleasă ca existentă în mod obiectiv, este punctul de vedere al lui Schelling. Sunt aici o oglindă care reflectă în sine soarele vieții divine.
A. Friedrich Wilgwilm Joseph Shzhl-ling, 1775-1854.
a) Metoda filozofiei. — A filozofa înseamnă a părăsi punctul de vedere al rholexului. Reflex sparge totul în bucăți; dar Filosofia cuprinde tot ceea ce este particular în universal — și aceasta este contemplarea mentală. Cine nu este

W
are această contemplare mentală, nu există nimic care să-l ajute. — Căutarea constantă a sistemelor a lui Schelling.
b) Subiectul contemplaţiei mentale. Aceasta este identitatea absolută dintre subiect și obiect, infinit și finit, ideal și real, Formă și esență. Această identitate este Motivul necondiționat; nu este cauza universului, ci universul însuși. Identitatea absolută este singura ființă, iar cunoașterea adevărată este cunoașterea identității absolute. Dar ambele — esența și Forma, ființa și cunoașterea — sunt aceleași. — Atunci cum provine particularul, variatul din identitatea necondiționată? De îndată ce Schelling dorește să obțină certitudine, aceasta este reflectată doar de un singur schematism.
c) Potențialitățile universului sau diferitele moduri de exprimare a identității necondiționate. — Identitatea necondiționată, ca necondiționată, nu poate fi înțeleasă dacă nu se distinge de ea însăși, în obiectivă și subiectivă. Identitatea necondiționată cu preponderența obiectivului este natură, cu predominanța subiectivului este spirit. Fiecare dintre aceste rânduri este întregul univers, un întreg de Forme. Fiecare rând are trei potențe generale: reflex, însumare, identitate a ambelor părți - rațiune. Potentialitatile naturii sunt:

materia, lumina, organismul animal. Potențialele spiritului: cunoaștere, acțiune morală (și religie), artă (și contemplare mentală).
B. Şcoala din Schelling.
Vedem în Schelling, pe de o parte, cel mai înalt conținut al filosofiei și, pe de altă parte, pur și simplu

și
Formal odlmatiam * Odagopo sch vj.dmiyѣ se distinge prin vavdavdedsch:
a) Schematizarea externă a acestui conținut:
â&) Oh kvit”, 1790-1850.
bb) Steffens, 1773-1845.
c) aparţin mai mult sau mai puţin aceleiaşi direcţii; Shelfer, Karus, cu care se învecinează Klenke și Nevs; — „Gerres, Vindishman, EshENMAYER, EnNEMO-zer, Burdakh. „Ca adepți ai sistemului de identitate și ai unui mod de a gândi asemănător acestuia: Berger, Ast, Riksner, Klein, Blyache, Shad, Wagner.
b) Misticismul filosofic.
aa) De asemenea, Steffeyas.
bb) Schubert, 1780.—
c) Franz f. Vaader, 1765-1841. Natura, conform lui Schubert, este o depărtare de viața divină. Vaader caută renașterea omului în cunoașterea filozofică. Aceeași direcție include: Sengler, Fischer în Erlangen, f. Ipaden, Papst, Anton Ginter și mai mult sau mai puțin Leopold Schmid în Giessen.
c) Solger, 1780-1819,
.conținut de combinat cu metoda ^ndosrfsko^shtseatichesky. Prin urmare, el nu a atins încă punctul de penetrare profundă a ambelor părți, care (Schflano este deja Hegel. ,,
aa) Metoda filosofiei. — Cunoașterea inadecvată a cunoștințelor lui Drodob, înțelegerea nivelării pryuty’oiishde^tsoedzhv’iy, ddschiediiD —

nu se poate face fără jasmoase. Filosofia Izloyaimnv a fost adăugată pentru a fi dialogică.
bb) Conținutul de Fyadosofish - r U Solgerayuno nu a fost încă produs prin metoda ¡; Yig, crede într-un „act necondiționat, că Dumnezeu se descoperă, de parcă ar fi invers. Cele două sirsobs ale revelației lui Dumnezeu sunt: — pacea naturii, — căderea de la Dumnezeu și pacea naturii — acceptarea în voința divină. O sută de otzhrovvyaie în. credinţa trebuie realizată prin gândire şi filozofie. Nomes nu poate filozofa înainte de a crede în ceva de încredere Cauza Filosofiei este autodistrugerea subiectului filosofizant în „act- divin: inexistența particularului este ființa lui în Dumnezeu; prin „care este distrus; Dumnezeu este inerent în noi — c. momentul dispariției noastre; și există o ironie tragică. Eroul promite că prin moartea sa va fi îndeplinită datoria divină.
c) La trecerea de la Schelling la Hegel, împreună cu Solger, se află Krausk (1781-1832), p. de elevii săi: F. LvontArddts Dindvma-nom, Rvdirom, Drvdsom și alții,
& Al treilea moment: idealismul absolut.
Georg > V> ilgV * um Friedrich Gl gk l, 1770-1831. Nishmshchatf. Învățăturile lui Zator despre ionul * că subiectul și fievg sunt cunoscute odelor din afara celuilalt, subiectul dispare „v a apărut băiatului Că oyi oti Mișcările sunt unul-lmmye, auto-împuterindu-se în” sanog-in- în sine, - să se complace în necondiţionat' autodezvoltare a

mViplaii^ această revelaţie a lui Dumnezeu a sivulative urttfw"), lm.

meunier - o idee divină, ca în ironia lui Zoliger. Lăsând toate celelalte cunoștințe ale noastre, avem încredere în marea eterului pur al gândirii, așteptând să vedem pe ce țărm ne va conduce. Dar aceasta nu este pasivitate; în aceasta constă activitatea necondiţionată. Necondiționatul nu este nici subiect, nici simplu obiect, ci pătrunderea perfectă a ambelor părți. - Filosofia lui Hegel nu numai că a format o școală numeroasă, ci și-a trezit mai târziu opoziția față de ea însăși.

A. Filosofia lui Hegel.

a) Fenomenologia spiritului;

b) Sistemul de cunoștințe:

aa) logica,

bb) Filosofia naturii,

c) Filosofia spiritului:

a) Subiectiv (Antropic. Fenomen. Psihologie).

β) Obiectiv (lege abstractă, morală, viață morală și socială).

s) Absolut (artă, religie, filozofie).

Loshka dezvoltă gândul pur al Necondiționului, care stă la baza a tot ceea ce este real și ideal, sau gândirea, care nu s-a realizat încă și nu este încă un gând care se cunoaște pe sine, ci doar gândește și rămâne în sine. Filosofia naturii dezvoltă alteritatea gândirii pure, care se află în afara ei în spațiu și timp, dezvăluirea ei în lumea reală. În fine, îndepărtarea alterității naturii și întoarcerea gândirii din alienarea totală la sine, la lumea ideală, este dezvoltată de Filosofia dueei, ca gândire care se cunoaște pe sine. - Dacă spiritul subiectiv şi general

există, parcă, o cale pe care se dezvoltă o latură a realității sau a ființei spiritului, atunci procesul lor conduce și Spiritul necondiționat la conștiința lui însuși, la expresia sa pură, în ce măsură lumea spiritul, înlăturând limitările spiritului popoarelor și propriei sale finitudini, se înțelege pe sine în propria sa universalitate concretă și se ridică la cunoașterea Spiritului necondiționat. Arta reprezintă spiritul încă într-o formă privată, individuală, dar în același timp purificat de existența accidentală și de modificările ei și, mai mult, obiectiv pentru percepție și reprezentare. Dar obiectivitatea pe care o obține Absolutul în artă nu este încă independentă de activitatea subiectului, așa cum este cazul în religie, unde Absolutul apare pentru reprezentare ca o lume mentală străină, de altă lume, căreia individul trebuie să se supună. Dacă religia este gândul reprezentativ al Absolutului, atunci Absolutul apare în adevărata sa esență doar în religia necondiționată sau creștină. Aici conștiința umană îl cunoaște pe Dumnezeu numai în măsura în care Dumnezeu se cunoaște pe sine în ea; Cunoașterea Lui de sine este conștiința Lui de sine în om. Dacă lăsăm deoparte Forma concepției religioase, atunci se deschide pământul Filosofiei, ca punct de vedere al gândirii pure, sau al cunoașterii absolute, care a produs întregul univers natural și spiritual din sine și se cunoaște astfel ca întreaga realitate.

B. Școala Hegeliană: a continuat și dezvoltat în continuare Filosofia Hegeliană și anume:

Logica: Gabler, Ginrichs, Schaller, Werder, Erd -- - om, Kuno Fischer.
24*

filozofia naturii: Genius, Schultz, Shalder, Bayr-grFFer, Tsetstser, Schudz - Schulzenstein, Ernst Katzp.
Psihologie: Rozenkrvtsz, Mrschede, Dau b, Erdman. filosofia dreptului: Hans, Geiiai, Ginrichs, Wesser,
Bitzer, Oppezhgvim, Friedlander, Koestlin, Igering.
Moralitate și etică: Daub, Gennig, Michele, Wirth, Vatke și alții.
Filosofia istoriei: Christian Kapp, Rosencrantz, Tsshkovsky, Leheer, Gladish, German, Wuttke.
Estetică: Goto, Retscher, Weisse, Vischer.
Teologie: Daub, Margeineke, Vatke, Rosencrantz, Konradi, Baur, Zeller, Bruno Bauer, Widvirman, Noack.
Istoria filozofiei: Erdmann, Feuerbach, Michele, Zeller, Noack, Kuno Fischer etc.
Cu toate acestea, în școala lui Hegel, în funcție de diferența de direcții, ele diferă:
a) Partea dreaptă (vechii hegelieni) aderă la litera sistemului hegelian și încearcă să suporte pozitivitatea în stat și religie. Punctul de vedere principal este transcendența Absolutului. Acestea includ: Goshdd, Shchadder, Erdman, Gbler și nr,
b) Latura Jfoeau (hegelienii tineri) urmează mai mult spiritul sistemului; a stabilit imanența Necondiționului ca slogan al partidului său și neagă orice realitate care nu corespunde dezvoltării. Takom wnn). Strauss, Feuerbach, Ruge, care au crescut gurai. unele rezultate și consecințe din învățăturile lui Hegel. - Strauss (n. 1807) exprimă doar infuzie

ITSZH DOSHL GSVEYAYII fteíiiiit despre RIDYYg și VrytyNeski irylavaet istoria lui Nѣ Svaigen și Christian DiyZhaevy. „FvyegvYah (p. l&Oéi1.) tò propriul lui yoochyenii (Wesetì dee Christerlíhurns) a scos la iveală rezultatele extreme din ïord-ul învățăturilor hegeliane. tìib autocunoașterea omului; Teologie
Nu eu ce, ca Antropologia; Religiile sunt din motive practice bgigoinie continuă a unui bărbat pentru Shhiyau-YShu ѣ. e. la propria ta ființă, dar ca la o altă ființă. - Arnold Rugi (n. 1802), pe baza principalelor prevederi ale lui Feuerbach, a dezvoltat mai îndeaproape „religia umană/as” die Religion unserer Zeit.u Religia, spune el, încurajează o persoană să lupte pentru adevărata esență, pt. idealul; odată cu realizarea ei, se reia sarcina de a lupta din nou spre ideal; În mod ideal, satisfacția omului este motorul religiei și pulsul* lumii morale, emoția interioară a vieții rasei umane. Formele în care se dezvăluie adevărata esență a unei persoane, NdOaL-urile sale, sunt cunoașterea, arta și activitatea practică. Dacă religia este o excitare a acestei activități atotcuprinzătoare, atunci cultul religios este întreaga activitate umană, în măsura în care se referă la cel mai înalt principiu al ei, iar a acționa în spiritul religiei nu înseamnă altceva decât a acționa în raport cu o idee sau un Ideal, adică la adevărata esență. De aceea statul liber și produsul său, omul liber, sunt obiectul religiei și realizarea lui este un cult religios. Religia umană aparține viitorului umanității europene.

zn
c) Centrul, în care centrul stâng este diferit, este Margeineke, Vatka, Schnelman, Michele, Tseshkovsky în tsr. la dreapta - Rosencrantz

etc. Principalele puncte de dispută între adepți, pe de o parte, transcendentalul ™ și, pe de altă parte, imanența, se referă la doctrina lui Dumnezeu (teistă sau panteistă), la nemurirea sufletului (personală). sau impersonală) și doctrina lui Hristos (în special biserica sau idealul).

d) Pseudo-Heeliani: Fischer, Imman. Germen. Fichte (fiul), Weisse și Braniss. Fischer vrea să unească într-o unitate vie dialectica lui Hegel cu „filozofia reală” a lui Schelling – adică și ceilalți trei pseudo-hegelieni o spun.

B, Opoziție față de direcția panteistă a Filosofiei germane și, în general, față de idealismul ei extrem de intens. Această opoziție apare din puncte de vedere diferite.

a) Din punct de vedere ideal, împotriva panteismului, Filosofia reformată ulterior a lui Schelling, „Filosofia pozitivă a Revelației”.
„
aa) Filosofia este negativă, ca și știința relației a trei potențialități în Necondiționat. – Prima potență sau excitație (Treeb) este străduința oarbă pentru existență; a doua este materia; al treilea, conform conceptului de original, este pur pervoyatelnosti, sau conștiință. Prima potenţialitate este înclinată spre fiinţă, a doua - spre inexistenţă, a treia - plutind liber între fiinţă şi nefiinţă. De îndată ce potențialitățile sunt bazate în tensiune în primat și prin el, atunci are loc o lume eternă și neschimbătoare, ca o oglindă, în care

ca un tor, Creatorul se contemplă pe sine însuși, lumea, care este El însuși. „Dar în lumea temporară, omul s-a plasat pe sine și lumea sa cu el, ca ceva extra-divin.

bb) Filosofia este coruptibilă, al cărei conținut este împăcarea căderii, procesul de ascensiune a spiritului uman în sus. Acest proces constă în faptul că în spiritul uman, în timpul originii sale, potențele încă tensionate treptat și succesiv intră într-o armonie din ce în ce mai mare - o mișcare psihologică în spiritul uman, care în sine este un proces miologic.

b) Din punctul de vedere al cantonului criticii.

aa) John Friedrich Gvrvart, 1776-1841.

a) Conceptul de Filosofie: Filosofia este corectarea conceptelor dobândite în experiență.

β) Logica. Explicarea conceptelor.

c) Metafizica. Corectarea și reconcilierea contradicțiilor.

aa) Metafizica generală: metoda relativă. Ontologie. Aplicarea metodei la viață în general.

Synecholoiia, – corectarea conceptului de materie.

Ideologia este un concept de subiect de gândire.

ββ) Metafizică privată:

Filosofia naturii. Psihologie.

teologie naturală.

<5b)> Introdus de Herbert ": KѢyѢShShgyng și Olvgte, iar din când în când, totuși, „nmzDO îl sustragea”; Exnmr vjVNED; Vogikiy Zurich, Strimshchil în Praga, TaUty y-Keyygeberg, θi Vai "and Lot" ® n GetyyGeѢѢ; Wittstein în Hanovra ^ SchillIig în Giessen și alții *

0 oh laturi "

aa) Ernst Reijgold la Jena.

bb) Friedrich Eduard Benya-kv în Verdin, (1 * 854 a dispărut), care a afirmat Filosofia în „începuturile experienței”.
c) Artkhv^y Shoshk yala lor v "< Frvmyugurѣ (d. 1860). În locul eu teoretic în conștiința reală a începutului real al Filosofiei, ar trebui să pună zerouri *, un milion de ani de voință de a recunoaște esența lumii. muri bine 1819. Iy*. 1844. — („Gvtyimiiyi,. dar înainte de *a-tsedod dodomtssh! nrtzhvyashl eoLiѣ'Dante's Philosophy).
d) Din punct de vedere
aa) Rvyf (IW#) n TibKygyne, gen. 1810 - Fichte* oomaii modernă ridicată la Absolut; realul a dispărut în procesul conștiinței. Și. dodok?! 4 Pentru procesul de cooptare se ia pentru procesul realului*. Acum ar trebui să ne întoarcem la • „condiții și presupuneri reale ale conștiinței; este necesar să se elaboreze conceptul de Ființă absolut necondiționată, care ® » în idealismul absorbant· arSTYAMo lasă un nou realism. - Conceptul de unul, adică totalitatea realului, de conceput ca Unul, este

chala Filosof, purtând în sine germenul unei viziuni lipite asupra lumii. Principala știință a filosofiei este eufsma definițiilor voinței, sistemul de forțe care fac lumea în mișcare nm. Activitate, roto a alergat într-un dinamism, s-a transformat în sine și s-a transformat în altul, într-un obiect, este voință în existența sa proprie, imediată. Acest efort este îndreptat spre realitatea lumii obiective, pentru a ieși. el să se întoarcă din nou în sine. Natura este o interacțiune, ca o dualitate de „actori” opuși, un principiu subiectiv și unul obiectiv. În om, din adâncuri, mă ridic în întregime; principiul subiectiv a fost pe deplin dezvoltat în el din natură; voinţa se înţelege în om ca o unitate de agenţi opuşi. Dumnezeu este o unitate calmă și neschimbată indiferență necondiționată de acțiune și ființă, o Ființă ascunsă, hotărât evazivă fie pentru lucruri, fie pentru oameni. YY Dumnezeu, după presupunerea lui, Omul este creat, sau eu; ca o ființă independentă, diferită de mesaj, care în zbor prin forța libertății sale. Dumnezeu aefazvmvaadea; numai natura. Ei bine, notorvd în El se dezvoltă. (Sistemul lui Reiff, der Willensbesliminungen. 184 USD).
bb) Planck în Thibingen (în System des rei-singer Reatantes, 1850) face un pas suplimentar în explicarea realității independente a lucrurilor prin faptul că natura și conștiința, ca zonă a ființei finite și condiționate, se opun istoriei ca o zonă de idealism; în morală-

Această idee este indicată de stoarcerea lui Dumnezeu, liberă de falsă necondiționalitate și abstractizare, voința, care se consideră un scop, în reconcilierea sa cu esența umană universală pe care o presupune, este singura cu adevărat adevărată în acea alteritate; iar forța morală ispititoare, înălțată deasupra finitului, mai ales deasupra eului, contemplată ca forță necondiționată a voinței, este religia.
e) Din partea materialismului.
aa) Reprezentanții săi: Kotta, Vurmeister, Virchow, Karl Vogt (Vogt), Yakov Molkschott și Louis Wichner. — Ei au materie și forță absolut legate inseparabil de ea. — Astfel, în materialism, viziunea asupra lumii a ajuns la extrema opusă față de Filosofia lui Hegel. Dar pe măsură ce extremele converg, atunci atât materialismul, cât și idealismul absolut al lui Hegel intră în contact unul cu celălalt în conceptul de „imanență” Absolutului.

bb) Dar apariția în Germania a materialismului, ca o altă extremă în raport cu idealismul, a provocat cele mai energice obiecții:
a) Din punctul de vedere al filosofilor, ei sunt:
Fisher Carl. (Die Unwahrheit des Sensualismos und Materialismos, mit besond. Rücksicht auf die Schriften V. Feuerbach, Vogt und Moleschott bewie-sen. 1853.
—Ueber die Untnoglichkeit des Naturalismos zum erganzenden Theil d Systems der Wissenschaftsu erheben. 1854. (Adăugat la eseul precedent).
Erdmann. (Ueber den Naturalismos. 1854). Schaller. (Leib und Seele. Zur Aufklarung ober

3F"
. Credința și știința Kohler. 1855.— 2-a Aasg. 18$6ț ediția a III-a 1858).
Fabri. (Scrisori împotriva materialismului. 1856).
Фрауевштвдтъ. (Der Materialismos. Seria Truth and 8«ве Error. Sunt o replică la „Kraft und 8toff.tt 1856) a Dr. Louis Biichner.
Тумъ (Thom). „Credința și știința Kohler” de Karl Vogt
- în lumină proprie. 1856
Титтманъ. (Geistund Materialismos. 1856. Противъ всту» пит. лекціи Молешотта).
Шкльвинъ. (Critica Materialismos. 1858).
Корни л ь. (Materialismos și Idealismos luminate în actualele lor crize de dezvoltare. 1858).
Карньв. (Sfântul materialist din punct de vedere moral, cinstit și social. 1858.) и другие.
β) Din partea oamenilor de știință naturală și a medicilor, ce sunt:
Livih. (Vortrag über anorganische Natur tind organisches Leben, vezi Allgem. Zeitung vom 24 și 25 ianuarie 1856).
Vvvvr Av (Die neueste Vergõtterung d. Stoffe. Ein Blick in das Leben der Natur und d. Geistes, ftir den-kende Leser. 1856).
Vagnvr Rud. (Der Kampf um die Seele von Standpunkte der Wissenschaft. 1857).
— Handworterbuch der Physiologie. I-IV. 1842-53.
Lotse (Lotee) Rud. (Medicinische Psychologie, oderPhysiologie der Sede. 1852).
Ludwig. (Lehrbuch der Physiologie des Menschen. 2nd Aufl. 1858). Si altii.
Nu degeaba apariția materialismului în Germania a provocat proteste energice din partea oamenilor din diverse direcții. și priviri. În cercul științelor naturii, o privire asupra naturii și a corpului uman, ca operă a fianților, are, fără îndoială, propria ei analogie.

și
Chbshe w dLstoknetyao; dar transferat în Biblia Filosofiei, în cercul fenomenelor spirituale, aceasta se dovedește a fi cea mai slabă și mai nesatisfăcătoare învățătură a problemelor morale, sociale și religioase destul de sărace, dar doamnei în ceea ce privește cerințele logice ale științei; asta pentru că, în mod necesar, deduce și presupoziții care nu au fost dovedite prin nimic și ajunge la presupuneri.” Materialismul iese din paradigme pentru că, fără nicio dovadă de SOLIDITATE, își asumă existența eternă a vântului și a forță legată de ea și nu poate dovedi în niciun fel o asemenea existență, oolimit - fiind doar observație sensibilă - nu explică și nu poate explica ce este materia în general, adică ceea ce rămâne după îndepărtarea mentală a tuturor Formelor și observabile. în special obiecte, dar între timp totul este

produs din acest inexplicabil și de neînțeles, sunt magicianul teria, - și, în sfârșit, nu se adâncește în modul în care ar trebui să fie în relație cu materie și sida, și anume, dacă esența materiei și a forței sunt două substanțe independente, sau o forță care transformă materia, pe care o impune. anumite tipuri de ea sunt un produs al materiei sau, în cele din urmă, malaria în sine este un produs al sida - care este cel mai aproape de adevăr, dar care vă duce gândul deja dincolo de limitele materialismului. - Materialismul și omdochinve * presupuneri, deoarece în toate încercările sale - de a explica bunătatea fenomenelor spirituale din materie în concluzie impune mult mai mult decât cât de mult este dat un arici pe acest drept - pretențiile sale
Filosofia germană își continuă dezvoltarea de fiecare dată; dezvoltarea noastră evolutivă: cu bună știință cade și slăbește: el vede în marea ei învățare; chɫm· gayimvnooti. Dacă „Fsho eonni Kant, Iyeiiiiyapyu n! Hegel corespunde Filosofiei lui Svyarzhg, Platon și Aristotel, apoi noi * multe * tormynzzh blând nu puneți în răspuns la Mkhtvii cu θm "

lureiam; protestele „despre toate părțile WgHgBB&ftCa împotriva matermiyasgov”, fără îndoială, vor forma în curând un sistem care va echilibra extremele idealismului Gegvd-Yanok și materialismul actual, iar în „aceasta formă va corespunde stoicismului; după aceea, după toate probabilitățile, să vină în Germania, abv „a fost” și în Grecia, Scepticismul, ca expresie a gândirii edrahlemelor. Întrucât epuizarea Filosofiei germane nu mai este departe și este greu de așteptat la o nouă mișcare a Filosofiei din Franța și Anglia, deși ciclul dezvoltărilor Filosofiei protestante nu a fost încă încheiat și Filosofia poate deja să pronunțe o judecată generală. .
111. Vedere generală asupra caracterului noii Filosofii.
a) Relația noii filosofii cu protestantismul. (Așa cum Filosofia Evului Mediu, în special Filosofia Renașterii, a depășit catolicismul medieval, care acum este susținut doar prin mijloace artificiale: tot așa și noua Filosofie, exprimând spiritul protestantismului în sine, a depășit bumbacul „Orma religiei”. Prin urmare, gânditorii germani, mulțumiți de aceasta, argumentează deja despre relația viitorului, „Die Religion der Ztilmnft.*
<$) Relația n noua Filosofie între gândire și ființă.
c) Principalele abilităţi ale spiritului care a participat la dezvoltare” Filosofie.
d) Existența imaginabilă în înțelegerea „yooofică” a acestui timp.
e) Influenţa dominantă a gândirii.
c) Gândul esenţial al noii Fmeeoie şi atitudine

ea pentru viața omenirii. — Noua Filosofie, moștenind din Evul Mediu contrariile gândirii și ființei, credinței și cunoașterii, se străduiește să împace aceste contrarii, și mai ales opusul gândirii și ființei. În mod similar, în viața generală a omenirii din timpurile moderne, se exprimă dorința de a reconcilia contrariile vieții medievale, în special opoziția generalului și particularului. Se recunoaște importanța ridicată a individului, dar de la o zi la alta cerințele generale ale rațiunii sunt din ce în ce mai recunoscute. Ei realizează că libertatea personală se păstrează cel mai bine numai în ordinea publică, că fiecare poate acorda cea mai mare amploare voinței sale, activității sale sub ocrotirea dreptului public, că realizarea scopurilor private este cel mai bine întărită de scopurile generale ale

statului; iar pe de altă parte, că viața socială trebuie stabilită în mod conștient, în conformitate cu rațiunea, pe baza unor principii rezonabile. În această reconciliere din ce în ce mai stabilită a particularului și a generalului, umanitatea atinge libertatea conștientă, rațională. Scriitorii protestanți se laudă că în Reformă s-a împăcat și opoziția dintre spiritual și temporal, biserică și stat (Philosul lui Hegel, der Geschichte, p. 135); dar în realitate această reconciliere nu a fost încă realizată. Așa cum în Evul Mediu rațiunea era subordonată necondiționat credinței și, prin urmare, statul teocrației papei, tot așa în noua filozofie, protestantă, dimpotrivă, cunoașterea este pusă mai presus de credință și, prin urmare, statul este mai presus de biserică. ; Între timp, trebuie să facem dreptate credinței și rațiunii; așteptat, a treia perioadă

dezvoltarea ei. Atunci eu sunt libertatea personală, care se afirmă acum în stări pe baza rațiunii, pe baza naturii, trebuie să se maturizeze până la cea mai înaltă, libertatea creștină a spiritului, afirmată pe har; pentru o astfel de libertate, generalul, parcă, se află deja înaintea particularului, înaintea voinței omului, ca ceva exterior, cu care trebuie să se conformeze, dar este acceptat în interior, în spiritul însuși, ca cerință și esență. Atunci principiul creștin al libertății, pus la temelia dezvoltării întregii lumi creștine, își va atinge scopul, realizarea.
Ce fel de oameni este destinat să fie organul și reprezentantul acestui proces ulterior de dezvoltare a Filosofiei - este greu de spus în mod decisiv. Din motive umane, însă, se poate aștepta, cel puțin, să ureze acest lucru de la poporul rus, ca principal reprezentant al tribului slav, situându-se, se pare, pe următoarea linie a reprezentării umane universale în Europa. Ne putem aștepta la o dezvoltare ulterioară a Filosofiei tocmai de la poporul rus, și pentru că toate Formele de religie, atât păgâne cât și creștine, cu excepția Ortodoxiei, aveau propria lor Filosofie: deci religia naturii a produs din ea însăși religia chineză, religia simbolică – ? Filosofia indiană, greacă și romană - greacă a diviziei I și a II-a; sincretismul religios al perioadei alexandrine - Filosofia Alexandriei, evreiesc - Filosofia lui Philo; Creștinismul ecumenic antic - Filosofia Părinților Bisericii, Islamismul - Filosofia arabă, Catolicismul medieval - Filosofia Evului Mediu și Renașterii, Protestantismul - Noua Filosofie: doar credința ortodoxă va fi o excepție în acest sens? Este adevărat că timpul dezvoltării unei filozofii independente din religia ortodoxă nu este încă aproape: pentru că Filosofia germană nu și-a încheiat încă lucrarea și cu atât mai mult pentru că teologia.

Miaulaturile pielii din Zhas nu au fost dezvoltate în trecut, ntnb pentru a fi solul pentru dezvoltarea Fzhlivotiya independentă și în istoria națională am atins conștiința de sine a oamenilor, între timp, deoarece Fvuooshv original este cel mai înalt produs al conștiinței totale , iar acum, nivelul general de iluminare nu avem suficientă mâncare ridicată pentru a trezi în public gustul pentru ■ simpatie pentru phmosoosp"-vania. Se poate foarte bine ca diverse fantezii să nu fie favorabile filozofiei noastre independente, poate chiar să fie adevărat că aceasta din urmă este incapabilă de auto-înțelegere abstractă, ceea ce Filosofia cere, că vom fi destinați să fim ”- ardem doar un străin. Învățăturile filozofului skiya, negarzhvirummfya cu

substanța noastră populară, cum este „„schimbarea se face acum cu noi și cum a fost la Roma, „me-ryoog elaborează de la tine doar ideea legală a spasa B" și cu toate acestea, nu deturnează Filosofia de la * grămezi" la daivne irogres ei, calea pe care îndemn „relația rațiunii să fie clarificată" hoții în duetul NrazpellSh, • al doilea probabil nu va necesita o subdumpg absurdă, rațiunea, credință, npn medieval mlulicestao, "irFshjama-ago subordonarea credinței, dar ambele aspecte esențiale ale mu uman "a va fi indicat ivdyaevshtse valoare și saravelysootnoyyvye Zhrmoboyyudzhoy nkh independență. Kah în loc de eishchy-skin pozitiv Rvzhdaya vysvazani spiritul râurilor și spiritul lor, umanitatea din acea vreme Grevy, care a intrat în Imperiul Roman, ascunde și spiritul Ortodoxiei mut ■ yenaesh pentru noi, în cazul nostru "fulger, alții" popoare primrlayany - minciuni slazhzhnsky, sau pentru a înțelege GreaN ^ zhutya și, din păcate, gândește-te la cel mai promițător lucru, „tu ioshm imosgo pocăința de sine va pronunța m yum alții, care vârstă vorbește pentru copii,
ta , ■ .   ,!m. ..

Câteva cuvinte
ca răspuns la revizuirea lucrării: „Dezvoltarea treptată a învățăturilor filosofice antice și yar.", plasată în Sovremennik.

Въ VI L?. Un contemporan din 1860 a publicat o recenzie a eseului meu: „Dezvoltarea treptată a învățăturilor filozofice antice în legătură cu dezvoltarea credințelor păgâne. Partea I: Religia și filosofia Orientului antic. „Această recenzie este scrisă pe un ton atât de mare încât mă cheamă să răspund, în ciuda tuturor refuzului meu de a intra în dispute cu cineva. G. recenzentul vorbește despre eseul meu pe un ton de iritare și amărăciune extremă, cu toate consecințele unei asemenea stări de spirit. Ce l-a iritat pe domnul recenzent și l-a determinat nu numai să-mi certa munca, ci și să rostească multe Neplăceri care mi se aplică deja ca un tei? Nu pot exista personalități între mine și domnul recenzor; pentru că nici eu nu am onoarea să-l cunosc, cu atât mai mult cu cât nu a subscris criticilor sale, nici domnul recenzent, după toate probabilitățile, nu mă cunoaște, după cum se vede deja din faptul că pare să accepte eu ca profesor, presupunând că studenții îmi vor memora cartea pentru examen. Și dacă este astfel încât să nu existe personalități între mine și domnul recenzor, atunci înseamnă că în munca mea însăși există ceva pe care criticul meu nu l-ar putea suporta în niciun fel cu indiferență. Ce ar fi?

π

După ce am vorbit suficient despre oamenii care sunt înapoiați și despre oameni care sunt avansați – la care domnul Reviewer, fără îndoială, se include și probabil nu fără motiv – criticul meu declară direct că munca mea este complet înapoiată și, prin urmare, nu numai că inutilă în sine, dar şi dăunătoare (p. 222). Întrucât inutilitatea și răul muncii mele, în opinia recenzorului, este rezultatul înapoierii, el se oprește în mod firesc doar la acest ultim concept și își afirmă condamnarea arătând spre sursele pe care le-am folosit și către un gând preluat din introducere. la eseul meu. - Referitor la surse, domnule, recenzentul spune: „Dl. Sau. Nowicki a împrumutat ideile principale ale cărții sale de la filozofii germani înapoiați care au expus ideile medievale în limba lui Kant, Schelling și Hegel (p. 223). „Scrierile pe care le-am folosit fie din partea ideii principale, fie a prezentării în sine. sunt enumerate sincer de mine în prefața cărții mele. Cine cunoaște în detaliu literatura de istorie a filozofiei și a credințelor

păgâne nu poate decât să admită că acestea sunt cele mai bune lucrări pe care Franța și Germania ni le prezintă pe aceste subiecte și că nici una dintre ele nu expune „idei medievale. „În istoria filozofiei, există, desigur, lucrări învechite, de exemplu. Bruckner, Tenneman, Reinhold etc.; dar îndrăznesc să-l asigur pe recenzentul meu că, deși m-am uitat prin aceste lucrări, dar fără să le arăt, hotărât că nu le-am folosit în niciun fel; Voi spune și mai mult, cine dorește să expună, așa cum am expus eu, doctrinele filozofice în dezvoltarea lor progresivă, nu le poate folosi: se armonizează atât de puțin cu ideea dezvoltării treptate! În ceea ce privește literatura de credințe păgâne în dezvoltarea lor treptată, atunci domnul recenzor ar trebui să fie

se ştie că această literatură începe doar cu Hegel şi se limitează aproape exclusiv la şcoala sa. De unde a luat domnul recenzor cărțile învechite pe care se presupune că le-am folosit? De ce nu a subliniat, pe de o parte, aceste cărți învechite și, pe de altă parte, cele mai noi și mai bune, pe care nu le cunoșteam? Răspunsul este foarte simplu: nu am indicat pentru că nu era nimic de indicat *) Adevărat, domnule recenzent cu o batjocură (totuși complet nepotrivită) menționează un eseu al pr. Iakintha, pe care se presupune că l-am folosit în prezentarea filozofiei chineze. Dar dacă domnul Reviewer și-ar fi dat osteneala să se uite la cel puțin un citat din cartea mea despre Filosofia chineză, atunci numai din asta ar fi fost convins că expunerea acestei filozofii a fost făcută de mine direct din scrierile filosofilor chinezi, în traducere franceză. O astfel de referire la sursa operei mele și, în plus, o referire pe un ton imaginar ironic, ar putea fi considerată o glumă din partea domnului Reviewer, dacă nu s-ar afla, din anumite motive, într-o stare extrem de iritată de minte, care, după cum se știe, face pe om să vadă în lucruri care nu sunt și să nu vadă ceea ce este.

Dar poate că eu, arătând cele mai bune surse din punct de vedere al istoriei Filosofiei și al Filosofiei religiilor, pe lângă ele

') Desigur, pe lângă cele indicate în cartea mea, mai sunt și altele, lucrări noi și chiar foarte remarcabile, dar antichitățile Orientului, precum vapr. Geschichte des Alterlhums v, Max Duncker 1 u. 2 V. 1852-3, 2 ausg. 1856 Beri.; dar din moment ce Filosofia și religia Orientului antic în Ele nu constituie un subiect exclusiv de cercetare, ele se limitează doar la o scurtă, concisă schiță a acestora și, prin urmare, nu sunt arătate de mine printre sursele pentru studiul specific al acestora. subiecte. — Și opera lui Georg. Weber, Alìge* neck Weltgeschichte, tradus în rusă în y.g. Ignatovici și Zuev. Ch. I. 1860, parțial expune prea succint doctrina religioasă, povestește cu ceva, parțial nu o aduce într-un sistem propriu, adv. doctrina Egiptului.

păstrat la concepte învechite. Acest lucru ne face să luăm în considerare gândul pe care dl. Reviewer îl citează din munca mea în sprijinul verdictului său. Această gândire constă în următoarele: afirm în prefață că religia și filosofia, fiind întoarse amândouă, și numai una, spre latura suprasensibilă a ființei, converg între ele în conținutul lor; iar domnul Reviewer obiectează că Filosofia și religia nu au nimic în comun una cu cealaltă, că și ele diferă în conținutul lor; pentru că religia vorbește despre Treime, răscumpărare, îngeri, Judecata de Apoi, dar Filosofia nu vorbește despre asta. Dar această obiecție are aceeași forță ca și când cineva a început să afirme că, de

exemplu, privighetoarea și calul nu au nimic în comun unul cu celălalt, că nu pot converge în niciun concept superior, de exemplu. în conceptele de animal, pentru că privighetoarea zboară, iar calul umblă sau aleargă, pe privighetoarea bisericii, iar pe cal este păr și așa mai departe.Mintea poate vedea diferența dintre obiecte și cele care nu sunt. obisnuit sa gandeasca; dar pentru a înțelege asemănarea în lucruri aparent diferite, pentru aceasta ai nevoie de o aprofundare: chiar că domnul recenzor nu este capabil de asta? Nu te gândi; Mai degrabă aș crede că din anumite motive nu a vrut să o facă. Oricum ar fi, dar domnul recenzor afirmă că acest gând este cel înapoiat al meu, că „am urmărit în el eroarea scolasticii, care au amestecat filosofia lui Aristotel cu adevărurile religiei creștine (p. 227). ” Dar cine a studiat temeinic istoria Filosofiile care nu au răsfoit doar învățăturile separate ale filosofilor, ci au urmat ideea de bază care trece prin toate învățăturile filozofice, știe foarte bine că caracterul Evului Mediu este tocmai bifurcarea gândirii și a ființei. , rațiune și credință, Filosofie și religie până în punctul în care Scolasticismul a recunoscut două

diverse adevăruri, filozofice și religioase, care se pot contrazice și în același timp rămân ambele adevăruri. Dimpotrivă, natura timpurilor moderne constă în convergența acestor contradicții, astfel încât numai în vremurile moderne Hegel a putut, în Filosofia religiei, să exprime și într-adevăr pentru prima dată să exprime o convergență a Filosofiei și a religiilor prin prisma lor. conţinut. Așa că domnul recenzent a ratat marca de data aceasta. El însuși, despărțind complet Filosofia și religia, stă în această privință tocmai din punctul de vedere al scolasticii și, între timp, dă din cap pe furiș către Petru.
Care este însă, conform conceptului recenzentului, conținutul Filosofiei în contrast cu conținutul religiei? Oya spune că orice știință pământească, și în consecință și Filosofia (de care se discută aici), spre deosebire de religie, „ne oferă doar informații despre natura exterioară și materială și despre om ca ființă materială” (p. 227).“ - Ei bine este? Desigur, doar științele naturii se ocupă de aceste subiecte, de exemplu. Fizica, Chimie, se ocupa de Fiziologie etc. etc., dar deloc Filosofie. Nu cred că domnul Reviewer nu știe deloc de ce se preocupă Filosofia; oricine își ia osteneala de a scrie o critică a unui eseu filosofic trebuie să ştie cu siguranţă cel puţin care este conţinutul Filosofiei. Nici nu cred că domnul Reviewer nu a spus în aceste cuvinte ceea ce a vrut să spună; incapacitatea de a exprima exact ceea ce se gândește presupune o lipsă de experiență extremă în prezentarea scrisă a gândurilor, ceea ce nu-l îngădui cu tărie la domnul recenzent care, indiferent de motiv, se consideră o persoană avansată. Astfel, am toate motivele să iau cuvintele lui în serios și în sensul exact pe care ele le exprimă. Dar la-

n

numai un materialist poate numi un astfel de conținut în spatele Filosofiei, adică acela care, recunoscând doar existența materiei și a forței materiale legate de aceasta, respinge cu hotărâre realitatea lumii spirituale, existența actuală a sufletului uman, ca spirit, și Dumnezeu însuși. Că domnul recenzor este un materialist, nu se poate să nu vedeți și din cele două articole publicate în IV și Y L? , No. Sovremennik pentru ultimii 1860 despre eseul „Principiul antropologic în filosofie. „Aceste articole, prin gândire, stil, mod de prezentare, aparțin fără îndoială aceleiași persoane care a scris recenzia cărții

mele, deși nu știu deloc cine este această persoană; iar aceste articole sunt expunerea tocmai a doctrinei materialiste, cu care oricine este în vreun fel familiarizat cu doctrina materialiştilor nu poate decât să fie de acord. Când afirm că domnul Reviewer este un materialist, nu afirm deloc pentru a-i reproșa tocmai acest titlu; orice doctrină, chiar materialistă, în mișcarea istorică a gândirii are dreptul de a exista printre alte doctrine. Îl numesc pe domnul recenzor materialist și nu există nicio modalitate de a-i respinge convingerile aici; Știu că un materialist nu poate fi convins, ci trebuie mai întâi reeducat, pentru că materialismul este o boală psihică care nu permite unei persoane să vadă lumea suprasensibilă și să se miște în sfera conceptelor suprasensibile: materialismul merge doar pe un picior și priveste cu un singur ochi. Insist asupra tendinței materialiste a domnului Reviewer doar pentru că numai din acest punct de vedere devine de înțeles întregul caracter al recenziei sale asupra cărții mele, gândurile sale și iritația sa extremă a spiritului devin de înțeles, Și de fapt, dacă domnul Reviewer nu vrea să fie de acord cu coincidența conținutului Filosofiei și religiei,

doar pentru că niciun materialist nu acceptă realitatea lumii spirituale și, ca urmare a acesteia, și a conținutului Filosofiei, el pune doar acea realitate pe care o cunoaște, i. b și realitatea, în timp ce religia, care este îndreptată către suprasensibil, conform materialiștilor, este angajat în ceea ce nu este cu adevărat acolo - ficțiuni goale de fantezie. Este clar că din același motiv materialist-revizor nu poate admite în niciun fel avantajele religiei față de Filosofie; Apropo, dau preferință religiei față de Filosofie, pentru că numai religia conduce o persoană la Dumnezeu, ca ultim scop; dar pentru materialist nu există nici Dumnezeu, nici scop final; de aceea religia, în viziunea materialiştilor, este potrivită numai pentru gloata needucată, dar nu pentru o persoană atât de avansată precum domnul Revisor. Dar dacă, conform convingerii sale, Filosofia este mai presus decât religia, atunci cum putem fi noi? Există o mulțime de învățături filozofice: care ar trebui să fie plasată mai presus de religie și, mai mult, de religia noastră creștină? Sistemele lui Kant, Schelling, Hegel au trecut deja, deși nu fără urmă pentru omenire, iar acum, din descompunerea acelei laturi a doctrinei hegeliene, care nu conține adevăr, s-a născut materialismul în Germania (deși într-un mod limitat). cerc de oameni), ca din descompunerea cadavrului, se nasc viermi pentru distrugerea lui rapidă. Aceasta, desigur, este cea mai recentă învățătură a domnului Reviewer, ca materialist, și dorește să o plaseze deasupra religiei, sau mai bine zis, în locul religiei: materie în loc de Dumnezeu, bestialitatea omului în loc de asemănarea lui Dumnezeu, distrugerea sa finală în schimb. a nemuririi sufletului și a vieții viitoare, eul materialist.schimbarea în schimb iubirea creștină, scrierile materialiștilor împreună

o sută de Evanghelii, Modeschott, Bihjaer și, bineînțeles, el însuși, „„ unei persoane avansate, în loc de un profesor divin al religiei creștine: rezultatul „care ar fi trebuit cunoscut a fi extrem de trist dacă nu ar fi fost uman gol. creanțe. — Pe baza cursului istoric al învățăturilor filozofice, afirm în introducere că în viitorul apropiat ar trebui să ne așteptăm la o apropiere. filozofii și religii pentru a rezolva următoarea întrebare, despre relația dintre credință și cunoaștere: dacă domnul recenzent nu crede că s-ar putea întâmpla ceva

bun din unirea Filosofiei cu religia, atunci, desigur, pentru că materialistul cu adevărat nu rămâne așteptat. ceva bun din religie. Dar nu este de prisos ca domnul recenzent să întrebe etmosh-water: la ce bine se poate aștepta de la răspândirea materialismului în societate? Materialismul în teorie permite existența numai a forței materiale și, prin urmare, în prag. tiki, — în viața publică trebuie să recunoaștem legitimitatea și justiția folosirii numai a forței fizice brute. Te-ai gândit la consecințele acestei crivdvda asupra recenzentului? Probabil. Cine se consideră o persoană avansată nu trebuie doar să stea în față, ci și să privească înainte. Nu mai puțin decât domnul recenzor și nimic altceva, îmi doresc progres cu noi în toate privințele, dar nu pe calea pe care o trage domnul recenzor. - A treia zi, domnule recenzent ar fi kantist, ieri hegelian, nu azi este materie? frunză, pentru că azi a citit, citesc un materialist, iar învățătura lui, deși într-o formă esențial veche, dar într-o formă reînnoită, a considerat-o pe cea mai nouă și, prin urmare, cea mai înțeleaptă; și cu o asemenea convingere, este de înțeles de ce cele mai bune lucrări despre istoria Filosofiei și a Filosofiei sunt rare „pe care le-am folosit ^ și tЂm

el consideră cartea mea mai înapoiată, deși niciun materialist german nu a scris nici o istorie a filosofiei, nici o filozofie a religiei și, după toate probabilitățile, nu va scrie niciodată, deoarece materialismul se preocupă doar de negația spiritului și este neputincios să meargă nicăieri mai departe de această negaţie. Este, de asemenea, de înțeles de ce domnul Reviewer, vorbind cu dispreț despre toți cei mai buni gânditori ai Germaniei și Franței, care au scris istoria filosofiei și religiei, și chiar mai mult, desigur, despre cartea mea, se împinge astfel înainte, se consideră un persoană avansată în patrie: este un adept al celei mai recente învățături din Germania, un adept al materialismului! A fi un adept al materialiştilor, chiar şi al celor germani, nu este o mare onoare. Printre materialişti nu există un singur chimist sau fiziolog deosebit de remarcabil; și totuși fiecare materialist se referă necontenit acum acum la Chimie, acum la Fiziologie; dar referindu-se la ele, trage concluzii şi consecinţe atât de nefericite, pe care aceste ştiinţe nu le cunosc şi nu le pot recunoaşte Şi care le-ar compromite dacă d-nii. materialiştii nu erau astfel de subiecţi încât să se compromită doar. Nu este de prisos să remarcăm aici că non-naturaliștii sunt numiți materialiști, care în studiile lor asupra naturii și asupra organismului uman se limitează doar (cum ar trebui să fie) la latura materială a ființei și care, prin urmare, nu se preocupă deloc. latura spirituală a omului și în general întrebările metafizice, acei filozofi superficiali care, din descoperiri în domeniul lumii fizice, trag în grabă și contrar logicii sănătoase concluzii care neagă latura spirituală a ființei; oamenii de știință natural explică corpul uman din baze materiale și merită respect și simpatie deplină

din aceste temelii, materialiştii vor să explice întreaga fiinţă a omului, întregul om. Acești domni, cei mai fundamentali gânditori din Germania și, în plus, nu gânditori transcendenți, ci cei mai renumiți specialiști - chimiști precum Liebig, fiziologi precum Ludwig, psihologi precum Lotze, sunt considerați doar „amatori și copii în știință”, pentru a nu ca să citez alte recenzii, mai dure, deși nu mai puțin corecte. Ce ar spune acești oameni de știință despre materialiștii noștri autohtoni, Filosofând din vocea altcuiva, care

însă, în numele acestui materialism împrumutat, se consideră oameni progresiști, vor să ne dea tonul în domeniul Filosofiei și sunt atât de susceptibili să reproșeze altora înapoiere?? În Germania, materialismul are, cel puțin, un sens istoric, ca opoziție extremă față de idealismul extrem de intens al lui Hegel: dar ce sens poate avea la noi când este doar unul dintre momentele de tranziție în soluționarea unei astfel de întrebări (despre relația dintre gândire și ființă), la dezvoltarea căreia nu am luat parte și care constituie sarcina istorică a altuia, și nu a poporului nostru? Fiecare popor avansat servește ca reprezentant al unei idei universale, dar în același timp, cea care se potrivește cel mai mult cu naționalitatea sa; a lua pasaje din soluționarea sarcinii altui popor și, fără a le topi în creuzetul spiritului național, a ni le impune sub masca progresului înseamnă doar a ne demonstra propria copilărie, incapacitatea de a ne înțelege propria naționalitate. și neputința de a-și satisface cerințele’).
Filosofia, unde se dezvoltă
2) Pentru a fi mai jos, domnule Rezeyzet duiaet, că societatea rusă, în viața ei istorică și modernă, a creat un edenent atât de diferit și

este cea mai înaltă expresie a acelei sarcini umane universale, a cărei soluție este înaintea oricărui popor, dar în același timp este cea mai înaltă expresie a conștiinței de sine a oamenilor; iar conștiința de sine a altuia nu o poate înlocui pe a noastră. Filosofia, ca dezvoltare vie a spiritului național, de altfel, se deosebește de orice altă știință prin aceea că nu poate fi luată din afară, ci trebuie să se dezvolte din propriul nostru spirit național. Apariția materialismului în Germania trebuie, desigur, să ținem cont; îl putem studia chiar, așa cum studiem și alte sisteme germanice, dar nu o studiem deloc pentru a ne lăsa duși de ele fără a privi înapoi, ci pentru a dezvolta în noi înșine capacitatea de a filozofa independent și, înțelegând cursul istoric. de filozofie, să înțelegem unde și cum ar trebui să ne angajăm noi înșine pe calea care ne este pusă în fața — să înțelegem ce sarcină ne are în față și cum să o abordăm. Privind din acest punct de vedere semnificația istorică a materialismului german și recunoscându-l ca fiind extrem de nesatisfăcător în sine, par să am motive să nu-l recunosc deloc ca un criteriu potrivit pentru evaluarea oricărei opere filosofice care apare printre noi, și nu un singur materialist rus, din cauza faptului că
terinlistncheskih, care poate fi recunoscut ca trăsătură distinctivă; dar într-un astfel de caz, nu este de prisos să remarcăm că aceeași societate reprezintă nu mai puțin fenomene de un ordin complet diferit, că fenomenele de natură materialistă sunt doar o expresie a subdezvoltării societății și psionu nu poate fi norma pentru continuarea ei. educație și dezvoltare, ceea ce este opusul, dacă există în societatea noastră o mulțime de oameni materialist, atunci cu adevărat - iluminați, și chiar mai cu adevărat - avansati sunt obligați să nu exagereze și să justifice, prin zvonuri false, această latură animală a vieții, parcă singurul adevărat, dar pentru a-i opune concepte sănătoase și pure, mai demne de o persoană și de o mare societate, cum merită Rusia să fie

Sunt un adept al materialismului german, nu încă o persoană progresistă. Este o mare diferență între materialistul german din Germania și materialistul rus din Rusia: cel dintâi stă pe pământul

istoric al vieții poporului, acesta pe pământul purului hazard; acolo materialismul este un protest viu împotriva a ceea ce a fost deja declarat. extremele idealismului sunt pentru noi un ecou gol; în Germania materialismul, în însăși unilateralitatea și nesatisfăcătorul lui, este o provocare la mișcarea ulterioară a Filosofiei, la formarea unui nou sistem care să împace aceste extreme, la noi, neconținând nimic viu, luat din viața istorică. a poporului și, prin urmare, rămânând doar o minciună a unilateralității și slăbiciunii sale, există doar o negare a ceea ce constituie baza oricărei societăți bine organizate - credința și buna morală a acesteia, există doar o chemare la viața oamenilor. înapoi - la necredința în ceea ce este mai sacru pentru ea, la egoismul orb și la întoarcerea la forța fizică brută, într-un cuvânt - la vremurile de barbarie completă: dar acesta nu mai este progres, ci regres; cine ar dori să meargă înaintea unei asemenea mișcări cu noi, ar merge înapoi; - și de aceea nu are dreptul să reproșeze înapoierea celui care, față de el, merge în direcția opusă, care prețuiește știința, prețuiește credința în zona propriu-zisă și care este în desfășurare viața publică vrea să vadă dezvoltarea treptată a relațiilor pur morale și rațional libere între oameni, și nu stăpânirea egoismului materialist și a violenței.
Deci — în calitate de domnule recenzent-materialist, este în sfârșit clar de ce munca mea a produs în el cea mai bilioasă dispoziție a spiritului, care, la rândul ei, l-a condus la anumite rezultate. G. recenzent

în IV și Y Sovremennik (1860), în articolul „Principiul antropologic în filosofie”, printre diverse întorsături, digresiuni, întreruperi și omisiuni, a început să prezinte prelegeri publice despre materialism. De îndată ce în primul articol (L ^ IV) a început să inspire publicul că „știința (ce anume?) îndepărtează orice gând despre dualismul omului / că „tot ce se manifestă în el se întâmplă după un real (adică. , natura materială”, p.
349) / deoarece se pare că „nimic nu dezvăluie prezența spiritului (pp. 349-50) / că așa-numita ordine morală (adică spirituală) a fenomenelor la om nu este decât o calitate specială de aceeași natură materială (351).), deoarece întreaga lume (fără excepție) este doar un proces de combinații chimice, numai în cantități variate și la diferite grade de intensitate (352-59), că „dacă științele naturii nu au ajuns la o asemenea dezvoltare încât să explice în mod satisfăcător. toate fenomenele importante ale naturii / și mai ales fenomene precum gândirea, liberul arbitru, conștiința, atunci pentru un materialist, concluziile negative sunt destul de suficiente, de exemplu. a spune că aceste manifestări ale spiritului nu sunt manifestări ale spiritului, ceea ce, desigur, nu le găsim în niciun proces chimic (360-5); abia la a doua prelegere (L#* V), domnul recenzor, trecând de la concluziile negative la cele pozitive, pe de o parte a ridicat animalele la om, înzestrându-le cu abilități mentale (p. 25), chiar și cu capacitatea de a compune cmmqthWÍ C27), înzestrând cu conștiință (28) și chiar cu sentimente înalte, altruiste, ideale (30), refuzându-le doar darul vorbirii (1. stat.
350) , deși unii materialiști, de ex. Bichner (în binecunoscuta sa lucrare de la pagina 237), cu o secvență logică mai mare, cel puțin - o măsură

vayut ei si acest dar; iar pe de altă parte, cu greu a umilit un om la vite, limitându-și toată gândirea la o combinație chimică de senzații și idei (26), cea mai absurdă, am vrut să spun, în cel mai magnific mod explicând chiar și gândirea abstractă a lui Newton prin aceleași (ce anume, au rămas un mister pentru domnul recenzent) combinații în procesul nervos (26), negarea liberului arbitru unei persoane (p. 7) și păstrarea tăcerii despre conștiință, refuzând toate sentimentele înalte, altruiste, pur morale și acțiuni (33), pe care nici măcar un câine nu le-a refuzat (30) , - plasând egoismul și calculul ca unică bază pentru sentimente și acțiuni (33.35), bănuind în el chiar și un sentiment matern de dragoste pentru un copil (33), - evidențiind scopul tuturor aspirațiilor umane numai în obținerea plăcerii (39) și recunoașterea bunătății sau virtuții numai beneficii (40), sau calculului, astfel încât cu cât beneficiul este mai mare, cu atât virtutea este mai mare (41), de exemplu. a jefui un om bogat în folosul său va fi o virtute mult mai mare decât a produce doar un mic furt; - de îndată ce domnul recenzent a promis, deși nu probabil, să clarifice ideile minții (43), adică să extindă tema materialistă: der Gedanke ist eine Bewegung des Stoffs, iar apoi, urmând binecunoscutul program al materialistii, trag concluzia ca sufletul este ist nur ideelies Produkt einer gewissen Combination mit Kraften be-gabter Stoffe, si de aici noua concluzie ca odata cu moartea corpului muss auch jener Krafteffect verschwinden, welchen wir Seele nennen, apoi pentru a lumina publicului rus că toate conceptele noastre despre Dumnezeu sunt doar Anthropomorphismen, dh Er zeugnisse menscblicher Phantasie und menschlicher Anschauungs-weise, gebildet nach dem Muster der eignen menschlichen Indi-vidualitat și, în final, ca o concluzie generală, să facem un discurs solemn către public: „Deci vezi,
Biblioteca „Runiverse*
IV
M. ΓΓ! că nici în noi, nici în afara noastră nu există altceva decât Kraft und Stoff!' — când spun că toate acestea s-au făcut și erau gata să fie finalizate, dintr-o dată, fără motiv, cerc apare la Sankt Petersburg și cade în mâinile domnului Reviewer eseu unele Op. Nowickago, care se pune în calea tendințelor sale materialiste. Cum să fii aici? Niciun materialist nu a infirmat încă în mod pozitiv realitatea lumii spirituale și adevărurile legate de ea, nici unul nu a spus încă un singur cuvânt rezonabil pentru a explica originea abilităților noastre spirituale superioare, de exemplu. a liberului arbitru și a conștiinței, din procesul chimic al materiei și, prin urmare, materialiștii întâmpină fiecare lucrare antimaterialistă cu amărăciune și ură și, într-un sentiment secret al propriei neputințe, nu pot decât să ridiculizeze și să bată joc de astfel de lucrări (un exemplu de pe care îl putem vedea în 4 prefeţe ale celebrei opere a lui Bichner). Cum poate domnul meu recenzent să nu fie înflăcărat de furie, cum să nu iasă din el însuși, să încordeze toată energia „procesului său chimic" pentru a călca în picioare eseul odios, să-l calce în pământ și, dacă este posibil, distruge-l? Cum să nu-l recunosc ca fiind înapoiat, când materialiștii celor mai buni și mai faimoși chimiști și fiziologi consideră înapoi, cât de repede îndrăznesc să-și contrazică tendințele și când domnul meu recenzent a mers atât de departe
G. recenzentul încearcă să sugereze că știința a decis că toate funcțiile spirituale din țara noastră sunt îndeplinite de agenți fizici. Îndrăznim să-l asigurăm pe domnul Reviewer că această poziție este falsă.Cei mai buni reprezentanți ai științelor naturii de stânga

îi mărturisesc și demonstrez pozitiv (de exemplu, Ludwig, Weber, Lotze) că este imposibil să explici funcțiile mentale prin figuri fizice.

înainte, deși nu pe calea progresului, ci a regresului? Cum să nu profețiți această lucrare, sau mai bine să spunem - din moment ce un materialist nu poate fi profet - cum să nu-i urăm „eșecul vânzătorului de cărți? (p. 222).“ Și mai ales, cum să nu avertizezi împotriva lui tânăra generație yo (ibid.), pe care recenzentul pare să conteze în principal, din ipoteza, probabil, că odată cu închiderea de zece ani a Departamentul Universităților Filosofie, această generație nu este pregătită să reflecte chiar și cea mai absurdă doctrină? Este surprinzător, după aceasta, că domnul Reviewer a proclamat această lucrare „nu numai inutilă, ci și dăunătoare?” în ochii materialistului, deoarece dezvoltarea treptată a doctrinelor presupune un scop rezonabil spre care aspiră; iar materialiştii resping orice oportunitate; ei cunosc doar întâmplarea și necesitatea fizică. Și ce să spun despre conținutul și direcția eseului? În introducerea propriu-zisă, domnul recenzent vine peste ideea că religia are același conținut ferm și de încredere ca Filosofia și că religia, o groază! într-un anumit punct de vedere mai presus decât Filosofia, chiar Filosofia omului nostru avansat, Filosofia materialistului. Cum, atunci, va fi posibil să convingem generația tânără că toate conceptele religioase sunt doar antropomorfism? Da, după asemenea gânduri nu merită să citești mai departe cartea Op. Nowickago; și de fapt cade din mâinile domnului Reviewer; mărturisește că îi este plictisitor să o citească: da, este trist când se ridică toată firea în cititor și întregul „proces chimic al singurului său, și anume real, adică firea animală, este supărat! „Și ce a fost

Dacă domnul Retsedayeng și-ar fi citit opera și ar fi văzut că materialismul în cursul dezvoltării temelor filozofice a ocupat întotdeauna ultimul loc, că a fost constant condamnat și negat de logica istorică însăși, ca fiind cel mai nesatisfăcător mod de gândire umană? Ce ar spune el dacă, într-o ultimă privire asupra întregii dezvoltări a învățăturilor și credințelor filozofice antice, ar vedea că toată această dezvoltare a fost pregătirea omenirii antice pentru acceptarea religiei creștine revelate divin, timpul apariției care, prin urmare, nu constituie doar o bază cronologică de împărțire a istoriei vechi și nou, ci cea mai esențială epocă a vieții mondiale a omenirii, centrul către care gravita întreaga viață spirituală a popoarelor antice și din care reînnoitul. viața popoarelor creștine continuă? Ce ar spune dacă ar vedea că, deși Filosofia antică a învins în mod constant „formele credințelor păgâne, dar numai pentru a aduce omenirea la religia creștină, care astfel istoric se dovedește a fi mai înaltă decât toată Filosofia antică, întrucât finalul este mai înalt. decât mijloacele sale? Ce ar spune, în sfârșit, dacă în scurta mea trecere în revistă despre „dezvoltarea filosofiei în lumea creștină” ar vedea că, deși Filosofia Evului Mediu și Renașterii au depășit Forma de confesiune a catolicismului medieval și a Noii Filosofii - Forma de mărturisire protestantă? dar că însăși esența religiei creștine nu poate fi, totuși, stăpânită de nicio Filozofie, că, dimpotrivă, această religie, ca religie a Spiritului necondiționat, poate servi ca excitare și sursă a dezvoltarea nesfârșită a spiritului uman, chiar și în

filosofarea lui? Citind toate acestea, domnule recenzent, ca materialist, religia nu are nicio semnificație prin prisma ei

Probabil că filozofii ar condamna această carte, dacă nu la ardere, atunci măcar la osândă!
Din eseul meu, domnule, recenzentul trece la al meu! personalitate. Sau trebuie umilit. Novitsky în opinia publicului, pentru ca cineva să nu se uite în această carte, nu aș dezvălui toată absurditatea criticii domnului recenzent. - Și acum, pe tonul unui oracol infailibil, anunță că acest Or. Novitsky nu este nici pește, nici carne, că el nu este „nici teolog, nici filosof” (p. 228). „Dar pentru o astfel de recomandare către public, îi mulțumesc sincer domnului recenzent: știu că pentru materialist, teologii sunt doar Strauss și Feuerbach, iar filozofii sunt Epicur, compilatorul Système de la nature, Moleschotte, Bichner și Co. .; dar nu vreau să aparțin acestei firme, căreia imi este cunoscut modul de gândire nu mai puțin decât domnului recenzent, la fel cum nu vreau să-mi rup piciorul, sau să-mi scot un ochi. Mai era nevoie să sperii Or. Novitsky, sau, cel puțin, cu un fel de ridicol care să-l descurajeze să continue munca pe care o începuse; iar acum recenzentul, cu un zâmbet ironic, îl sfătuiește să meargă „ca misionar la Buryats, sau Tunguz (229).” Dar Or. Novitsky, socotind toate stricaciunile domnului Reviewer o comedie goală (cel puțin) și, datorită poziției sale în lume, neavând ocazia să meargă nicăieri să propovăduiască creștinismul, și-a continuat și și-a terminat lucrarea, de parcă ar fi fost. nu pentru domnul Reviewer, nicio recenzie a lui nu a fost publicată vreodată. Iar pentru sfaturi obligatorii, consider că este de datoria mea să-i ofer și domnului Reviewer sfatul meu. Dacă dumneavoastră, domnule recenzent, aveți propriile convingeri filozofice și le considerați cele mai adevărate și utile pentru societate, atunci nu vă limitați la una nu numai la indicii clare; ridică-ți steagul cu îndrăzneală, spune-ți sincer gândurile cu toate lor

consecințe, astfel încât publicul să poată decide dacă le oferi o predare solidă, sau Hocus-pocus în domeniul științei? - Dacă vrei să critici munca altcuiva, opune-i deschis și conștiincios cu convingerile tale și nu o ataca din spatele unui colț, cu un gând ascuns. Dacă găsești că este necesar, conform convingerilor tale, să condamni munca cuiva, condamnează-o, dacă poți, pe baza argumentelor științifice, cu calm și demnitate, după cum se cuvine spiritului științei serioase, și nu o întâmpinați cu doar amărăciune și persecuție: Fanatismul în domeniul științei poate fi chiar mai puțin justificat decât în treburile religiei. - Dacă te consideri o persoană avansată până la punctul în care consideri cel mai respectat de publicul rus „Buletinul Rus” doar un pas, ^pregătirea publicului pentru acceptarea ideilor tale (desigur, materialiste și chiar unele) (Modern 1860, Jfë VI. p. . 270) * *), - timp bun! fii tu însuți și o persoană avansată; dar demonstrează-o, dacă poți, prin propriile tale lucrări științifice serioase, și nu mimând materialismul german, nu păcălind publicul cu privire la vreo poziție înaltă pe care o ai printre ei, și cu atât mai mult, nu doar umilind cu răutate munca altora; umilirea ta constantă a altora se poate sfârși într-o umilire decisivă a ta*,; Publicul, alungat din răbdare de lăudăroșia ta neîntemeiată, îți poate spune în sfârșit: „cel mai respectat! coboară de la acea înălțime pe care te-ai

pus fără știrea și acordul meu; nimeni * nu are dreptul de a se considera
4) Dar Russkiy Vestnik nu acceptă în niciun fel această onoare de la tine și, în propriile tale cuvinte (pe aceeași pagina 270), dovedește Kelanostd și
* puntea opiniilor tale.

II
deveni un om de frunte în societate; dreptul la eudaob atom aparține comunității însăși, „cu atât mai mult descendenților s) Ia
N-am uitat să menționez că domnul Rtsenvent a vrut să fiu un nenorocit, să mă prelungească într-o privință, și anume să spun că sunt de la respectarea regulilor gramaticale (223). s-; Lysya în datorie, eu crezi că e corect? să-i dea domnului recenzent cuvenitul; deși el, prin propria sa conștiință (226), nu este deloc teolog și deși a dovedit prin articole pseudocritice despre .. scrieri filozofice că nu a mers mai departe în Filosofie decât să citească una sau două cărți mici ale materialiștilor germani. , da, posedă arta de a oferi amplificare retorică. Deci, este o idee simplă că în cursul istoric al omenirii, ca și în mișcarea trupelor, unii merg înainte, în timp ce alții rămân în urmă, domnul Reviewer a reușit să se întindă pe „șase pagini cu litere mari (217-222). Pentru așa. o magnifică amplificare retorică, orice profesor de Retorică ar acorda elevului o notă completă.
În concluzie, recenzentul exprimă teama „că toată munca mea a fost un eșec intenționat (230).4 Dar această frică în sine este complet zadarnică. Munca mea deloc. nu irosit; deja de la prima apariție a lui în lume, și-a produs efectul, deoarece domnul recenzent-materialist a produs o „scrâșnire de dinți”.*
Sau. Novitsky.
. $) Numele unei persoane avansate, care i se dă sine, servește deloc drept garanție a demnității sale, nici a adevărului învățăturii sale; numai celor mai timizi oameni le place de obicei să mormăie și să facă zgomot despre ei înșiși; și mințile cu adevărat avansate, care cel mai adesea în liniște și calm își adoră munca și numai timpul descoperă sensul lui ddv eschertvd.